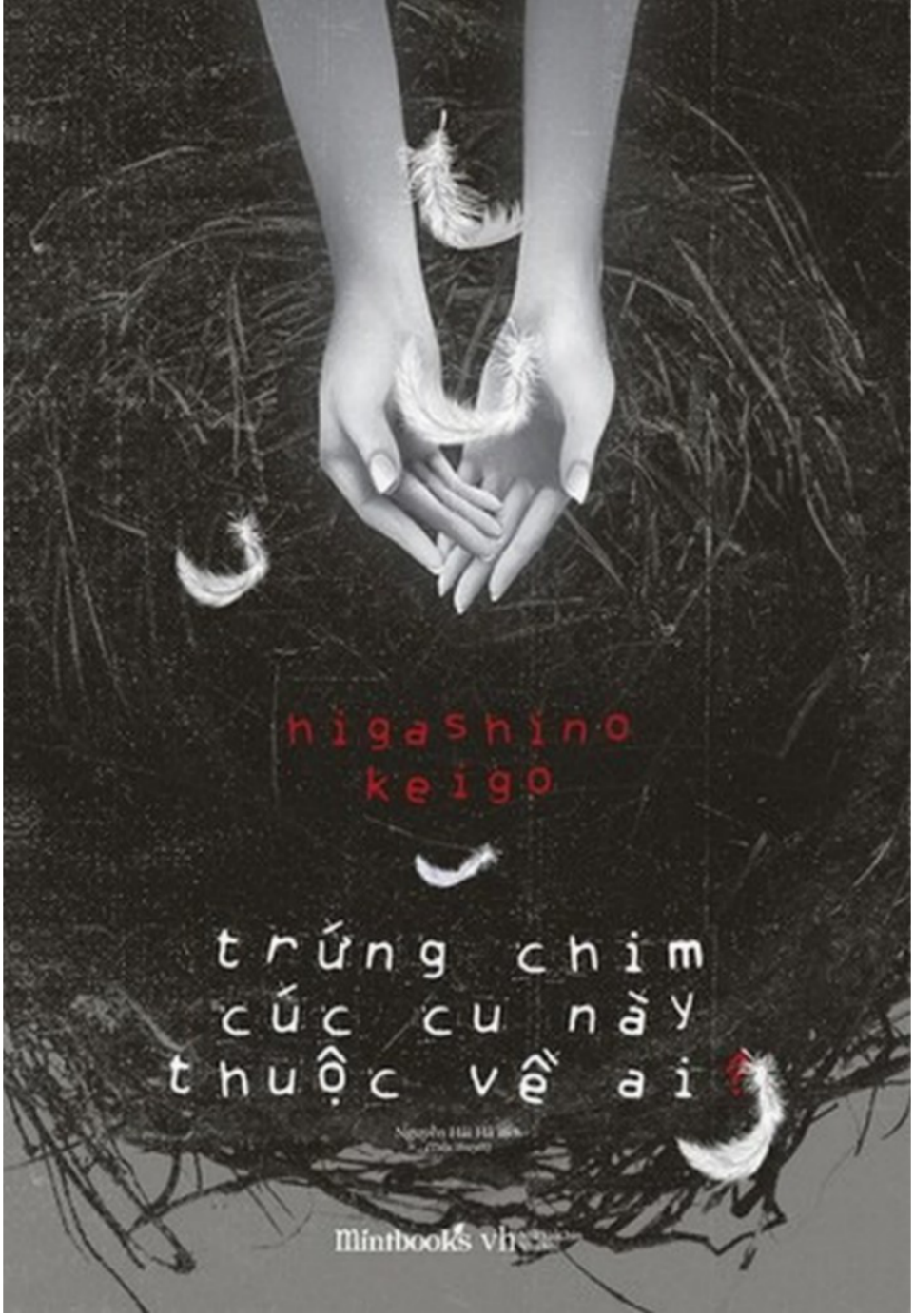
higashino
keigo
trứng chim
cúc cu này
thuộc về ai?
Minbooks

HIGASHINO KEIGO

Nguyễn Hải Hà

dịch

TRỨNG CHIM CÚC CU NÀY THUỘC VỀ AI

dựa theo bản in của

mintbooks & NXB Văn học

ebook©vctvegroup

Cô gái xuất phát trong màn tuyết mỏng đang rơi lất phất. Cô cảm thấy chưa hài lòng vì phần thân trên hơi cao quá. Hễ dồn nhiều cảm xúc, cô thường có thói quen ngước mặt lên. Nhưng trong lúc băng qua mấy cọc chướng ngại vật, các cơ đang căng cứng cũng dần thả lỏng ra một chút. Cách sử dụng cạnh ván trượt cũng không dư thừa. Cô chẳng sợ hãi trước địa hình tuyết dốc, dựng đứng. Cô vốn mạnh mẽ, quả cảm.

Ngay trước khi vào địa hình dốc nhẹ, cô đã mắc một lỗi nhỏ. Vẫn luôn như vậy, cô rất hay bị mất tập trung mỗi khi trượt qua đỉnh dốc. Cứ thế này, dù có chiến thắng ở các giải trong nước đi chăng nữa cũng không thấm gì so với các giải thế giới. Quả nhiên, vào tới địa hình dốc, cô không thể tăng tốc được. Cô cũng không thể mở to mắt để nhìn thời gian. Nhưng dù vậy, cô đã hoàn thành chặng đường với kết quả không đến nỗi nào.

Xem hết đến cả đoạn cô gái cán đích, khẽ lắc đầu, Hida Hiromasa với lấy chiếc điều khiển đầu DVD. Ông tua lại tới đoạn địa hình tuyết dốc. Lần này, ông để cho video chạy ở chế độ chậm vì tư thế lao vào cọc chướng ngại của cô có một điểm khiến Hida chú ý.

Chính tình huống đó. Hida ấn vào nút tạm dừng của chiếc

điều khiển đang cầm trên tay để dừng đoạn video lại. Trên màn hình hiện lên hình ảnh của một nữ vận động viên với vai trái đang chuẩn bị lao về phía cọc chướng ngại. Ông rướn người, mặt gí sát vào màn hình.

Đúng lúc ông đang lẩm nhẩm rằng "Thân trụ đổ xuống quá nhiều," thì có tiếng gọi "Ông Hida."

Hida nhìn ra cửa. Cô nhân viên mặc áo thun có cổ màu xanh thẫm đang nhìn vào. "Ông Hida, có khách muốn gặp ông ạ."

"À!" ông gật đầu nói. "Tôi biết rồi. Cứ để họ vào."

"Vâng." Cô nhân viên trả lời, rồi biến mất sau cánh cửa. Ngay sau đó, một người đàn ông bước vào phòng. Anh ta rất hợp với bộ vest xám đang mặc, cơ thể rắn chắc, vạm vỡ. Tuổi ước chừng chưa quá ba mươi lăm.

"Xin lỗi đã làm phiền lúc ông đang bận."

Vừa nói anh ta vừa chia ra tấm danh thiếp, phía trên có đề dòng chữ Yuzuki Yousuke - Phó phòng Trung tâm nghiên cứu khoa học phát triển thể thao Shinsei. Đúng như lời giới thiệu từ trước.

"Cậu ngồi đi. Xin lỗi cậu, phòng hơi chật."

Ông Hida mời khách ngồi xuống chiếc ghế gấp văn phòng. Văn phòng này thật sự khá chật chội bởi những chiếc thùng các tông và tủ đựng tài liệu. Nếu tất cả các nhân viên và huấn luyện viên cùng vào phòng một lúc thì không còn chỗ để ngồi.

"Cảm ơn ông." Yuzuki ngồi xuống ghế, ánh mắt anh ta không ngừng chú ý vào một điểm. Nhận ra Yuzuki đang chăm chú nhìn vào màn hình, Hida vội vàng với lấy chiếc điều khiển.

“Khoan đã.” Yuzuki nói. “Vận động viên Hida Kazami phải không ạ?”

“Hừm, đúng.”

“Ông lấy đoạn phim này ở đâu vậy?”

Hida đưa chiếc phong bì cạnh mình ra trước mặt Yuzuki. Tên người nhận là Hida Hiromasa.

“Takakura đã gửi cho tôi. Hình như nó được ghi hình trong đợt huấn luyện tập trung dạo trước.”

“Đợt huấn luyện ở Canada phải không? Thật tuyệt vời. Ông không phiền nếu tôi xem một chút chứ?”

“Cái đó thì… cũng không vấn đề gì.” Hida trao cho Yuzuki chiếc điều khiển.

Yuzuki đón lấy, tua lại đoạn video từ đầu. Khi video quay đến đoạn Kazami bắt đầu trượt, Hida lại dán mắt về phía màn hình như ban nãy.

Yuzuki cho dừng đoạn video lại sau khi Kazami hoàn thành phần trượt tuyết của mình.

“Ông nghĩ thế nào?” Yuzuki cất tiếng, tay vẫn cầm chiếc điều khiển. Ánh mắt ấy nhuốm màu hiếu kỳ xen lẫn tham vọng.

“Nghĩ gì nhỉ?” Hida cố giữ cho giọng nói của mình không bị lạc đi. Thực sự ông thấy vui khi được nhìn thấy con gái mình trượt tuyết, nhưng không ngờ niềm vui sướng lại dâng trào đến vậy.

“Tôi rất muốn nghe suy nghĩ của ông Hida. Suy nghĩ với tư cách của một người cha cũng được nhưng tôi sẽ rất biết ơn nếu những ý kiến đó là trên quan điểm của cựu tuyển thủ Olympic.”

“Hừm.” Hida khịt khịt mũi. “Tôi thấy vận động viên thời

nay quá sướng. Chẳng phải thi đấu chính thức gì mà cũng được quay phim thế này. Lại còn đi tu nghiệp ở nước ngoài về nữa. Công ty cũng đã đầu tư đáng kể cho thế hệ này đó."

Yuzuki cười gượng gạo. "Chắc chắn công ty cũng không tiếc gì mà đầu tư cho Kazami vì cô ấy là niềm hy vọng của chúng ta mà. Nhưng ông có lời khuyên nào mang tính chuyên môn, kỹ thuật trượt tuyết không ạ? Sắp tới tôi cũng có hẹn gặp huấn luyện viên Takakura. Lúc đó tôi sẽ truyền đạt lại lời khuyên của ông."

Hida xua tay như thể đuổi con ruồi bay trước mặt. "Cậu tha cho tôi. Cậu là chuyên gia về khoa học thể thao nên quá rõ rồi còn gì. Những kỹ thuật trượt tuyết của hai mươi năm về trước chẳng giúp ích được gì nữa rồi. Với lại chuyện của con gái tôi đã có Takakura lo. Tôi chẳng có điều gì cần nói cả. Cậu có gặp Takakura thì cho tôi gửi lời hỏi thăm ông ấy."

Hida vừa nói đến đây thì Yuzuki tỏ thái độ nghiêm nghị. "Đúng là do sự phát triển của dụng cụ thể thao và luật chơi đã thay đổi nên kỹ thuật trượt tuyết cũng thay đổi hàng năm. Có những lý thuyết của ngày xưa nay đã không còn đúng nữa. Nhưng không có nghĩa tất cả đều thay đổi. Người ta vẫn xỏ hai chân vào hai tấm ván trượt rồi trượt trên tuyết mà thôi. Nếu thử đưa ra lập luận về thể lực có thể đem lại hiệu quả cho những vận động nói trên như thế nào thì hai mươi năm trước cũng như bây giờ chắc chắn không có sự khác biệt gì quá lớn. Mà không, cũng có khi hoàn toàn chẳng có gì khác ấy chứ."

"Cậu muốn nói gì? À, mà tôi chưa hỏi cậu đến đây là có việc gì?" Hida liếc mắt nhìn tấm danh thiếp của Yuzuki đặt trên bàn. "Trưởng phòng Kotani đã nói muốn tôi hợp tác với các chuyên gia nghiên cứu khoa học thể thao."

Yuzuki vươn người ngồi ngay ngắn. “Chắc ông cũng đã biết rồi. Trung tâm chúng tôi nghiên cứu các khía cạnh khoa học thể thao. Đặc biệt, chúng tôi dốc sức đầu tư vào việc tìm kiếm những phương pháp phát hiện tài năng của các vận động viên thể thao trên cơ sở khoa học.”

“Tôi từng nghe qua.”

“Một trong những thành tựu chúng tôi thu được ban đầu đang rất được mọi người quan tâm là gen di truyền. Tiếc là liên quan đến năng lực về thể thao không phải ai cũng bình đẳng như nhau. Đương nhiên nếu chỉ dừng ở mức độ chơi giải trí vì sở thích thì hầu như không có sự khác biệt. Nhưng liệu có thể trở thành vận động viên đẳng cấp thế giới hay không thì lại liên quan lớn đến tài năng thiên bẩm ngay từ khi sinh ra. Đó là suy nghĩ của chúng tôi.”

Yuzuki nói với giọng đầy nhiệt huyết. Nhưng Hida chỉ lắng nghe những ngôn từ đó một cách vô cảm.

“Thời chúng tôi còn trẻ, người ta nói không có tài năng nào thắng được sự nỗ lực cơ đấy…”

“Nỗ lực là cần thiết.” Yuzuki nói. “Nhưng không có nghĩa một người chỉ nỗ lực năm mươi phần lại có thể thắng được người nỗ lực một trăm phần chỉ bằng năng lực của bản thân. Nhưng giả sử tất cả đều nỗ lực một trăm phần như nhau thì không phải chính tài năng sẽ là thứ quyết định thắng bại hay sao?

Hida gõ đầu ngón tay xuống bàn. Thói quen mà ngay cả ông cũng nhận thấy mỗi khi ông thấy sốt ruột chuyện gì.

“Mỗi người có một cách suy nghĩ khác nhau. Tôi cũng không hơi đâu kêu ca gì vào nghiên cứu của các cậu. Mà cũng đến lúc tôi muốn cậu nói cho nghe lý do cậu đến gặp tôi.”

Yuzuki gật đầu, đặt cặp đựng tài liệu lên đùi. Rồi anh ta

rút ra một tập tài liệu. Trên tập tài liệu có ghi Nghiên cứu liên quan đến đặc tính thi đấu và sự kết hợp gen kiểu F.

“Thế giới cũng đang tiến hành những nghiên cứu giống của chúng tôi. Họ đã tìm ra hàng chục gen liên quan đến năng lực vận động. Nhưng hiện tại, sự thật là họ vẫn chưa làm rõ được gen di truyền nào mang lại mức độ ảnh hưởng đến đâu. Kể cả một chuyện rất nhỏ như chạy nhanh, không đơn giản cứ có lực tức thời càng lớn sẽ mang lại kết quả như vậy. Nó còn liên quan đến kỹ thuật, và chịu ảnh hưởng của các vật chất trong não bộ. Chúng ta cũng không thể bỏ qua cảm nhận về sự thăng bằng, cảm giác về nhịp độ được. Nếu là kỹ thuật thi đấu của các môn thể thao với bóng hay đối kháng thì câu chuyện lại càng trở nên phức tạp hơn. Sự kết hợp giữa các kiểu gen di truyền sẽ tạo ra những cơ thể phù hợp với loại hình vận động như thế nào… Có thể nói giải quyết được vấn đề này là một bài toán khó.”

Hida nhìn khuôn mặt cháy nắng của chuyên gia nghiên cứu Yuzuki. “Cậu muốn tôi hợp tác để giải quyết vấn đề đó sao?”

“Đúng vậy ạ. Như tôi đã nói khi nãy, điều quan trọng không phải là gen di truyền mà là sự kết hợp giữa các gen di truyền. Chúng tôi đã tiến hành phân tích các gen di truyền của rất nhiều vận động viên hàng đầu. Kết quả đó là..” Yuzuki mở tập tài liệu. “Chúng tôi đã tìm ra một số kiểu kết hợp trong đó có một kiểu gọi là F. Những vận động viên có gen kết hợp theo kiểu này có khả năng xử lý thông tin thị giác và cân bằng cơ thể một cách tuyệt vời. Thêm vào đó họ còn có năng lực ứng phó với những biến đổi tình huống nhanh chóng. Ông hãy xem biểu đồ này. Đây là biểu đồ so sánh kết quả kiểm tra năng lực vận động của những người có

sự kết hợp gen kiểu F và những người khác. Rõ ràng là có sự khác biệt."

Trong tập tài liệu còn nhiều biểu đồ chi tiết khác nhưng Hida cũng chẳng buồn xem kĩ mà đẩy lại tập tài liệu về phía Yuzuki.

"Mấy lời giải thích này đâu có cần thiết. Cậu muốn tôi làm gì thì nói luôn đi."

Yuzuki vươn người ngồi thẳng dậy. "Sự khác biệt của kiểu F đã quá rõ ràng rồi. Đáng tiếc là chúng tôi cũng phát hiện ra rất ít người Nhật có kiểu kết hợp này. Chúng tôi cho rằng nguyên nhân có thể là do các vận động viên vẫn chưa xuất hiện ở tầm thế giới. Nhưng gần đây, chúng tôi đã tìm ra một vận động viên có kiểu F. Không ai khác, đó chính là con gái ông, vận động viên Hida Kazami."

Trái ngược với Yuzuki, Hida hơi thu người lại. "Vậy à? Thế thì sao?"

"Ông không thấy thú vị sao? Người cha nguyên là tuyển thủ Olympic có một người con gái hiện là đại diện tiêu biểu của Nhật Bản ở bộ môn trượt tuyết và cô ấy đang rất thành công. Hơn nữa cô ấy lại là chủ nhân của một kiểu gen thể thao rất quý hiếm. Chính vì thế những người nghiên cứu như chúng tôi đương nhiên muốn tìm hiểu một chuyện. Đó là người cha thì thế nào? Ông ấy có kiểu gen gì? "Hổ phụ sinh hổ tử - Không phải là khoa học sẽ chứng minh được điều đó hay sao?"

"Ngu xuẩn." Hida buông lời. "Tôi đã nghe câu nói vì nghĩ hẳn là cậu không dám có ý này. Nào ngờ lại là chuyện đó thật. Thật tào lao. Xin lỗi, cậu về ngay cho tôi. Không có hợp tác gì hết."

"Ông hãy đợi đã. Nói là hợp tác nhưng ông không phải làm

gì to tát cả. Ban đầu chỉ cần ông cho phép chúng tôi nghiên cứu kiểu gen của ông thôi. Sau đó, trong trường hợp chúng tôi xác nhận được kiểu gen F có trong gen di truyền của ông thì chúng tôi rất hân hạnh được mời ông cùng con gái tới phòng nghiên cứu của chúng tôi."

Hida giơ tay ra trước mặt Yuzuki, ngăn không cho anh ta tiếp tục nói. "Tôi luôn cầu mong cho nghiên cứu của các cậu đơm hoa kết trái. Nhưng xin đừng lôi kéo cha con tôi vào. Tôi đã dạy con gái tôi trượt tuyết. Tất cả các kỹ thuật của mình tôi đã truyền hết cho nó. Hơn cả thế, tôi còn dạy nó tầm quan trọng của sự nỗ lực bởi tôi nghĩ tài năng thì không di truyền. Nhưng trên hết, cậu đã nhìn lầm một điều rất quan trọng."

"Điều gì vậy ạ?"

Hida thở dài. "Là tôi chẳng có tài năng gì cả. Dù tôi đã được cử đi tham dự Olympic, nhưng đến cả việc lọt vào top đầu tôi còn chẳng làm được huống chi nói tới chuyện lên bục nhận huy chương. Tôi chỉ là một tuyển thủ tầm thường mà thôi."

"Dạ không, đó lại là chuyện khác…"

"Cậu về đi." Hida đứng dậy rồi cúi đầu chào. "Phiền cậu đi tìm người khác cho."

"Vì không tìm được ai khác nên tôi rất muốn mời ông…"

"Cậu đến mà nhờ cha con nhà Ken Griffey*."

Ken Griffey là vận động viên bóng chày nổi tiếng người Mỹ.

Nghe Hida nói vậy, Yuzuki lắc đầu ngán ngẩm. "Tôi hiểu rồi. Hôm nay tôi xin phép làm phiền ông đến đây thôi. Nhưng

không có nghĩa là tôi đã bỏ cuộc đâu. Bằng cách này hay cách khác, tôi xin lại đến nhờ ông giúp đỡ."

"Cậu có đến cũng thế cả mà thôi. Không hợp tác gì hết."

"Chắc chắn khi dạy cho Kazami ông đã phải rất ngạc nhiên, về tài năng vượt trội của cô bé. Ông không muốn biết vì đâu cô bé lại có tài năng như vậy sao?"

"Tôi không quan tâm đến tài năng. Đối với một vận động viên, điều quan trọng nhất là sự nỗ lực và kết quả. Đừng bắt tôi phải nói đi nói lại nữa."

Yuzuki thở dài, cất tập tài liệu vào cặp rồi nói. "Tôi sẽ lại đến."

"Mong lần tới cậu đến để nói chuyện khác. Nếu là những chuyện kiểu như tìm ra cách luyện tập hiệu quả để có một cơ thể thon gọn, rắn chắc thì tôi nhiệt liệt hoan nghênh. Dạo này kinh tế suy thoái, hội viên tới đăng ký ít nên phòng tập của chúng tôi cũng lao đao lắm."

"Cũng có chuyên gia về mảng đó nên tôi sẽ trao đổi với họ." Yuzuki nói với vẻ mặt rất đỗi nghiêm túc rồi rời khỏi văn phòng.

Hida quay trở lại ghế ngồi. Ông nhận thấy màn hình đang dừng lại ở hình ảnh của Kazami. Chĩa điều khiển về phía màn hình, ông bật lại đoạn video từ đầu để xem một lần nữa.

Hổ phụ sinh hổ tử à?

Đúng như những gì Yuzuki nói. Ngay từ khi mới bắt đầu dạy trượt tuyết cho Kazami, Hida đã nhận thấy tài năng trời phú của con gái mình, một tài năng xuất chúng. Ông đã nghĩ đúng là con của ta mà. Hổ con rồi sẽ lớn, trở thành một chú hổ dũng mãnh.

Nhưng Yuzuki này, không phải vậy đâu. Hida vừa nhìn vào

đường trượt dũng mãnh, dứt khoát của con gái vừa nhủ thầm trong bụng. Tài năng của con ta, không liên quan gì tới cha nó cả. Nếu như Kazami gọi Hida Hiromasa là cha.

2

Mười chín năm trước…

Tin vui đến khi Hida đang ngồi đợi trong khách sạn ở St. Moritz, Thụy Sĩ. Một tờ fax từ Nhật Bản được chuyển tới.

Hôm đó, trong cuộc thi trượt tuyết, Hida đã phạm lỗi vượt ra khỏi đường trượt ở quãng thứ hai. Đang lúc chán nản tột cùng thì tin vui kia khiến tâm trạng anh thay đổi một trăm tám mươi độ. Niềm hạnh phúc xâm lấn, bao trùm lên cảm xúc trong anh.

Nội dung của tờ fax như sau:

> "Ngày 17 tháng 1 lúc 10 giờ 25 phút sáng. Con gái. Cả em và con đều khỏe. Hình như con muốn sớm được gặp papa lắm đấy. Ông bố trẻ, thành tích của anh ngày hôm nay có tốt không? Em và con cần ở thêm trong bệnh viện vài hôm để làm xét nghiệm một số thứ. Có lẽ tới lúc papa về nước mẹ con em đã đang đợi anh ở nhà rồi. Anh hãy nghĩ xem đặt tên con là gì nhé. Tomoyo."

Cầm tờ fax trong tay, Hida kêu lên đầy phấn khích ngay trong khách sạn vì quá đỗi vui mừng. Một thành viên trong

đội không hiểu chuyện gì xảy ra, đã tiến lại gần. Được Hida kể cho nghe sự tình, anh ta nhanh chóng thông báo cho đồng đội.

Đội Alpine* của Nhật Bản đang trong tình trạng không mấy vui vẻ khi thành tích của họ những ngày vừa qua không mấy ấn tượng, nhưng cũng phải lâu lắm rồi mới thấy các thành viên trong đội tỏ vẻ tươi tỉnh hơn một chút. Trong bữa tối, không chỉ các nam vận động viên mà cả các nữ vận động viên cũng tới gần chỗ Hida để nói lời chúc mừng.

Alpine skiing, hay downhill skiing, tên quốc tế của bộ môn thi đấu Trượt tuyết đổ dốc.

Ngay cả đối với bản thân Hida lúc này, anh cũng rất muốn nói những lời động viên, bày tỏ sự biết ơn sau những nỗ lực của vợ mình. Nhưng vì vợ anh vẫn đang trong bệnh viện, nên anh không thể gọi điện thoại.

Đêm hôm đó, anh đã cùng những người bạn thân uống rượu tới khuya ở một quán bar. Người vui với niềm vui của Hida chính là người bạn thân thiết nhất đồng thời cũng là huấn luyện viên Takakura.

“Cuối cùng thì tâm nguyện của cậu cũng đã thành hiện thực.” Takakura vừa nói vừa rót bia vào cốc của Hida.

“Ơn trời!” Hida uống cạn cốc bia. Cốc bia mới ngon làm sao.

“Vậy có thể lên kế hoạch cho những mục tiêu tiếp theo rồi.”

“Ừ, có lẽ thế.” Hida cười. “Tớ mà nói với vợ như thế kiểu gì cũng bị cô ấy kêu là quá vội vàng cho xem.”

“Đâu có. Ở châu Âu, từ hai tuổi đã cho trẻ xỏ giày trượt

tuyết được rồi.”

“Ừ!” Hida gật đầu.

“Mục tiêu tiếp theo, là gì vậy ạ?” Cậu vận động viên trẻ đang ngồi uống bên cạnh hỏi.

“Hida ấy, khi bằng tuổi cậu…” Takakura kể. “Mục tiêu của cậu ấy là bước lên bục nhận huy chương Olympic. Và bốn năm sau, giành huy chương giải vô địch thế giới. Rồi bốn năm sau nữa, mục tiêu của cậu ta là trượt một đường liên tục, dài nhất nếu có thể. Và giờ hắn đây. Để đạt được mục tiêu, hắn đã nghỉ việc ở cái tuổi này, bỏ bê người vợ đang mang thai đến mấy tháng trời. Nhưng mấy mục tiêu đó sắp sửa tiêu luôn. Cứ nhìn cậu ta trượt ngày hôm nay thì rõ mà. Thanh niên tốc độ Hida ngày nào cuối cùng cũng đã đến lúc già cỗi rồi.”

“Kìa, huấn luyện viên…” Vận động viên trẻ tỏ vẻ ái ngại.

“Không sao. Sự thật mà.” Hida cười méo mó. “Ở đường băng với độ tuyết phủ như thế, khi chuẩn bị thực hiện cú rẽ mà chuyển được thế cân bằng của cơ thể thì có nghĩa là gần nắm được cơ hội rồi.”

“Nhưng thời gian ở quảng trượt đầu, thành tích của anh tốt nhất mà.”

“Tốt nhất trong số các vận động viên của Nhật Bản, chứ gì? Do mấy cậu tệ quá thôi.”

Trước những chỉ trích của Hida, vận động viên trẻ nhăn nhó, khó chịu.

“Đấy là thanh niên tốc độ ngày trước đã nghĩ thế.” Takakura đặt tay lên vai Hida. “Giờ đây những mục tiêu liên quan đến trượt tuyết cậu ấy không thể thực hiện được nữa. Vì thế, cậu ấy muốn nhờ hậu duệ của mình thực hiện ước

mơ đó. Đưa con gái lên bục nhận huy chương Olympic - đó là mục tiêu tiếp theo của cậu ấy."

Vận động viên trẻ gật gù như thể đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục và nhìn Hida chăm chú. Hida uống một hơi hết cốc bia để giấu đi sự ngượng ngùng.

"Tôi còn chưa được nhìn thấy mặt mũi nó thế nào. Có kẻ sẽ lại cười nhạo và nói kẻ làm cha như tôi thật điên rồ cho xem."

"Sao có chuyện đó được ạ. Với cả, anh Hida, anh vẫn còn có thể trượt tuyết được mà. Anh nghĩ thế nào nếu như vẫn tiếp tục cố gắng thi đấu cho tới khi con gái anh lớn hơn một chút, lúc mà con anh có thể hiểu được đam mê của cha?"

Trước những lời xã giao của cậu vận động viên trẻ, Hida không nói gì, chỉ mím môi im lặng.

"Đương nhiên là vẫn sẽ cần cậu ta cố gắng rồi. Nhưng kể cả là những cuộc thi trong nước mà cứ trông chờ vào mỗi cậu ta thì gay go lắm. Ý tôi là thời đại của các cậu mà không tới thì đội Alpine của Nhật Bản cũng không có tương lai đâu."

Những lời nói của Takakura quả nhiên khiến người ta rất khó chịu. Vận động viên trẻ so vai, đứng dậy.

Sau khi tiến cậu ta đi rồi, Hida lầm bầm. "Đã quyết rồi đó."

Dường như Takakura cũng hiểu được câu nói đó nghĩa là gì. Anh chỉ đáp. "Vậy à?"

"Cứ quên tôi đi. Cậu nên truyền đạt kinh nghiệm cho những vận động viên trẻ thì hơn."

"Nghe tin con mình chào đời cậu muốn sớm trở về nước à?"

“Không phải vậy.”

“Vậy đừng nói những lời không thật lòng. Tôi biết cậu đánh cược vào mùa giải này. Vì thế mà cậu cứ phải chôn chân ở đây tới mấy tháng nay đúng không?”

Nghe Takakura nói vậy, Hida lặng lẽ nhìn xuống. Trong lúc vô thức, anh lại ấn mạnh xuống đầu gối trái. Kể từ sau chấn thương phần sụn chêm ở đầu gối, ấn tay lên đó đã trở thành tật xấu của anh.

“Dù sao cũng chúc mừng cậu.” Takakura nâng cốc.

“Cảm ơn nhé.” Hida nói, với lấy chai bia bên cạnh.

Đêm hôm đó, Hida gần như không thể ngủ được. Tin vui vì đứa con của mình vừa chào đời khiến cho tinh thần anh rất phấn khích. Anh cứ mải nằm nghĩ xem đặt tên gì cho con nên mãi không ngủ được. Cũng may nhờ sức mạnh của ly rượu vang đã giúp anh chợp mắt được một chút. Nhưng khi anh vừa bắt đầu thiu thiu ngủ được thì ngoài khung cửa sổ trời đã sáng.

Trên bàn la liệt những mẩu giấy ghi chú. Và một trong số đó có viết bằng bút bi cái tên Kazami.

Lần đầu tiên Hida được gặp con gái là hai tháng sau đó. Đáng tiếc, anh đã không giành được thứ hạng nào trong giải vô địch trượt tuyết thế giới dù chỉ một lần.

Giấy khai sinh của con gái do Tomoyo làm. Đứa trẻ được đặt tên là Kazami, đang nằm ngủ một cách ngon lành trong chiếc nôi vợ anh mua ở cửa hàng giảm giá.

“Trông xinh như búp bê vậy.” Hida thì thầm. “Lại có mùi sữa nữa.”

Tomoyo cười dịu dàng nhưng đâu đó trên nét mặt cho thấy cô ấy dường như không được khỏe. Trông như cô ấy

đang rất mệt mỏi. Có lẽ do chưa quen với việc chăm sóc con cái. Hida đoán.

Phải mười tháng rồi Hida mới được gặp vợ. Trong quãng thời gian đó, chắc chắn cô ấy đã chịu rất nhiều vất vả. Vậy mà Hida đã chẳng thể làm được bất cứ việc gì để giúp đỡ vợ. Anh cảm thấy mình thật có lỗi.

Hida đã quyết định tham gia tập huấn tại châu Âu trước khi biết được vợ mình mang thai. Nhưng sau đó, anh đã định rằng sẽ tạm thời thôi không đi tập huấn nữa. Cũng giống như Hida, Tomoyo không còn ai thân thích. Khi cô ấy còn có thể tự đi lại được thì không sao, nhưng càng gần đến ngày sinh, nhất định phải có một ai đó ở bên cạnh, anh nghĩ.

Nhưng Tomoyo kiên quyết trả lời rằng anh không phải lo lắng quá nhiều cho cô.

“Em còn có bạn bè nữa mà, nên kiểu gì cũng sẽ cố gắng được. Với lại mùa giải mà bắt đầu thì hầu như có lúc nào anh được ở nhà đâu? Nếu anh không đi châu Âu mà sau đó thành tích không tốt, em lại thấy khó xử, thấy như có lỗi. Trong thời gian anh đi vắng, em ở nhà sẽ cố gắng sinh một đứa trẻ khỏe mạnh nên anh cứ yên tâm tập trung vào thi đấu trượt tuyết. Không phải chúng ta đã thống nhất từ trước việc trong nhà, anh sẽ lo sau khi giải nghệ sao?”

Hida thấy cảm kích trước những câu nói của vợ. Lại một lần nữa, quyết tâm đốt cháy ngọn lửa đam mê lần cuối của vận động viên trượt tuyết càng thêm chắc chắn.

“Anh có thể gửi gắm nhiệt huyết của môn trượt tuyết vào con được không?” Hida nói trong khi vẫn ôm con gái trong lòng.

“Anh sẽ giải nghệ sao?” Tomoyo ngước lên nhìn anh hỏi đầy lo lắng.

“Anh vẫn chưa biết. Nhưng…” Hida tiếp tục nói. “Có lẽ anh không còn điều gì phải nuối tiếc nữa. Vả lại, anh cũng đã có công việc mới rồi. Anh sẽ làm việc thật chăm chỉ vì con.”

Thực tế, không lâu sau đó Hida đã tìm được công việc mới. Anh nhận được lời mời làm tuyển thủ kiêm huấn luyện viên cho câu lạc bộ trượt tuyết của một công ty thực phẩm. Tuyển thủ kiêm…, có thể cho là họ đã nghĩ tới thể diện của Hida khi việc giải nghệ còn chưa rõ ràng.

Hida chính thức giải nghệ đúng một năm sau đó. Tuy nhiên, dù trước đó anh đã từng tham dự Olympic đi chăng nữa thì những bài báo đăng tin việc anh giải nghệ thực tế cũng chỉ là những mẩu tin cỏn con.

Đó cũng chính là thời gian anh phát hiện ra sự bất thường của Tomoyo. Mà không, thực ra trước đó vài lần anh cũng cảm thấy có điều gì đó thật lạ. Nhưng với một người vẫn đang không ngừng cố gắng cho sự nghiệp như Hida lúc đó, anh đã không có thời gian để có thể suy nghĩ nhiều về những thay đổi của vợ. Những lần về nhà hiếm hoi anh cũng chỉ toàn để mắt tới cô con gái chứ gần như không ngó ngàng gì đến vợ.

Tomoyo rõ ràng đã thay đổi so với trước. Dù có chuyện vui chăng nữa, cô ấy cũng không cười, và cũng hay trầm tư hơn. Cô hầu như không ra khỏi nhà, cũng không đi gặp bạn thân. Hình như cô dành toàn bộ thời gian cho con gái của mình, chỉ có hai mẹ con.

Cô cũng trở nên hay sốt ruột, dễ nổi nóng dù chỉ là những chuyện rất nhỏ nhặt, và hay u sầu. Đó là còn chưa kể có những lúc đột nhiên cô trở nên quá khích một cách bất thường. Không còn nghi ngờ gì nữa. Cô bỗng trở nên quá mẫn cảm với tiếng điện thoại đổ chuông, tiếng chuông nơi

cửa ra vào.

Có lẽ là chứng trầm cảm sau sinh, Hida nghĩ vậy. Anh lại tự trách mình vì lâu nay không giúp gì được cho vợ.

Sau khi giải nghệ, Hida có thời gian hơn cho gia đình nên anh cố gắng sắp xếp để có thể luôn ở bên vợ con. Tuy nhiên, Tomoyo cũng không lấy gì làm vui vẻ khi cả gia đình cùng ra ngoài thay đổi không khí vào ngày nghỉ hiếm hoi.

"Ở nhà thư thả nghỉ ngơi không phải vẫn hơn sao anh. Đi đâu thì cũng chỉ toàn người là người, chỉ thêm một chứ được gì. Chơi trong nhà với Kazami cũng vui mà."

Vì những công việc trong nhà Hida đều trông cậy cả vào vợ nên khi bị vợ nói như vậy anh chẳng thể phản bác được gì. Anh nghĩ có lẽ việc nhà khiến vợ mình mệt mỏi, không muốn đi đâu.

Dù trong tình trạng như vậy, tình yêu của Tomoyo dành cho Kazami lại khiến Hida vô cùng cảm phục, xúc động. Cô ấy luôn chỉ để mắt đến con, suy nghĩ cho sức khỏe của con và ưu tiên hạnh phúc của con trên tất thảy mọi thứ. Cô lo lắng vì con đến mất ngủ kể cả lúc con hơi cảm, sốt. Cô ở bên chăm sóc con, không quản hy sinh vì con khiến người khác còn tưởng rằng chính việc chăm sóc không kể đêm ngày ấy ngược lại khiến cô sẽ đổ bệnh. Mỗi lần nhìn thấy vợ chăm con, Hida càng cảm nhận được sâu sắc rằng tình mẫu tử lớn lao biết nhường nào.

Có vẻ mọi thứ diễn ra rất suôn sẻ. Anh đã có thể tiếp tục sống một cuộc sống đúng như những gì anh tưởng tượng trước khi giải nghệ.

Nhưng hạnh phúc ấy chẳng kéo dài được bao lâu.

Chuyện xảy ra vào mùa hè đầu tiên kể từ sau khi Hida giã từ sự nghiệp của một vận động viên trượt tuyết. Anh đã nhận được một tin báo không thể nào tin nổi khi đang đi cùng đội trượt tuyết tới khu tập huấn. Tomoyo ngã từ ban công của khu căn hộ. Phòng của họ ở tầng năm.

Hida vội vã chạy đến bệnh viện. Đợi anh lúc này là cơ thể của người vợ đã không còn hơi thở. Đầu cô được băng bó rất dày.

Đầu gối của Hida tì sát vào bên giường, anh nắm chặt lấy bàn tay đã lạnh ngắt của vợ. Đầu óc anh không muốn chấp nhận sự thật. Tất cả đều là sự dối trá. Anh còn cảm nhận thấy như vợ mình sắp mở mắt để nhìn mình. Nhưng dù anh có đợi thế nào đi chăng nữa, điều anh mong mỏi đã chẳng xảy ra. Bất giác, anh nhận thấy đầu gối mình ươn ướt. Nước mắt. Chính bản thân anh đã không nhận ra là mình đang khóc. Nó như cái cớ làm giọt nước tràn ly. Anh òa khóc và gào tên vợ.

Theo điều tra của cảnh sát, khả năng cho thấy đây là một vụ tai nạn là rất thấp. Hiện trường cũng không có dấu hiệu nào của việc bị ai đó xô ngã. Họ nói chỉ còn có thể nghĩ tới trường hợp vợ anh đã tự sát. Anh bị cảnh sát hỏi rằng có khi nào trong thâm tâm vợ anh có ý định này hay không? Hida cũng chỉ có thể trả lời với họ là hoàn toàn không.

Cũng không thấy có di thư để lại. Thế nhưng những món đồ vốn quen thuộc của Tomoyo lại được sắp xếp lại một cách rất ngăn nắp. Chúng như nói lên rằng cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc tự sát của mình.

Kazami còn quá nhỏ để có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Cô bé chỉ luôn hỏi “Mẹ con đi đâu mất rồi?” Còn Hida thì không thể nói với con gái về sự thật quá đau đớn này.

Anh cũng đã thử tìm trong đống đồ đạc của Tomoyo để xem cô ấy đang trăn trở hay đang đau khổ vì điều gì không, nhưng những thứ cô từng dùng tới không để lại chút manh mối nào.

Những người xung quanh nói có thể Tomoyo mắc phải chứng trầm cảm sau sinh. Về phần Hida, anh cũng chẳng nghĩ được lý do nào hợp lý hơn. Việc Tomoyo trở nên khác trước hoàn toàn là sự thật.

Mọi thứ vẫn như mớ bòng bong, không thể lý giải, không có lối thoát. Chỉ duy nhất thời gian là vẫn không ngừng trôi. Đối với Hida, thậm chí đến cả việc bước ra khỏi phòng cũng khiến anh vô cùng đau đớn. Nhưng không thể cứ mãi đau khổ như thế này được. Anh nghĩ tâm nguyện duy nhất của Tomoyo là việc anh phải nuôi bé Kazami khôn lớn trưởng thành.

Hida quyết định thôi không làm huấn luyện viên nữa. Anh tới xin việc tại một câu lạc bộ thể thao ở Sapporo. Tuy rằng thu nhập có giảm nhưng như thế giúp anh có thời gian tự do hơn.

Anh dành tất cả tình yêu thương của một người cha cho con gái mình. Tình yêu ấy cũng lớn lao không kém gì tình yêu mà Tomoyo đã dành cho con. Kazami cũng lớn lên rất khỏe mạnh để đáp lại tình thương yêu mà cha đã dành cho mình. Và rồi vào một ngày đông, khi Kazami đón mùa đông thứ ba trong đời, Hida đã đặt một bước tiến quan trọng đầu tiên, đáng nhớ trong cuộc đời con gái. Mục tiêu anh đặt ra trong cái đêm ở St. Moritz, Thụy Sĩ. Có nghĩa là lần đầu tiên anh đã dẫn con gái đi trượt tuyết.

Đương nhiên ban đầu cha con anh chỉ cùng nhau chơi trò đi xe trượt tuyết. Nhưng Hida đã cho con gái xem anh trượt

tuyết. Anh đặc biệt chú ý theo dõi xem phản ứng của con như thế nào. Anh không hề có ý ép buộc con. Anh cho rằng nếu bản thân con không muốn trượt tuyết thì mọi cố gắng của anh đều vô nghĩa.

Lần đầu được cha cho đi xe tuyết, Kazami đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện, hứng thú với trò chơi. Sang đến lần thứ hai, Kazami đã thốt lên những lời mà Hida ngày ngày mong mỏi. Cô bé nói: “Con muốn được trượt tuyết giống cha.”

Thực ra trước đó, bộ dụng cụ trượt tuyết dành riêng cho con gái của anh đã được chất sẵn trên xe chở đồ. Chúng là những món đồ đặc biệt anh đặt hàng một người bạn Úc làm cho mình. Anh lập tức mang chúng vào đôi chân nhỏ bé của con gái..

Hida bắt đầu trở thành huấn luyện viên cho con gái mình, cũng một phần vì cô bé cứ luôn nài nỉ anh. Để có được ngày này, anh đã thu thập rất nhiều thông tin từ rất nhiều những nhà trượt tuyết hàng đầu về các giai đoạn dạy trượt tuyết cho trẻ nhỏ.

Với những trẻ mới ở độ tuổi lên ba mà cứ cố chỉ dạy cho chúng lý thuyết thì đều công cốc. Điều cần làm đầu tiên ở đây là việc cho trẻ tiếp xúc bằng cơ thể với tuyết để giúp trẻ nhớ bằng cảm giác khi ván trượt tiếp xúc với bề mặt tuyết. Tập cho trẻ quen với trượt tuyết để giúp trẻ quen dần với giày trượt tuyết mới… Đó là lời khuyên của người bạn thân, người đã làm giúp anh những món đồ đặc biệt cho con gái anh.

Kazami lập tức quen ngay được với việc xỏ hai chân vào ván trượt dài rồi trượt trên tuyết. Không chỉ có vậy, cô bé còn biết cả cách quẹo trái - phải khi cha chưa kịp dạy mình. Hida thấy vậy thì vui mừng tột độ.

Trong thời gian cho phép của mình, Hida đã dạy cho Kazami trượt tuyết. Anh hăng say, miệt mài tập trung vào công việc huấn luyện con gái. Trước những yêu cầu tương đối khó của cha, chỉ cần cha chỉ bảo cho đôi lần, Kazami đã có thể thực hiện bài bản. Điều đó càng khiến Hida như đang ở tận chín tầng mây.

Kazami bước vào tiểu học cũng là lúc cô bé tham gia vào câu lạc bộ trượt tuyết thiếu niên. Nhưng trên thực tế, ngay tại thời điểm đó, thực lực của Kazami đã ở tốp trên của lớp học trình độ cao nhất trong câu lạc bộ. Cô bé cũng không mất quá nhiều thời gian để trở thành người số một trong câu lạc bộ.

Bước sang năm thứ ba tiểu học, không một ai trong giới trượt tuyết nơi cô bé sống không biết tới cái tên Hida Kazami. Cô bé chưa từng thất bại trong các giải thi đấu bậc tiểu học. Cả những học sinh nam cũng không thể với tới trình độ của cô.

Mùa đông khi học lớp năm, cô đã tham gia thi thử ở một giải thi đấu trượt tuyết để cọ xát, học hỏi. Kazami thi ở hạng mục Slalom - trượt dốc vượt chướng ngại vật. Trước khi các tuyển thủ vào thi đấu, Kazami đã trượt thử với mục đích làm quen với đường trượt.

Khi cô bé vừa bắt đầu những bước trượt đầu tiên, không ít những người có liên quan trong giải đấu phải tròn mắt ngạc nhiên. Một cô bé mới chỉ ở độ tuổi học sinh tiểu học, đã xuất sắc hoàn thành phần thi cấp độ khó dành cho người lớn bằng kỹ thuật vô cùng điêu luyện. Những người đã từng nghe tới tin đồn về Kazami, cả những người đã vài lần chứng kiến tận mắt thực lực của cô bé đều không thốt nên lời.

Hida đã nhờ nhân viên phụ trách bấm giờ khi Kazami

trượt tuyết và không công bố thời gian cô bé hoàn thành. Thời gian đó còn ngắn hơn cả thời gian của người vô địch cuộc thi. Phía nhà tổ chức giải đấu cũng tới đề nghị Hida đừng tiết lộ điều này ra với ai.

Lần thử thách thứ hai của Hida được cho là vẫn tiến triển rất tốt đẹp. Anh cũng nhận được lời mời làm việc từ một trường cấp ba có thế mạnh về trượt tuyết.

Hida phát hiện một chuyện đáng kinh ngạc vào mùa đông khi Kazami học lớp sáu. Hôm đó con gái anh đến câu lạc bộ để tập luyện còn Hida ở nhà tổng dọn vệ sinh. Anh dự định mùa xuân năm tới sẽ cùng con gái chuyển đến chỗ ở mới. Cha con anh đã cùng bàn với nhau sẽ chuyển đến nơi mà Kazami có thể chuyên tâm vào việc luyện tập hơn nữa khi cô bé bước vào trường trung học*.

Hệ thống giáo dục ở Nhật là 6 năm cấp một, 3 năm cấp hai, 3 năm cấp ba.

Đó là một mẫu báo cũ. Trong lúc dọn dẹp, Hida tìm thấy nó được gấp lại và nhét sâu trong ngăn kéo của chiếc hộp gương Tomoyo đã dùng, thứ mà anh đang định vứt đi.

Ban đầu anh chỉ nghĩ nó được dùng để gói đồ. Nhưng đúng lúc anh định vứt vào sọt rác thì dòng tựa đề của bài báo khiến anh đặc biệt chú ý.

> *Một trẻ sơ sinh mất tích tại một bệnh viện của tỉnh Niigata… Bất cẩn của y tá do mải chuẩn bị bữa tối.*

Cho tới thời điểm này, Hida vẫn chưa cảm thấy chút gì gợn trong lòng. Vậy mà anh lại trở nên để ý tới bài báo đó. Việc anh đọc bài báo này chỉ có thể giải thích được rằng có

lẽ linh cảm đã mách bảo cho anh.

Những gì được viết trên báo kể về một bé gái bị bắt đi khi vừa mới chào đời ở một bệnh viện thuộc tỉnh Niigata. Ban điều tra các vụ án dân sự tỉnh Niigata và phòng cảnh sát khu vực Nagaoka đang điều tra và nhận định rất có khả năng đây là vụ việc bắt cóc trẻ em bằng vũ lực của một kẻ chưa đủ tuổi vị thành niên.

Hida nổi da gà khi xem lại ngày báo phát hành với ngày vụ việc xảy ra. Rất gần với sinh nhật của Kazami.

Không thể nào, - anh nghĩ. Việc đó thật khó tin. Anh nghĩ Tomoyo không thể là người làm chuyện đó được.

Nhưng, thâm tâm Hida thấy bất ổn khi nghĩ có chứng cứ khách quan nào có thể khẳng định chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra đâu.

Anh đã không có mặt vào cái ngày Tomoyo sinh. Anh còn không biết tình hình mấy tháng trước sinh của vợ chứ đừng nói là bên vợ anh lúc lâm bồn.

Kể cả việc không có sữa sau sinh của vợ mãi tới bây giờ anh mới chợt nhận ra. Việc Tomoyo căm ghét phải ra khỏi nhà cũng như những biểu hiện bất thường của Tomoyo sau khi sinh bé Kazami lại càng khơi dậy trong Hida những tưởng tượng chẳng lành.

Kazami có đôi mắt xếch và gương mặt lạnh lùng rất đặc trưng. Đó là điểm mà cô bé không hề giống cả Tomoyo lẫn Hida.

Cũng có lần cô bé bị bạn bè trêu chọc: “Kỹ thuật trượt tuyết của cậu với khuôn mặt của cậu, đúng là cha mẹ cú đẻ con tiên.”

Nhưng quan trọng hơn tất cả là bí mật về cái chết của

Tomoyo đã được làm sáng tỏ. Phải chăng cô đã chọn cho mình cái chết vì không thể chịu nổi sự cắn rứt lương tâm.

Sau khi tìm được mẩu báo vài ngày, Hida đã tới bệnh viện, nơi Tomoyo nói cô đã sinh Kazami ở đó. Đây là lần đầu tiên anh đến bệnh viện này.

Sau khi xuất trình giấy tờ tùy thân, anh đã nhờ nhân viên trong bệnh viện cho xem sổ y bạ của vợ mình.

Câu trả lời mà Hida nhận được sau khi phải chờ đợi rất lâu là điều khiến anh không thể tin nổi. Không thể tìm được bất cứ chỗ nào có ghi chép lại rằng Tomoyo đã từng sinh con.

3

Bãi tập chính được ngăn thành khu riêng. Tại đó một thanh niên trẻ đang trượt tuyết lao về phía Yuzuki. Nhưng thứ dưới chân cậu ta lại là ván trượt có gắn bánh răng. Nó được cải tiến từ ván trượt chuyên dụng cho trượt tuyết băng đồng (việt dã). Trước và sau ván trượt có gắn bánh răng.

Một thiếu niên thao tác với cây gậy trượt tuyết trong tay và miệt mài trượt về phía Yuzuki. Quãng đường trượt dài năm ki-lô-mét và người thanh niên đã trượt được ba vòng. Trông cậu ta có vẻ hơi cực nhọc. Mặc dù đeo kính râm nhưng cũng có thể thấy rõ khuôn mặt nhăn nhó khổ sở của cậu ta.

Cậu ta trượt lướt qua trước mặt nhóm Yuzuki. Cùng lúc đó Kaizuka đang đứng bên cạnh cũng bấm ngắt đồng hồ bấm giờ.

“Anh thấy thế nào?” Yuzuki hỏi.

“Rút ngắn hơn một chút.” Kaizuka đưa cho Yuzuki xem đồng hồ bấm giờ. “Mỗi lần trượt cậu ta lại xác lập một kỷ lục mới. Tôi vẫn chưa thể tưởng tượng được khả năng của cậu ấy còn tiến được đến đâu đây.”

Yuzuki cười gượng gạo. “Anh là thầy của cậu ta mà còn nói thế thì tôi biết phải làm sao đây?”

“Vẫn biết thế. Nhưng đã có lúc tôi phải phát sợ vì cậu ta. Cậu ấy đúng là quả trứng vàng. Tôi thực sự thấy mình cần phải thận trọng hơn nữa. Không thể để xảy ra bất cứ sai sót gì trong cách huấn luyện cho cậu ta được.”

“Chính vì tôi nghĩ anh Kaizuka là huấn luyện viên hàng đầu nên đã gửi gắm Shingo cho anh. Không nhất thiết phải cẩn trọng quá nhưng tôi cần anh hãy tự tin mà chỉ dạy cậu ta cho tốt.”

“Điều đó thì tôi hiểu. Cái khiến tôi kinh ngạc là tài năng của cậu ta kia. Mà các cậu cũng tài thật. Cậu đã phát hiện được tài năng của thằng bé chỉ bằng gen di truyền phải không? Thứ đó, sẽ là món hời kinh doanh không tưởng đấy.”

“Có thành được hay không còn nhờ cả vào tài năng của anh Kaizuka nữa. Mong anh hết sức giúp đỡ.” Nói xong, Yuzuki nhìn về phía chàng thanh niên trẻ vừa kết thúc đường trượt của mình. “Anh có phiền nếu tôi nói chuyện với cậu ấy một chút không?”

“Không thành vấn đề. Nhưng tôi phải nói trước, có vẻ cậu ta không ưa anh đâu.”

Yuzuki nhún vai. “Chuyện đó tôi biết chứ.”

Torigoe Shingo tháo ván trượt gắn bánh xe, lấy lại nhịp thở bình thường và tập vài động tác dãn cơ. Một học sinh lớp mười với chiều cao một mét bảy thì cũng chưa phải cao to gì lắm. Cần cao thêm một chút nữa. Yuzuki vừa nghĩ vừa tiến tới phía sau lưng cậu học sinh.

“Thể lực cậu có vẻ tốt nhỉ?” Yuzuki lên tiếng từ phía sau.

Shingo có liếc lại nhìn nhưng cậu không trả lời mà chỉ lặng lẽ tiếp tục co duỗi người. Có lẽ không phải vì bị hụt hơi sau luyện tập nên không thể thốt nên lời mà đơn giản do Shingo không muốn nói chuyện.

“Chẳng bao lâu nữa cậu có thể trượt trên tuyết. Sẽ thú vị lắm đây.”

“Có gì đâu.”

“Cứ trượt mãi với cái ván trượt chán lắm phải không?” Yuzuki cầm lấy ván trượt trong tay.

“Kể cả là trượt trên tuyết thì cũng là bắt tôi làm những thứ giống nhau phải không?”

“Trượt tuyết thực sự khác hoàn toàn với trượt ván đó. Những thứ cậu bắt buộc phải nhớ sẽ rất nhiều. Tôi đảm bảo sẽ thú vị lắm đó.”

“Cũng chưa biết thế nào.” Shingo nghiêng đầu.

“Huấn luyện viên Kaizuka nói ông ấy sẽ biến cậu thành tuyển thủ top ba trong trường trước khi cậu tốt nghiệp trung học phổ thông. Và tôi đã bảo ông ta thế này. Nếu chỉ trình độ ấy thôi thì gay go cho phía chúng tôi lắm. Ông ấy cần hiểu rằng mục tiêu hướng đến phải hơn thế nữa. Vì chúng tôi nghĩ cậu có khả năng vươn tới giải đấu thế vận hội Olympic và giành huy chương về cho chúng tôi.”

Shingo không đáp lại. Mặt cậu ta vốn dĩ đã khó đăm đăm. *Chắc cần thêm một chút thời gian nữa,* Yuzuki nghĩ. Thực tế, nếu Shingo được bước lên bục nhận huy chương tại giải trượt tuyết băng đồng, cậu ta sẽ tự hào và chắc chắn sẽ thấy phải biết ơn vì đã được dẫn dắt tới con đường chuyên nghiệp này.

“Tóm lại cậu cứ phát huy thế lực cũng như tinh thần này nhé.”

Yuzuki vỗ nhẹ vào chân phải của Shingo rồi đứng dậy. Anh đi về phía tòa nhà khu bãi luyện tập. Tấm biển phía trước tòa nhà có ghi Trung tâm nghiên cứu khoa học phát

triển thể thao Shinsei.

Công ty phát triển Shinsei là công ty có nhiều thành tích nổi bật trong lĩnh vực xây dựng khách sạn và khu vui chơi, giải trí. Gần đây, công ty còn chú trọng đầu tư vào việc kinh doanh trong lĩnh vực thể thao cũng như phát triển các sản phẩm thực phẩm chức năng. Việc thành lập trung tâm nghiên cứu này cũng nằm trong một mắt xích của hệ thống phát triển đó. Tại đây họ tiến hành mọi hoạt động nghiên cứu liên quan đến thể thao.

Lý do lớn nhất mà Yuzuki, một phó giáo sư đại học, được mời làm phó trưởng phòng của trung tâm nghiên cứu là vì đề tài nghiên cứu của anh được cho là có hiệu quả cho một dự án mà trung tâm đang tiến hành.

Dự án phát hiện ra nhân tài trong lĩnh vực thể thao từ gen di truyền để đào tạo ra những tuyển thủ kiệt xuất bằng việc đưa ra phác đồ huấn luyện phù hợp nhất ở giai đoạn tài năng vừa được khai mở. Như Kaizuka đã nói, nếu kỹ thuật đào tạo này thành công có thể mở ra cơ hội kinh doanh có một không hai. Nó giống với kỹ thuật sử dụng doping đắt đỏ từng được sử dụng trước đây. Chỉ khác nhau ở điểm doping là chất cấm, gây nguy hại cho tính mạng của vận động viên còn việc khai phá ra tài năng từ gen di truyền là việc làm hợp pháp, mang lại tương lai tươi sáng cho các vận động viên.

Điều này cũng đã từng được giải thích cho Hida. Điều quan trọng không phải gen di truyền mà là sự kết hợp của gen. Nhóm nghiên cứu của Yuzuki đã phát hiện ra một số kiểu kết hợp gen được cho là có sự khác biệt rõ rệt. Một trong số chúng là kết hợp gen kiểu F có ở Hida Kazami. Và kiểu còn lại đang rất được chú lý, nhóm Yuzuki gọi là kết hợp gen kiểu B. Người có sự kết hợp gen kiểu này vì có thể

chuyển đổi năng lượng trong cơ thể một cách rất hiệu quả nên kết quả là khả năng chịu đựng của cơ bắp và lượng máu lưu thông trong hệ tuần hoàn máu tăng lên đáng kể. Thi đấu chạy tầm trung, đua xe đạp, hay trượt tuyết băng đồng là thích hợp nhất.

Minh chứng cho điều này có thể kể đến đại diện tiêu biểu là chạy marathon. Với vóc người nhỏ bé không được trời phú của người Nhật, rõ ràng môn thể thao đòi hỏi sức bền sẽ giúp giành chiến thắng với đối thủ người nước ngoài dễ dàng hơn chạy cự ly ngắn. Việc tìm ra những đứa trẻ có kết hợp gen theo kiểu này cũng là cách tốt nhất chứng minh cho thành quả của nghiên cứu.

Vậy thì những đứa trẻ đó ở đâu? Nếu tiến hành điều tra theo từng bước một thì nghiên cứu này gần như không có khả năng thành hiện thực. Một nghiên cứu bài bản đòi hỏi rất nhiều thời gian cũng như tốn kém kinh phí. Và rõ ràng số người có kết hợp gen kiểu B là vô cùng ít ỏi.

Chính vì thế, nhóm nghiên cứu của Yuzuki đã lập danh sách những người được đánh giá có thể lực phi thường, sau đó tiến hành thử nghiên cứu kiểu gen của họ. Đầu tiên là việc tìm ra những người trưởng thành có kết hợp gen kiểu B. Tiếp theo, họ tiến hành điều tra với những người có quan hệ máu mủ với người đó.

Thời gian gần đây, trong số những mẫu thử, Yuzuki đã tìm ra Katsuya, cha của Torigoe Shingo. Katsuya là một nhà leo núi thám hiểm. Ông ta đã nhiều lần thành công trong việc chinh phục những ngọn núi có độ cao trên tám nghìn mét trong điều kiện thiếu ô-xi.

Kết quả điều tra đã cho thấy rõ, Torigoe Katsuya là chủ nhân của kết hợp gen kiểu B. Cơ thể của ông ta có khả năng

sản sinh ra lượng hồng cầu rất lớn, nó cũng có khả năng vận chuyển lượng lớn ô-xi cung cấp cho toàn cơ thể. Hơn thế nữa, cơ bắp cũng như các cơ quan nội tạng của Katsuya có sức chịu đựng bền bỉ trong một thời gian dài, rất lý tưởng cho các môn thể thao đòi hỏi sức bền.

Nhưng điều khiến nhóm nghiên cứu của Yuzuki hưng phấn tột độ lại không phải ở đó. Bọn họ đã chứng minh được, con trai của Katsuya - Shingo - cũng có kết hợp gen kiểu B hoàn toàn giống cha. Cậu ta còn mới chỉ là học sinh cấp hai. Tương lai cậu ta còn có thể rèn giũa được nhiều.

Yuzuki nói với những người ở phòng phát triển thể thao Shinsei cần hướng cho Torigoe Shingo trở thành vận động viên trượt tuyết băng đồng sau đó không lâu.

Yuzuki nghĩ việc cậu thiếu niên kia có thể thi đấu thành công tại các mùa giải chỉ còn là vấn đề thời gian. Nhưng đó không phải là cái đích mà Yuzuki nhắm tới. Mục tiêu của anh ta đã đạt được trong giai đoạn đầu của nghiên cứu. Không chỉ dừng lại ở các môn thể thao đòi hỏi sức bền, họ sẽ gửi đi các vận động viên xuất sắc nhất để thi đấu trên tất cả các lĩnh vực. Và như thế họ mới chứng tỏ được với thế giới sự vĩ đại trong nghiên cứu của mình - Đây mới chính là tham vọng thật sự của Yuzuki.

Yuzuki quay về bàn làm việc định kiểm tra mail. Đúng lúc đó, chiếc điện thoại di động đặt bên cạnh rung lên. Điện thoại của Kotani, trưởng phòng phát triển thể thao Shinsei - cũng tức là sếp của Yuzuki.

Yuzuki vừa nhấc điện thoại đã được Kotani yêu cầu phải về trụ sở chính ngay lập tức.

“Ngay bây giờ sao? Ngày hôm nay tôi có việc phải đi đến Hachioji ngay bây giờ vì nghe nói Hida Kazami đang tham gia

vào buổi thí nghiệm hầm gió* của hãng sản xuất đồ thể thao."

Thí nghiệm hầm gió: Hầm gió là một thiết bị mô phỏng môi trường. Nhằm mục đích thu nhận ảnh hưởng của luồng không khí xung quanh và các lực khí động học tác động lên vật/người thử nghiệm. Ngoài ra, nó còn giúp định rõ hiệu năng và loại trừ các lỗi kỹ thuật trên một thiết kế mới nhằm giảm thiểu rủi ro và giá thành sản phẩm trước khi được duyệt đưa vào chuỗi sản xuất.

"Hida… à? Anh đến để thuyết phục chuyện đó nhỉ?"

"Đúng là chuyện đó. Nhưng tôi không thấy có chút tự tin nào cả."

"Anh mà nản như thế tôi biết phải làm sao? Thôi tôi hiểu rồi. Chuyện đó để sau đi. Có điều hôm nay dù muộn đến mấy anh cũng phải qua chỗ tôi."

Trong giọng nói của Kotani không có chút nhượng bộ.

"Nghe có vẻ như là việc rất hệ trọng nhỉ?"

"Đúng thế. Chuyện cụ thể tôi sẽ nói với anh khi chúng ta gặp nhau. Cũng chẳng có chuyện gì khác ngoài chuyện của Hida Kazami đâu."

"Cô bé đó làm sao?"

"Đây không phải chuyện có thể nói qua điện thoại. Anh sắp đi gặp cô bé phải không? Nếu thế thì đừng hỏi sẽ tốt hơn."

"Anh càng khiến tôi tò mò rồi đó."

"Nếu anh nghĩ thế thì hãy mau chóng hoàn thành cho xong việc đi."

Kotani lạnh lùng cúp máy. Yuzuki vừa nhìn chằm chằm

vào điện thoại vừa so vai. Anh có dự cảm không hề tốt.

Hơn ba giờ chiều. Torigoe Shingo bỏ lại bãi tập sau lưng. Cậu đã từ chối khi Kaizuka nói sẽ tới đưa cậu đi bằng ô tô. Không phải cậu ghét Kaizuka mà do cậu đã chán ngấy khi phải ở cạnh Kaizuka cả sau thời gian luyện tập. Cũng còn một lý do khác nữa khiến cậu muốn về nhà một mình. Vì hôm nay là chủ nhật.

Cậu khoác ba lô thể thao lên vai, lặng lẽ tiến về phía nhà ga trong tư thế đi hơi cúi gằm. Khoảng bảy tháng từ khi rời Yamanashi để lên Tokyo, hầu như ngày nào cậu cũng tới bãi tập của phòng phát triển Shinsei. Nhờ vậy, cậu đã nằm lòng được địa lý các vùng phụ cận. Dù có dán mắt vào đôi chân thì cậu vẫn biết rõ mình đang ở đâu.

Giữa chừng cậu dừng lại ở phố buôn bán, trước một cửa hàng bán nhạc cụ. Cửa hàng tuy cũ kĩ nhưng bên trong rất rộng và sản phẩm được bày bán trong cửa hàng rất đa dạng, phong phú. Từ ngày phát hiện ra cửa hàng này, việc tới trung tâm tập luyện trở nên thú vị hơn một chút.

Khi bước vào bên trong cửa hàng, cậu bắt gặp một người đàn ông trung niên ở quầy thu ngân. Có vẻ như ông ta là chủ cửa hàng. Người đàn ông nhìn về phía Shingo, nở một nụ cười và gật đầu. Ánh mắt của ông ta như muốn nói, “Lại đến

đó à? Cứ ngắm cho thỏa thích nhé.”

Shingo không do dự, đi ngay về phía khu bán đàn guitar. Những chiếc guitar bóng loáng được treo ngay ngắn. Trong số đó cũng có một chiếc đàn sáng lấp lánh trong mắt Shingo. Nó chính là cây guitar Gibson Les Paul Custom, cây guitar gỗ cao cấp chính hiệu, màu đỏ nhưng không hề tạo cảm giác cả thèm chóng chán.

Chơi nhạc bằng cây guitar này thì trái tim tê liệt mất, Shingo nghĩ. Nhưng thật ra Shingo không hề biết chơi guitar. Cậu ta thậm chí còn chưa từng sờ vào cây đàn guitar tới một lần. Cậu chỉ xem các nghệ sĩ guitar biểu diễn qua ti vi và thấy ngưỡng mộ họ từ đó.

Cậu đã nghĩ mình sẽ bắt đầu học guitar sau khi vào học cấp ba. Bằng số tiền tiết kiệm được nhờ việc làm thêm, cậu sẽ mua một cây guitar cho riêng mình. Có lẽ sẽ không có thời gian đến lớp học nên cậu sẽ tự học. Đến một lúc nào đó, khi gặp được người tâm đầu ý hợp, cậu sẽ cùng bọn họ lập thành một nhóm, nhỏ thôi cũng được và sẽ biểu diễn nhạc sống ở đâu đó. Biết đâu nhóm của cậu sẽ được những người trong giới âm nhạc đánh giá, công nhận. Khi đó có lẽ con đường để trở thành nghệ sĩ sẽ được khai mở. Ước mơ ngày một lớn rộng hơn. Cậu đã nghĩ rằng bản thân mình có những khả năng không giới hạn.

Vậy mà…

Một ngày kia, có hai người đàn ông đã tới và dập tắt ước mơ ấy của Shingo. Một người là Yuzuki và người kia là Kotani - trưởng phòng phát triển thể thao Shinsei. Nực cười ở đây là cụm từ kỳ lạ khả năng không giới hạn lại phát ra từ miệng hai người đàn ông nọ.

“Shingo có những khả năng không giới hạn. Ông không

muốn phát huy nó sao? Chính vì tin tưởng vào tài năng của cậu ấy nên công ty chúng tôi đã quyết định sẽ theo sát, hỗ trợ toàn bộ cho cậu ấy trên mọi phương diện."

Vừa nghe những lời nhiệt huyết phát ra từ miệng Yuzuki, Shingo vừa nhớ lại về những buổi diễn thuyết trên đường phố của những ứng cử viên trước ngày bầu cử. Nghe họ nói thì có vẻ họ sẽ làm vì quyền lợi của người khác nhưng rốt cục cũng chỉ là họ đang cố thuyết phục đối phương vì những mục đích của cá nhân mình.

Ông bố Katsuya hình như có vẻ đã bị những lời lẽ của đối phương đánh gục, chỉ biết ngồi há hốc miệng. Một câu chuyện từ trên trời rơi xuống nhưng theo như nội dung ông đã nghe được thì chắc chắn đó là tin tốt lành, đáng gọi là kỳ tích đối với Katsuya.

Nhóm Yuzuki đã điều tra mọi thông tin liên quan đến đời sống của cha con Torigoe. Họ biết được rằng hiện tại Katsuya không nghề nghiệp đồng thời cũng đã ly hôn. Họ còn biết rõ đã hơn ba tháng nay Katsuya không có tiền chi trả cho căn phòng đang thuê và vẫn nợ tiền ăn ở trường của Shingo.

Yuzuki đã thả mồi nhử Katsuya. Đầu tiên là chuyện về việc làm. Nếu ông đồng ý giao con trai của mình cho Yuzuki đào tạo thì họ sẽ bố trí cho ông một việc làm có liên quan tới công ty phát triển Shinsei. Chưa hết, công ty còn đứng ra đảm bảo chỗ ở cho ông ở Tokyo và tiền học phí của Shingo cũng do công ty chi trả.

Katsuya không trả lời ngay. Ông nói hãy cho ông thêm thời gian để suy nghĩ. Đương nhiên nhóm Yuzuki đồng ý và ra về.

"Con đồng ý!" Shingo nói với cha sau khi hai người bọn họ đã đi về.

Katsuya im lặng một hồi lâu cuối cùng cũng đành lên

tiếng.

“Trượt tuyết… băng đồng à? Chuyện này là thế nào? Vì sao họ lại chỉ tìm đến nhà chúng ta để nói về chuyện này nhỉ?”

“Không phải họ nói là có kết quả từ một điều tra nào đó sao?”

“Ừ thì đúng là trước đây có cái nghiên cứu nào đó đã nói rằng có thể tìm kiếm tài năng từ xét nghiệm máu.” Katsuya nhìn con trai. “Con đồng ý sao?”

“Thì…” Shingo cúi gằm xuống. “Nếu đúng như những gì họ nói, cha sẽ có việc làm. Mà hình như họ lại còn lo cho cha con ta chỗ ở nữa.”

“Chuyện đó, ta cũng thấy cảm ơn họ lắm lắm. Cha còn đang suy nghĩ nhiều về chuyện học cấp ba của con.”

“Nếu vậy thì cha đâu cần băn khoăn gì nữa.”

“Mà thôi, nếu con thấy không vấn đề gì thì cứ vậy đi.” Katsuya nói rồi khẽ gật đầu. Ông thu cả người lại.

Nhà leo núi, thám hiểm Katsuya từ thời trẻ đã không có một công việc làm cố định. Ông làm thêm để kiếm những đồng lẻ tiêu hàng ngày, hễ tích lũy được chút tiền còm ông lại dùng để leo núi. Cuộc sống của ông đã kéo dài suốt như vậy.

Mẹ của Shingo đã bỏ đi khi cậu còn đang học tiểu học. Mãi sau này cậu mới biết mẹ mình bỏ đi theo một người đàn ông khác. Hàng đêm, mẹ cậu làm nghề tiếp rượu cho khách. Đương nhiên ban đầu mẹ cậu làm việc này cũng chỉ vì để kiếm kế sinh nhai nuôi cả gia đình. Nhưng có lẽ mẹ cậu cũng đã quá mệt mỏi khi phải sống với một người đàn ông coi việc leo núi quan trọng hơn cả gia đình.

Có thể Katsuya là nhà leo núi, thám hiểm đại tài nhưng năng lực đời sống của ông ta rất nghèo nàn. Do bị thương ở chân nên hiện giờ chân ông ta bị tập tễnh. Nó càng khiến việc tìm được một công việc cho ra hồn lại càng khó khăn hơn. Ông ta đã từng làm công việc bốc vác hàng hóa tại một nhà máy sắt thép nhưng số tiền kiếm được cũng chẳng là bao. Thời điểm đó một đứa trẻ học cấp hai như Shingo cũng thừa hiểu điều này. Cậu còn đã từng nghĩ nếu tốt nghiệp cấp hai thì mình chẳng còn cách nào khác phải tự đi làm kiếm tiền.

Bắt đầu học guitar và trở thành nghệ sĩ… Giấc mơ ấy được hình thành bởi cậu muốn thoát khỏi tình cảnh khốn khổ của mình.

Đúng lúc đó nhóm Yuzuki xuất hiện. Hơn thế nữa họ còn tận tay mang đến món quà không tưởng là một cuộc sống ổn định và tiền học phí cho Shingo.

Không phải lúc có thể từ chối. Nếu bỏ lỡ cơ hội này thì thực tế rõ ràng là cuộc sống của hai cha con sẽ rớt xuống tận cùng của sự thê thảm.

Dù hồi nhỏ không được ở gần bên cha nhiều nhưng Shingo rất mực yêu quý ông. Bình thường Katsuya là một người nghiêm túc, ít nói tới mức người ta không thể tưởng tượng ra dáng vẻ mạo hiểm có khi mất cả tính mạng lúc ông leo núi. Trong quá khứ Shingo chưa từng một lần bị cha mắng mỏ. Kể cả lúc vợ bỏ đi, ông cũng không tìm người để trút giận, chỉ lặng lẽ ngồi một mình nâng lên đặt xuống bộ đồ nghề leo núi.

Shingo bắt đầu tham gia luyện tập tại câu lạc bộ trượt tuyết thanh thiếu niên của trung tâm phát triển Shinsei từ tháng Tư năm nay. Nói là câu lạc bộ nhưng thực tế chỉ có

mình Shingo tới luyện tập dưới sự dẫn dắt của huấn luyện viên Kaizuka. Công ty cũng không có vẻ sẽ tuyển thêm hội viên mới.

Ngày ngày, Shingo đến học ở một trường cấp ba dân lập gần câu lạc bộ. Vì thành tích học tập ở cấp hai khá tốt nên việc cậu nhập học không mấy khó khăn. Ở trường, cậu được đối xử bình thường như những học sinh khác. Cậu cũng có mấy người bạn có thể gọi là bạn thân. Tuy nhiên, không một ai trong số họ biết cậu đang luyện tập cho môn trượt tuyết băng đồng. Vì nếu nói ra cậu lại phải giải thích hàng tỉ thứ hầm bà làng phiền phức khác. Cậu nói với những người bạn thân rằng mình phải chuyển nhà từ Yamanashi lên Tokyo do công việc của cha.

Cậu không tham gia vào câu lạc bộ ở trường. Một lần cậu cũng nhận được lời mời từ câu lạc bộ điền kinh. Chuyện xảy ra ngay trước kỳ nghỉ hè. Trước đó, trong giờ thể dục ở trường, học sinh phải chạy một nghìn năm trăm mét. Thành tích của Shingo dẫn đầu toàn trường. Từ trước tới nay Shingo chưa từng dốc sức tập luyện môn thể thao nào bài bản, mang tính chuyên môn. Làm thế nào mà có được kỷ lục tốt này? Có lẽ trong quá trình luyện tập dưới sự huấn luyện của Kaizuka, tài năng của cậu đã được mài giũa cũng nên.

Shingo đã từ chối lời đề nghị của câu lạc bộ điền kinh. Phần vì cậu không có thời gian, phần vì vốn dĩ cậu không mấy hứng thú. Giả sử nếu có tham gia vào câu lạc bộ, chắc chắn cậu sẽ tham gia vào câu lạc bộ nhạc nhẹ. Đương nhiên với tình hình hiện tại, khả năng đó là không thể.

Khi ánh mắt cậu lướt qua tấm biển đề giá của chiếc guitar Gibson là ba trăm hai mươi nghìn yên, dừng lại xuống dưới chân, một cánh tay bỗng vươn tới phía cậu. Trên tay của

người đó là một chiếc đĩa DVD. Hết sức ngạc nhiên, cậu nhìn sang thì thấy chủ cửa hàng đang cười và nói, “Cái này là đồ cũ. Nếu cậu không chê.”

Đón lấy chiếc đĩa DVD, Shingo mở to đôi mắt. Trên đĩa có ghi tựa đề *Gibson và những tay chơi guitar huyền thoại*. Hình như là đĩa ghi lại buổi biểu diễn của Peter Frampton, B.B. King và nhiều nghệ sĩ guitar cùng cây đàn yêu dấu.

“Tuyệt quá chú nhỉ?”

“Cậu lấy nó chứ? Chỉ nhìn nhạc cụ không thì đâu có đủ nhỉ?”

“Nhưng cháu không có tiền…”

Chủ cửa hàng cười và xua tay. “Không cần đâu. Tôi đã bảo nó là đồ cũ rồi mà.”

“…Vậy có được không ạ?”

“Được chứ. Tôi còn một đĩa khác giống y như vậy.”

Shingo, sau một hồi hết nhìn vào chiếc DVD rồi lại nhìn chủ cửa hàng, cúi gập đầu và nói. “Cháu cảm ơn chú ạ!”

“Ừ, ừ!” Chủ cửa hàng đáp. “Cậu chơi guitar à?”

“Không, cháu chưa chơi. Nhưng cháu nghĩ một ngày nào đó cháu sẽ chơi thử…”

“Học sinh cấp ba à?”

“Dạ.”

“Thế thì có vẻ bận bịu học hành đây. Nhưng cũng không phải nóng vội đâu. Lúc nào cũng có thể bắt đầu được mà. Tôi có người quen, năm mươi tuổi mới bắt đầu học piano đấy.”

“Vậy sao ạ?”

“Nếu cậu bắt đầu học thì qua đây mua guitar nhé. Tôi sẽ bán rẻ cho cậu.” Chủ cửa hàng nói rồi vừa cười vừa quay trở lại quầy thu ngân.

Shingo nói với theo sau lưng người đàn ông, “Nhất định một lúc nào đó cháu sẽ quay lại.”

Chủ cửa hàng vẫy tay phải trả lời thay vì quay người lại.

Shingo rời khỏi cửa hàng nhạc cụ, đi thẳng về phía nhà ga. Nhà cậu chỉ còn cách đó một ga nữa. Từ ga đi bộ vài phút là đến căn hộ nơi cậu bắt đầu ở từ hồi tháng Tư.

Khi cậu về đến nhà thì thấy giày của Katsuya ở cửa ra vào. Một chuyện hiếm hoi. Bình thường, chiều chủ nhật nào cha cậu cũng tới cửa hàng pachinko*.

Pachinko là trò đánh bạc ăn tiền bằng máy ở Nhật.

Shingo mở cửa phòng khách. Katsuya đang ngồi xếp bằng giữa căn phòng, ông ngẩng lên, vẻ mặt đầy ngạc nhiên. Trong tay ông vẫn đang cầm chiếc điện thoại.

“Gì thế, đừng làm ta giật mình chứ.” Katsuya nói.

“Con có làm gì đâu.”

“Sao không lên tiếng bảo một câu là con đã về.”

“Bình thường nghe tiếng mở cửa là cha biết rồi.”

“Cha không nghe thấy vì khi nãy có chút việc.” Katsuya gập điện thoại lại rồi cho vào trong túi quần.

Thấy vậy Shingo đáp. “Lạ ghê!”

“Chuyện gì?”

“Hiếm khi nào thấy cha xem mail trong điện thoại.”

“À à!” Katsuya gãi đầu.

“Liên quan đến công việc. Dạo này người ta cứ gửi bằng mail nên phải xem điện thoại liên tục.”

“Hừm.”

Hiện tại Katsuya đang làm việc cho công ty con của công ty phát triển Shinsei. Hình như ông làm bảo vệ cho công ty này nhưng cụ thể công việc thế nào thì Shingo không biết rõ.

“Việc luyện tập thế nào? Vất vả lắm không?”

“Thì cũng có lúc mệt. Từ tuần sau con sẽ đi Hokkaido.”

“Cha cũng nghe nói thế. Công ty nhắn cha gửi giấy xin phép nghỉ học cho trường. Nếu hoàn tất thủ tục có lẽ sẽ được nghỉ ba tháng mà không phải đến trường. Còn việc học bù thì như những học sinh thông thường, có thể đăng ký học bù vào kỳ nghỉ xuân.”

“Vì trường có chế độ như vậy nên công ty phát triển Shinsei đã khuyên con vào học. Cha không biết à?”

“Không, cha có biết gì đâu.”

“Cha nói gì vậy? Thế này thì nhờ cậy được gì?”

Shingo lấy quần áo và khăn bông dùng khi luyện tập ra khỏi ba lô. Cậu đi về phía phòng tắm. Cậu bỏ những đồ bẩn vào trong máy giặt, cho một lượng xà phòng vừa đủ. Từ hồi còn là học sinh tiểu học, cậu đã tự mình giặt quần áo. Không chỉ riêng chuyện giặt giũ, cậu còn có thể nấu vài món ăn đơn giản, thậm chí còn có thể khâu cúc áo. Khi hai cha con bắt đầu sống với nhau, mọi thứ cứ trở nên tự nhiên như thế.

Sau khi bấm nút khởi động máy giặt, Shingo quay trở vào phòng khách thì thấy Katsuya đang cầm trong tay chiếc đĩa DVD.

Shingo chau mày và giật lấy lại chiếc DVD từ tay cha.

“Cha làm gì vậy? Đừng tự ý thế chứ.”

“Cái này là gì vậy, con mua à?” Katsuya hỏi, giọng chùng xuống.

“Con được cho. Của người quen.”

Shingo không thể trả lời đó là của chủ cửa hàng dụng cụ âm nhạc. Cậu không muốn cho biết mình đã đến đó.

“Người quen? Quen kiểu gì?”

“Người quen ở trường. Nói thế nào thì cha tin đây?”

“Con nói con thích nó à?”

“Nói gì mà nói chứ. Người ta nói là không dùng nữa rồi, vứt đi thì phí. Có lấy thì người ta cho. Chứ con cần gì cái thứ này.”

Katsuya lập tức im bặt nhưng ông chằm chằm nhìn con trai bằng ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ.

Shingo cầm chiếc DVD trên tay rồi ném nó vào thùng rác gần đó.

Katsuya trợn mắt. “Làm cái gì thế?”

“Cha ồn ào quá đi. Con đã nói vì không cần nên vứt đi mà. Kiểu gì cha cũng kêu.”

Shingo nhấc ba lô thể thao lên, đi vào phòng bên cạnh. Cậu đóng cửa đánh *rầm* rồi nằm xuống sàn nhà ngủ.

Cậu không hiểu mình đang làm gì nhưng một điều rõ ràng rằng, cậu không muốn cho cha biết cảm xúc của mình dành cho guitar là thế nào.

Cậu nghe thấy tiếng gọi, “Shingo.” Katsuya không cần nghe tiếng đáp trả mà nói tiếp, “Cha đi ra ngoài rồi sẽ về. Khoảng hai tiếng.”

Kiểu này lại là đến cửa hàng pachinko rồi. “Vâng!” Shingo buông giọng đánh thượt một cái.

Cuối cùng Katsuya đã có tâm trạng để đi ra ngoài. Nằm nghe chắc chắn đó là tiếng cha đóng cửa, Shingo mới ngồi dậy rồi đi ra khỏi phòng.

Cậu nhìn chiếc bàn thấp. Chiếc đĩa DVD chắc chắn lúc này cậu đã vứt vào thùng rác đang nằm trên bàn. Có vẻ Katsuya đã nhặt nó lên.

Shingo cầm chiếc đĩa DVD rồi với lấy đồ điều khiển. Cậu bật ti vi và đầu đọc đĩa.

Một vận động viên đội mũ bảo hiểm, trong trang phục thể thao hiện lên trên màn hình. Bộ trang phục và mũ bảo hộ đều là màu vàng. Gậy trượt tuyết hạ thấp xuống dưới. Vận động viên ở tư thế đang khom người.

Trên mũ bảo hiểm và bộ quần áo có gắn những dải ruy băng nhỏ, chúng đang bay phần phật. Mặc dù bức tường đã được cách âm nhưng từ phòng này vẫn như có thể nghe được tiếng gió thổi.

Trường hợp thi trượt tuyết đổ dốc, tốc độ mà vận động viên nam phải trượt là trên dưới một trăm ba mươi ki-lô-mét, và trên dưới một trăm mười ki-lô-mét dành cho vận động viên nữ. Đương nhiên, gió sẽ thành bức tường cản cả trước và sau. Vượt qua được nó như thế nào sẽ chính là thứ quyết định thắng thua khi thi đấu.

Vận động viên trên màn hình đang ở một tư thế vững chắc, không bị rung kể cả đang trong môi trường gió mạnh. Thân dưới chắc chắn là điều đương nhiên, cảm giác cân bằng hiếm có đang kiểm soát cơ bắp toàn thân.

Cô bé thừa hưởng từ cha một món tài sản to lớn, Yuzuki tin như vậy. Ít nhất là ở thời điểm hiện tại.

Yuzuki đã đến trung tâm nghiên cứu của một hãng dụng cụ thể thao ở Hachioji. Tại đây chuyên nghiên cứu, phát triển các sản phẩm, quần áo thể thao phục vụ cho thi đấu bơi lội và điền kinh. Đặc biệt về đồ bơi, chất liệu đồ bơi ảnh hưởng rất lớn đến thời gian bơi nên có thể nói đây là một chủ đề tối quan trọng đối với công ty này.

Chuyên viên nghiên cứu Yamaoka quen thuộc nhận ra sự có mặt của Yuzuki liền tiến tới chào hỏi. Yamaoka đang nghiên cứu chủ đề liên quan tới việc phát triển đồ thể thao cho môn trượt tuyết giúp giảm sức cản của không khí.

“Anh thấy cô bé thế nào?” Yuzuki chỉ tay vào màn hình và hỏi.

Yamaoka gật gù. “Tôi đã được tận mắt chứng kiến rất nhiều vận động viên rồi. Nếu nói về độ ổn định dáng người thì cô ấy xuất sắc nhất. Không thể tưởng tượng nổi rằng cách đây không lâu cô ấy còn là học sinh cấp ba.”

“Vậy sao? Anh nói thế tôi cũng thấy vững tâm hơn.”

“Có những vận động viên xuất sắc thế này mặc trang phục của mình, chúng tôi lại càng thấy đam mê hơn trong việc phát triển các sản phẩm quần áo thể thao. Thật đúng đắn khi đã hợp tác với công ty phát triển Shinsei.”

“Điều đó tốt cho cả hai bên mà.”

Vận động viên mặc trang phục màu vàng bước ra từ phòng thí nghiệm hầm gió. Cô đã bỏ mũ bảo hiểm ra. Không biết có phải do mái tóc dài được cột lại đằng sau nên đôi mắt dài của cô trông xếch lên khác với bình thường. Cô gái - Hida Kazami hướng đôi mắt sắc về phía Yuzuki. “Chào chú.”

“Cảm nhận của cháu sau khi vào phòng thí nghiệm hầm gió thế nào? Có khác biệt so với xuống dốc thực sự không?”

“Trong đường trượt thực tế có cả phần đất lồi lõm kèm độ dốc. Hơn thế nữa, không phải là không khí chuyển động mà là cơ thể của cháu chuyển động.” Kazami nói với một gương mặt vô cùng nghiêm túc.

Dù biết đó không phải những lời nói đùa nhưng Yuzuki vẫn cười *ha ha ha*.

“Hóa ra là thế. Đúng như cháu nói đấy. Mà này, cháu có thể cho chú chút thời gian được không? Chú có chuyện muốn nói.”

Kazami nhìn về phía Yamaoka đang gặp khom người nhìn vào đồng hồ đo.

“Chú Yamaoka, cháu còn phải làm gì nữa không ạ?”

Yamaoka đứng dậy, lắc đầu. “Không, hôm nay đến đây thôi. Chú đã có được số liệu rất tốt. Khi nào có kết quả phân tích chú sẽ thông báo.”

Kazami gật đầu, hướng về phía Yuzuki nói. “Cháu thay đồ rồi quay lại có được không ạ?”

“Được chứ. Chú đợi ở cửa nhé.”

“Vậy gặp chú sau.” Kazami khẽ rảo bước đi về phía cửa.

Từ phía sau đứng nhìn vào thân hình rắn chắc của Kazami, Yuzuki thầm nhủ trong bụng, *Đúng là cha nào con nấy mà.*

Hida Kazami đã gia nhập vào công ty phát triển Shinsei từ mùa xuân năm nay. Tuy thuộc phòng phúc lợi nhưng một năm cô cũng chỉ xuất hiện ở công ty khoảng một tháng. Thời gian còn lại cô hoạt động như một nhân viên của phòng thể thao, đội trượt tuyết. Khi còn là học sinh phổ thông trung học, trận quyết chiến để ẵm giải vô địch ba năm liên tiếp của

cô diễn ra rất khốc liệt. Sau đó cô đã được nhận vào làm tại công ty phát triển Shinsei do sự xếp đặt của một người bạn thân của cha mình, huấn luyện viên đội trượt tuyết.

Khi Yuzuki đang ngồi uống cà phê mua ở máy bán hàng tự động trên ghế phòng chờ, Kazami xuất hiện với một chiếc túi thể thao rất to đeo trên vai. Cô khoác trên người chiếc áo thể thao kèm mũ, chiếc mũ len đội sụp sâu xuống đầu.

“Cháu uống gì không?” Yuzuki chỉ vào máy bán hàng tự động.

“Dạ, không cần đâu ạ. Thế chuyện chú muốn nói với cháu là gì vậy?”

“Thì cháu cứ ngồi xuống đã. Cứ đứng thế thì khó nói chuyện.”

Kazami hít thở một hơi thật sâu rồi đặt chiếc túi xuống sàn, ngồi xuống cạnh Yuzuki.

“Tuần trước, chú từ Sapporo trở về. Chú đã gặp cha cháu đấy. Chú đã nhờ cha cháu hợp tác, vậy mà lại bị cha cháu từ chối.”

“Cháu cũng có nghe qua.” Kazami lập tức trả lời.

“Cháu đã nói chuyện với ông ấy à?”

“Cha cháu đã gọi điện. ‘Thật điên rồ. Tài năng không phải là thứ có thể gọi tên ra thành công thức hay ký hiệu hóa học được.’ Cha cháu nói vậy.”

“Nếu thực sự làm được điều đó thì sao? Ông ấy không muốn biết con gái của vận động viên trượt tuyết nổi tiếng Hida Hiromasa thừa hưởng bao nhiêu tài năng của ông ấy à?”

“Cháu nghĩ là không.”

“Tại sao?”

Kazami không nhìn thẳng vào Yuzuki. Cô vừa dõi mắt về

phía xa vừa nói.

“Cha là cha, còn cháu là cháu. Những gì cháu đang có hiện giờ tất cả đều do luyện tập mà nên chứ không có chút gì bẩm sinh cả.”

“Thế cơ thể kia? Không phải được thừa hưởng từ cha cháu hay sao?”

“Cơ thể.” Kazami khẽ lắc đầu. “Ai cũng giống ai thôi. Cháu không nghĩ có quá nhiều sự khác biệt.”

“Thế chú hỏi cháu nhé. Tới bao giờ người Nhật mới thắng được người da đen trong chạy đua một trăm mét? Tới khi nào người Nhật mới đứng số một thế giới?”

Kazami cắn môi, trả lời, “Cháu không rành về điền kinh cho lắm.”

“Đừng dối chú. Bất kể bộ môn thể thao nào, hầu hết các vận động viên đều cảm nhận được rõ sự khác biệt về thể chất của mình với các vận động viên nước ngoài. Cháu đương nhiên không thể không cảm thấy điều đó.”

“Cháu…” Kazami liếc nhìn Yuzuki trong thoáng chốc rồi lại cụp ngay mặt xuống. Cô nói tiếp. “Cháu chỉ muốn nói, cơ thể cháu cũng không có gì đặc biệt. Cha cháu cũng từng nói vậy. Cha nói không ai mang trong mình yếu tố gì đặc biệt. Cháu cũng nghĩ giống cha cháu.”

“Tùy cha con cháu thôi, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Chú cũng không nghĩ sẽ ép cha con cháu phải chứng minh những điều đã nói. Nhưng về phần bọn chú, chú cần có thông tin chính xác một cách khách quan. Đương nhiên chuyện này không mang đến lợi lộc gì cho cha con cháu. Nhưng nếu bọn chú có thể phân tích được khởi nguồn của thể lực kia thì nhờ đó chưa biết chừng có thể tìm ra những Hida Hiromasa hay Hida Kazami thứ hai, thứ ba cũng nên. Thế nào? Liệu cháu có

sẵn sàng hợp tác vì sự nghiệp thể thao của Nhật Bản hay không?"

Kazami nghiêng đầu, khẽ nở một nụ cười. Nhưng nụ cười đó phải gọi là rất lạnh lùng. "Cha cháu đã nói không thích rồi thì chẳng phải chú có nói thế nói nữa với cháu cũng vô ích hay sao?"

"Thế nên chú mới muốn cháu đỡ lời giúp với cha cháu. Khuyên ông ấy hãy hợp tác với bọn chú."

"Vô ích thôi ạ." Kazami đứng bật dậy. "Cháu không có tài thuyết phục cho cháu đâu. Mà cháu cũng không có ý định làm điều đó. Nếu như… chuyện chú muốn nói với cháu chỉ có vậy, thì cháu xin phép dừng ở đây thôi. Sau đây cháu phải quay về Sapporo. Khóa tập huấn cũng sắp bắt đầu rồi."

"Đợi đã. Hãy suy nghĩ kĩ lại một lần nữa xem sao. Cũng không có gì to tát lắm đâu. Thoải mái như khám sức khỏe thôi."

"Xin lỗi chú, cháu đi đây." Kazami khoác túi lên vai, chân bước vội ra phía cửa.

Yuzuki lắc đầu, uống nốt lon cà phê còn đang uống dở. Cà phê đã nguội lạnh, chỉ còn vị ngọt khó chịu đọng lại trong miệng.

Trụ sở chính của công ty phát triển Shinsei nằm ở Shinjuku. Khi Yuzuki đi đến tầng của phòng thể thao, trưởng phòng Kotani đang ngồi ở bàn họp nói chuyện với ai đó. Mặt ai nấy đều rất lạnh lùng. Kotani nhận ra Yuzuki tới, ông ta nói một hai câu gì đó với người kia để kết thúc câu chuyện.

Yuzuki cứ thế ngồi vào phía ghế trống. "Đã có chuyện gì

vậy?”

“Sao anh hỏi thế?”

“À không, là vì tôi thấy trông như anh đang nói về chuyện gì đó rất nghiêm trọng.”

Kotani không trả lời câu hỏi của Yuzuki. Ông ta tựa lưng vào ghế như để chống đỡ cơ thể. Mí mắt sụp xuống nặng trĩu, ông ta đảo cặp mắt dài sắc. “Anh vừa đi gặp Hida Kazami về à?”

“À, đúng thế!” Yuzuki gãi gãi ngang mũi.

Vốn dĩ lúc bình thường miệng Kotani có vẻ hơi méo này lại trễ xuống thêm một chút.

“Lại thế cơ đấy. Hết cha rồi đến con. Anh lại thất bại khi thuyết phục họ phải không?”

“Có vẻ tôi bị căm ghét nhiều hơn tôi tưởng.”

“Anh là đồ nhu nhược. Cái thần thái khi anh ép Torigoe Shingo tới đây đâu rồi? Hả?”

“Cần phải có mồi nhử. Là thứ gì đó có lợi cho cha con họ nếu tham gia hợp tác vào nghiên cứu của ta. Nhưng tôi không nghĩ có thể lấy tiền ra để dụ họ được. Tôi phải nhấn mạnh rằng chí ít cũng là điều kiện tập luyện đặc biệt nào đó. Hơn thế nữa, nếu không khéo có khi còn đem lại kết quả không như mong muốn. Tóm lại, ông ta là một kẻ vô cùng ngoan cố.”

Kotani nhếch mép cười *h*ừ *h*ừ.

“Thảo nào mà cả anh cũng phải bó tay. Đành vậy. Thế thì phải nhờ tới trí tuệ thôi.”

“Hả?” Yuzuki thốt lên. Anh bất ngờ nhìn lại trưởng phòng.

“Người khi nãy tôi gặp bên phòng quảng cáo. Hắn tới đây khóc lóc, xin tôi giúp hắn.”

“Chuyện gì vậy?”

“Là Hida Kazami. Hình như có mấy tờ tạp chí thể thao đến chỗ cô ta xin được viết bài. Bọn họ quả là nhanh nhạy mà. Cô ta vừa được kỳ vọng, vừa có ngoại hình khá ổn. Có vẻ một bộ phận phóng viên thể thao đã bắt đầu chú ý đến cô ta rồi.”

“Không phải chuyện đáng mừng sao?”

“Nhưng có kẻ lại không nghĩ như vậy đâu. Anh biết tôi đang nói đến ai rồi chứ?”

Yuzuki gật đầu. Anh lập tức nghĩ đến khuôn mặt của người đàn ông đó.

“Ông bố. Hida Hiromasa không chịu sao?”

Kotani làm bộ mặt nhăn nhó và gật đầu.

“Nghe đâu ông ta bảo một người chưa từng tham gia cuộc thi lớn lại được ưu ái như thế thì kỳ quặc quá. Đúng như anh nói vậy. Ông ta đúng là một kẻ ương ngạnh.”

“Nhưng nếu nói như vậy thì có nghĩa, chỉ cần sau khi cô bé tham gia trượt tuyết ở giải đấu lớn là được đúng không? Chúng ta chỉ cần đợi thêm một chút thôi mà.”

“Giải đấu lớn mà Hida nói ở đây, hẳn là giải đấu tập trung nhiều vận động viên hàng đầu thế giới ấy. Bét nhất cũng phải là giải vô địch thế giới.”

“Nếu thế thì cũng sắp rồi còn gì? Hida Kazami sẽ lần đầu ra mắt giải đấu quốc tế, và sau đó chẳng bao lâu mấy bài viết về cô bé sẽ tô điểm thêm cho các tờ tạp chí. Tôi nghĩ nó cũng không tồi đâu.”

“Đâu có ngon ăn như vậy. Để đào tạo ra được ngôi sao cần chuẩn bị thật kĩ lưỡng. Sau khi trượt tuyết xong mới đăng bài thì quá muộn rồi. Ta phải thu hút sự chú ý của cánh báo chí trước khi cô ta tham dự giải trượt tuyết. Trong thời gian đó

mà gặt hái được nhiều thành tích tốt thì cũng không có gì phải phàn nàn. Giới trượt tuyết với nhau, không ai có thể bỏ qua nhân vật được yêu thích. Quá được ưu ái, ngưỡng mộ cũng có cái nguy hiểm của nó nhưng dẫu sao sau đó họ vẫn muốn cử cô ta đi tham dự giải tranh cúp thế giới phải không?"

Yuzuki khoanh tay. Họ đang ở tình thế chưa bắt được chồn đã tính chuyện lấy da những ý kiến của Kotani không hẳn đã chệch đích.

"Hơn nữa…" Kotani tiếp tục. "Nếu Hida Kazami giành giải ở cúp thế giới thì không sao. Nhưng nếu thành tích của cô ta kém quá thì cái gã cứng đầu kia có chịu cho báo chí viết bài không?"

Yuzuki cười đau khổ. Câu trả lời đã quá rõ ràng.

"Chắc là khó rồi."

"Thấy chưa? Nói thực tế ra, tại thời điểm này, khả năng Hida Kazami có thể ra mắt ở giải đấu quốc tế và giành giải gần như bằng không. Dù là viết bài về cô ta trước hay sau trận thi đấu cúp quốc tế thì cũng như nhau cả thôi."

Yuzuki khoanh tay, gật đầu. Sau đó anh lại quay ra nhìn Kotani. "Trưởng phòng, khi nãy anh nói cần phải dùng tới trí tuệ để giải quyết việc này. Nhưng cứ theo những gì anh nói ở trên, không phải là chẳng có cách nào có thể thuyết phục được Hida Hiromasa hay sao?"

"Chớ có nóng vội. Bây giờ mới vào chuyện quan trọng." Kotani thò tay vào túi ngực bên trong của áo vét. Đôi mắt đảo xung quanh cảnh giác và rút một tờ giấy được gập làm tư. Ông ta đặt nó trước mặt Yuzuki. "Này, anh hãy xem đi."

"Cái này lại là…"

“Phải.” Kotani gật đầu. “Lại đến nữa.”

Yuzuki vươn tay ra những nửa chừng dừng lại. “Tôi cầm vào nó được chứ?”

“Không vấn đề. Nó chỉ là bản copy thôi. Bản gốc tôi đã cất trong két sắt rồi.”

Yuzuki yên tâm, mở tờ giấy ra. Hàng chữ đánh máy hiện lên trên mặt giấy.

Gửi Phòng thể thao, đội trượt tuyết Công ty phát triển Shinsei,

Hãy buộc Hida Kazami rút khỏi đội. Hãy để cô ta rút khỏi giải tranh cúp thế giới và toàn bộ các giải thi đấu khác.

Trong trường hợp các ông không chấp nhận yêu cầu này, Hida Kazami có thể sẽ chịu tổn hại.

Từ một người hâm mộ chân chính

“Cái này được gửi đến hồi nào vậy?”

“Hôm qua. Trên phong bì có ghi Gửi Phòng thể thao, đội trượt tuyết Công ty phát triển Shinsei. Không thấy ghi tên người gửi. Cũng giống với lần trước.”

Yuzuki chau mày, anh gấp mảnh giấy lại như ban đầu.

Một bức thư nặc danh như thế này cũng được gửi đến đây từ hai tuần trước. Chỉ rất ít những người trong công ty biết được điều này. Tất nhiên, đương sự là Hida Kazami vẫn hoàn toàn không hay biết.

“Kẻ nào đã làm việc này vậy nhỉ?”

“Rõ ràng quá rồi mà. Đó là những kẻ sẽ gặp trở ngại nếu Hida Kazami ra thi đấu. Là vận động viên của một đội nào

đó, hoặc là những kẻ có liên quan chăng?"

"Anh nghĩ vậy sao?" Yuzuki nghiêng đầu.

"Không phải à?"

"Dù Hida là ứng cử viên sáng giá toàn nước Nhật, nhưng vẫn chưa thuộc top đầu. Ngáng chân một động viên chưa có thành tích như thế thì có ý nghĩa gì cơ chứ?"

"Thế theo anh kẻ nào đã làm chuyện này?"

"Tôi cũng không dám chắc, nhưng đây không phải một dạng quấy rối sao? Vì nếu là kẻ biết đến cái tên Hida Kazami thì chắc chắn hẳn phải đang phát điên lên vì cô bé."

"Nếu loại đó thì phải mong người ta được đi thi đấu chứ? Như thế mới dễ theo đuổi."

"Loại người đó không chỉ là việc lén lút theo dõi đâu. Chúng muốn giữ làm của riêng cho mình nên phải ngăn chặn để người kia không được nổi tiếng. Trường hợp lần này có khi là như vậy cũng nên."

Kotani nhăn mặt. "Trên đời này thật lắm kẻ phiền toái."

"Vậy ta phải làm thế nào? Anh vẫn quyết định sẽ không báo cảnh sát à?"

"Tất nhiên. Tôi cũng đã nói từ lần trước rồi phải không? Nếu ta cứ bị trò quậy phá này làm ảnh hưởng thì sẽ thế nào? Tôi đã trao đổi việc này với phòng tổng vụ rồi. Tất cả đều thống nhất là hãy im lặng quan sát tình hình thêm một chút nữa xem sao."

Đúng như vậy. Sự thật cho thấy nếu việc gì cũng nhanh tay đứng ra giải quyết thì sẽ làm không xuể. Chẳng cứ là vận động viên chuyên nghiệp hay nghiệp dư, việc nhận được những bức thư đe dọa là chuyện không hề hiếm.

"Thế tôi phải làm gì?"

Yuzuki vừa hỏi vậy thì Kotani đã cầm lấy một góc của mẫu thư đe dọa, cười ranh mãnh. “Hãy đưa cho Hida Hiromasa xem.”

“Hả?”

“Tôi nói anh hãy đưa bức thư này cho Hida Hiromasa xem. Nói với ông ta cả chuyện bức thư đã được gửi tới đây lần trước.”

“Tôi không hiểu ý anh. Tôi nhớ anh đã nói trước lúc Kazami được tham dự giải cúp quốc tế thì không được làm gì ảnh hưởng tới tâm lý cô bé đó mà.”

“Đúng là tôi đã nói như vậy. Không được làm bất cứ điều gì ảnh hưởng tới cô ta.”

“Nhưng nếu tôi cho Hida biết chuyện về những bức thư đe dọa, lẽ nào lại không tới tai cô bé?”

“Anh nghĩ Hida sẽ nói chuyện này cho con gái sao?” Kotani ngồi thẳng dậy. “Nếu hắn làm thế, không những sẽ khiến con gái mình mất tập trung mà còn có thể hại cô ta bỏ lỡ tấm vé tham dự cúp quốc tế. Cơ hội mà phải khó khăn lắm cô ta mới có được. Không sao đâu. Hida chẳng đời nào lại nói chuyện này ra đâu.”

Yuzuki gật gù. Anh nghĩ cũng có thể sẽ như vậy. Việc Kazami có thể bước được ra trường đấu quốc tế là mục tiêu tối quan trọng của cả hai cha con Hida tại thời điểm này.

“Sau khi cho Hida xem thư đe dọa thì tiếp theo sẽ là gì?”

“Đầu tiên anh hãy nói với hắn rằng phía công ty phát triển Shinsei không hề muốn báo cho cảnh sát việc này cũng như không muốn công bố với giới truyền thông. Hida sẽ không thể phản bác lại được gì. Đương nhiên chúng ta tuyệt đối sẽ không để chuyện gì xảy đến, gây nguy hại tới thân thể của

Hida Kazami. Chính vì vậy, ta cần tìm một người giám sát, bảo hộ cho cô ta. Nhưng đột nhiên có kẻ cứ luẩn quẩn bên cạnh sẽ gây hoang mang dư luận. Nên tôi đã nghĩ cho người đó một thân phận là chuyên viên phụ trách quảng cáo. Anh thấy thế nào?"

"À à!" Yuzuki nhìn chằm chằm vào những nếp nhăn lớn hằn sâu trên trán Kotani. "Hóa ra anh đã suy nghĩ tới việc này rồi."

"Trong giới truyền thông thể thao, có một người theo sát để lấy tin về vận động viên đang rất được yêu thích - Hida Kazami. Điều này chẳng thành vấn đề gì. Chỉ có điều, có một người như vậy ở bên cạnh thì Hida Kazami cũng phải làm việc gì đó cho tương xứng. Nên cô ta không thể từ chối tất cả các yêu cầu liên quan đến viết bài của đám nhà báo."

"Không biết Hida sẽ phản ứng thế nào đây?"

"Có ghét đến mấy hắn cũng không thể nói gì được. Vốn dĩ Hida Kazami là nhân viên của công ty này. Việc đóng góp cho hoạt động quảng cáo là điều đương nhiên. Lại còn được bảo đảm an toàn tính mạng. Một mũi tên trúng hai đích."

"Nhưng mà trưởng phòng, kể cả có giải quyết được chuyện quảng cáo đi nữa thì việc làm này đâu có giúp đạt được mục đích của chúng ta?"

"Tôi hiểu, mấu chốt là chỗ đó." Kotani lè lưỡi, liếm môi. "Là người sẽ trở thành chuyên viên phụ trách quảng cáo đó. Tôi đã nghĩ rất nhiều rồi. Anh hãy làm việc này cho tôi."

Bị chỉ định, Yuzuki bật người ra sau. "Tôi á?"

"Anh đâu cần phải quá ngạc nhiên như thế. Anh rất nổi tiếng trong giới truyền thông thể thao mà. Nổi tiếng ngang với Hida Kazami. À, ngang ngửa với Hida Hiromasa ấy chứ. Chỉ có anh là người thích hợp nhất để ở bên cạnh cô ta mọi

lúc mọi nơi. Đồng thời, như thế ta sẽ khiến cho cha con nhà họ phải biết ơn, đến một lúc nào đó họ còn có thể ngoan cố mà từ chối hợp tác với ta được nữa hay không?"

Yuzuki lại nhìn chằm chằm vào mặt trưởng phòng một lần nữa. "Một kế hoạch nham hiểm đấy!"

"Thú vui của tôi là những thứ nham hiểm mà."

"Nhưng đây là trong trường hợp họ đồng ý mà thôi. Anh biết là bọn họ rất ghét tôi rồi đấy."

"Lúc đó hãy hỏi họ có cam lòng đứng ngoài cuộc đua cúp quốc tế không?" Kotani cười, để lộ hàm răng đã bị thuốc lá làm cho xỉn màu.

Câu lạc bộ thể thao AA Sapporo nơi Hida làm việc, ngày thường mở cửa đến mười giờ tối. Khách hàng có thể sử dụng máy tập đến chín giờ rưỡi, sau thời gian đó đội ngũ nhân viên bắt đầu dọn đồ và lau chùi. Mặc dù Hida có chức danh là cửa hàng trưởng nhưng ông vẫn cùng mọi người dọn dẹp, lau sàn. Những nhân viên trẻ nói ông không cần phải làm vậy, nhưng nếu như thế Hida thấy rất áy náy. Vì chủ cửa hàng là người yêu môn trượt tuyết và biết Hida lúc còn là vận động viên nên đã thuê ông làm việc tại cửa hàng của mình. Tất cả chỉ có vậy. Kể cả những gì được ghi trên danh thiếp của chủ cửa hàng cũng chỉ là muốn dùng tên tuổi của một nhà trượt tuyết nổi tiếng để quảng cáo cho cửa hàng mà thôi. Hida hoàn toàn không nghĩ, cái tên của mình lại có sức mạnh thu hút khách đến với cửa hàng.

Dọn dẹp cửa hàng xong cũng quá mười rưỡi tối. Hida phụ trách nhiệm vụ cuối cùng. Sau khi các nhân viên đã về hết, ông phải đi một vòng để kiểm tra lại các thiết bị một lần nữa. Đêm nay cũng không có gì bất thường. Ông quay trở về văn phòng, thở phào nhẹ nhõm.

Ông mặc chiếc áo khoác và hướng mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Những bông tuyết nhỏ đang rơi lất phất. Hình như

mùa đông đã đến thật rồi. Tuyết đã phủ trắng xóa trên ngọn núi gần đó. Ông cũng nhận được mail của Kazami nhắn rằng việc tập huấn của cả đội đã bắt đầu.

“Không biết mùa đông năm nay sẽ thế nào nhỉ?” Lại đến lúc để lẩm nhẩm câu nói này. Điện thoại ở quầy lễ tân đổ chuông. Hiếm hoi lắm mới có điện thoại gọi đến giờ này. Không, trong ký ức của Hida thì chưa hề có cuộc điện thoại nào gọi đến giờ này.

Trong đầu ông hiện ra vô vàn khả năng. Có thể là tai nạn hay chuyện gì đó chẳng lành, chỉ toàn là những tưởng tượng không hay ho gì. Hay có chuyện gì liên quan đến Kazami? Con bé đã gặp chuyện gì? Mà không, nếu vậy chắc chắn nó sẽ gọi điện thoại di động cho ông.

Điện thoại vẫn tiếp tục đổ chuông. Chuông điện thoại reo tới lần thứ năm thì Hida nhấc máy. “Vâng, câu lạc bộ thể thao AA Sapporo xin nghe,” giọng ông có phần hơi căng thẳng.

Một giọng nói vang lên trong không gian tĩnh lặng của căn phòng.

“A.” Phía bên kia đầu dây vang lên đầy vẻ ngạc nhiên. Có lẽ người đó nghĩ không ai nghe máy nên định cúp máy rồi.

“A lô, tôi rất xin lỗi khi gọi vào giờ này. Không biết câu lạc bộ có còn làm việc không?” Một người đàn ông cất tiếng.

“Xin lỗi, chúng tôi chỉ làm việc đến mười giờ.”

“Vậy à? Thế thì thành thật xin lỗi. Tôi không biết điều này.”

“Không có vấn đề gì. Mà ông gọi đến có việc gì vậy?” Hida hỏi, thầm thở phào nhẹ nhõm vì nghĩ có lẽ không phải chuyện gì hệ trọng.

Nhưng những lời tiếp sau phát ra từ người đàn ông khiến toàn thân Hida run lên.

“Tôi là Ka-mi-jou.”

Nói một cách chính xác, vừa nghe đến đây Hida không hiểu người bên kia đầu dây là ai. Nhưng dù không biết ông ta là ai chăng nữa thì mặt Hida cũng đang căng cứng. Ông cảm thấy các thao tác của mình bỗng trở nên run rẩy, vội vàng. Trước khi đầu óc có thể định thần được mọi việc thì cơ thể đã phản ứng lại để đề phòng cảnh giác.

Ngay khi cái tên Ka-mi-jou được não bộ xử lý thành chữ Hán Thượng Điều, chân tay Hida bắt đầu run lên bần bật. Toàn thân ông vã mồ hôi lạnh toát.

Đầu dây bên kia nhiều lần lên tiếng gọi a lô, a lô vì không nghe tiếng trả lời.

“Ông có nghe rõ không?”

“À, vâng, tôi có nghe thấy. Ông Kamijou phải không ạ?” Cuối cùng Hida cũng lên tiếng. *Chắc chắn mình nhầm người rồi. Người mang họ Kamijou cũng không phải quá hiếm.* Ông tự nhủ như vậy.

“Tôi muốn hỏi một chút. Ông Hida có làm việc ở đó có phải không ạ? Ông Hida Hiromasa, cựu vận động viên Olympic.”

Khi được hỏi đến đây, Hida hoàn toàn không thể đứng vững. Ông ngồi xuống chiếc ghế ở quầy lễ tân.

Ông đã định trả lời rằng không có nhưng lại không thể làm thế được. Chủ câu lạc bộ còn đăng cả thông tin rằng ở câu lạc bộ này có cựu tuyển thủ Olympic Hida Hiromasa lên trang web chính thức.

“Có người đó… Ông cần gặp ông ta có việc gì?”

Hida nghe tiếng đầu dây bên kia hít vào một hơi thật dài.

“Ông có thể cho tôi xin số điện thoại của ông Hida được không ạ? Tôi muốn gặp ông ấy để nói chuyện về cô con gái. Nếu ông gặp khó khăn trong việc cung cấp số điện thoại của ông Hida thì tôi sẽ đọc số điện thoại của tôi và nhờ ông chuyển tới ông Hida có được không ạ? Tôi không phải là kẻ mờ ám. Tôi có một công ty xây dựng ở Nagaoka, tỉnh Niigata. Công ty của tôi là công ty xây dựng KM.”

“Công ty KM…” Hida lặp lại cái tên đó bằng một giọng nói đầy thất vọng. Không còn nhầm lẫn gì nữa. Chính là người đàn ông có tên Kamijou đó. Chính người đó đã gọi điện đến đây.

“Công ty chúng tôi có cả website. Tôi nghĩ, nếu ông vào đó xem thì ông sẽ hiểu những gì tôi đang nói không phải bỡn cợt. Trang web đó là…”

“Khoan, chờ tôi một chút.” Hida nói vẻ đầy đau khổ. “Việc đó… không cần đâu.”

“Vậy đây là số điện thoại của tôi…”

“Xin lỗi, tôi đã nói hãy chờ một chút.” Lần này giọng nói của Hida có phần cáu bẳn. Đầu dây bên kia lúng túng, chỉ còn biết im lặng.

Hida hít thở thật sâu nhiều lần. Cơ thể của ông như muốn rệu rã ra những bàn tay lại giữ chặt lấy ống nghe. Mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay ấy.

Ông nghĩ mình không thể chạy trốn được. Mà có lẽ cũng không thể trốn chạy được nữa rồi. *Điều gì phải đến đã xảy đến. Mình cũng đã sẵn sàng cho điều này rồi mà,* ông nói với chính mình.

Ông định liếm môi nhưng trong miệng hoàn toàn khô

khốc.

“A lô, xin lỗi để ông phải đợi.” Hida nói với đầu dây bên kia. “Thực ra tôi chính là Hida đây. Hida Hiromasa.”

“Sao cơ…” Lần này phía bên kia bắt đầu im lặng. Cũng không có gì lạ.

“Tôi xin lỗi.” Hida lên tiếng. “Tôi không nghĩ sẽ có điện thoại vào giờ này nên đã phải cảnh giác một chút. Tôi là Hida. Không có nhầm lẫn gì ở đây cả.”

Hida nghe thấy tiếng bên kia thở *phù* qua ống nghe điện thoại,

“Thật vậy sao? Ông là ông Hida à? Không sao đâu ạ, ông cảnh giác cũng đúng thôi. Tôi gọi giờ này mới là bất bình thường.” Giọng nói của người đàn ông lần này trở nên dò xét hơn lúc trước.

“Ông bảo có chuyện cần nói về con gái tôi?”

“Vâng. Chuyện rất quan trọng. Vì vậy tôi rất muốn tới để gặp ông. Ông nghĩ sao?”

Hida nhắm mắt lại. Đến nước này rồi, ông không thể từ chối được.

“Tôi hiểu rồi. Vậy tôi gặp ông ở đâu thì được?”

“À không? Nếu được thì tôi sẽ tới chỗ ông. Ngày mai tôi tới câu lạc bộ thể thao có được không ạ?”

“Ngày mai… sao?”

“Thực ra, tôi cũng vừa mới đến Sapporo thôi. Tôi gọi điện làm phiền ông vào giờ này cũng vì chuyện đó.”

“Ông đã tới Sapporo rồi à? Vì công việc hay chuyện gì vậy?”

“Không. Mục đích chuyến đi của tôi là để gặp ông. Không gặp được ông, tôi sẽ không về.” Ông ta nói ngắn gọn như vậy

nhưng trong lời nói nghe rất nặng nề. Điều đó nói lên rằng, Hida có muốn từ chối cũng không được.

“Được rồi. Ngày mai, khoảng mấy giờ ông tới? Chỗ tôi ông tới lúc nào cũng được.”

“Vậy thì bốn giờ chiều mai ông thấy thế nào?”

“Bốn giờ đúng không? Tôi rõ rồi. Khi ông đến chỉ cần báo với nhân viên trực ở lễ tân. Tôi sẽ dặn trước để họ biết ông sẽ đến.”

“Phiền ông quá. Để tiện liên lạc, đây là số di động của tôi.”

Hida ghi số điện thoại của người đàn ông vào tờ giấy nhớ có sẵn trên bàn lễ tân. Những con số run rẩy đến cả bản thân Hida cũng khó đọc nổi.

Hida trở về căn hộ của mình khi một ngày mới đã bắt đầu. Vì không có tâm trạng để đi thẳng về nhà nên Hida đã rẽ vào một quán bar ông từng ghé qua đôi lần. Bình thường chẳng bao giờ Hida uống rượu, ông cũng chẳng phải người uống được nhiều. Vậy mà hôm nay, dù đã uống ba ly rượu whisky với đá nhưng Hida vẫn chưa thể say. Phải chăng do thần kinh ông quá căng thẳng.

Sau khi vốc nước từ vòi trong nhà bếp và uống ừng ực, Hida gieo mình xuống ghế sô pha. Đôi mắt ông lơ đễnh, nhìn về phía khung ảnh trước mặt. Trong hình là Hida và Kazami. Cả hai cha con đều mặc bộ đồ trượt tuyết. Địa điểm là khu trượt tuyết quốc tế Sapporo. Bức ảnh được chụp khi Kazami học lớp năm tiểu học.

Hida dịch chuyển tấm thân nặng nề, bước lại gần kệ tủ trong phòng khách. Ông với tay lấy khung ảnh, lật mặt sau

lên. Khi ông gỡ tấm giấy ốp lưng phía sau ra, một mảnh giấy được gấp lại kẹp giữa tấm ảnh. Nó là một mẩu tin tức cũ được cắt ra từ một tờ báo. Bình thường ông không bao giờ mở nó ra xem. Nhưng vì ông nghĩ, đó là chuyện cả đời này nhất định mình không được quên nên đã giấu nó phía sau bức ảnh.

Mẫu giấy đã ngả màu. Hida cẩn thận giở bài báo ra. Tựa đề của bài báo như sau:

> *Một trẻ sơ sinh mất tích tại một bệnh viện của tỉnh Niigata. Bất cẩn của y tá do mải chuẩn bị bữa tối.*

Đó là mẩu báo được lấy từ chiếc hộp gương cũ của Tomoyo. Nhờ bài viết này Hida đã biết được một sự thật vô cùng tàn khốc. Hida đã tới bệnh viện nơi Tomoyo từng tới khám nhưng không một giấy tờ nào của bệnh viện ghi chép lại rằng cô đã sinh Kazami ở đây. Không chỉ có thế, còn có giấy tờ ghi rõ Tomoyo đã bị sảy thai ngay sau khi Hida lên đường sang châu Âu.

Trong lúc hoảng loạn, Hida đã quyết tâm đi tìm hiểu sự thật. Trong khoảng thời gian ông qua châu Âu để tập huấn, Tomoyo đã mất đi một sinh linh quý báu.

Sau đó, cô ấy đã làm gì? Chỉ mới nghĩ đến thôi Hida không khỏi không rùng mình sợ hãi. Những bài báo bị giấu kín đã làm sáng tỏ mọi nghi vấn của Hida.

Kazami không phải con đẻ của ông. Ông buộc phải chấp nhận sự thật đau lòng. Tất cả đều nói lên điều đó. Hida chỉ không rõ có phải chính tay Tomoyo đã bắt đứa trẻ đi hay không. Nhưng việc cô ấy không sinh ra đứa bé thì đã rõ ràng.

Thậm chí, liệu một người bị sảy thai như Tomoyo có thể

nộp được giấy khai sinh cho con hay không, Hida cũng đã thử tìm hiểu. Và tình trạng lỏng lẻo ở tòa thị chính đã làm sáng tỏ nhiều điều. Việc làm giả giấy khai sinh thực ra hết sức đơn giản. Chỉ cần điền tên khoa sản của một bệnh viện có thật, sau đó mua một con dấu ở cửa hàng văn phòng phẩm ấn vào cột thông tin dành cho bác sĩ là xong. Trong vô số các vụ bắt cóc trẻ sơ sinh, hung thủ vẫn thường làm như vậy để nộp giấy khai sinh.

Những ngày tháng dằn vặt trong đau khổ bắt đầu. Hida không nhớ rõ biết bao lần ông quyết tâm định tới báo với cảnh sát và làm sáng tỏ vụ việc. Nhưng quyết tâm đó chẳng vững vàng được bao lâu. Suy nghĩ về việc sẽ đánh mất nhiều thứ nếu sự thật bị phơi bày khiến Hida bị chùn bước, không thể biến ý chí thành hành động.

Hida rất yêu Tomoyo. Kể cả sau khi Tomoyo đã mất, trái tim ông vẫn chưa từng rung động vì một người phụ nữ nào khác. Ông thậm chí còn không nghĩ tới chuyện ấy. Người phụ nữ ông rất mực yêu thương nhường ấy, nếu bị thiên hạ gán cho cái mác thủ phạm thì Hida không thể nào chịu đựng nổi. Cho dù cô ấy đã có hành vi không thể tha thứ với tư cách con người đi chăng nữa. Hida cho rằng chính mình đã đẩy vợ vào con đường đó. Biết rằng vợ đang mang thai mà ông vẫn để cô ấy ở nhà một mình. Đã vậy còn vô tình đặt thêm áp lực cho cô ấy khi nói rằng hãy sinh ra một đứa trẻ tuyệt vời.

Hida không biết tai nạn nào đã khiến Tomoyo bị sảy thai. Nhưng mỗi khi tưởng tượng về cú sốc hay nỗi đau mà Tomoyo phải trải qua, lòng Hida đau quặn thắt. Chắc chắn Tomoyo đã rất đau đớn, dằn vặt trong sự thất vọng vì không thể san sẻ nỗi lòng của mình với bất kỳ ai. Cô phải giải thích sao với chồng về chuyện để mất bảo vật quý giá - đứa con

của mình?

Trong sự đau khổ tột cùng, cô đã quyết định đánh liều một phen. Đó là việc mang một đứa trẻ sơ sinh từ một nơi nào đó về thay thế.

Việc đó được thực hiện thế nào thì vẫn là một câu hỏi lớn cho tới tận bây giờ. Nhưng Hida không thể có bất cứ lý do gì để trách cứ Tomoyo. Mỗi lần Hida gọi điện thoại quốc tế về từ châu Âu xa xôi, ông toàn hỏi những câu kiểu như tình hình đứa con trong bụng thế nào, mọi thứ thuận lợi không, bác sĩ đã nói gì. Vợ ông luôn trả lời bằng giọng đầy hào hứng, tươi sáng. 'Vâng, mọi thứ đều tốt. Bác sĩ nói không có vấn đề gì.' Chắc chắn đối với một người bị sảy thai như Tomoyo, đó là quãng thời gian đau đớn, day dứt hơn cả.

Hida có thể hình dung, ngay cả khi có được cô con gái với cái tên Kazami thì Tomoyo cũng không một ngày được yên lòng.

Chắc chắn cô ấy đã phải trải qua những tháng ngày lo sợ, căng thẳng đến một lúc nào đó mọi chuyện bị vỡ lở, hay cảnh sát sẽ tới tận nhà tìm, hoặc bố mẹ thật sự của đứa bé tìm được đứa con của mình. Chắc chắn cô không có ngày nào được giải thoát khỏi sự cắn rứt của lương tâm. Làm sao cô có thể nói rõ sự thật với ông chồng vô lo vô nghĩ, đang chơi đùa rất vui vẻ với con gái?

Những nỗi day dứt ngày càng dồn nén lại và cuối cùng kết thúc bằng việc tự vẫn. Phải chăng cô ấy muốn giải thoát cho mình khỏi sự dằn vặt kia. Hơn thế, lẽ nào cô ấy đã nghĩ rằng chỉ có lấy cái chết ra mới có thể chuộc lại lỗi lầm mình đã gây ra? Đến cả di thư Tomoyo cũng không để lại. Hay là cô ấy đã từng cầu mong nếu mình chết thì sự thật cũng cứ thế bị chôn vùi theo? Việc mẩu tin kia bị bỏ lại là sai lầm lớn

nhất của Tomoyo. Có thể cô ấy đã định hủy đi hết những thứ có liên quan nhưng đã bỏ sót mẫu giấy báo bị nhét sâu trong hộp gương.

Hida mãi vẫn chưa thể đưa ra được câu trả lời cho câu hỏi mình phải làm gì. Ông biết rõ theo đúng lý thì mình phải đến trình báo với cảnh sát, nhưng mãi không thể hạ được quyết tâm. Ông không muốn Tomoyo trở thành thủ phạm. Trong ông trào lên một nỗi thất vọng khi nghĩ đến cảnh Kazami sẽ bị tổn thương biết nhường nào nếu biết sự thật. Và hơn tất thảy, bản thân Hida không muốn phải rời xa Kazami. Đó là điều ông không thể chịu đựng hơn bất cứ điều gì.

Hơn mười năm qua, Hida đã luôn tin rằng Kazami là con đẻ của mình. Sau khi Tomoyo mất, Kazami là máu mủ duy nhất, là báu vật Tomoyo để lại. Ông đã nuôi dưỡng cô bé lớn khôn đến ngần này. Dù trong lòng biết rằng cô bé không phải con đẻ của mình nhưng trái tim ông vẫn không thể chấp nhận được điều đó. Ông không thể tưởng tượng được một ngày nào đó mối duyên giữa mình và Kazami bị cắt đứt.

Vẫn biết là không thể cứ để mãi như vậy nhưng Hida vẫn tiếp tục sống với Kazami như trước đây. Không được để cảnh sát biết về điều này. Ông phải tiếp tục che giấu nỗi đau mà Tomoyo đã giấu kín bao lâu nay.

Nhưng ngược lại ông cũng có niềm vui. Kỹ thuật trượt tuyết như một vận động viên thực thụ của Kazami tiến bộ rõ rệt theo từng ngày. Sau khi lên cấp hai, tài năng của cô bé ngày càng nở rộ hơn, không có dấu hiệu bị ngừng lại. Mùa đông năm lớp bảy, Kazami đã tham gia cuộc thi trượt tuyết giải học sinh trung học cơ sở toàn quốc và đứng vị trí thứ mười Slalom - trượt dốc vượt chướng ngại vật. Lần trượt đầu tiên, cô bé xuất phát ở vị trí thứ bốn mươi, rất bất lợi.

Không những không sợ hãi bị chệch đường đua mà cô còn bỏ xa các anh chị lớp trên, trình độ cao hơn. Ấy vậy mà sau khi trở về nhà, Kazami đã nằm bẹp trên giường, khóc nức nở. Cô bé hối hận vì nếu không mắc lỗi thì đã có thể đạt thành tích cao hơn.

Lúc đó, Hida đã tin chắc rằng, cô bé này tương lai sẽ trở thành một tuyển thủ cừ khôi, xuất chúng.

Mùa đông năm lớp tám, cô bé đứng ở vị trí thứ ba ở cả hai giải Slalom và Giant Slalom - vượt chướng ngại vật khúc cua lớn.

Và đến mùa đông năm cuối trung học cơ sở, cô bé về hạng ba giải Giant Slalom, và bứt lên giành ngôi vô địch ở giải Slalom.

Sự nghiệp huy hoàng đó vẫn tiếp tục. Mười ngày sau đó, khi dự giải Slalom vô địch toàn quốc cho nữ, Kazami đã xuất sắc nhận giải, vượt mặt các đối thủ là những học sinh cấp ba, sinh viên đại học, thậm chí có cả người đi làm. Trong giải đấu Slalom lớn như thế này, Kazami là người thứ hai trong lịch sử là học sinh cấp hai giành giải.

Nhờ thành tích này mà tên tuổi của Kazami bỗng trở nên nổi như cồn khắp lãnh thổ Nhật Bản. Nhưng ngược lại, điều này mang đến cho Hida một dự cảm không mấy yên lành.

Nếu chỉ các tờ báo thể thao, tạp chí chuyên khảo tới đưa tin, viết bài thôi thì còn may. Nhưng nếu có cả những công ty truyền thông lớn, tóm lại là thu hút đài truyền hình vào cuộc thì không biết rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu. Tuy hiếm có vận động viên trượt tuyết trở thành siêu sao được mọi người chú ý đến nhưng cũng không thể không dự tính đến khả năng đó. Nếu Kazami trở thành vận động viên săn huy chương ở các giải đấu Olympic và trở thành nữ tuyển thủ trẻ tuổi thì khả

năng được truyền thông săn đón trong một thời gian là rất cao. Và có lẽ tần suất Kazami xuất hiện trên truyền hình sẽ càng tăng lên.

Tới lúc đó, chưa biết chừng một kẻ nào đó thấy khuôn mặt của Kazami mà sinh ra nghi ngờ cũng nên. Có thể có kẻ nào đó sẽ nhận ra khuôn mặt của Kazami giống với một ai đó.

Nếu chỉ là giống nhau ở khuôn mặt thôi thì không có gì đáng nói. Nhưng nếu nhân vật đó, là người mười năm trước có liên quan đến vụ việc bắt cóc trẻ sơ sinh thì câu chuyện sẽ rẽ sang một hướng khác. Đặc biệt, nếu họ là cha mẹ thật sự của Kazami thì khi nhìn thấy khuôn mặt của cô bé, chắc chắn nó sẽ khơi gợi họ điều gì đó, khiến họ phải suy nghĩ.

Bọn họ sẽ đi điều tra về ngày sinh của Kazami. Và khi biết ngày sinh của Kazami khá gần với ngày đứa trẻ bị bắt cóc thì họ sẽ làm gì?

Không phải họ sẽ muốn gặp trực tiếp Kazami sao? Sau đó, được tận mắt nhìn thấy Kazami, họ sẽ khẳng định được chắc chắn rằng Kazami chính là đứa bé bị bắt cóc khi xưa. Chẳng phải máu mủ ruột rà sẽ có sợi dây vô hình để gắn kết nhau sao? Còn giữa Hida và Kazami lại không có mối quan hệ máu mủ nào cả. Chính những tưởng tượng hỗn độn này đã khiến cho Hida càng lún sâu vào các suy nghĩ tiêu cực.

Cha mẹ đẻ của Kazami, chỉ cần nhìn thấy con gái qua ảnh hoặc qua ti vi thôi thì mọi sự thật bị che giấu bấy lâu nay sẽ được làm sáng tỏ. Vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Hida ý thức được điều này. Để cho Kazami lộ diện trên truyền hình sớm chừng nào, đồng nghĩa với việc cái ngày Hida mất Kazami sẽ tới sớm chừng đó.

Hida kỳ vọng Kazami sẽ trở thành vận động viên trượt tuyết hàng đầu. Ông tin tưởng đến một ngày nào đó cô bé sẽ

trở thành vận động viên được thế giới biết đến. Ông cũng mong muốn con gái sẽ góp mặt trong kỳ thi Olympic. Mà không, đâu chỉ là tham gia không thôi chứ. Tâm nguyện của Hida là Kazami sẽ thay ông và cả đội Alpine giành tấm huy chương mà họ đã không thể có được.

Nhưng điều đó có nghĩa cô bé sẽ trở nên nổi tiếng.

Không mấy người không biết mặt các tuyển thủ Okiwara Kenji giải Nordic* hỗn hợp, Sato Yatae giải Mogul - Mông Cổ, hay Funaki Kazuyoshi của hạng mục Ski-jump. Nếu so sánh với Alpine thì có thể nói tất cả những giải kể trên chỉ là các giải thi đấu nhỏ. Nhưng vì bọn họ giành được huy chương vàng nên họ vẫn trở nên nổi tiếng bất luận giải lớn nhỏ thế nào.

Nordic gồm năm quốc gia phía Bắc châu Âu gồm các nước Na Uy, Thụy Điển, Đan Mạch, Phần Lan, Iceland.

Hida đã phải đấu tranh gay gắt với những sự mâu thuẫn trong mình khi dạy trượt tuyết cho Kazami. Hida biết rằng ông càng muốn Kazami trở nên nhanh hơn, mạnh hơn thì bản thân ông càng lún xuống bờ vực.

Kazami bước vào mùa đông năm thứ nhất ở trường trung học phổ thông. Cô bé đã tham gia vào câu lạc bộ trượt tuyết ở trường. Nếu nói đây là lần đầu tiên tham gia trượt tuyết thì có vẻ rất mâu thuẫn. Dù đã tham gia vào mùa giải chính thức nhưng cô bé mãi không thể rút ngắn được thời gian trượt tuyết. Hida đã được mời đến trường để trao đổi. Khi nhìn cô bé trượt tuyết, ông đã nhận ra ngay khuyết điểm của cô bé. Mũi ván quá cao khiến trục toàn thân bị mất cân bằng. Chỉ một khác biệt rất nhỏ đó thôi nhưng người ngoài cũng như bản thân cô bé đều không nhận ra. Nhưng nó lại không qua

được mắt của Hida. Bản thân ông đã từng phải trăn trở rất nhiều về một lỗi giống như vậy. Nếu lặp lại việc chỉnh tay cầm gậy phía trước thì các bộ phận khác của cơ thể dần dần bị mất cân bằng theo, gây ảnh hưởng tới tư thế trượt.

Trường cấp ba nơi Kazami học có thế mạnh về môn trượt tuyết. Nhưng không một ai ở trường có thể hướng dẫn được cho Kazami. Mà không. Không phải không có nhưng tất cả đều rất giữ kẽ. Dù mới chỉ là học sinh lớp mười nhưng năm ngoái Kazami đã giành giải nhất trong cuộc thi toàn quốc. Và hơn cả thế, Kazami lại là con gái của Hida Hiromasa.

Mặc dù không có thuốc đặc trị nhưng Hida biết cách luyện tập để khắc phục điểm yếu đó. Nếu chỉ dạy nó cho Kazami thì mọi trăn trở của cô bé sẽ được giải quyết.

Nhưng Hida lại do dự. Bởi vì ông đã nghe được những lời này từ con gái.

'Đúng là con chẳng có chút năng khiếu gì cả. Có lẽ con nên từ bỏ môn trượt tuyết thôi.'

Chắc chắn không phải trong thâm tâm cô bé nói ra điều này. Rõ ràng nó đơn giản chỉ bởi mọi thứ diễn ra không theo ý muốn nên Kazami mới buông những lời như vậy. Hida nghĩ có thể đã đến lúc cần có một lựa chọn quan trọng từ lời nói của Kazami.

Nếu cứ để nguyên tình trạng này mà không giải quyết thì Kazami sẽ ngày càng rơi vào tình trạng xấu. Khả năng cao là sự nghiệp cô bé chỉ hơn các vận động viên bình thường một chút và dừng lại ở mức đó. Nguy hiểm hơn nữa nếu những than thở kia là thật thì cũng có thể Kazami sẽ đoạn tuyệt hẳn với trượt tuyết.

Nếu không trượt tuyết thì điều đầu tiên là Kazami sẽ không bị báo chí hay truyền hình viết bài, đưa tin. Ngoài

trượt tuyết ra, Kazami chỉ là một cô bé như bao cô bé bình thường, không có gì để thu hút. Đối với Hida, việc Kazami trở thành một cô bé bình thường là việc ông thấy đau đớn. Nhưng so với việc mất đi cô bé, ông nghĩ mình vẫn còn có thể chịu đựng được.

Một người không thể trượt tuyết theo lối truyền thống như Kazami, dù có lúc tức giận, có lúc chán nản thì vẫn tiếp tục luyện tập. Hình như cô bé tin rằng, dốc hết sức mình để trượt tuyết chính là phương pháp giải thoát khỏi mê cung.

Nhìn thấy con gái, mặc cho thân thể đầy thương tích vẫn không từ bỏ việc trượt tuyết, Hida như được thấy lại mình hồi còn trẻ. Chỉ một giây tích tắc mà có thể rút ngắn được thời gian thì dù có phải đánh đổi tuổi thọ cũng không thành vấn đề. Thời thanh xuân, Hida đã từng suy nghĩ một cách nghiêm túc như vậy.

Trên đời này, nếu có thứ gì đó Hida sợ sẽ đánh mất thì đó chính là việc không xác định được phương hướng. Đó là lời Hida tự nói với mình khi ông còn trẻ. Nhớ lại điều này, ông lại thở hắt ra.

Ông biết cách để biến những nỗ lực bền bỉ muốn rỉ máu kia thành thành quả nhưng chỉ vì lý do tùy tiện ông tự nghĩ ra đã cản trở không cho ông dạy con gái mình. Ông biết đối với thể thao, việc làm này của ông thật báng bổ. Ông nghĩ, cứ thế này sự nghiệp trượt tuyết của con gái ông sẽ sụp đổ và nó đồng nghĩa, sự nghiệp của ông cũng sụp đổ theo.

Một buổi sáng, Hida dõi theo Kazami từ phía sau khi cô bé mang ván trượt rời khỏi nhà như mọi lần. Sau khi xem con gái trượt được vài lần, Hida tiến gần về phía con. Cô bé ngạc nhiên khi nhận ra cha mình đến gần.

“Kazami,” Hida nói. “Con muốn chinh phục đỉnh vinh

quang môn trượt tuyết chứ?”

“Vâng, con muốn.”

“Để đạt được điều đó con có thể chịu đựng mọi thứ bất kể đó là chuyện gì?”

“Con chịu đựng được.”

“Con có thể coi trượt tuyết quan trọng hơn cả cha không?”

“Ơ, sao cha lại nói như vậy…?”

“Biết thế nào được. Chẳng may có cuộc thi đấu khi cha đang hấp hối thì con sẽ làm thế nào? Con có bỏ không tham gia thi không?”

Kazami hít một hơi thật sâu, rồi mở to đôi mắt dài và sắc.

“Con sẽ đi thi. Như thế thì cha sẽ vui hơn phải không?”

Hida gật đầu. Nước mắt chực rơi nhưng ông đã kìm nén lại được. Và ông đã đặt ra quyết tâm.

Một ngày nào đó ông sẽ nói với cô bé về sự thật. Chỉ có điều chính ông cũng không biết thời điểm đó là khi nào. Nhưng ông nghĩ, cho tới khi Kazami thành công và trở thành vận động viên trượt tuyết lẫy lừng, ngày đó sẽ đến. Ông đã khắc cốt ghi tâm rằng mình sẽ không phải sợ hãi ngày đó. Ông sẽ dốc hết sức để chỉ dạy cho con gái toàn bộ những kỹ thuật trượt tuyết của mình cho tới ngày con gái ông thành công. Khi sự thật được sáng tỏ thì ông cũng không còn gì để truyền lại cho con gái mình. Hơn cả thế, có thể ông còn không thể được lại gần cô bé nữa.

Dưới sự chỉ bảo của Hida, Kazami đã gỡ bỏ được những khó khăn của mình. Không chỉ có vậy, cô bé còn như được lột xác. Sự nghiệp của cô bé kể từ sau đó trở nên nở rộ. Cô bé liên tiếp giành được các giải thưởng trong các kỳ thi đấu tranh giải vận động viên toàn quốc, vô địch ba năm liên tiếp

với giải dành cho đối tượng học sinh trung học phổ thông. Có thể nói dường như không có ai có thể là đối thủ cản bước tiến của cô bé.

Mỗi lần cô bé tiến được một nấc thang trên con đường để trở thành vận động viên trượt tuyết hàng đầu thì Hida lại cảm nhận được rằng thời gian ông được ở bên con gái càng bị co ngắn lại. Ngày đó có thể là ngay ngày mai, hay ngày kia. Ông đã sống, đã trải qua chuỗi ngày tháng với suy nghĩ dằn vặt như vậy.

Thế rồi ngày hôm nay… à không, chính xác phải nói từ đêm qua, thời khắc đó đã đến.

Về vụ việc bắt cóc trẻ sơ sinh được đăng ở một bài báo, chính Hida đã đến tận Nagaoka và ông cũng tự mình tìm hiểu. Vụ việc xảy ra ở bệnh viện Okoshi nằm trong thành phố Nagaoka. Bài báo cũng viết, tên của cha đứa trẻ bị mất tích là Kamijou Nobuyuki, tổng giám đốc công ty xây dựng KM, một công ty khá nổi tiếng tại địa phương. Thời điểm vụ việc xảy ra, cha anh ta là tổng giám đốc của công ty. Tên của người vợ của Kamijou, tức là mẹ của đứa trẻ bị bắt cóc là Setsuko.

Cái người có tên Kamijou đó đã đến Sapporo. Ông ta lại còn nói cần nói chuyện liên quan tới Kazami.

Lẽ nào mọi thứ chấm dứt ở đây? Hida cầm trên tay bức ảnh chụp cùng Kazami, ông đưa ngón tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt con gái.

Tuyết phủ trắng thật đẹp! Yuzuki nghĩ khi nhìn từ cửa sổ xe taxi ra bên ngoài. Tuyết phủ trên khắp ngả đường đi bộ, phủ trắng mái nhà dân. Sang tháng Mười hai mà tuyết vẫn chưa rơi nhiều khiến người ta bất an. Nhưng tới giữa tháng Mười hai, tuyết bắt đầu rơi nhiều như mọi năm. Mặt đường tuyết đã phủ thế này thì chắc chắn lượng tuyết trên núi đủ để trượt tuyết. Yuzuki hình dung đến cảnh đội Alpine vừa mới bước vào đợt tập huấn. Chắc họ cũng an tâm khi tuyết rơi thế này.

Hơn thế, chắc chắn người sẽ thở phào nhẹ nhõm là Kaizuka. Yuzuki nghĩ. Tuần này, Kaizuka vừa dẫn Torigoe Shingo tới Hokkaido với mục đích luyện tập trong môi trường tuyết rơi thật sự. Nhưng nếu tuyết rơi không nhiều thì chẳng còn chuyện gì để nói nữa.

Nơi bọn họ tập huấn đồng thời cũng là nơi ở của đội Alpine, khách sạn North Pride của công ty phát triển Shinsei. Ngay phía trước không chỉ có bãi luyện tập trượt tuyết đơn thuần mà còn trang bị đường đua dành cho thi đấu trượt tuyết băng đồng. Đây là địa điểm luyện tập thích hợp của phòng thể thao đội trượt tuyết thuộc công ty phát triển Shinsei. Đường từ Sapporo tới đây cũng không đến nỗi quá

xấu.

Chiếc taxi băng qua những con đường của thành phố Sapporo đậm màu không khí cuối năm, thẳng tiến tới câu lạc bộ thể thao nơi Hida Hiromasa đang làm việc. Ngày hôm trước, Yuzuki nhận nhiệm vụ thực hiện kế hoạch của Kotani. Nhưng liệu có suôn sẻ hay không thì Yuzuki hoàn toàn không có một chút tự tin.

Khi Yuzuki đến trước câu lạc bộ thể thao, kim đồng hồ đeo trên tay chỉ đúng bốn giờ rưỡi chiều. Anh không hề báo cho Hida biết trước về chuyến viếng thăm này. Yuzuki không nghĩ đến việc không gặp được Hida nhưng cũng có khả năng Hida có việc bận phải đi ra ngoài.

Yuzuki bước xuống xe, nhằm hướng cửa ra vào của khách sạn và đi bộ đến. Bãi đỗ xe trước tòa nhà chỗ nào cũng bị bao phủ bởi tuyết. Trên mái nhà phía xa, tuyết rơi dày khoảng hai mươi cen-ti-mét. Yuzuki đoán tuyết đã rơi nhiều đêm qua.

Cánh cửa tự động mở ra, một người đàn ông xuất hiện. Ông ta mặc một chiếc áo khoác dài, màu xanh đen, khoảng chừng sáu mươi tuổi. Nhìn đầu tóc hoa râm cắt gọn gàng, Yuzuki nghĩ không phải khách đến tập tại phòng tập của câu lạc bộ. Nếu là đàn ông đến đây để tập, khi tập xong tóc tai sẽ bị rối ít nhiều. Người đàn ông đó lại không mang theo túi đựng đồ nào có vẻ trông giống như túi đựng đồ thể thao.

Ông ta bước qua phía cửa tự động, nhưng dường như phát hiện ra điều gì bèn dừng chân lại. Ông ta bắt đầu chăm chú nhìn vào tờ poster được dán trên cửa kính. Tờ poster đó chụp hình những vận động viên được kỳ vọng sẽ tỏa sáng trong mùa đông năm nay. Trung tâm bức ảnh, là Hida Kazami giơ hai ngón tay hình chữ V và đang nở một nụ cười.

Ngay cả khi Yuzuki đi ngang qua bên cạnh, người đàn ông

vẫn không hề thay đổi tư thế. Ông ta nhìn chằm chằm vào poster.

Yuzuki đi tới quầy lễ tân của câu lạc bộ thể thao, thông báo với nam nhân viên ở đó là anh muốn gặp ông Hida. Người nhân viên nam tỏ thái độ có phần lúng túng.

“Tôi nghĩ ông Hida đang bận tiếp khách.”

“À, vậy sao? Liệu tôi có thể ở đây đợi ông ấy không?”

“Vâng, được thôi ạ.”

Ngay lúc đó, một nữ nhân viên đến bên cạnh nam nhân viên và nói, “Hình như vị khách đến tìm ông Hida vừa mới về rồi.”

“Ồ, vậy à?”

“Anh không để ý sao? Ông ta vừa đi qua đây mà.”

“Người đàn ông tóc bạc à?” Yuzuki thử hỏi.

“Vâng.” Nữ nhân viên gật đầu.

“Lúc đó tôi đang xem sổ sách.”

Nói xong, nam nhân viên nhăn nhó, tỏ vẻ khó chịu. Vừa lúc đó, cánh cửa bên cạnh bật mở, Hida từ trong bước ra. Hiếm khi thấy Hida thắt cà vạt, lại mặc cả áo khoác rất nghiêm chỉnh. Hình như ông không nhận ra Yuzuki. Ông bắt đầu bước ra sảnh.

Yuzuki đuổi theo sau và cất tiếng gọi, “Ông Hida.”

Nhưng bước chân của Hida không dừng lại. Không phải Hida cố tình làm ngơ mà hình như vì ông ấy không nghe thấy Yuzuki gọi. Yuzuki lại cố hết sức gọi Hida thêm một lần nữa.

Cuối cùng thì Hida cũng đã đứng yên và quay lại nhìn về phía sau. Nhưng ánh mắt không còn sắc lạnh như mọi lần.

“A… là cậu à? Tại sao cậu lại ở đây?”

Yuzuki vừa dạm bước tới gần, vừa cúi đầu chào. “Tôi có chuyện nhất định muốn bàn với ông. Bây giờ ông có thời gian không?”

“Nếu là chuyện lần trước, tôi đã từ chối rồi mà.”

“Tôi rất muốn được ông cho phép bàn về chuyện đó một lần nữa. Nhưng hôm nay tôi còn có một việc quan trọng hơn thế. Đương nhiên liên quan đến Kazami. Tôi rất xin lỗi làm phiền lúc ông đang bận.”

“Xin lỗi nhé.” Hida nhăn mặt. “Ngày hôm nay tôi hơi mệt. Cậu nói vào hôm khác có được không?”

“Là mệnh lệnh từ công ty yêu cầu tôi. Sẽ không mất nhiều thời gian của ông đâu. Mong ông chiếu cố cho.” Yuzuki một lần nữa lại cúi gập đầu xuống.

Hida nhìn đồng hồ rồi thở một hơi dài. “… Chỉ mười lăm phút thôi đấy.”

“Cảm ơn ông.”

“Ta nói chuyện ở đây chứ?” Hida nhìn ra sảnh rồi hỏi. Rất nhiều những chiếc ghế sô pha đầy màu sắc được bố trí ở đây để khách có thể nghỉ ngơi, thư giãn sau khi luyện tập.

“Nếu được thì tôi cần chỗ nào chỉ có hai ta thôi.” Yuzuki nói. “Đây là chuyện mà tôi không muốn người khác nghe được.”

Trong mắt Hida hiện lên màu cảnh giác. Sau khi nhìn Yuzuki, ông nói, “Thế thì qua văn phòng nói chuyện.” Rồi ông quay ngược trở lại.

Trong văn phòng vẫn còn lưu lại mùi thuốc lá. Chiếc gạt tàn đặt ở giữa bàn đầy tàn thuốc lá.

“Hình như lúc nãy ông có khách?”

“Người ở công ty thiết bị. Họ đến để chào hàng các dụng cụ thẩm mỹ. Nhưng tôi đã từ chối rồi.”

Yuzuki nhớ lại về người đàn ông anh bắt gặp lúc nãy. Trông ông ta chẳng giống nhân viên tới bán dụng cụ thẩm mỹ gì cả.

“Tôi đã được đọc bài báo về thành quả nghiên cứu của cậu. Nó được đăng trên tạp chí thể thao nào đó. Là mối quan hệ giữa gen di truyền với lực xuất phát ban đầu của vận động viên điền kinh. Cũng thú vị đấy nhỉ?”

“Không có gì ạ.”

“Nhưng, như tôi đã nói từ trước. Tôi không có ý định hợp tác trong nghiên cứu của cậu. Thứ lỗi nhé, mong cậu chọn người khác cho, gia đình nào có truyền thống thể thao ấy.”

“Không có mấy trường hợp cả cha lẫn con đều là những người tài năng đâu ạ. Tôi cũng muốn lúc nào đó có thể tìm hiểu về cha con nhà Ken Griffey nhưng tại thời điểm này tôi vẫn chưa có cách để liên hệ với họ.”

“Cha con tôi không tài năng gì cả. Kazami cũng chưa phải vận động viên hạng hai. Tóm lại không bàn chuyện này nữa. Lúc nãy hình như cậu nói có chuyện khác muốn bàn. Cậu nói đi.”

Yuzuki gật đầu. Anh mở cặp, rút từ bên trong ra một chiếc phong bì.

“Ông hãy xem cái này đi. Đây là bản sao của bức thư được gửi tới phòng thể thao của công ty từ mấy hôm trước. Thực ra, một bức tương tự thế này cũng đã được gửi tới công ty mấy tuần trước đó.”

Yuzuki nhìn thấy sắc mặt Hida biến đổi dần dần sau khi

Hida giở tờ giấy phô-tô ra. Mắt ông mở to, mặt bừng đó. “Chuyện này là thế nào?”

“Không rõ người gửi là ai. Lâu nay chúng tôi chưa nói với ông Hida vì cho rằng đó có thể chỉ là trò đùa ác ý. Thực tế cũng có khả năng đó. Nhưng, tới khi nhận được bức thư thứ hai thì quả thật chúng tôi không thể làm ngơ. Vì vậy mà chúng tôi quyết định báo cho ông biết.”

“Kazami…”

“Chúng tôi vẫn chưa nói cho cô ấy. Thời điểm hiện tại, chúng tôi không có ý định sẽ nói ra. Nhưng chúng tôi nghĩ cần phải thông báo với ông. Vả lại, chúng tôi cũng không có quyền hạn gì để ngăn nó lại.”

Yuzuki nghĩ chuyện thành công hay thất bại chính là ở chỗ này. Nếu Hida nói cho con gái biết chuyện thì kế hoạch của Kotani coi như thành bong bóng nước.

“Thế còn cảnh sát?”

“Vẫn chưa ạ. Tôi cũng muốn bàn bạc cả chuyện này với ông.”

Hida nhăn mặt, đặt tờ giấy xuống.

“Kẻ nào đã làm chuyện này…?”

“Tôi chỉ nghĩ đó đơn giản là một trò đùa. Không biết ý ông thế nào?”

“Sao có thể có chuyện đó? Chắc chắn không thể. Kazami còn chưa từng tham dự bất cứ giải đấu lớn nào. Tên tuổi của nó sao đã được nhiều người biết đến. Vậy mà kẻ nào đó đã viết ra những lời lẽ này…”

“Những kẻ hâm mộ cuồng nhiệt nơi nào cũng có. Không những thế, tôi nghĩ, có khi càng làm cho mọi chuyện om sòm lên lại càng khiến tâm trạng của bọn họ phấn khích.”

Hida gục đầu xuống, trông ông rất khổ sở. Chắc chắn ông đang phân vân không biết nên đi trình báo cảnh sát hay nói với con gái thì hơn.

Bất ngờ, Hida ngẩng mặt lên. “Tại sao cậu lại đến nói với tôi chuyện này?”

“Vì tôi được giao một trọng trách liên quan tới việc này.”

“Trọng trách… gì?”

Yuzuki nói với Hida về việc mình được chọn phụ trách việc quảng cáo, kiêm chủ nhiệm của Kazami. Hơn thế nữa, mục đích chính, sâu xa là anh sẽ ở bên cạnh để bảo vệ cho Kazami.

Mặt Hida nhuộm một vẻ đầy cảnh giác. “Cậu sẽ bảo vệ cho Kazami à?”

“Cần một ai đó luôn ở bên cạnh cô ấy. Có thể người đó không phải tôi cũng không thành vấn đề. Nhưng trưởng phòng Kotani đã quyết định giao trọng trách đó cho tôi.”

Hida khẽ rít lên, cử động đôi môi. “Ra vậy. Các người sẽ bảo vệ cho Kazami và thay vào đó là buộc tôi phải hợp tác vào nghiên cứu của các người chứ gì?”

“Sự việc lần này và việc nghiên cứu của tôi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

“Nếu không phải vậy thì người ta chọn cậu để làm gì?” Hida quắc mắt nhìn lên. Ánh mắt hằn chứa đầy những tia nghi ngờ.

“Ông có thể tự do tưởng tượng.”

Hida dùng ngón tay ấn vào hai bên thái dương như để ngăn cơn đau đầu khỏi bùng phát. “Tôi phải trả lời ngay bây giờ sao?”

“Không, tôi không có ý đó. Nhưng cũng không còn nhiều

thời gian nữa. Vì cũng rất nhiều khả năng đây không đơn thuần là một trò đùa.”

“Tôi hiểu rồi. Hãy cho tôi thời gian suy nghĩ.” Hida đứng dậy. “Xin lỗi nhé, tôi đang mệt. Hôm nay đến đây thôi. Có vấn đề gì hãy liên lạc cho tôi.”

“Tôi hiểu rồi.”

Yuzuki dõi theo cho tới khi Hida rời khỏi phòng. Có thể ông ấy đang mệt mỏi thật. Có thể thấy bờ vai Hida gầy sọp, bé lại so với lần tới thăm trước đây.

Hida ra ngoài bằng cửa sau phòng tập. Ngay sát bên cạnh có một công viên nhỏ. Tuyết phủ kín xích đu cũng như những thiết bị rèn luyện thể chất. Không một bóng trẻ con nào đang chơi ở đó.

Hida phủi đám tuyết đọng trên ghế băng dài rồi ngồi xuống đó. Hơi thở dài bất giác bay ra cũng nhuộm một màu khói trắng.

Tâm trí ông không dứt ra nổi câu chuyện của Yuzuki. Kẻ nào đâu đã gửi những bức thư đe dọa đó? Chắc chắn làm gì đã có ai biết tới cái tên Hida Kazami.

Nhưng Hida lại nghĩ, cũng có thể do nhận thức của ông còn kém chăng. Thời buổi bây giờ là thời đại của thông tin. Không cứ phải được lên truyền hình hay báo chí, có nhiều cách để người ta biết được thông tin cá nhân của người khác.

Đương nhiên Hida bận tâm tới chuyện Yuzuki nói nhưng đối với Hida lúc này, chuyện của vị khách đến trước đó mới quan trọng hơn. Bởi vì nó liên quan đến cuộc đời của hai con người. Chính ông và Kazami…

Kamijou Nobuyuki xuất hiện trước mặt Hida với một vẻ rất ôn hòa. Nhìn vào khuôn mặt đó, Hida không cảm thấy

như ông ta muốn đòi lại đứa trẻ bị bắt cóc. Hida nghĩ, có khi ông ta vẫn chưa chắc chắn rằng liệu Kazami có phải là con gái của mình hay không.

“Tôi xin lỗi vì sự đường đột này.” Sau khi trao danh thiếp, Kamijou nói lời xin lỗi. “Hẳn ông vẫn còn chưa hết ngạc nhiên? Tôi định gửi thư trước nhưng sợ ông sẽ hiểu lầm đó là một trò đùa giỡn nào đó nên tôi đã đích thân tới đây.”

“Không phải ông nói với tôi rằng ông có chuyện gì đó liên quan tới con gái tôi sao?”

“Vâng. Là chuyện về cô bé Hida Kazami.” Kamijou nhìn thẳng vào Hida mà nói.

Hida thấy cơ thể mình căng lên bởi ông không thể dự đoán được ông ta sẽ bắt đầu câu chuyện như thế nào.

“Tôi có quen một người phụ nữ.” Kamijou bắt đầu câu chuyện. “Ta cứ gọi cô ấy là cô A. Cô A khi còn trẻ, không hiểu vì lý do gì đã bị thất lạc gia đình của mình. Cô lưu lạc, cô độc một mình. Cô lớn lên tại trại trẻ mồ côi. Mặc dù đã có hộ khẩu rồi nhưng cô ấy không nhớ được một chút gì về cha mẹ của mình. Cô ấy cũng không biết tên thật của mình là gì. Nhưng may mắn là cô ấy gặp được người tốt và đã kết hôn. Hiện tại cô ấy đang sống rất hạnh phúc nhưng vẫn canh cánh trong lòng không biết mình thực sự là ai. Cho đến khi, gần đây có một cô bé rất giống cô ấy xuất hiện. Người tìm ra cô bé kia là tôi. Tình cờ, tôi phát hiện ra cô bé nhờ vào một tờ tạp chí thể thao.”

“Tạp chí thể thao…”

“Cô bé kia là một vận động viên. Tôi cũng cho cô A xem tờ tạp chí ấy rồi. Cô A vô cùng sửng sốt. Cô ấy còn nói cô bé kia không thể là người dưng với cô được. Tôi nghĩ chắc ông cũng đã đoán ra. Vận động viên đó chính là cô bé Hida Kazami,

con gái của ông.”

Nghe Kamijou nói xong, Hida nghĩ bụng, *Chắc chắn ông ta đã dựng lên câu chuyện.*. Người phụ nữ bị mồ côi từ nhỏ kia chỉ tồn tại trong giả tưởng. Đó chính là người vợ của Kamijou.

“Rất xin lỗi ông vì tôi cũng đã tìm hiểu cả về vợ ông. Bà Tomoyo phải không ạ? Vợ ông sinh ra ở Nagaoka tỉnh Niigata. Thực ra thì cô A kia cũng sinh ra ở đó. Ngoài ra, vợ ông hình như cũng không có họ hàng thân thích gì cả. Chính vì thế chúng tôi đã nghĩ, liệu rằng giữa cô A và bà Tomoyo có sự liên hệ nào đó hay không?”

“Dù ông có nói như vậy thì hiện giờ vợ tôi đã ở thế giới bên kia rồi.”

“Tôi cũng biết điều này. Tôi rất tiếc. Nhưng còn cô bé Kazami. Chỉ có cô bé đó có thể chứng minh cho mối liên hệ mà tôi vừa nói.”

“Ông định làm gì?”

“Cũng không phải chuyện gì khó đâu. Tôi chỉ muốn cô bé Hida Kazami giúp chúng tôi làm giám định DNA.”

Nhìn Hida đầy vẻ lo lắng, Kamijou nói thêm. “Tôi cũng rất mong ông lượng thứ vì lời đề nghị có phần khiếm nhã. Nhưng ông có thể đáp ứng tâm nguyện của người phụ nữ kia không ạ? Đương nhiên toàn bộ các chi phí phục vụ cho giám định chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm. Ngoài ra, trong trường hợp mối quan hệ máu mủ nào đó được xác minh, chúng tôi cũng không có ý định yêu cầu, hay đòi hỏi từ ông điều gì. Tôi xin hứa với ông như vậy.”

“Người phụ nữ kia là thế nào? Người đó có quan hệ thế nào với ông?”

“Tôi rất lấy làm xin lỗi. Tại thời điểm này, nếu nói ra thì tôi nghĩ đó sẽ là điều không mấy tốt đẹp cho cả hai phía chúng ta. Nếu chứng minh được quan hệ huyết thống thì tất nhiên tôi sẽ nói rõ với ông. Nhưng nếu không phải như vậy, bây giờ tôi nói cho ông biết sẽ khiến chúng ta có những tình cảm không hay về nhau. Nên tôi nghĩ hiện tại ông không nên biết sẽ tốt hơn.”

Lời Kamijou nói hoàn toàn chính xác. Hơn thế nữa, kể cả có là như thế thì Hida cũng không cần thiết phải hỏi làm gì.

“Tôi nghĩ chắc chắn ông Hida sẽ phản đối. Chính vì thế tôi đã nghĩ đến phương pháp này.”

Kamijou rút từ trong cặp ra một hộp nhựa mỏng, kích thước vừa chừng một tấm bưu thiếp.

“Trong chiếc hộp này có mảnh giấy thấm máu của người phụ nữ kia. Đương nhiên là cô ấy đồng ý và làm một cách tự nguyện. Ông nghĩ thế nào nếu chính tay mình cầm mẫu máu này cùng với mẫu DNA của con gái ông và gửi cho chuyên gia giám định? Làm như vậy thì thông tin DNA của con gái ông sẽ tránh được rủi ro bị lộ ra ngoài.”

“Và tôi sẽ thông báo cho ông về kết quả giám định à?”

“Đúng như vậy. Ông thấy thế nào?”

Hida nhìn chằm chằm vào chiếc hộp nhựa. Ông lại nhớ đến cụm từ chiếc hộp Pandora.

“Liệu… ông có thể cho tôi thêm thời gian suy nghĩ được không? Câu chuyện quá đột ngột. Nói thật với ông là tôi đang rất rối bời. Tôi nghĩ tôi cần bàn bạc thêm với con gái.”

“Vâng, được thôi ạ.” Kamijou gật đầu, khuôn mặt thể hiện sự đồng tình. “Ông cảm thấy hoang mang như thế cũng là lẽ đương nhiên. Chắc chắn ai cũng sẽ rơi vào tình cảnh khó xử

khi đột ngột bị kể cho nghe câu chuyện như thế này. Tôi cũng biết là đã làm khó cho ông. Ông cứ bình tĩnh mà suy nghĩ. Trên danh thiếp tôi vừa gửi ông có ghi số điện thoại di động của tôi. Nếu ông gọi thì dù ở đâu tôi cũng sẵn sàng bay đến."

Dường như đã xong việc quan trọng của mình, Kamijou chuẩn bị ra về. "Này, ông…" Hida lên tiếng giữ chân ông ta lại.

"Nếu sau khi giám định, người phụ nữ đó… trong trường hợp cô A đó và Kazami được chứng minh có quan hệ huyết thống nào đó thì ông định làm gì?"

Kamijou vẫn đứng, quay lại nhìn thẳng vào Hida một lần nữa, và nói. "Vậy ông sẽ làm gì?"

"Sao cơ?"

"Thời điểm hiện tại, người duy nhất có quan hệ huyết thống với con gái ông là ông. Nhưng cũng có thể sẽ có thêm một người khác nữa. Nếu thế ông sẽ làm gì? Bây giờ, tự nhiên lại thêm họ hàng liệu ông có nghĩ là rất phiền toái và sẽ làm ngơ việc này đi không? Có một điều tôi cần phải nói trước với ông. Cô A kia không có bất cứ vấn đề gì cả. Cô ấy là một người phụ nữ tốt bụng nhất trên đời này, một người vô cùng trung thực. Tôi có thể đảm bảo chuyện đó."

Trong lời nói của Kamijou chứa đầy sự tự tin. *Hẳn là như vậy rồi,* Hida nghĩ. Vì Kamijou đang nói về vợ của ông ta.

"Đúng thế." Hida trả lời. "Nếu kết quả là như vậy thì có lẽ ta cũng cần phải nghĩ xem làm thế nào để cho họ gặp nhau."

"Nghe thấy ông nói vậy, tôi cũng yên tâm."

Kamijou nở một nụ cười như mãn nguyện rồi ra về.

Hida đặt tay lên ngực, phía ngoài chiếc áo khoác. Trong túi

ngực phía trong của áo khoác là chiếc hộp nhựa mà Kamijou đã tận tay trao cho ông.

“Tôi nên làm gì đây?”

Hida lắc đầu. Nên làm thế nào ư? Ông biết mình cần phải làm gì. Ông cũng đã trả lời rất rõ ràng. Nếu bây giờ bỏ chạy, thì chỉ làm cho tội càng nặng thêm.

Hida lấy chiếc hộp nhựa ra. Chiếc hộp màu trắng nên không nhìn rõ được bên trong. Nhưng ông lại cảm thấy như nó trong suốt.

Trong này là máu của mẹ Kazami.

Sự do dự sẽ không được tha thứ. Đó là điều Hida hiểu rõ từ bao lâu nay. Hida biết mình phải làm gì. Nhưng dù biết như vậy, ông vẫn cảm thấy mọi thứ trước mắt trở nên tối đen.

Vừa mới xuất phát, Kazami đã nhận ra mình bị Sawaguchi lừa. Ông ta nói hãy nâng cao mũi ván trượt lên một chút vậy mà kết quả chẳng thay đổi được gì. Chẳng khác gì so với khi cô trượt lúc nãy.

Sawaguchi gật gù nói với Kazami, “Chú hiểu rồi. Phải làm cho mũi ván trượt ở điều kiện tốt nhất.” Không thể nghĩ được rằng ông ta lại bị đãng trí. Thời Hiromasa còn thi đấu, ông rất thạo trong việc điều chỉnh ván trượt. Từ hồi Kazami mới chập chững trượt tuyết, cô cũng được ông chỉ bảo cho rất nhiều.

Sawaguchi là kẻ lắm trò. Ông ta nghĩ rằng trạng thái của mũi ván trượt hiện giờ là tốt nhất. Nhưng đối với Kazami, điều đó không thể giải thích chỉ bằng lời nói. Đúng ra phải trượt thử xem có cần thiết phải nâng mũi ván trượt lên hay không.

Cô bé nhận ra mình bị Sawaguchi chơi xỏ. Bề mặt tuyết lúc này hơi khác so với lúc trước. Nhiệt độ đang dần tăng lên cộng với việc một vài vận động viên cũng trượt tuyết dẫn tới sự thay đổi này.

Ván trượt bám chắc trên bề mặt tuyết. Mũi ván không ăn quá sâu vào tuyết mà lướt đi rất êm.

Thời điểm thích hợp đây rồi. Kazami có thể cảm nhận được điều đó qua bàn tay cầm gậy trượt tuyết. Chắc chắn huấn luyện viên Takakura sẽ bấm đồng hồ tại đích đến. Kể cả lúc luyện tập cũng không được để lãng phí thời gian.

Kazami đã vượt qua các cột chướng ngại mà không mắc bất kỳ lỗi nào. Điều kiện của ván trượt quả là rất ổn. Và hơn thế nữa, thể trạng của Kazami ngày hôm nay vô cùng tốt. Đầu óc cô tỉnh táo, phản ứng cũng nhanh hơn mọi lần.

Cần phải quyết liệt hơn nữa. Vừa nghĩ đến đây thì một vật gì đó đập mạnh lên phía bên trong chân. Đương nhiên không trực tiếp đập vào bên trong chân. Cô nhớ là có cái gì đó gường gượng phía mép ván bên phải.

Một vật lạ nhỏ. Hình như là cục đá tuyết. Vật lạ đó xuyên vào phía ngoài ván trượt bên phải hai mươi cen-ti-mét từ đầu mép ván tính vào. Vật lạ đó còn xuyên ngang ván trượt. Nó chỉ diễn ra chưa tới vài giây. Nhưng nếu là những vận động viên trượt tuyết hàng đầu thì không ai là không nhận ra sự khó chịu này.

Vật lạ đâm qua dưới giày Kazami đang mang, đâm chéo vào phía trong phần đuôi ván trượt bên phải. Cũng có thể nó làm hỏng mặt sau của ván trượt rồi.

Kazami lấy lại nhịp độ, tiếp tục lao đi. Cô nhìn thấy cọc chướng ngại vật cuối cùng trước mặt và dốc hết sức cho lần cuối cùng này.

Khi cô vừa tháo ván trượt ra khỏi chân, Sawaguchi tiến lại gần. Tuyết đã phủ trắng lên chiếc mũ len màu đen của ông ta. Nhưng có bỏ cái mũ ra đi nữa thì đầu ông ta cũng bạc trắng.

Sawaguchi nhe răng ra cười, mặt trắng xóa tuyết lạnh. Đuôi mắt ông ta hằn sâu những nếp nhăn.

“Cái ván thế nào rồi?” Sawaguchi hỏi.

“Chú muốn cháu ngã đúng không?” Kazami nguýt người đàn ông hơn cô gần ba mươi tuổi.

“Làm gì có chuyện đó. Đau lắm phải không? Vì chú bảo cháu đặt ván ở điều kiện tốt nhất.”

“Thật xấu tính. Chú chẳng thay đổi gì cả.”

Đúng lúc Kazami đang nhăn nhó thì huấn luyện viên Takakura từ từ tiến lại gần. Vẻ mặt đầy cau có.

“Trông bất mãn nhỉ? Tôi chuồn đây kẻo lại bị giận cá chém thớt.” Sawaguchi rụt cổ, đi về hướng ngược lại.

“Cọc số sáu cua lớn quá. Sao vậy?”

Là lúc giẫm phải vật lạ rồi. Quả đúng là không cái gì qua được mắt của huấn luyện viên Takakura.

“Cháu xin lỗi. Tại cháu bị mất tập trung…” Cô bé đã không nói gì về vật lạ kia. Bởi vì cô không muốn bị nghĩ mình viện lý do này nọ. Có giải thích về chuyện đó cũng chẳng ý nghĩa gì.

Huấn luyện viên Takakura thở dài. “Chỉ mới đường đua thế này mà đã không tập trung được thì còn nói chuyện gì. Tuy nhiên thân trụ nghiêng có vẻ đã tốt hơn một chút. Do cháu thay đổi cách quay tay à?”

“Cháu ý thức chuyển tay đi một chút.”

“Hừm.” Huấn luyện viên Takakura chau mặt lại, suy nghĩ một lát. “Là cha cháu chỉ cho như thế?”

“Không ạ. Cháu tự nghĩ ra. Gần đây cha cháu không chỉ dạy điều gì.”

Kazami biết mình không cần phải nói như vậy nhưng cô bé lại lỡ miệng. Vì hễ thử sửa một chút về cách trượt là y như rằng huấn luyện viên Takakura sẽ ngay lập tức hỏi có

phải do cha chỉ cho không. Cô bé muốn chứng tỏ mình đã tự lập được không cần tới sự trợ giúp của cha nữa.

“Vậy à? Nhưng đừng có xoay khuỷu tay quá. Cháu có khả năng chiến đấu cao. Nhưng càng lớn sức mạnh đột phá lại càng giảm nhỉ?”

“Cháu vẫn biết vậy ạ. Nhưng cháu sẽ chú ý.”

Huấn luyện viên Takakura gật đầu rồi nhìn đồng hồ.

“Hôm nay đến đây thôi. Thay đồ xong thì gọi vào di động cho chú. Chú có chuyện muốn nói với cháu.”

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Chú sẽ nói sau.” Takakura quay gót.

Chắc lại chuyện không liên quan gì tới trượt tuyết, Kazami đoán. Có thể chú ấy lại bị công ty yêu cầu làm việc gì đó phiền phức. Những lúc như vậy, huấn luyện viên Takakura thường tỏ ra rất cáu bẳn.

Khi Kazami đến phòng sấy đồ trong khách sạn được dùng như là nơi tập luyện thì cô bé nghe thấy tiếng hai người nói chuyện. Một người hình như là Torigoe Shingo, vận động viên trượt tuyết băng đồng thiếu niên, gần đây tới tập luyện ở khách sạn này.

Nhận ra sự xuất hiện của Kazami, cuộc đối thoại dừng lại. Một người đàn ông mặc áo khoác chống lạnh đi ra. Mặt ông ta đen sì do bị cháy nắng. Ông ta cúi chào Kazami rồi bước ra ngoài.

Trong phòng sấy đồ, Shingo đang cầm trong tay ván trượt tuyết. Trông thấy Kazami, cậu ngoan ngoãn cúi chào.

Trên băng ghế có một tờ tạp chí âm nhạc. Có thể đọc được

dòng chữ to có ghi chuyên đề về guitar.

“Em chơi guitar à?” Kazami hỏi thử.

Shingo vội vàng lấy túi đồ che tờ tạp chí đi.

“Không phải giấu đâu. Em thích guitar à?”

“Dạ.” Shingo gật đầu.

“Giỏi quá. Lần tới cho chị nghe với nhé.”

“… Em không biết chơi.”

“Sao cơ?”

“Em không biết chơi mà. Dù rất thích guitar nhưng em còn chưa chạm vào nó bao giờ.”

“Vậy à!”

“Nếu mà là guitar thì em còn luyện tập nghiêm chỉnh hơn thế này ấy chứ. Kiểu như thế này sao mà không muốn chơi.” Nói rồi cậu cầm lấy gậy trượt tuyết làm điệu bộ gảy guitar.

Kazami hơi chau mày lại. “Lẽ nào, em ghét trượt tuyết?”

Shingo nghiêng đầu, vẻ mặt có chút đau khổ.

“Em không ghét nhưng vì phải nhịn thứ mà mình thích nên thấy không thỏa mãn sao đó.”

Kazami thay đôi giày thể thao, cô bé đứng dậy và nhìn Shingo.

“Nếu vậy em thôi không trượt tuyết là được mà. Đừng cố quá làm gì. Làm như vậy là có lỗi với những người thi đấu trượt tuyết đó.”

Shingo nhăn mặt, lấy tay chà vào chóp mũi. “Nếu làm được như vậy thì em đã không khổ sở thế này.”

“Ý em là sao?”

“Tức là bây giờ em phải trượt tuyết. Không có sự lựa chọn nào khác. Chị đừng hỏi em nhiều được không. Chị mà hỏi

nữa em cáu đấy.”

“Em có cáu thì chị vẫn hỏi.”

“Thôi đi mà.”

Shingo cho dụng cụ vào túi, khoác lên vai, cậu định rời khỏi phòng sấy đồ. Nhưng khi đi đến cửa thì cậu dừng lại, quay ra hỏi. “Cha của chị là vận động viên trượt tuyết nổi tiếng phải không?”

Kazami chống tay hai bên hông, lườm Shingo. “Tôi không phải chị gái của cậu đâu.”

“A… à thì…”

“Hida Kazami. Ở đây chỉ là đàn chị khóa trên của em trong câu lạc bộ mà em trực thuộc thôi.”

“Cái đó em biết rồi. Chú Kaizuka cũng nói chị là vận động viên mà công ty phát triển Shinsei rất kỳ vọng.”

“Không phải nịnh. Mà, chuyện gì vậy? Cha chị thì làm sao?”

“Ông từng là vận động viên rất xuất sắc phải không?”

“Với người Nhật thì đúng thế.” Kazami khoanh tay, gật đầu một cái. “Ông đã tham dự Olympic và cả giải vô địch thế giới. Còn trong giải Slalom tranh cúp thế giới, ông từng là vận động viên hạt giống đó. Nhưng cũng không có mấy người Nhật nhớ được những chuyện đó. Em cũng chưa từng nghe tới ông phải không? Nếu không giành được huy chương thì tên tuổi vận động viên nghiệp dư chẳng được nhớ đến đâu.”

“Nhưng mà… có phải vì chị thấy cha mình, bác Hida đã từng là vận động viên nên chị cũng muốn trở thành vận động viên trượt tuyết phải không?”

Kazami nghiêng đầu trước câu hỏi của Shingo.

“Khi chị bắt đầu nhận thức được thì cha chị đã giải nghệ rồi. Chị chỉ được nghe về sự nghiệp của cha mình từ người khác. Thứ duy nhất liên quan đến trượt tuyết mà chị còn nhớ được hồi bé là sau khi giải nghệ cha chị đã dạy cho chị trượt tuyết. Chị nghĩ có thể cha đã truyền lại cho chị mơ ước của ông.”

“Ước mơ… nhưng chị không buồn sao? Vì cha chị đã đẩy ước mơ của ông cho chị?”

“Chị không buồn hay gì cả. Ngay từ đầu chị đã chẳng nghĩ gì. Chỉ trượt tuyết vì định chơi tuyết cùng cha. Nhưng nhờ vậy, giờ đây trượt tuyết đã gắn liền với chân chị không rời. Vì vậy, mỗi lần đua chị đều quyết tâm và giành được chiến thắng. Chị cảm thấy hạnh phúc sau mỗi chiến thắng. Chính vì vậy mà chị tiếp tục trượt tuyết và trở thành vận động viên. Nếu mà giải thích thì đơn giản là vậy.”

“Ừm.” Mặt Shingo trầm ngâm.

“Chú Yuzuki đã phát hiện ra tài năng của em phải không?”

Mặt Shingo sầm lại trong giây lát.

“Hình như là vậy. Nhưng em chẳng hiểu gì cả.” Nói rồi Shingo nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Kazami. “Với tài năng của bác Hida thì đúng là chị được thừa hưởng rất nhiều thứ từ cha rồi.”

“Không biết thế nào nữa.”

“Giả sử chị không có năng khiếu môn này sẽ thế nào? Chị còn tiếp tục trượt tuyết nữa không?”

“Biết thế nào nhỉ? Vốn dĩ chị cũng không rõ là mình có tài năng hay không. Về điểm này chị thấy ghen tị với em đó. Vì em đã được chú Yuzuki chọn trên cơ sở nghiên cứu khoa học. Vì thế em cũng không phải do dự nhiều.”

“Chị nghĩ thế à? Nhưng em lại chẳng quan tâm tới tài năng của em gì đâu. Nếu là tài năng âm nhạc thì tốt biết bao. Mà không. Cần gì tài năng chứ. Cứ giống người thường có phải tốt không.” Shingo kéo mũ len từ trên xuống che gần kín khuôn mặt. “Em xin lỗi vì nói mấy chuyện linh tinh. Chị có thể giữ bí mật cho em chuyện này được không?”

“Chị kể chuyện này ra với ai được chứ?”

Kazami trả lời đến đây thì Shingo đã gật đầu chào một cái và ra khỏi phòng sấy đồ.

Không quan tâm đến tài năng của mình à…?

Tài năng là gì vậy nhỉ? Kazami nghĩ. Từ trước tới giờ chưa bao giờ cô phải suy nghĩ tới chuyện phải đau khổ vì nó. Nhưng thử nghĩ lại, nếu ngược lại không có tài năng thì cô cũng biết rất nhiều trường hợp. Dù yêu thích trượt tuyết đến mấy mà không có tài năng thì không thể giành chiến thắng được.

Kazami quay trở về phòng, tâm trạng đan xen lẫn lộn. Sau khi thay đồ xong, cô bé được dặn là gọi điện cho huấn luyện viên Takakura rồi sau đó tới sảnh của khách sạn.

Khi Kazami đến sảnh khách sạn thì thấy huấn luyện viên Takakura đang đứng đối diện với một người đàn ông và uống cà phê. Vừa nhìn thấy người đàn ông, Kazami đã thấy nản. Là Yuzuki.

Cô bé không buồn giấu đi tâm trạng khó chịu của mình. Vẫn với khuôn mặt đầy vẻ bực bội, Kazami bước lại gần. Nhìn thấy cô bé, Yuzuki cười gượng gạo. Yuzuki biết mình không được chào đón. Thái độ đó càng khiến Kazami bực tức.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Kazami chỉ nhìn về phía huấn luyện viên Takakura mà hỏi.

“Cháu ngồi đi.”

Kazami không thể cãi lại mệnh lệnh của huấn luyện viên. Cô bé im lặng ngồi xuống cạnh Takakura. Nhân viên phục vụ tới hỏi cô bé uống gì thì cô đáp không dùng gì cả.

“Chú đã nghe huấn luyện viên Takakura nói rồi. Tình hình của cháu ngày một tốt hơn, thế thì còn gì bằng.” Yuzuki cười và nói.

“Chú Yuzuki, cháu xin lỗi. Nếu vẫn là chuyện mọi khi thì chú trao đổi với cha cháu được không?” Kazami nói để đánh trống lảng. Cô bé nghĩ chắc là Yuzuki đến để nhờ vả chuyện hợp tác trong nghiên cứu DNA. Nếu ông ta còn lôi kéo cả huấn luyện viên Takakura vào thì cô bé không thể tha thứ.

“Hôm nay chú tới không phải vì chuyện đó. Có một chuyện khác. Huấn luyện viên Takakura đã đồng ý. Cha cháu cũng đã thông qua rồi.”

Kazami nhìn huấn luyện viên của mình. “Chuyện gì vậy chú?”

“Hình như chú Yuzuki sẽ là phụ trách quảng cáo của cháu.”

“Phụ trách quảng cáo?”

“Chú vẫn chưa có danh thiếp mới. Đây là mệnh lệnh của công ty. Nếu cháu nghĩ chú nói dối thì cháu có thể gọi điện xác nhận với trưởng phòng thể thao Kotani.”

“Nếu quảng cáo cho đội Alpine thì không phải đã có người của phòng quảng cáo rồi sao?”

“Không phải quảng cáo cho cả đội mà phụ trách quảng cáo riêng mình cháu. Chắc cháu muốn hỏi tại sao lại là chú lại

phải không? Thế thì hãy hỏi công ty ấy vì chú cũng không rõ đâu. Có thể do thiếu người chăng?"

Kazami vẫn lúng túng trước chuyện ngoài dự tưởng của cô bé. Trong lúc cô bé im lặng, huấn luyện viên Takakura lên tiếng, "Hình như từ bây giờ cho đến khi giải tranh cúp thế giới diễn ra, về cơ bản chú Yuzuki sẽ luôn song hành cùng chúng ta. Trong quãng thời gian đó, chú ấy sẽ dốc sức cho công tác quảng cáo liên quan đến cháu."

"Về… cháu? Cháu đâu có đặc biệt đến thế?"

"Đấy là trước đây thôi. Nhưng từ giờ trở đi sẽ khác." Yuzuki nghiêm túc trở lại. "Có vài nơi họ đã đặt vấn đề xin được viết bài về cháu. Không phải là toàn bộ nhưng có mấy nơi ta cần trả lời cho họ. Đương nhiên chú sẽ sắp xếp thời gian, cháu không cần phải lo lắng chuyện gì cả."

Kazami thở dài đánh thượt. "Cháu còn phải luyện tập nữa."

"Chú biết chứ. Chú sẽ điều chỉnh để không gây ảnh hưởng tới việc luyện tập của cháu. Nhưng chú muốn nhắc để cháu khỏi quên một điều. Trước khi trở thành vận động viên trượt tuyết thì cháu là một nhân viên. Cháu là nhân viên của phòng phúc lợi công ty phát triển Shinsei. Nhưng hiện tại cháu gần như không phải làm bất kỳ việc gì ở công ty cả. Vì sao ư? Vì các hoạt động của cháu được đánh giá là góp phần tuyên truyền, quảng bá cho hình ảnh của công ty. Nếu phản đối việc quảng cáo, có nghĩa cháu đang phản bội công ty đó."

Yuzuki nói bằng một giọng đanh thép, sắc lạnh. Kazami không thể cãi lại được gì. Vì những điều Yuzuki nói hoàn toàn đúng.

"Cha cháu cũng đồng ý sao?"

Để cho chắc Kazami thử hỏi lại. Không thể lý giải nổi vì

sao Hiromasa lại chấp nhận cho điều đó. Chắc chắn cha luôn tâm niệm một vận động viên thể thao phải được cả thế giới công nhận bằng những thành tích thực sự của mình.

“Ông ấy suy nghĩ rất tích cực về chuyện này. Nếu không tin cháu có thể tự mình đi hỏi ông ấy.” Yuzuki trả lời đầy tự tin. Hình như chú ấy không nói dối.

“Cháu phải làm gì…?”

“Cháu không cần phải làm gì cả. Chú sẽ ra chỉ thị cho cháu. Chỉ có một điều chú muốn nhắc cháu trước, từ giờ trở đi chú không muốn bị cháu nghĩ là kẻ gây phiền hà cho cháu.”

“Cháu đâu có nghĩ như vậy đâu…”

“Tốt. Chú biết rồi.” Yuzuki gật đầu rồi đứng dậy. “Chuyện đến đây thôi. Huấn luyện viên Takakura, làm phiền anh quá. Từ ngày mai, rất mong được anh giúp đỡ.”

“Tôi biết rồi.” Takakura cúi đầu.

Dõi theo bóng Yuzuki đã khuất, huấn luyện viên Takakura cau mày lại.

“Đã ra ngoài xã hội rồi thì không chỉ có trượt tuyết. Thôi cháu nhẫn nhịn một chút vậy. Cha cháu hồi còn là vận động viên cũng không hề phản đối lại nhà tài trợ.”

“Cháu biết ạ. Cháu ổn mà.” Nói xong Kazami đứng dậy. “Cháu đi Sapporo rồi sẽ về.”

“Sapporo? À, đúng rồi. Cháu có nói đến đó để nhờ họ làm cho một đôi giày mới vừa với chân cháu nhỉ?”

Đó là câu chuyện về hãng giày mà Kazami ký hợp đồng. Cô có hẹn với các chuyên gia kỹ thuật của hãng ở Sapporo. Họ tặng cho cô bé sản phẩm mới. Về phần này thì đúng là phải cảm ơn nhà tài trợ thật.

“Nghe nói họ đã sản xuất được loại giày khá nhẹ. Cháu háo hức quá.”

“Khi nào cháu quay về đây?”

“Chắc tám giờ ngày mai cháu có mặt ở đây rồi. Cháu đã ghi sẵn trong lịch tuần rồi.”

Một trang điện tử dành riêng cho phòng thể thao đội trượt tuyết được lập ra, yêu cầu các vận động viên phải viết kế hoạch làm việc của mình vào đó. Đương nhiên những người không biết mật khẩu của trang này thì không thể xem được.

“Chú biết rồi. Cháu đi cẩn thận nhé.”

Tạm biệt Takakura, Kazami tiến thẳng về phía cửa khách sạn. Ngay trước mặt có xe buýt đi vào trung tâm thành phố Sapporo. Gọi là xe buýt nhưng nó là chiếc xe rất nhỏ, chỉ chở được hơn chục người.

Kazami nhìn lên bảng giờ xe chạy được dán trên tường thì vẫn còn hơn mười phút mới tới chuyến tiếp theo. Vì mùa đông ngoài trời rất lạnh nên cô bé quyết định đợi bên trong cửa kính.

Cô rút từ trong túi ra một tập tài liệu. Đó là tập ảnh phân tích tư thế trượt của Kazami. Khi cô bé đang xem nó thì đột nhiên có người lên tiếng. “Cô bé, chú xin lỗi…”

Kazami ngước lên nhìn. Một người đàn ông trạc tuổi lục tuần, mặc áo khoác màu xanh đen đang đứng đó.

“Có phải cháu là Hida Kazami?” Người đàn ông hỏi.

“Vâng ạ.”

Gương mặt người đàn ông trở nên rạng rỡ khi thấy Kazami đáp lại. Ánh mắt ông ta như thể được nhìn thấy vật

gì đó sáng lòa.

“Đúng là cháu sao? Thật ra chú là fan ruột của cháu đấy. Chú rất vinh dự khi được gặp cháu.”

“Chú đừng nói thế.” Kazami bối rối. Lần đầu tiên cô bé được một người nói là cổ động viên hâm mộ mình ngoài bãi thi đấu. “Cháu mới chỉ là vận động viên hạng ba thôi.”

“Không, không. Sao có chuyện đó được. Mọi người đều kỳ vọng rất nhiều ở cháu đấy. À, nếu được chú có thể bắt tay cháu có được không?”

“A… vâng ạ.” Kazami đưa tay phải ra.

Người đàn ông nhìn chăm chú vào bàn tay cô bé, ông ta từ từ khẽ nắm tay cô bé như thể đang nâng niu một vật gì rất quý giá. Bàn tay ấm áp và rất mềm mại. Ông ấy nhắm mắt lại. Sau đó ông thả tay cô bé ra.

“Cảm ơn cháu nhé. Đây sẽ là kỷ niệm khó quên của chú.”

“Dạ, không có gì ạ.” Kazami lắc đầu. Cô bé nghĩ cử chỉ khi nãy của người đàn ông có lẽ hơi quá.

“Cháu chuẩn bị đến Sapporo à?” Người đàn ông hỏi.

“Cháu định như vậy.”

“Vậy à. Thật ra chú cũng đến Sapporo. Chú có thể cùng đi với cháu được không?”

“Được chứ ạ.”

Ánh mắt người đàn ông lấp lánh trước câu trả lời của Kazami. “Vậy thì tốt quá.” Người đàn ông thầm reo lên.

Kazami vô cùng ngạc nhiên khi có một người hâm mộ mình nhiệt thành như thế. Từ khi cô bé trưởng thành, cô chưa từng tham dự một giải đấu lớn nào. Lẽ nào người đó đã luôn ủng hộ cô bé suốt từ thời học sinh?

Chiếc xe buýt nhỏ đỗ xịch lại trước cửa khách sạn. Kazami

rời khỏi khách sạn. Người đàn ông cũng đi theo cô bé từ phía sau.

Không còn vị khách nào nữa cả. Kazami ngồi vào chiếc ghế giữa xe buýt còn người đàn ông ngồi chếch ở ghế phía sau.

Người tài xế ra khỏi xe một lát rồi quay lại. Ông ta khởi động chiếc xe.

Đúng lúc đó Kazami nhận ra cô bé để quên điện thoại di động ở trong phòng. Cô bé đã nghĩ không có điện thoại chỉ một ngày thôi mà nhưng lại thấy bất an.

“Xin lỗi.” Cô bé nói với người tài xế. “Cháu để quên đồ nên chú cho cháu xuống với.”

“Cháu có muốn chú đợi không?” Người tài xế hỏi.

“Dạ, không cần đâu ạ. Cháu sẽ lên chuyến tiếp theo.” Kazami xuống xe. Nhìn từ ngoài cửa kính xe buýt vào bên trong, cô bé thấy người đàn ông lúc nãy tâm trạng như đầy tiếc nuối. Dẫu vậy ông ta vẫn nở một nụ cười và vẫy tay với cô bé. Cô bé cũng cúi đầu chào lại.

Cô bé quay trở lại khách sạn và đi về phòng mình. Cô đã để quên điện thoại ở chậu rửa mặt. Giờ điện thoại ra để kiểm tra, cô thấy có tin nhắn của một người bạn thân từ hồi cấp ba. Nội dung là về một tình yêu đơn phương không được đáp lại nhưng mỗi lần liên lạc với bạn thân như thế này, cô bé dường như quên đi mất thời gian. Cô bé ngay lập tức trả lời lại tin nhắn của bạn.

Cô bé sực nhớ ra là đã quá thời gian. Nếu cứ đủng đỉnh như thế này sẽ muộn chuyến xe buýt tiếp theo mất. Cô bé cất điện thoại vào túi rồi đi xuống sành ở tầng một.

Vừa xuống đến nơi thì Kazami đã thấy huấn luyện viên Takakura đứng đó. Những vận động viên khác cũng có mặt.

“A, Kazami.” Một nam vận động viên nhìn về phía cô bé.

Ánh mắt mọi người đổ dồn lại. Tất cả mọi người đều thở phào.

Huấn luyện viên Takakura vội chạy lại. Trong mắt ông vằn lên những tia máu đỏ.

“May quá. Cháu đã không lên chiếc xe đó.”

“Cháu để quên đồ nên quay lại lấy. Nhưng chú nói may quá…”

“Xảy ra tai nạn. Tai nạn giao thông.”

“Tai nạn giao thông á? Ở đâu thế ạ?”

“Ngay đây thôi. Chiếc xe buýt vừa rời khỏi đây đã gây ra tại nạn, nghe nói nó đã bốc cháy.”

10

Yuzuki chạy khắp khách sạn. Dù chỉ một khắc thì anh cũng muốn sớm có thông tin cụ thể nhưng anh lại không gặp được người phụ trách của khách sạn. Có thể họ còn phải lo ứng phó với truyền thông.

Ngay sau khi vụ tai nạn xảy ra, sảnh khách sạn ồn ào, nháo nhác. Nhưng tới giờ ăn tối thì người qua lại cũng vãn dần. Tại sảnh khách sạn, họ chỉ giải thích với khách nghỉ tại khách sạn rằng chiếc xe buýt đã gây tai nạn.

Yuzuki gọi điện cho Kotani đang ở Tokyo. Kotani nói rằng ông ta biết về vụ tai nạn nhưng hiện tại vẫn chưa có thêm thông tin gì mới.

“Tình hình của các thành viên bên đội trượt tuyết thế nào rồi?” Kotani hỏi.

“Bây giờ họ đang ăn tối. Cũng không có biến động gì đặc biệt.”

“Nếu thế thì tốt.”

“Nhưng mà trưởng phòng, tôi cứ băn khoăn một điều.” Yuzuki đưa mắt nhìn ra xung quanh. “Về chiếc xe buýt gây ra tai nạn. Cô bé Hida Kazami đã định lên xe đó.”

Kotani im lặng một nhịp rồi thấp giọng xuống nói. “Thật

thế à?”

“Khi nãy tôi vừa được huấn luyện viên Takakura nói cho nghe. Cô ấy đã lên xe rồi nhưng vì nhận ra mình quên đồ nên đã đi xuống. Thế là thoát nạn. Chỉ có thể nói quá may mắn.”

“Kẻ nào đó đã cố tình gây ra tai nạn này. Hắn muốn lấy đi tính mạng của Hida.”

“Cái đó tôi chưa thể nói được điều gì. Cũng có thể nghi ngờ về khả năng đó. Đương nhiên là huấn luyện viên Takakura và Hida Kazami chưa hề biết gì về những bức thư đe dọa, nên họ không thể ngờ tới chuyện đó được.”

Tiếng Kotani thở dài qua đầu dây bên kia điện thoại. “Anh nghĩ sao? Tôi cho tai nạn lần này với những bức thư đe dọa kia có liên quan đến nhau. Anh nghĩ nó là gì?”

Yuzuki vẫn áp sát di động vào tai và lắc đầu. “Tôi không rõ. Vì chưa có thông tin. Tôi chỉ đang cầu mong cho chuyện xảy ra chỉ đơn thuần là ngẫu nhiên. Nhưng cũng cần phải sớm đưa ra quyết định.”

“Ý anh là sao?”

“Là chuyện có báo với cảnh sát về những bức thư đe dọa kia hay không. Nếu bây giờ ta vẫn giấu chuyện này, nhỡ sau này tới lúc thực sự phải cần tới sự hợp tác của cảnh sát sẽ rất không hay cho chúng ta.”

Yuzuki nghe thấy tiếng *h*ừ thở hắt ra từ phía bên kia. Kotani im lặng. “Trưởng phòng!” Yuzuki lên tiếng gọi.

“Tôi biết rồi. Tôi đang tính xem nên liên lạc với cảnh sát như thế nào?”

“Tức là tôi không cần phải nói gì với cảnh sát đúng không?”

“Đúng vậy. Tại thời điểm này thì sự việc thuộc thẩm

quyền của phòng cảnh sát giao thông. Nhưng nếu tai nạn do kẻ nào đó cố ý gây ra, lúc đó sở cảnh sát của Hokkaido sẽ vào cuộc. Tới lúc đó thì phải nhờ lãnh đạo công ty đứng ra nói chuyện. Nên từ lúc này trở đi anh chớ có nói linh tinh."

"Tôi hiểu rồi. Nếu có thêm thông tin gì tôi sẽ liên lạc lại."

Sau khi cúp máy, Yuzuki quay trở lại nhà hàng của khách sạn. Lúc này những thành viên ở đội trượt tuyết cũng vừa dùng xong bữa. Anh cũng thấy bóng dáng của cô bé Hida Kazami ở đó trong trang phục quần bò, áo thun. Rốt cuộc, cô bé đành phải hoãn không đi tới Sapporo do đường đã bị cấm vì vụ tai nạn.

"Hida, chờ một chút." Yuzuki gọi cô bé lại. "Chú gặp một lát được không?"

"Bây giờ cháu phải qua phòng huấn luyện viên. Chú ấy muốn cho cháu xem đoạn video."

"Không mất nhiều thời gian đâu." Yuzuki nói rồi quay sang nhìn huấn luyện viên Takakura. "Khoảng mười lăm phút thôi. Được chứ?"

Huấn luyện viên gật đầu bằng một vẻ mặt không mấy dễ chịu.

Yuzuki ngồi ở phía góc bàn, đối diện với Kazami. "Nghe nói ban đầu cháu định lên xe buýt đó. Cháu thật may mắn."

Kazami chau mày lại. "Sao cháu có thể vui được. Vì có người gặp nạn trên đó. Cháu còn đã nói chuyện với người đó nữa."

"Cháu quen người đó sao?"

"Dạ không. Người đó bắt chuyện với cháu trước khi cháu

lên xe buýt. Chú ấy nói với cháu chú ấy là người hâm mộ cháu. Sau khi bắt tay cháu, chú ấy đã rất vui, vậy mà…”

“Vậy sao? Số phận… thật muốn trêu ngươi.”

Yuzuki đã định nói rằng phải chăng fan hâm mộ kia đã thế thân cho Kazami nhưng lại thôi. Nếu nói thế thì thật quá nhẫn tâm.

“Người hâm mộ quả là những người kỳ lạ. Họ quan sát từ những nơi ta không thể tưởng tượng ra nổi. Việc gì họ cũng có thể đánh hơi thấy, họ muốn biết mọi thứ. Đôi lúc có những người họ biết rõ về chúng ta hơn cả bản thân chúng ta biết về mình. Cháu cũng có thêm nhiều những người hâm mộ như thế đó.”

Kazami nghiêng đầu. “Chính ra thì cháu cũng chưa từng tham gia các cuộc thi lớn, tại sao chú ấy lại ủng hộ cho cháu chứ?”

“Chú đã nói trước đó rồi mà. Người hâm mộ khó hiểu lắm. Tiện đây chú cũng muốn hỏi cháu. Từ trước tới giờ cháu đã từng gặp người hâm mộ nào tới tiếp xúc với cháu như vậy chưa?”

Kazami liếc mắt, như thể cô bé đang suy nghĩ, rồi cô đáp, “Cũng có lần sau giải đấu, có người bắt chuyện với cháu. Họ nói ‘chúc mừng nhé’, ‘cháu chơi tốt lắm’ này nọ. Thỉnh thoảng có người còn đề nghị được chụp ảnh cùng cháu.”

“Fan ruột thì thế nào? Chẳng hạn mỗi lần cháu đi thi đấu thì nhất định họ sẽ tới tận nơi để cổ vũ. Có người nào như thế không?”

“Ngoại trừ những người cháu quen à?”

“Đúng. Người chỉ đơn thuần là fan của cháu ấy. Nói rõ hơn thì là kẻ bám đuôi chẳng hạn?”

“Chuyện đó… không phải là không có.”

Hẳn rồi, Yuzuki nghĩ. Vì thế mà công ty phát triển Shinsei mới chọn cháu và cắt cử người phụ trách mảng quảng cáo về cháu.

“Cháu có nắm được họ tên gì và là người ở đâu không?”

“Cũng có người cháu nắm được. Vì không ít fan viết thư và chụp ảnh rồi gửi cho cháu.”

“Cháu còn giữ những bức thư họ gửi cho không?”

“Có ạ. Cháu để ở nhà tại Sapporo.”

Yuzuki gật đầu. “Chú muốn cháu cho chú xem những bức thư ấy càng sớm càng tốt. Lần tới khi nào cháu sẽ về Sapporo?”

Yuzuki chỉ muốn làm tăng mức độ nghiêm trọng của sự việc khi thấy khuôn mặt cứng, căng thẳng của Kazami.

“Tại sao cháu phải cho chú xem cả những thứ đó?”

“Vì những bức thư đó nên chú mới cần phải xem. Như chú đã nói chuyện với cháu hồi trưa, chú là người phụ trách truyền thông của cháu. Nhưng không có nghĩa chỉ đơn giản chỉ làm công việc trung gian với cánh truyền thông. Để cháu có thể chuyên tâm vào luyện tập và thi đấu, thì một trong những công việc của chú là theo sau hỗ trợ cho cháu về mọi mặt. Nếu có những cổ động viên quá khích thì đương nhiên chú cần phải biết họ.”

“Đâu cần phải như vậy ạ. Họ là fan của cháu, cháu sẽ tự mình…”

“Cháu đừng ngây thơ như thế.” Yuzuki bực bội thốt lên. “Cháu đừng để chú phải nói nhiều. Từ trước tới giờ cháu trượt tuyết cho bản thân cháu thôi. Nhưng từ giờ trở đi cháu cần phải cống hiến vì công ty, nếu không sẽ rất gay go. Tự

cháu có thể giải quyết những phiền phức mà fan họ gây ra sao? Nếu cháu có thời gian làm việc đó thì hãy dùng thời gian đó mà luyện tập đi. Ngoài ra, bản thân fan cũng vốn là con dao hai lưỡi. Nếu họ là đồng minh của ta thì tốt thôi. Nhưng chúng ta không thể biết khi nào, giờ nào họ lại trở thành kẻ thù của ta. Giữ được khoảng cách nhất định với họ thì ta sẽ bình yên vô sự. Chú biết một vài vận động viên nổi tiếng bị fan hâm mộ đeo bám đó."

Nhìn khuôn mặt cắm cúi khó chịu đang nhìn xuống phía dưới của Kazami, Yuzuki cười méo mó.

"Chuyện này có vẻ cực đoan, nhưng không có nghĩa là nó sẽ không xảy ra. Tới bây giờ cháu đã bao giờ bị ai đó bám theo chưa?"

"Cháu làm gì có." Kazami lườm Yuzuki.

"Nếu thế thì tốt. Nhưng như chú cũng đã nói vừa nãy, không có gì là không thể. Nếu nó xảy ra, người khốn đốn trước hết sẽ là bản thân cháu, sau đó là công ty. Vì thế, để đề phòng tình huống xấu, ta phải ra tay ngăn chặn từ bây giờ. Đây là mệnh lệnh. Cháu phải cho chú xem những bức thư fan hâm mộ gửi cho cháu từ trước tới nay. Nếu cháu không muốn ta xem nội dung bên trong thì đưa ta xem phong bì bên ngoài thôi cũng được."

Kazami thở dài, chừng như đã muốn bỏ cuộc. "Vì hôm nay cháu không trở về Sapporo được nên cháu sẽ về trong hai, ba ngày tới. Lúc đó cháu cho chú xem có được không?"

"Được thôi. Lúc đó gọi cho chú nhé."

Kazami không đáp lại, cô bé đứng dậy khỏi ghế. "Cháu xin phép."

Yuzuki ăn tối qua loa, anh quay trở về căn phòng mình vừa làm thủ tục nhận phòng xong. Anh đi tắm rồi sau đó lấy ra từ tủ lạnh một lon bia. Anh bật ti vi lên, chương trình thời sự cũng vừa mới bắt đầu. Màn hình ti vi hiện lên dòng chữ lớn Xe buýt của một khách sạn gây tan nạn và bốc cháy. Yuzuki vội vàng vặn to âm lượng lên.

"Hôm nay, vào hồi bốn giờ, một xe buýt của khách sạn North Pride trên đường đi về phía nhà ga đã đâm mạnh vào triền núi, gây ra hỏa hoạn. Tài xế và một hành khách bị thương nặng. Người tài xế lái chiếc xe cũng là nhân viên của khách sạn có tên Yamane Kazuo, bốn mươi hai tuổi, bị thương ở bả vai và sườn, tuy nhiên không ảnh hưởng gì đến tính mạng. Hành khách trên chiếc xe, căn cứ vào những giấy tờ mang theo như bằng lái xe, được xác định là một người đàn ông năm mươi tư tuổi, tên Kamijou Nobuyuki. Ông ta hiện đang là lãnh đạo một công ty tại thành phố Nagaoka tỉnh Niigta. Ông Kamijou đầu bị đập mạnh, hiện đang bị thương nặng và đang mất ý thức. Hiện tại nguyên nhân của vụ tai nạn chưa được làm sáng tỏ."

Khi phát thanh viên đang tiếp tục đưa tin về vụ tai nạn, thì trên màn hình ti vi xuất hiện một bức ảnh chụp khuôn mặt người. Phía dưới kèm dòng chữ hành khách Kamijou Nobuyuki. Yuzuki đoán đó là ảnh bằng lái xe.

Trông thấy bức ảnh, Yuzuki rướn người lên. Vì hình như anh đã từng nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu đó.

Vì chuyện những bức thư đe dọa Kazami mà Yuzuki đã đến câu lạc bộ thể thao nơi Hida Hiromasa đang làm việc. Chính là lúc đó. Có người đã nhìn chăm chăm lên tấm poster có hình của Kazami. Nhân vật trong tấm hình mà ti vi đưa lên chính là ông ta.

Yuzuki lại nhớ lại câu chuyện Kazami vừa kể cho anh nghe

lúc nãy. Người hành khách gặp phải tai nạn chính là người hâm mộ cô bé. Chính việc nhìn chằm chằm tấm poster đã chứng minh điều đó.

Mọi thứ có phải chỉ là ngẫu nhiên thôi không?

Lon bia thứ nhất cạn khô. Yuzuki mở tủ lạnh lấy ra lon bia thứ hai. Vẫn còn hai lon, khác hãng nhưng dù có uống hết chưa chắc đêm nay Yuzuki có thể chợp mắt được. Anh nghĩ.

Toàn thân Hida co cứng lại trước màn hình ti vi, Kamijou đã gặp tai nạn. Ông ta lại còn lên chiếc xe buýt của khách sạn nơi Kazami đang tập huấn.

Không thể tin có chuyện tình cờ như thế được. Lẽ nào Kamijou đi tới đó để gặp Kazami.

Ông ta đã tiếp cận được với Kazami chưa? Nếu rồi thì ông ta đã bắt chuyện như thế nào và đã thông báo gì với con bé? Nếu mọi chuyện đi theo chiều hướng đó thì Hida có làm gì cũng không thể ngăn chặn được rồi. Khi Hida định thần lại thì điện thoại đã trong tay.

“Vâng.” Hida nghe thấy tiếng của Kazami.

“À, Kazami à! Cha đây.”

“Vâng, chuyện gì vậy ạ?”

“À không, cha đã xem bản tin rồi. Đã xảy ra tai nạn à? Chiếc xe buýt ấy.”

“Vâng ạ. Con sợ hết hồn.”

“Chuyện đó có ảnh hưởng gì đến bọn con không?”

“Con vẫn chưa biết. Nhưng trước mắt buổi luyện tập ngày mai bị hoãn lại. Vì họ nói, khách sạn nằm trong hệ thống của công ty phát triển Shinsei. Những lúc như thế này mà đội

trượt tuyết vẫn thản nhiên luyện tập như không có chuyện gì xảy ra thì có thể bị thiên hạ gièm pha."

Đối với công ty, hành xử như vậy cũng hợp lý. Nhưng điều ông Hida cần phải xác nhận bằng mọi giá còn quan trọng hơn chuyện đó nhiều.

"Về người đàn ông bị nạn đó con." Ông Hida tiếp tục câu chuyện, cẩn trọng lựa chọn từng từ ngữ một. "Không biết đó là người như thế nào nhỉ? Người đó chỉ đơn giản là khách tới trượt tuyết à?"

"Con cũng không rõ…" Những từ cuối câu Kazami nói trở nên yếu ớt. Nghe như có vẻ cô có điều cần nói nhưng đang phân vẫn không biết có nên mở lời không.

"Sao vậy con? Đã có chuyện gì à?"

"Không ạ, không đến mức là có chuyện gì. Nhưng ông ấy nói ông ấy là người hâm mộ con."

"Cái gì? Chuyện đó là thế nào?"

"Thật ra mà nói thì, con đã nói chuyện với người đó một chút."

Hida ngạc nhiên đến kinh hãi. "Khi nào? Mà nói về chuyện gì?" Giọng ông lạc hẳn đi.

"Là lúc con đang đợi xe buýt. Cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng lắm."

Hida vô cùng lo ngại về nội dung câu chuyện Kazami kể. Có lẽ Kamijou chỉ tiếp cận cô bé như một người hâm một bình thường. Vì hình như Kazami không có cảm giác nghi ngờ, hay khó chịu đối với người đàn ông đó nên chắc là thái độ của Kamijou khi đó hẳn phải rất nhã nhặn, lịch thiệp. Kamijou đã giấu đi thân phận thực sự của mình và giả như sự gặp gỡ với con đẻ của mình là do sự sắp đặt của vận

mệnh. Hida thấy nhói đau khi nghĩ về tâm trạng của Kamijou lúc gặp mặt Kazami. Hida nghĩ rằng việc giám định DNA thực ra chỉ mang tính hình thức. Chắc chắn là sau khi nhìn thấy Kazami, ông Kamijou đã có thể khẳng định cô bé là con của mình.

Nhưng ngoài việc đó, còn một việc khiến cho Hida phải bận tâm. Đó là chuyện Kazami định lên xe buýt đó.

"Con đã có kế hoạch lên chiếc xe buýt đó từ trước rồi à?" Để cho chắc Hida hỏi lại.

"Vâng, con đã canh giờ để còn đi tàu điện. Hình như khi tai nạn xảy ra, mọi người trong đội đã nghĩ con cũng bị thương. Nghe nói chị Eri cũng đã khóc nức nở."

Không khí bất an càng nặng nề. Những lời lẽ trong bức thư đe dọa kia lại dội về trong tâm trí của Hida. Chúng có liên quan gì tới vụ tai nạn lần này hay không?

Không biết có phải do Hida trầm tư quá lâu nên Kazami cất tiếng gọi "Cha ơi!"

"À… ừ. Cha có nghe thấy."

"Chuyện là như vậy. Cha đừng lo lắng gì nhiều vì con. Có thể cánh truyền thông sẽ bám theo để săn tin nhưng khách sạn sẽ thu xếp để họ không thể viết bài về chúng ta. Thêm vào đó, hình như chú Yuzuki cũng sẽ chăm sóc cho con."

"Yuzuki? Cậu ta đang ở đó sao?"

"Chú ấy nói chú ấy là người chuyên trách về quảng cáo của con. Chú ấy còn nói cha đã biết chuyện này rồi. Có thật thế không ạ?"

"Ừ, cho biết rồi."

"À… vậy sao? Không giống cha mọi khi chút nào. Cha vẫn ghét những việc như thế mà."

“Dù cha không thích thì cũng có những tình huống ta phải chấp nhận. Vì họ trả tiền cho chúng ta mà.”

“Vẫn biết thế.”

“Thứ có thể lợi dụng thì cứ lợi dụng. Người đàn ông đó, nếu biết sử dụng cậu ta một cách khôn khéo cũng rất được việc.”

“Con hiểu rồi. Chuyện cha muốn hỏi có vậy thôi sao?”

“Chỉ thế thôi. Cha nghĩ con sẽ khó tập trung luyện tập được vì ngoài đó khá ồn ào. Nhưng hãy đặc biệt chú ý đến sức khỏe nhé.”

“Con ổn mà. Cha đừng lo. Thế cha nhé!” Nói xong, Kazami cúp máy.

Hida nhìn chằm chằm vào điện thoại. Ông vặn mình. Kazami hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra xung quanh mình, cả những chuyện sắp xảy ra nữa.

Hida với tay lấy chiếc hộp nhựa đựng mẫu máu nằm ở trên bàn. Ông cẩn thận mở nắp hộp. Bên trong hộp đựng một mảnh giấy nhỏ. Trên mảnh giấy dính một vệt như vết bẩn màu đỏ thẫm chuyển màu sang đen, nhưng nhìn kĩ thì sẽ nhận ra ngay đó là máu. Lại còn có cả dấu vân tay trên đó. Hay nói cách khác đó là dấu điểm chỉ.

Lần đầu tiên thấy mảnh giấy, Hida hiểu được sự quyết tâm của Kamijou. Nếu chỉ giám định DNA thông thường, chỉ cần vài sợi tóc cũng đủ, hay lấy niêm mạc miệng cũng được. Vậy mà Kamijou đã chuẩn bị mẫu máu của vợ mình. Dấu vân tay cũng không thể tráo với người khác được. Họ không hành động với thái độ nửa vời, hời hợt.

Hida nghĩ không thể chạy thoát khỏi thái độ đó.

Ông nhớ lại lời khuyên vừa nói với Kazami. ‘Thứ có thể lợi

dụng thì cứ lợi dụng.' *Đúng vậy,* ông nghĩ *Có thể lợi dụng người đàn ông đó.*

12

Sáng hôm sau, Yuzuki thức dậy bởi tiếng chuông điện thoại. Đầu óc nặng trình trịch, mắt thì nhập nhèm không rõ. Anh không thể nhớ nổi mình đã chìm vào giấc ngủ khi nào. Kể cả khi đã nằm trên giường, anh vẫn trằn trọc không yên giấc.

Anh với tay ra lấy điện thoại, mắt liếc về phía đồng hồ. Kim đồng hồ đang chỉ chín giờ sáng.

Cuộc gọi đến là của Kotani.

"Vâng, tôi Yuzuki đây." Giọng anh khô khốc.

"Thế này là thế nào? Anh vẫn còn ngủ cơ à?"

"Tôi vừa mới kiểm tra mail xong. Tôi sẽ đi nghe ngóng thêm thông tin." Yuzuki vừa nói vừa tiến về phía cửa ra vào. Anh rút tờ báo từ khe cửa.

"Vẫn chưa có tiến triển gì sao?"

"Chưa ạ. Ở đây vẫn chưa có thêm tin tức gì đặc biệt."

Yuzuki nhẹ nhàng mở tờ báo, chú ý không để gây ra tiếng động. Ở phần tin tức xã hội, đã có bài báo đăng về vụ tai nạn ngày hôm qua. Anh liếc qua tựa đề bài báo. Hình như không có thêm gì mới.

"Vậy à? Thực ra, tình hình đã thay đổi rồi. Sáng sớm nay, hình như phòng điều tra hình sự Công an tỉnh đã liên lạc với

quản lý khách sạn bên đó.”

“Phòng điều tra hình sự sao? Về chuyện gì?”

“Có vẻ như đây không đơn giản chỉ là một vụ tai nạn bình thường. Nhận được thông báo của quản lý khách sạn, phòng hành chính bên này đã liên lạc với cảnh sát ở Hokkaido.”

“Có chứng cứ chứng minh đó không phải là một vụ tai nạn không?”

“Tôi không rõ thông tin cụ thể. Đó là bí mật của bên điều tra mà.”

“Thế họ đã báo cho cảnh sát về những bức thư đe dọa chưa?”

“Trưởng phòng hành chính đã nói hết rồi. Bản sao của những bức thư đó cũng đã được gửi đi. Chẳng bao lâu nữa chắc cảnh sát cũng tới chỗ anh thôi. Nếu có bị hỏi gì, anh cứ thuật lại y như thế là được.”

“Tức là sẽ nói cho cả Hida Kazami biết về chuyện những bức thư đe dọa sao?”

“Đành chịu vậy thôi. Cứ liệu tình hình mà ứng biến. Tôi nhờ anh theo sát, hỗ trợ về mặt tinh thần đấy.”

Lại thêm những chuyện phiền phức! Yuzuki nghĩ vậy nhưng không nói ra miệng.

Nghe điện thoại xong, anh đi về buồng tắm để rửa mặt. Anh nghĩ lại những lời Kotani nói. Nếu đó không phải là tai nạn thì sẽ là do con người cố ý gây ra. Trong trường hợp ấy thì kẻ gây án chắc chắn chỉ ở đâu đó quanh đây.

Khi Yuzuki vừa thay đồ xong thì chuông điện thoại của khách sạn reng. Người gọi điện tự xưng là Kihara ở sở cảnh sát Hokkaido. Ông ta nói có chuyện cần hỏi gấp. Yuzuki mời ông ta lên phòng mình rồi cúp máy.

Chẳng mấy chốc đã có tiếng gõ cửa phòng. Yuzuki mở cửa thì có hai người đàn ông đang đứng ở đó. Họ mặc áo choàng bên ngoài bộ vest đồng phục.

Yuzuki mời hai người vào bên trong phòng. Họ lần lượt tự giới thiệu. Một người là Kihara tới từ phòng cảnh sát còn một người nữa tên là Nishijima, trưởng phòng tuần tra. Cả hai bọn họ đều thuộc phòng điều tra hình sự. Trong phong thái của Kihara có vẻ giống một doanh nhân thành đạt còn Nishijima lại có vẻ giống một nhân viên trầm tính. Điểm chung ở họ là cặp mắt sáng, sắc lạnh.

“Cho phép tôi vào việc luôn. Ông đã nói với cô bé đó về những bức thư đe dọa chưa?” Kihara đột ngột hỏi.

“Hida à? Tôi chưa nói chuyện đó.”

Kihara khoanh tay. “Chúng tôi có thể hiểu được ông cảm thấy khó nói cho cô bé về vụ việc này. Nhưng đã có nạn nhân bị thương rất nặng, tình hình rất nghiêm trọng. Ở đây, chúng tôi cần ông phải quyết định một việc.”

“Là nói… cho cô ấy biết sao?

“Chuyện này đã được tổng giám đốc công ty ông và phía cảnh sát Hokkaido thông qua. Nếu ông cảm thấy khó nói, chúng tôi sẽ nói giúp. Ông chỉ cần đứng cạnh chúng tôi lúc đó là được.”

“Không được. Nếu phải nói chuyện đó thì tôi sẽ nói… Nhưng cũng có thể chỉ là một vụ tai nạn thôi có phải không?”

Kihara nhìn sang phía Nishijima đang ngồi bên cạnh rồi một lần nữa nhìn Yuzuki và nói, “Thông tin này chúng tôi chưa công bố nên chúng tôi mong ông tuyệt đối không được tiết lộ ra bên ngoài. Đã có dấu vết cho thấy phanh của chiếc xe buýt đó bị tháo ra. Tức đây không phải chỉ là một vụ tai nạn. Kẻ nào đó đã gây ra tội ác này.”

Ánh mắt của hai viên cảnh sát hình sự nghiêm túc, quả quyết và lời nói của họ chắc nịch. Nhưng dẫu như vậy, Yuzuki vẫn không cảm thấy đó là sự thật. Vì vậy, anh đã hỏi lại. “Thế còn khả năng là một trò đùa ác ý thì sao? Một ai đó đã giả đùa giả thật và làm chuyện này?”

Nishijima trợn mắt lên. Giọng nói cất lên như đay nghiến.

“Này ông Yuzuki.” Kihara nói bằng một giọng lạnh băng. “Ông đừng để chúng tôi phải nói nhiều. Đã có người bị thương. Người đó cũng có thể sẽ không cứu được tính mạng. Nếu vậy đây sẽ trở thành một vụ giết người. Kẻ đã gây ra vụ án giết người với mục đích để đùa giỡn đó đang ở đâu? Giả sử cứ cho là hắn không cố ý giết người đi chăng nữa thì chúng tôi tuyệt đối không thể tha thứ cho kẻ đã gây ra hành vi như vậy được. Rất mong ông hợp tác cho.”

Bị hai viên cảnh sát hình sự nhìn một cách hằn học, Yuzuki liếc qua chỗ khác, tránh ánh nhìn của họ. Những từ vụ án giết người cứ lặp đi lặp lại mãi trong đầu Yuzuki. Nhưng anh vẫn không thể chấp nhận được điều đó là sự thật. Anh vừa rút điện thoại ra vừa vẫn nghĩ rằng phải chăng có sự nhầm lẫn nào đó.

Nhìn bản sao của những bức thư đe dọa được đặt trên bàn, người Hida Kazami đông cứng lại. Yuzuki nghĩ đó là phản ứng tự nhiên. Kể cả là người có chút bạo gan khi bị cho xem những dòng chữ này cũng đều phải sợ hãi huống chi Kazami còn chưa tròn hai mươi tuổi.

Ngồi bên cạnh Kazami, mặt huấn luyện viên Takakura tối sầm lại. Yuzuki nói là có chuyện quan trọng và gọi Takakura ra nhưng có lẽ ông không thể ngờ rằng chuyện lại có thể đến

mức này.

Họ mượn văn phòng của khách sạn để nói chuyện. Đó là một căn phòng có bố cục tẻ nhạt cùng với chiếc ghế sô pha có vẻ rẻ tiền.

“Tại sao chú lại không cho cháu biết sớm hơn?” Kazami hướng ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía Yuzuki. “Chuyện ngày hôm qua chú nói là chuyện này có phải không? Vì thế đột nhiên chú mới bắt cháu phải cho chú xem thư của người hâm mộ?”

Trán Yuzuki hằn một vết nhăn sâu và dài. “Vì chú nghĩ sẽ rất tồi tệ nếu cháu bị ảnh hưởng bởi chuyện đó. Chú cũng nghĩ đó chỉ là một trò đùa. Mà không, tới thời điểm này vẫn có khả năng cao nó chỉ là một trò đùa nghịch. Vì thế giới này đầy rẫy những kẻ kỳ quặc mà.”

Kazami thở dài. “Cha cháu cũng biết về những bức thư đe dọa này đúng không?”

“Chú đã nói cho cha cháu rồi,” Yuzuki đáp. “Việc chú trở thành người phụ trách quảng cáo, cũng vì lý do này.”

“Vậy sao? Nên cha cháu đã đồng ý để chú làm vậy?”

“Ông ấy muốn giấu, không cho cháu biết rằng ông ấy rất lo lắng. Vì không thể để cháu phải lo sợ hay bất an vì những trò đùa quái ác đó.”

“Nhưng…” Huấn luyện viên Takakura nói. “Anh cũng không cho tôi biết chuyện này.”

“Tôi rất lấy làm xin lỗi. Nhưng mong ông hãy thông cảm. Tôi chỉ muốn ông tập trung vào việc huấn luyện cho Kazami thôi. Tôi cũng đã trao đổi với công ty rồi quyết định như vậy.”

“Kể cả là vậy đi chăng nữa…” Nói đến đây huấn luyện

viên Takakura dừng lại.

Kazami với tay lấy một bức thư. Sau khi xem qua những dòng chữ, cô bé ngẩng mặt lên. “Thế bây giờ cháu phải làm gì? Chỉ cần cháu không tham gia thi đấu là được phải không?”

“Cháu không phải suy nghĩ đến việc đó.” Yuzuki ngắt lời và chau mày lại. “À, không. Hiện giờ chú không có quyền gì để mà ra lệnh cho cháu. Nhưng cho tới giờ chú vẫn chưa nhận được chỉ thị về việc đó.”

“Nhưng nếu cháu tiếp tục đi thi, thì không biết người đã viết ra những dòng này sẽ làm gì đúng không? Kể cả như vậy cũng được hay sao?”

“Chú đã nói rồi mà. Mọi người sẽ ngăn chặn chuyện đó lại bằng mọi cách. Đương nhiên, cảnh sát cũng sẽ hỗ trợ cho chúng ta.” Yuzuki một lần nữa quay sang nhìn Kihara và Nishijima.

Kihara đưa tay gãi gãi ngang mũi. “Chúng tôi không chỉ đi tìm kẻ đã gây ra tội ác này mà về quan điểm bảo đảm cho an toàn tính mạng của cô Hida thì rất mong hãy hoãn việc tham gia thi đấu trong một thời gian.”

Yuzuki sửng sốt liếc về phía hai nhân viên cảnh sát. Huấn luyện viên Takakura cũng trợn tròn mắt lên. Nhưng thực sự Kihara không có vẻ gì là muốn dọa họ, anh ta tiếp tục nói, giọng thản nhiên.

“Thêm vào đó.” Kihara tiếp tục. “Quan trọng nhất không phải là chính Hida cảm thấy như thế nào hay sao? Tất cả phụ thuộc vào suy nghĩ của cháu thôi. Một khi cháu nói không muốn tham dự giải đấu thì không ai có quyền ép cháu phải tham gia cả. Nhất là trong tình hình nguy hiểm như thế này nữa.”

Yuzuki rất muốn làm thế nào đó để ngăn không cho Kihara tiếp tục nói nhưng đáng tiếc anh lại chẳng có bất cứ căn cứ nào để có thể phản biện lại được. Nếu nghĩ cho Kazami, điều tốt nhất hiện giờ là không để cho cô bé đi thi đấu.

Khi Yuzuki định bảo rằng người lớn chúng ta hãy bình tĩnh lại rồi nói chuyện tiếp thì Kazami đã ngẩng mặt lên nhìn hai viên cảnh sát.

“Về vụ tai nạn ngày hôm qua… Có phải do người gửi những bức thư đe dọa kia đã làm không ạ? Hắn ta muốn nhằm vào cháu phải không?”

Nét mặt của Kihara nghiêm nghị hơn so với lúc trước. “Chúng tôi đã chứng minh được tại nạn xe buýt kia được thực hiện một cách có chủ đích. Nhưng mục đích của kẻ gây ra việc này là gì? Theo suy nghĩ thông thường chỉ có thể là hắn muốn lấy đi tính mạng của một ai đó. Vậy thì người hắn muốn giết hại là ai? Hiện tại, người đàn ông đang ở trong tình trạng nguy kịch lên chiếc xe buýt kia là ngẫu nhiên. Đó là điều mà thủ phạm không lường trước được. Còn lại người tài xế lái chiếc xe buýt. Cho tới thời điểm này chúng tôi chưa tìm được bất cứ lý do gì chứng tỏ kẻ gây án muốn lấy tính mạng của ông ta cả. Chính vì vậy, phía cảnh sát của chúng tôi chỉ có thể chú ý vào cháu. Việc cháu rời khỏi khách sạn này vào khoảng bốn giờ ngày hôm qua được ghi lại trên bảng thông báo của đội trượt tuyết phải không? Chúng tôi suy đoán, về cơ bản chỉ có người trong đội mới có thể biết được điều này nên có thể hung thủ đã lấy cắp được mật khẩu và dẫn tới vụ việc lần này.”

Nghe những lời Kihara nói, cô bé Kazami thất vọng, gục đầu xuống. “Vậy tức là người đó… à, chú ấy đã thế chỗ của cháu.”

“Vẫn chưa thể khẳng định được như vậy mà.” Yuzuki an ủi cô bé.

“Nhưng…” Giọng cô bé nghẹn lại.

Đang im lặng thì Kihara lên tiếng. “Nếu cháu cảm thấy cắn rứt thì hãy hợp tác với chúng tôi. Cháu không có ý kiến gì về những bức thư đe dọa kia sao?”

Kazami cúi mặt xuống và lắc đầu.

“Cháu không ạ. Cháu sẽ cho các chú xem những bức thư cháu nhận được từ trước đến nay. Không có ai viết những lời lẽ lạ lùng cho cháu cả.”

“Vậy à? Dù đây là những bức thư đe dọa cháu nhưng cũng không hẳn là kẻ gây án căm ghét cháu. Không ngoại trừ khả năng, mục tiêu hắn nhắm tới có thể là công ty nơi cháu làm việc.”

Yuzuki nhìn Kihara. “Ông bảo kẻ gây án có hằn thù gì với công ty phát triển Shinsei sao?”

“Đương nhiên chúng ta hoàn toàn có thể nghĩ tới việc hắn muốn tống tiền.” Kihara nói. “Khả năng hắn muốn nhiều tiền là hoàn toàn có thể.”

Yuzuki gật đầu. Anh nghĩ nếu thật như thế thì anh sẽ thấy biết ơn hắn.

“Chúng ta kết thúc những câu hỏi ở đây thôi. Nếu quý vị nghĩ ra được điều gì hãy mau chóng nói với chúng tôi. Nhất định không được hành động với phán đoán chủ quan. Các vị đã rõ rồi chứ?” Những lời cuối của Kihara rõ ràng đang nhắm về phía Yuzuki.

“Thưa chú… cháu phải làm thế nào…?” Kazami hỏi.

“Những bức thư của người hâm mộ hiện giờ đang ở nhà cháu phải không? Khi nào cháu về nhà?”

“Cháu có thể về nhà bất cứ lúc nào.”

“Vậy thì cứ quyết định là chiều nay đi. Chúng tôi sẽ liên lạc lại.” Nói rồi Kihara đứng dậy.

Sau khi hai viên cảnh sát đi rồi, phải mất một lúc lâu không ai lên tiếng. Đúng lúc đó thì Kazami thốt lên những câu từ rời rạc. “Người đó, không biết bây giờ ra sao rồi? Chú mà đã lên chiếc xe buýt ấy…”

“Theo như lời cảnh sát hiện giờ ông ta vẫn trong trạng thái mất ý thức. Khả năng cứu sống được là năm mươi năm mươi.” Yuzuki nói.

Kazami ôm đầu. “Phải làm sao bây giờ…”

“Đó không phải lỗi của cháu.” Huấn luyện viên Takakura nói. “Giả sử là hắn có muốn nhằm vào cháu đi nữa, thì cháu không làm gì sai cả. Đây chỉ là hành vi của một kẻ đầu óc không bình thường.”

“Nhưng…” Kazami ngắc ngứ.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa. “Mời vào,” huấn luyện viên Takakura đáp.

Cánh cửa mở ra có phần rụt rè. Người dòm mặt vào là Hida Hiromasa. Khuôn mặt của ông trông rất căng thẳng.

“Cha… sao cha lại ở đây?” Kazami tròn mắt.

“Vì cha lo lắng quá. Con vừa bị cảnh sát thẩm vấn à?”

Kazami nói giọng thẳng thốt, “Họ nói vụ tai nạn là do ai đó cố tình gây ra. Có thể là để nhằm vào con.”

Mặt Hida sầm lại. “Đúng là như vậy sao?”

“Đúng là như vậy?” Kazami lập tức phản ứng lại trước câu nói của cha. “À, phải rồi. Cha cũng biết về những bức thư đe

dọa kia mà. Đêm hôm qua con đã nhận ra điều đó.”

“Cha đã nghĩ có khả năng là như vậy. Vì cha nghe nói con định lên chiếc xe đó mà.”

“Giá con không ghi gì chi tiết lên bảng thông báo thì đã không xảy ra chuyện gì. Đâu có cần phải ghi rõ mấy giờ rời khỏi khách sạn đâu. Tại con mà cả người vô tội cũng bị cuốn vào.” Kazami co rúm người lại.

“Chú đã nói không phải tại cháu rồi mà.” Huấn luyện viên Takakura nói với giọng đầy đau khổ. “Chú đã yêu cầu mọi người phải viết chi tiết về lịch trình của mình. Nên chú cũng có phần trách nhiệm trong chuyện này.”

Hida như chết lặng, ngồi xuống ghế. Nhìn thấy thế, Yuzuki cảm thấy có gì đó không ổn.

Mọi người đều nghĩ việc nhân vật Kamijou kia bị cuốn vào vụ việc là do tình cờ. Kể cả cảnh sát cũng đã quyết định như vậy. Nhưng có thật là như thế không?

Yuzuki lại nhớ tới lúc anh đến câu lạc bộ thể thao nơi Hida làm việc. Lẽ nào Hida đã gặp Kamijou? Nếu thế sao ông ta không nói ra chuyện đó tại đây?

13

Mồ hôi chảy ròng ròng từ thái dương xuống má rồi xuống cổ. Cảm giác như nhiệt độ cơ thể đang tăng dần lên. Dù đã cố sức di chuyển đôi chân nhưng gần như không tiến triển được bước nào. Đúng là trượt bằng ván trượt khác xa với trượt tuyết thực sự. Đầu gậy trượt xộc vào tuyết xào xạo.

Hơi thở khó nhọc, toàn thân rã rời. Mang tiếng là trên bề mặt tuyết nhưng nóng rát cháy cả mặt. Nắng chiếu trên tuyết không dễ chịu chút nào. Đeo kính râm cũng không ăn thua dẫu biết rằng nếu bỏ kính thì khó mà mở mắt ra được.

Torigoe Shingo vừa nhảy trên tuyết vừa lẩm bẩm trong bụng, *Thi đấu kiểu này thì có gì hay ho. Đằng nào cũng phải làm vận động viên, thà họ cho mình qua loại hình Alpine.* Khi tới đây, lần đầu tiên Shingo được tận mắt thấy Kazami và những vận động viên của đội Alpine trượt tuyết. Đương nhiên những gì Shingo thấy là các vận động viên trượt tuyết với tâm lý hoàn toàn thoải mái. Nhưng chỉ như vậy thôi cũng đủ khiến cậu nghĩ họ thật tuyệt vời, tư thế lúc họ trượt tuyết thật đáng ngưỡng mộ. Nếu vào đội Alpine thì cậu cũng có thể chém gió với những người bạn thân và còn trở nên hấp dẫn, quyến rũ hơn trong mắt các cô gái.

Nhưng thứ cậu bị bắt phải làm là thi đấu đường trường

chẳng có gì hoành tráng, thú vị. Không cảm nhận được chút gì về tốc độ, nói là đang trượt tuyết chứ thực chất thời gian cậu leo lên còn nhiều và dài hơn. Leo mãi leo mãi tới đoạn trượt dốc thì lại không được dùng mũi ván trượt để xoay như đội Alpine, lúc xoay thì chân vẫn phải tiếp tục di chuyển từng bước nhỏ.

Shingo cũng được bảo tới khi quen rồi sẽ thưởng thức được cảnh sắc xung quanh nhưng cậu chẳng có hứng thú đó. Vốn dĩ có đi đến đâu thì quang cảnh cũng chẳng có gì thay đổi. Phía trước mặt bị bao phủ trắng xóa bởi tuyết, hàng cây bạch dương được trồng lạ lạ một chút thì có nghĩa gì?

Cậu đang tiến đến đoạn dốc đứng thuộc loại khó nhằn nhất trong lộ trình. Phải mà dốc xuống thì còn đỡ, đằng này là dốc lên.

Huấn luyện viên thật không có tính người.

Cậu thở dốc leo lên, đập vào mắt là chiếc áo choàng chống lạnh màu xanh dương. Kaizuka - huấn luyện viên không tính người. Lúc này, đã tính giờ trước khách sạn. Có lẽ huấn luyện viên đi đường tắt nhưng cũng vất vả ra trò. Cũng muốn nói một câu "Huấn luyện viên vất vả rồi!"

"Được, được, cứ theo nhịp đó. Chuyển động rộng ra. Không được thả lỏng cho đến phút cuối cùng." Kaizuka bắt hai tay làm loa, hét to. Shingo thấy phiền, chẳng muốn gật đầu ra hiệu không cần làm vậy cũng nghe được mà.

Vượt qua mặt Kaizuka, cậu tiếp tục chạy. Nói đúng hơn là leo. Lần đầu tiên đến con dốc này, cậu đã phát khùng vì không biết nó kéo dài đến tận đâu.

Cây bạch dương to cao trong trí nhớ hiện lên trước mặt, Shingo thở phào. Bây giờ cậu đã biết từ đó là một con dốc đổ xuống.

Trước mắt cố gắng đến chỗ kia thôi. Shingo nghĩ vậy và đang định trèo tiếp thì cậu nghe thấy có tiếng tuyết lở phía sau lưng lẫn với tiếng thở hổn hển. Shingo ngoái lại. Một vận động viên to lớn mặc bộ đồ thể thao màu mận đỏ đang tiến lại. Không phải. Người kia có lẽ không có vẻ gì muốn đuổi theo nhưng với Shingo thì đây là trải nghiệm đầu tiên khi có một ai đó bám theo sau mình. Dù cậu biết ngoài cậu ra thì còn có những người khác đang luyện tập ở đây, nhưng cho tới bây giờ chưa một lần nào có bóng dáng ai cùng tập với cậu.

Shingo biết người này. Hôm nay trước giờ luyện tập, Shingo cùng mọi người đã nhìn thấy người này đứng khởi động cách đó không xa. Kaizuka nói với họ đây là thành viên của đội trượt tuyết độ tuổi phổ thông trung học của địa phương. “Có đến mấy người tốt nghiệp trường đó về sau trở thành tuyển thủ quốc gia. Tỉ lệ những người như thế không nhiều nhưng họ được những người trong giới trượt tuyết việt dã biết đến.”

“Vậy à?” Shingo chỉ trả lời cho có chứ thực chất cậu chẳng hứng thú gì với chuyện này.

Shingo không quan tâm, tiếp tục tiến về phía trước theo tốc độ của mình. Tiếng tuyết rơi dưới chân cầu lẫn với tiếng tuyết rơi do người kia gây nên. Đồng tuyết phủ nặng trĩu trên cành bạch dương bên cạnh rơi bập xuống.

Tiếng người đuổi theo sau mỗi lúc một lớn hơn. Rõ ràng tốc độ của người đó nhanh hơn Shingo.

Đầu tiên Shingo thấy một cái bóng lao vào đám tuyết rơi từ trên cao xuống ban nãy qua khóe mắt trái của mình. Cái bóng đó lúc trước còn đang đuổi theo sau Shingo. Bây giờ thì vận động viên mặc bộ đồ màu mận đã ở ngang với Shingo.

Thao tác chọc gậy xuống tuyết và cả những bước trượt trên tuyết đầy sức mạnh và rất chắc chắn. Khuôn mặt nhìn nghiêng đầy mụn. Đối phương không có biểu hiện gì là quan tâm đến Shingo.

Shingo bỗng nhiên muốn thử đọ sức với người này. Cậu dồn sức hơn nữa vào đôi tay và đôi chân. Bản thân cậu cũng cảm nhận được sức lực của mình cũng đang được dồn lên.

Có thể bây giờ cậu sắp sửa bị người này bỏ xa nhưng cậu lao lên. Shingo lại dẫn trước.

Khỉ thật. Cũng chẳng phải chuyện gì to tát…

Nhưng chỉ được đến đó. Shingo đã định duy trì tốc độ cao nhưng đối thủ gần như chẳng cách cậu bao xa. Người này chỉ giữ một cự ly vừa đủ cứ như thể chỉ riêng mình Shingo là đang đua tốc độ vậy.

Shingo đã tiến gần tới cây bạch dương báo hiệu đỉnh dốc. Đúng lúc Shingo thở phào thì anh chàng đội trượt tuyết, người mặc áo màu mận đột nhiên hùng hổ lao về phía trước. Shingo không thể phản ứng kịp vì cậu đã dốc hết sức ra rồi nên giờ đây cơ bắp không thể phản ứng nhu cầu mong muốn được nữa.

Thành viên đội trượt tuyết bỗng chốc bỏ xa Shingo. Anh ta vượt qua đỉnh dốc, trượt xuống sườn dốc rất mau lẹ. Loáng một cái lưng anh ta chỉ còn một chấm rất nhỏ.

Shingo cũng trượt xuống dốc. Cậu áp dụng lối khom người lấy đà để trượt như Kaizuka đã hướng dẫn.

Hắn đi đâu rồi nhỉ?

Trong lúc cậu đang mải mê suy nghĩ về việc đó thì gặp phải khúc cua gấp. Cậu đã lơ đễnh mà quên mất khúc này. Sau khi lao xuống dốc với tốc độ cao thì khúc cua này chính

là cửa quỷ. Cậu đã từng được chỉ cho như vậy. Và Shingo cũng vừa mới nghĩ lần tới mình phải cẩn thận hơn.

Shingo vội vàng trượt từng bước nhỏ. Lực ly tâm khiến cho cậu suýt bị bật ra ngoài. Shingo nghĩ mình phải cua cho khéo nhưng vẫn không muốn giảm tốc độ. Cái môn trượt tuyết này thật phiền phức. Thật khó để di chuyển được trên tuyết. *Hầy, kiểu này thì sao?* Shingo nghĩ và xoay mạnh lên hai ván trượt.

Khi Shingo nhận ra mình bị mất thăng bằng thì đã quá muộn. Shingo ngã ở chỗ khúc cua phình ra lớn nhất. Hai chân cậu nằm ngoài đường trượt, lưng bị đập xuống đất.

Cậu hầu như không thấy đau đớn gì. Nhưng chẳng hiểu sao trong cậu dâng lên một nỗi xấu hổ và tự căm ghét bản thân mình. Cậu chưa muốn đứng dậy ngay mà cứ thế nằm yên, dang rộng chân tay. Trên nền trời xanh, những sóng mây đang đuổi nhau. Tiếng chim hót đâu đó quanh đây.

Hay đêm nay xem Peter Frampton nhỉ? Shingo lơ đễnh nghĩ. Cậu chưa về phòng khi người cùng phòng là huấn luyện viên Kaizuka chưa ngủ say. Tới lúc đó thì cậu ngồi xem DVD chờ tới giờ về. Dạo này nó đã trở thành việc thường nhật của cậu. Vừa xem những nghệ sĩ guitar lừng danh biểu diễn, cậu vừa tưởng tượng rằng mình cũng là một thành viên trong ban nhạc và giơ tay lên không trung làm động tác như đang gảy đàn. Người nào không biết mà nhìn thấy cảnh này chắc họ sẽ nghĩ cậu bị điện cũng nên.

Nghe thấy tiếng ai đó trượt tuyết, Shingo sực tỉnh. Có vài người đang trượt xuống. Tất cả bọn họ đều mặc áo màu mận. Hình như họ là đồng đội của người ban nãy.

Đúng là đám học đòi, Shingo nghĩ. Nếu là câu lạc bộ của học sinh cấp ba, sao không chọn cái gì thú vị hơn mà chơi.

Câu lạc bộ nhạc nhẹ chẳng hạn.

“Cậu có sao không?” Đột nhiên có tiếng ai đó hỏi vọng lại. Là giọng nói của một thanh niên trẻ.

Shingo ngồi nhổm dậy. Một thanh niên mà cậu nghĩ cùng là thành viên câu lạc bộ trượt tuyết trượt về phía cậu. Cậu ta không cao, dáng hình cũng mảnh khảnh.

“Cậu bị thương à?” Người đó vừa thở *phù phù* vừa hỏi.

“Không phải vậy. Tôi chỉ nghỉ một chút thôi.” Shingo vội vàng đứng dậy.

“À, thế à.” Người thanh niên mỉm cười.

“Xin lỗi. Vì tôi mà anh lại phải rẽ đường qua đây. Những người khác họ đã đi rồi đó.”

Cậu chàng có vóc người nhỏ bé gật đầu rồi trượt xuống dốc. Vì thể trọng của cậu ta nhỏ nên tốc độ trượt không nhanh lắm. Cử động của đôi tay để thao tác với hai gậy trượt tuyết cũng yếu. Trông có vẻ đã thấm mệt.

Shingo cũng xuất phát trở lại. Từ chỗ đó mà trượt xuống hết dốc cũng không mất quá nhiều thời gian. Đoạn đường còn lại hầu như tương đối bằng phẳng.

Không một chút suy nghĩ, chân tay Shingo bắt đầu cử động. Chẳng mấy chốc Shingo đã nhìn thấy bóng của vận động viên lúc nãy. Cậu ta đang tiến về phía trước bằng cử động khó nhọc như thể một con rô bốt bị hỏng hóc. Shingo nhanh chóng đuổi kịp, trượt ngang hàng bên cạnh cậu ta. Nhưng có vẻ đối phương không có tâm trạng để chú ý tới Shingo. Khuôn mặt cậu ta nhăn nhó, hồng hộc thở một cách khó nhọc.

Mình còn đang thế này mà lại đi lo cho người khác bị ngã nằm vật ở kia là cái kiểu gì? Shingo nghĩ. Nhưng đương nhiên

cậu không hề cảm thấy khó chịu vì điều đó. *Cố lên nào!* Trong thâm tâm cậu thầm cổ vũ cậu bạn không quen biết rồi mạnh dạn phóng vụt qua.

Khi Shingo tới được điểm đích là phía trước khách sạn thì Kaizuka đang đứng đợi ở đó, mặt nhăn nhó. Tay ông ấy không cầm đồng hồ bấm giờ. Chắc vì mất thời gian nhiều quá nên ông ấy chán không buồn tính giờ nữa.

Kết thúc quãng đường, Shingo cởi bỏ ván trượt ra thì Kaizuka tiến lại gần. Cậu biết ông ấy định nói gì nên lên tiếng trước về cú ngã ở gần cuối chặng đường.

“Cháu bị ngã văng ra ngoài đường đua. Cháu bị mất thời gian khi đứng dậy.”

“Cháu vẫn sợ những khúc cua à? Có bị thương ở đâu không?”

“Cháu không sao ạ.”

“Thế thì tốt.” Kaizuka gật đầu. “Sau khi cất đồ xong ở phòng sấy đồ, cháu nhớ phải tập kĩ các động tác dãn cơ rồi đi ăn trưa đi.”

“Vâng.” Shingo trả lời.

Đúng lúc đó có hai người đàn ông tiến lại về phía họ. Một người mặc áo khoác rất to còn một người quàng chiếc khăn to su sụ bên ngoài áo khoác. Cả hai người họ đều xỏ tay vào túi áo.

“Xin lỗi.” Người đàn ông mặc áo khoác lên tiếng. “Hai người không phiền nếu chúng tôi hỏi chuyện một chút chứ? Sẽ xong nhanh thôi.” Người đàn ông rút tay khỏi túi áo khoác, trong tay ông ta là thẻ cảnh sát. Đương nhiên, đây là

lần đầu tiên Shingo được nhìn thấy tấm thẻ cảnh sát thực sự.

“Có chuyện gì vậy?” Kaizuka hỏi.

“Như chúng tôi nhìn thấy thì hình như hai người đều là thành viên của đội trượt tuyết của công ty phát triển Shinsei có phải không?”

“Đúng vậy. Chúng tôi ở đội trượt tuyết độ tuổi trung học cơ sở.”

“Ra vậy. Lúc nào hai người cũng luyện tập ở đây à?”

“À, đúng vậy.”

“Hai vị có mặt ở đây từ mấy giờ đến mấy giờ?”

“Cũng tùy ngày.”

“Thế khoảng thời gian từ ba giờ đến bốn giờ ngày hôm qua thì sao?”

“Hôm qua à?” Kaizuka nhìn Shingo rồi quay sang phía cảnh sát. “Tôi nhớ chúng tôi đã kết thúc trước ba giờ.”

“Tức là khoảng ba giờ ngày hôm qua ông có mặt ở đây phải không?”

“Bởi vì, chúng tôi phải thu dọn đồ nghề nữa.”

“Còn cháu?” Cảnh sát cũng hỏi Shingo.

“Cũng khó nói.” Cậu nghiêng đầu đáp lại. “Có lẽ lúc ấy cháu đã về phòng mình rồi.”

“Vậy cứ áng chừng khoảng thời gian mà hai vị nhớ cũng được. Lúc đó, hai vị có bắt gặp ai đó không bình thường quanh đây không?” Cảnh sát đưa mắt nhìn Kaizuka và Shingo.

“Không bình thường à… Thế nào là không bình thường nhỉ?” Kaizuka thắc mắc.

“Là hành động hoặc dáng vẻ khả nghi. Người mà trông

không hiểu họ định làm gì ở đây ấy. Đặc biệt, từ đây có thể nhìn thấy rõ bãi đỗ xe phải không?"

Theo phía tay của viên cảnh sát chỉ thì có một bãi đỗ xe của khách sạn. Ngoài khu vực đỗ xe dành cho khách tới đây trượt tuyết thì còn có thể đỗ xe ở một bãi khác cách đó không xa.

"Hai vị có thấy ai có vẻ khả nghi hay tương tự như vậy ở bãi đỗ xe kia không?"

"Thế nào nhỉ?" Kaizuka trả lời không mấy nhiệt tình. "Tôi đâu để ý tới tận chỗ ấy. Tôi không nhớ gì hết."

Viên cảnh sát quay sang nhìn Shingo như thể muốn hỏi 'Còn cháu thì sao?' Thay vì trả lời, 'Cháu cũng vậy,' thì Shingo so hai vai.

"Vậy à? Vậy thì chúng tôi rất xin lỗi vì đã quấy rầy hai vị trong lúc hai vị đang luyện tập."

Hai viên cảnh sát cúi đầu chào rồi đi về phía các thành viên trong đội trượt tuyết cấp ba. Họ đứng tập trung lại và đang nghe một người đàn ông, có vẻ là cố vấn, nói chuyện. Chắc cảnh sát cũng muốn hỏi họ những câu tương tự nhưng hình như vô ích vì hôm nay mới thấy họ bắt đầu tới đây luyện tập.

"Bọn họ đang điều tra cái gì vậy nhỉ?" Shingo thì thầm sau khi thấy hai viên cảnh sát đã đi khỏi.

"Không phải đến vì vụ tai nạn xe buýt hôm qua sao? Ngày hôm qua cảnh sát cũng ra vào ở đây tới tận khuya." Kaizuka nói.

"Nhưng đây chỉ là một vụ tai nạn giao thông có phải không ạ?"

"Ta nghĩ là như vậy."

Shingo chia tay với Kaizuka tại cổng chính của khách sạn. Cậu quay trở lại phòng sấy đồ. Ván trượt của đội Alpine xếp thành một dãy trong phòng. Hình như hôm nay họ nghỉ không luyện tập vì sự cố vụ tai nạn. *Sao mình không được nghỉ nhỉ?* Shingo nghĩ đầy bất mãn.

Phía ngoài phòng sấy đồ có một khoảng trống rộng chừng năm mét vuông. Shingo ra đó tập vài động tác dãn cơ rồi đi lên cầu thang.

Khi Shingo đang đi ở hành lang hướng ra sảnh thì cánh cửa bên cạnh bật mở. Một nhóm người đi ra trong đó có cả bóng dáng của huấn luyện viên Takakura và cả Hida Kazami của đội Alpine.

Ngoài ra còn có một nhân vật Shingo không hề muốn gặp là Yuzuki cũng ở đó.

Và ông Yuzuki đó là người nhận ra Shingo sớm hơn ai cả. Yuzuki tiến lại gần chỗ Shingo, mặt đầy vẻ ngạc nhiên. “Ca luyện tập buổi sáng đã kết thúc rồi sao?”

“Trước mắt là thế.” Shingo trả lời mà không thèm nhìn mặt Yuzuki.

“Cháu trượt tuyết đã quen chưa? Trượt trên tuyết cảm giác rất khác phải không?”

“Biết nói thế nào nhỉ?” Shingo làu bàu. Nhưng cậu quyết định sẽ hòa nhã với chỉ riêng người đàn ông này.

“Chú đã nghe về vụ tai nạn rồi. Có lẽ xung quanh sẽ hơi ồn ào nhưng cháu đừng bận tâm chuyện đó. Chỉ cần tập trung vào làm việc của cháu thôi.”

Thế tức là chỉ nằm xem DVD guitar là được chứ gì? Shingo lầm bầm trong bụng.

“Tóm lại cháu cứ làm theo những gì huấn luyện viên

Kaizuka chỉ bảo. Thế có khi chiều nay cho chú xem cháu luyện tập thế nào nhé.” Yuzuki vỗ vào vai Shingo bộp bộp rồi nhanh chóng rảo bước đi.

“Không cần đến xem cũng được.” Shingo nói nhỏ khi Yuzuki vừa quay lưng đi khỏi.

14

Quá trưa, khi Yuzuki đang dùng bữa ở nhà hàng của khách sạn, anh nhìn thấy có vài người đến trượt tuyết khoác theo đồ trên vai và hướng về cáp treo. Tất cả bọn họ đều là thành viên câu lạc bộ trượt tuyết của công ty phát triển Shinsei. Họ không mặc đồng phục như mọi khi mà mặc đồ trượt tuyết cá nhân. Bởi sau vụ tai nạn mà đội trượt tuyết, cũng là công ty thành viên lại điềm nhiên luyện tập như không có chuyện gì xảy ra sẽ không tránh khỏi sự phản bác của dư luận. Nhưng riêng Torigoe Shingo, thì Yuzuki đã nói trước với Kaizuka rằng cứ để cậu ta luyện tập như thường ngày. Trượt tuyết việt dã khác với trượt tuyết của đội Alpine ở địa hình nên không phải lo lắng bị những vị khách thông thường tới trượt tuyết nhìn thấy. Hơn nữa đây là thời điểm rất quan trọng của Shingo. Dù có bất cứ chuyện gì thì Yuzuki muốn trong thời gian ở đây tập huấn, Shingo sẽ học được hết các kỹ thuật trượt tuyết.

Huấn luyện viên Takakura của đội Alpine ngồi ở một góc uống cà phê. Ông không mảy may thể hiện nét mặt gì vì cho đó là điều đương nhiên.

Yuzuki dọn dẹp chén bát của mình rồi đi về phía huấn luyện viên Takakura.

“Kazami ở đâu rồi? Cô bé đi trượt tuyết rồi à?”

“Đi cùng với cảnh sát về Sapporo rồi.”

“A phải rồi. Họ đã nói là đi lấy những bức thư của người hâm mộ cầm về đây nhỉ?”

“Đúng vậy. Mà nếu không phải đi Sapporo chăng nữa thì bây giờ đâu phải lúc trượt tuyết.”

Yuzuki ngồi xuống ghế bên cạnh. “Cú sốc quá lớn nhỉ?”

“Chuyện này là thế nào? Tôi chỉ muốn đào tạo ra những vận động viên xuất sắc thôi. Bản thân những vận động viên chắc chắn cũng chỉ cầu mong mình trở thành một vận động viên trượt tuyết giỏi. Vậy tại sao lại xảy ra chuyện này? Cũng chẳng phải nghệ sĩ, ngôi sao gì lại chụp ảnh quảng cáo, hay được xuất hiện trên tạp chí nên mới bị mấy đứa đầu óc có vấn đề chơi xấu đó, cậu thấy chưa?” Nói đến đây huấn luyện viên Takakura ngẩng lên nhìn Yuzuki và khẽ lắc đầu. “Cằn nhằn chuyện này với anh cũng chẳng ích gì nhỉ?”

“Tôi rất hiểu tâm trạng của ông. Nhưng tạm thời hãy để cảnh sát giải quyết vụ này.”

Huấn luyện viên Takakura gật đầu nhưng vẻ mặt rầu rĩ.

Yuzuki để ông ngồi lại ở đó còn anh rời khỏi nhà hàng. Vừa đi về phía sảnh khách sạn, Yuzuki vừa chán nản nghĩ rằng tại sao những người có liên quan đến thể thao của Nhật Bản lại như vậy.

Takakura không hiểu rằng tại sao ông ấy có thể kiếm được khoản kếch xù bằng việc làm huấn luyện viên trượt tuyết. Có thể trong đầu ông ấy hiểu nhưng không chấp nhận bản chất của vấn đề.

Không chỉ có trượt tuyết, việc một công ty đầu tư vào thể thao đều mang lại lợi ích cho công ty đó. Nếu vận động viên được nhiều người hâm mộ, thì tên tuổi của công ty sẽ được nhiều người biết đến, ấn tượng về công ty vì thế cũng sẽ tốt hơn. Con đường ngắn nhất để lấy được lòng tin của người hâm mộ chính là việc giành được huy chương ở Olympic. Vì vậy mà công ty đã thuê Takakura. Nhưng ngược lại, giả sử có được huy chương đi chăng nữa mà vận động viên không được hâm mộ thì công ty cũng chẳng được lợi ích gì.

Chính vì thế mà cần phải quảng bá hình ảnh. Một khi đã định tăng mức độ phủ sóng của các vận động viên thì công ty cần phải tập trung vào chiến lược quảng cáo. Điều này khác với tư tưởng đơn giản chỉ cần vận động viên trượt tuyết giỏi thôi là được của Takakura. Giả sử tên tuổi của Hida Kazami được nhiều người biết đến mức xảy ra chuyện tương tự như lần này thì có khi phải vui mừng vì điều đó.

Đương nhiên, những fan cuồng sẽ có xu hướng bám theo người mình hâm mộ và sự thật có thể họ còn bắt đầu gây ra những chuyện tồi tệ hơn nữa với vận động viên. Nhưng Yuzuki không nghĩ chuyện xảy ra lần này tiến triển theo tình huống đó. Nếu có kẻ nào đó bám theo cô bé, chắc chắn sự tồn tại của hắn sẽ bị những người xung quanh nhận ra…

Ở sảnh khách sạn, có bóng dáng của những người đàn ông được cho là điều tra viên. Nếu vụ tai nạn xe buýt là có chủ đích thì khả năng cao là hung thủ đã xuất hiện ở khách sạn này trước đó. Có thể họ đang thu thập thêm nhân chứng đã nhìn thấy đối tượng khả nghi.

Yuzuki vào một góc của khách sạn được dùng làm nơi để uống trà, dùng điện thoại thử kiểm tra xem có thông gì mới trên mạng không. Yuzuki tìm được một vài thông tin liên

quan đến vụ tai nạn xe buýt nhưng không có nội dung gì mới. Bài báo có ghi nguyên nhân của vụ việc đang được điều tra, tuy nhiên cũng có báo viết rằng người tài xế lái chiếc xe đã chạy quá tốc độ. Về tình tiết vụ việc, có lẽ sở cảnh sát Hokkaido không có ý định cung cấp gì cho truyền thông.

Một cái bóng đổ xuống tay Yuzuki. Có người đang đứng trước mặt anh. Yuzuki ngẩng mặt nhìn lên. Hida Hiromasa đang nhìn xuống anh bằng một bộ mặt vô cùng khó hiểu.

“Không phải ông cùng Kazami trở về căn nhà của ông ở Sapporo sao?”

“Tôi đã để con bé và cảnh sát ở lại đó. Tôi chẳng giúp được việc gì cả… Tôi ngồi đây có được không?” Hida chỉ về phía chiếc ghế đối diện Yuzuki.

“Mời ông,” Yuzuki trả lời. Thật hiếm khi nào nhân vật này lại chủ động đến gần anh.

Ông Hida vừa ngồi xuống thì phục vụ bàn đi tới. Ông đã gọi một tách cà phê.

“Có thông tin gì mới không?” Hida nhìn vào chiếc điện thoại của Yuzuki và hỏi.

“Không có gì mới. Cũng toàn những tin giống như ti vi đã đưa.”

“Có lẽ vậy. Trưởng phòng Kotani đã bỏ cuộc rồi sao?”

“Ông ấy tức giận ra mặt. Hiện giờ những bức thư đe dọa kia chưa bị truyền thông khui ra nhưng nếu họ biết về chúng thì sự việc chắc chắn sẽ càng trở lên nghiêm trọng.”

“Mục đích của những bức thư đe dọa kia là gì nhỉ?”

“Tôi hoàn toàn không hiểu. Cũng có thể nhìn nhận đây là sự xếp đặt của những kẻ xấu sẽ gặp bất lợi nếu vận động viên Hida Kazami tham gia thi đấu nhưng hắn là kẻ như thế

nào thì tôi hoàn toàn không thể hình dung ra. Nếu cô ấy là vận động viên trượt tuyết tầm cỡ thế giới thì cũng có khả năng những đối thủ sẽ lên kế hoạch đánh bại cô ấy, đằng này…"

Hida cười nhăn nhó. "Con bé mới chỉ ở trình độ xoàng, như con nòng nọc vừa mới đứt đuôi. Làm sao nó có thể là đối thủ của những người có trình độ đẳng cấp đi thi cúp thế giới được. Chưa kể là trước đó tên tuổi của nó còn chưa được ai biết đến."

"Tôi cũng đồng tình với ông. Cho nên tôi mới nói không hiểu mục đích của những bức thư đe dọa kia là gì."

"Không biết hung thủ, hắn đang nghĩ gì nhỉ?" Hida nhìn một cách xa xăm.

Cà phê đã được mang tới. Hida ngồi im lặng, uống cốc cà phê đen đặc quánh.

Nhìn dáng vẻ của Hida, Yuzuki chợt nghĩ. Không thể nghĩ được rằng người đàn ông này đi đến chỗ anh chỉ để nói một câu chuyện còn chưa biết sẽ đi đến đâu.

"Ông Hida, có phải ông muốn nói với tôi chuyện gì không?"

Hida ngượng ngập một thoáng rồi mở lời, "Cậu đã trở thành người phụ trách truyền thông cho Kazami, nhưng còn công việc chính của cậu thì sao? Ý tôi là việc nghiên cứu về gen di truyền đó."

Yuzuki rất bất ngờ, anh quay sang nhìn Hida. "Cảm ơn ông đã quan tâm đến nghiên cứu của tôi. Có gì thay đổi trong suy nghĩ của ông rồi sao?"

"Sau khi gặp cậu, tôi đã nghĩ lại. Tôi thấy bắt đầu có hứng thú với nó. Thế cậu thì sao? Vẫn còn quan tâm tới gen di

truyền của cha con tôi chứ?”

“Đương nhiên rồi ạ. Tôi chẳng có lý do gì để từ bỏ việc nghiên cứu đó cả.”

“Lý luận của cậu là như thế này phải không? Một vận động viên có thể đạt tới đẳng cấp quốc tế hay không sẽ có liên quan mật thiết tới tài năng bẩm sinh của họ. Cậu còn nói đã tìm ra kiểu gen có ảnh hưởng đến tài năng của các vận động viên đúng không?”

“Tôi vẫn chưa khẳng định hoàn toàn điều đó nhưng khả năng đó rất cao. Chúng tôi đã tìm ra kiểu gen đó ở những vận động viên thể dục dụng cụ hàng đầu. Có rất nhiều trường hợp cả hai thế hệ cha và con thành công ở các giải thi đấu thể dục dụng cụ thế giới. Chúng tôi bắt đầu có những căn cứ chỉ ra rằng điều đó có được do những kiểu gen này. Trong giới nghiên cứu thì chúng tôi gọi đó là kết hợp gen kiểu F.”

Hida xua tay như muốn bảo rằng ông không cần biết tên kiểu gen đó. “Cậu nói là cũng tìm thấy từ nhóm máu của Kazami nhỉ? Và cho rằng phải chăng tôi cũng có kiểu gen đó. Nhưng hiển nhiên Kazami không chỉ là con của tôi. Con bé còn có mẹ của nó nữa.”

Hida cho tay vào túi áo khoác và rút ra một chiếc hộp nhựa. “Trước đây tôi từng nghe nói có thể kiểm tra gen di truyền qua vết máu. Có đúng như vậy không?”

“Đương nhiên là được. Nhưng cũng tùy từng trường hợp.”

“Ra vậy. Thế cái này thì sao?” Hida mở nắp hộp và cứ nguyên như vậy đặt trước mặt Yuzuki. “Có thể kiểm tra được không?”

Trong hộp là một mẩu giấy nhỏ nhuộm một màu đỏ thẫm chuyển dần sang đen. Nếu nhìn kĩ thì có thể biết ngay đó là điểm chỉ bằng máu.

“Cái này là…”

“Ta cứ gọi nó là máu của một người phụ nữ đi.”

“Ông nói là của một người phụ nữ…”

“Khi tôi đang sắp xếp lại đồ đạc, thì có một bức thư cũ rơi ra. Nội dung nó đại loại như một bản cam đoan, có chữ ký của vợ tôi. Dưới chữ ký là điểm chỉ.”

Yuzuki không thể ngăn nổi sự hiếu kỳ dâng lên trong đầu anh. “Đó là bản cam đoan gì vậy? Tôi thấy tò mò quá!”

“Không liên quan tới cậu. Trí tò mò cũng chẳng có lợi gì với cậu đâu. Nhưng đối với tôi lại là vấn đề hết sức quan trọng. Tôi cần phải xác minh xem bản cam đoan đó là thật hay giả. Chữ viết trông thì có vẻ giống chữ của vợ tôi nhưng không có bằng chứng gì thuyết phục cả.”

“À à.” Yuzuki như đã hiểu ra vấn đề. “Ông định kiểm tra DNA của điểm chỉ này chứ gì. Nếu chứng minh được nó có quan hệ huyết thống với cô bé Kazami thì chắc chắn có thể nghĩ bản cam đoan đó là thật.”

“Đúng là như vậy. Thế nào, chắc cậu phấn khích lắm nhỉ?”

“Không phải rất thú vị sao ạ? Tức là ông muốn nhờ tôi đi làm giám định DNA phải không?”

“Cũng không hẳn nó không có ích gì với cậu. Cậu hiểu tôi muốn nói gì rồi chứ?”

“Tức là…” Yuzuki cầm lấy chiếc hộp nhựa và nhìn kĩ vào dấu điểm chỉ. “Tôi sẽ giúp ông giám định quan hệ huyết thống tiện thể kiểm tra về kiểu gen di truyền liên quan đến thể thao cũng được đúng không ạ?”

“Đúng thế. Cậu cứ làm những gì cậu cho là cần thiết về dấu điểm chỉ này.”

“Thật vậy sao ạ?”

“Cậu nghĩ tôi nói chuyện này ra để làm trò đùa à?”

Yuzuki đặt chiếc hộp nhựa xuống bàn. “Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ nhận lời đề nghị đi làm giám định như ông bảo.”

“Chi phí tốn khoảng bao nhiêu?”

“Tôi không định lấy tiền của ông đâu. Vì ông đã giúp hợp tác trong nghiên cứu của tôi.”

“Không được. Tôi chỉ nói là cậu có thể tự do nghiên cứu những gì liên quan đến dấu điểm chỉ này thôi. Không có nghĩa tôi nói rằng mình sẽ hợp tác với cậu. Sau khi kiểm tra dấu điểm chỉ này, nếu nó giống với kiểu gen di truyền về thể thao của Kazami như cậu nói, thì đáng tiếc cậu đã thua cuộc rồi đó. Nó có nghĩa là gen di truyền và kỹ thuật trượt tuyết của tôi và Kazami chẳng liên quan gì đến nhau.”

Yuzuki mỉm cười, lắc đầu. “Đâu có thắng thua gì trong những chuyện như thế này. Nếu trường hợp đó xảy ra thì chúng tôi sẽ chỉ tìm hiểu về người vợ quá cố của ông một chút. Vì mục đích của chúng tôi là chứng minh xem năng lực vận động di truyền như thế nào. Có điều, nếu không thể đưa ra được báo cáo rằng gen di truyền đã tạo ra cha con vận động viên trượt tuyết hàng đầu thì có phần hơi đáng tiếc.”

“Cậu quả là dai như đỉa. Tôi đã nói rồi, cả tôi và Kazami đều không phải là những vận động viên trượt tuyết hàng đầu. Chúng tôi chỉ là những người trượt tuyết thành tích tốt hơn chút đỉnh so với những người Nhật khác. Tiện đây tôi cũng nói luôn, vợ tôi còn chẳng trượt tuyết bao giờ. Cô ấy chỉ là một người nội trợ, một người mẹ bình thường thôi.”

“Đối với những người làm nghiên cứu như chúng tôi thì không tồn tại khái niệm gọi là bình thường. Mà thôi, trước mắt tôi sẽ thử kiểm tra cái này. Không có gì khẳng định là sẽ tìm thấy kiểu gen như của cô bé Kazami từ dấu điểm chỉ này

đâu nhé. Ngược lại, theo cách đọc của tôi có thể nó còn là NG*đấy. Đến lúc đó thì, ông Hida, chắc chắn tôi sẽ nhờ được ông cộng tác với chúng tôi đúng không?" Yuzuki nhìn Hida bằng một ánh mắt của kẻ bề trên.

NG (No Good): không tốt.

Hida bặm môi sau đó từ từ gật đầu, "Được thôi. Đến lúc đó tôi sẽ hợp tác."

"Tôi được phép sử dụng mẫu điểm chỉ này phải không? Tôi cũng được phép kiểm tra gen di truyền phải không?" Yuzuki dai dẳng xác nhận lại.

"Phải. Chỉ có điều, tôi muốn cậu hãy đợi cho tới khi giải tranh cúp thế giới sắp tới kết thúc hãy tiến hành kiểm tra kiểu gen."

"Cúp thế giới? Lần tới? Ý ông là giải được tổ chức ở Nhật Bản sao?"

"Đúng vậy. Vì là nước đăng cai nên được quyền cử nhiều vận động viên tham dự. Nếu mọi thứ diễn ra thuận lợi, có thể Kazami cũng được chọn phải không? Đối với con bé, được tham dự vào giải đấu đó là một món quà vô cùng to lớn. Cho nên trước đó, tôi không muốn mang đến bất cứ thông tin bất lợi nào gây ảnh hưởng cho nó."

"Thông tin bất lợi… là… Ý ông có khắt khe quá không?" Yuzuki cười đau khổ nhưng ngay sau đó lấy lại nét mặt nghiêm túc. "Nhưng không có gì đảm bảo cô bé có thể được tham dự giải đấu đâu. Nếu không có vấn đề gì thì chắc chắn đầu tiên, SAJ* sẽ lựa chọn cô bé. Nhưng do vụ việc lần này, cũng có thể cảnh sát sẽ tác động ít nhiều. Cũng có khả năng, dù cô bé đã được SAJ lựa chọn chăng nữa, nếu có yêu cầu rút khỏi giải đấu được gửi đến cho công ty Shinsei thì ta cũng

đành chịu thôi.”

SAJ: Liên đoàn Trượt tuyết Nhật Bản.

Hida rầu rĩ, khẽ thở dài. “Nếu vậy thì có cố cũng chẳng giải quyết gì được. Ngay khi có quyết định rằng Kazami sẽ không được thi đấu thì tôi sẽ hợp tác với anh.”

“Có thật vậy không? Ông đã hứa rồi đấy nhé.”

“Thật. Tôi không nói dối gì chuyện đó đâu.”

Yuzuki hết nhìn chiếc hộp nhựa rồi lại nhìn Hida. Anh gật đầu. “Được rồi. Trước hết tôi sẽ cho xét nghiệm cái này ngay.”

“Khi nào thì có kết quả?”

“Bình thường thì mất một tuần. Nhưng có thể làm nhanh được. Chắc là khoảng ba, bốn ngày. Có kết quả tôi sẽ báo cho ông ngay.”

“Tôi rất mong chờ nó. Thế nhé!” Hida đặt tiền cà phê lên bàn rồi đứng dậy.

Yuzuki lại nhìn chăm chú vào mẩu giấy đựng trong chiếc hộp nhựa. Dấu điểm chỉ, là chuyện của thời đại quá xa xưa rồi. Liệu những chuyện về bản cam đoan là có thật hay không? Nếu đây là chuyện do Hida bịa ra thì việc giám định này có ý nghĩa gì nhỉ? Người như ông Hida mà lại chịu đầu hàng và bắt tay hợp tác nghiên cứu. Điều gì khiến ông ấy thay đổi như vậy? Chắc chắn phải có sự tình gì đây. Những suy nghĩ cứ trở đi trở lại trong đầu Yuzuki.

Nó có liên quan gì đến vụ tai nạn xe buýt không? Yuzuki vừa nghiêng đầu vừa đóng chiếc hộp lại.

15

Hida nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Ngày hôm nay, những người trượt tuyết bình thường cũng lại tới đây trượt tuyết để thư giãn. Ông nhớ lại ngày đầu tiên mình dẫn Kazami tới khu trượt tuyết. Nếu như cô bé không có năng khiếu, nếu như ông không phát hiện ra tài năng của cô bé thì những chuyện như thế này đã chẳng xảy ra.

Chắc chắn thế nào Yuzuki cũng sẽ cảm thấy có điều gì bất thường. Chắc chắn anh ta sẽ tìm hiểu cho bằng được lý do vì sao trước đó ông kiên quyết không chịu hợp tác vậy mà đột nhiên thay đổi thái độ.

Anh ta có nghi ngờ cũng thế cả mà thôi, Hida nghĩ. Có nghi ngờ đến mấy thì Yuzuki cũng không thể nào biết được sự thật là gì.

Vậy là xúc xắc đã được tung ra, Hida tự nhủ. Ba, bốn ngày sau sẽ có câu trả lời. Đương nhiên Hida chẳng quan tâm gì đến gen di truyền thể thao. Hida chỉ muốn biết đích xác, dấu điểm chỉ của người phụ nữ kia có phải là của mẹ đẻ Kazami hay không mà thôi. Có thể sẽ chẳng thay đổi được gì nhưng dẫu vậy vẫn cần phải kiểm tra.

Hida đã dứt khoát. Nếu có câu trả lời rõ ràng thì ngay lập tức ông sẽ thông báo với Kamijou. Ông vẫn chưa rõ Kamijou

sẽ phản ứng thế nào nhưng dù là yêu cầu gì thì ông vẫn sẵn sàng đáp ứng. Nếu bị buộc phải trả lại Kazami thì ông cũng không có ý định chống đối. Ông nghĩ vậy.

Vấn đề ở đây là, khi nào ông sẽ cho Kazami biết sự thật. Sau khi đã dằn vặt rất lâu, cuối cùng ông đã quyết định sẽ nói cho cô bé sự thật sau khi giải đấu tranh cúp thế giới kết thúc. Nó có thể là một cú sốc khủng khiếp đối với cô bé. Cũng có khi sẽ khiến cô bé không thể trượt tuyết trong một thời gian. Trước khi điều đó xảy ra, Hida muốn Kazami được cháy hết mình trong ánh sáng chói lòa của đỉnh cao kỹ thuật trượt tuyết. Bản thân Hida vẫn biết ông quá ích kỷ vì với Kazami đây không còn là chuyện trượt tuyết nữa rồi.

Ông run rẩy sợ hãi, tưởng tượng tới cảnh không biết mình sẽ phải chịu sự lên án, buộc tội của thiên hạ thế nào. Nhưng nếu so sánh với vết thương hằn sâu mà Kazami phải hứng chịu thì nó có thấm vào đâu. Vốn dĩ đây là chuyện tự mình gây ra thì phải tự mình hứng chịu.

Điều khiến Hida lo lắng là tình hình của Kamijou. Báo chí nói rằng ông ấy bị mất ý thức nhưng tình hình hiện tại là thế nào?

Hida bất chợt nghĩ và chậm rãi đi về phía quầy lễ tân. Một nam nhân viên trẻ tuổi đang đứng đó, trông cậu ta có vẻ nhàn rỗi. Nhưng hình như cậu nhân viên biết Hida nên khi nhận ra ông, mặt cậu ta trở nên lo lắng.

“Cậu có biết bệnh viện mà người hành khách gặp nạn được chuyển tới đó không?”

“Dạ, tôi có biết ạ.”

Cậu nhân viên khách sạn căng thẳng, tay lần tìm thứ gì đó và bắt đầu viết vào mảnh giấy mấy chữ. Cậu đặt nó trước mặt Hida. Trên mảnh giấy có ghi tên bệnh viện và số điện

thoại. Là bệnh viện đa khoa rất nổi tiếng ở Sapporo. “Cảm ơn cậu nhé!” Hida nói rồi cầm lấy mảnh giấy.

Rời khách sạn, Hida đi về phía bãi đỗ xe. Ông đã lái xe ô tô đến tận đây.

Chỗ nào trong bãi đỗ xe tuyết cũng phủ trắng. Nhưng hình như đêm qua tuyết không rơi nên trên nóc ô tô không có tuyết đọng lại. Chiếc xe buýt chở khách từ khách sạn đi Sapporo đỗ cuối bãi đỗ xe. Đương nhiên nó không phải chiếc xe đã gây ra tai nạn. Hida tìm tài xế lái xe nhưng người tài xế không ở gần đó. Thế này thì không khó để một kẻ thứ ba giở mánh.

Hida nổ máy, từ từ cho xe chạy. Từ đây tới bệnh viện chắc mất độ hai giờ đồng hồ. Hida áng chừng.

Đến bệnh viện rồi thì sao? Hida vẫn chưa biết mình phải làm gì. Hiện giờ ông rất muốn biết tình hình ở đó thế nào. Không thể đi hỏi người khác về tình hình của ông ta được. Vì chẳng có lý do gì Hida lại lo lắng cho một nhân vật có tên là Kamijou cả.

Nếu Kamijou cứ thế này mà chết thì…

Có lẽ bí mật về sự ra đời của Kazami sẽ tiếp tục được che giấu. Nhưng Hida lắc lắc đầu ngay sau khi có những ý nghĩ như vậy. Không được có những suy nghĩ vô đạo đức như vậy. Không thể tha thứ việc mong muốn người vô tội phải chết chỉ để che giấu đi tội lỗi mà mình gây ra được. Hơn thế nữa, người vô tội kia còn là người bị hại do tội lỗi của mình gây nên.

Kamijou phải được cứu sống để tội lỗi này được tẩy rửa! Hida quyết định nghĩ như vậy.

Hida tới bệnh viện sớm hơn dự tính những ba mươi phút. Ông đỗ xe vào bãi, rồi đi vào cửa chính của bệnh viện. Vừa

đặt chân tới cửa thì có một quầy thông tin ở ngay đó. Ông hỏi nữ nhân viên phụ trách ở đó về một người có tên là Kamijou đã nhập viện do tai nạn xe buýt.

“Ông là người nhà của ông ấy ạ?”

“Không, tôi là người quen của ông ấy.”

“Nếu là ông ấy thì hiện nay, ngoại trừ người nhà ra không ai được phép vào thăm.” Người phụ trách trả lời bằng một thái độ hơi cứng nhắc.

“Không được gặp cũng không sao. Tôi chỉ muốn biết tình hình ông ấy thế nào thôi.”

“Tôi không thể nói gì thêm…” Người phụ trách lắc đầu. “Ông chỉ có thể biết tình hình bệnh nhân qua bác sĩ phụ trách được thôi.”

“Tôi chỉ cần biết ông ấy có thể nhận thức được hay không thôi cũng được.”

“Tôi rất tiếc. Tôi không thể nói những gì không thuộc quyền hạn của mình. Rất mong ông thông cảm.” Người phụ trách cúi đầu xin lỗi.

Như thế này thì ta tới đây vô ích rồi, Hida vừa bắt đầu nghĩ đến đây thì có tiếng gọi “Cha!”

Nhìn về phía giọng nói, Hida thấy Kazami đang chạy những bước nhỏ về phía mình. Theo sau cô bé là bóng dáng của cảnh sát Nishijima.

“Tại sao con lại ở đây?”

“Thế cha cũng đang làm gì ở đây vậy?”

“À thì… Cha muốn biết tình hình người gặp tai nạn ra sao.” Hida run run tiếp tục nói. “Có thể người ấy đã thay con…”

Kazami rung rưng nói, đôi mắt không che giấu nổi sự đau

buồn. “Cha cũng nghĩ giống con.”

“Con cũng nghĩ vậy à?”

Kazami gật đầu. “Mọi người đều nói với con rằng vẫn chưa biết tình hình cụ thể nên đừng có lo nghĩ thái quá. Nhưng con thấy rất day dứt.”

“Vậy à…?” Hida nhìn xuống. Ông nhận thấy tay Kazami đang cầm một bó hoa đến để thăm người ốm.

“Nếu chú ấy không liên quan gì tới những bức thư đe dọa thì chú ấy là một người hâm mộ con. Con và chú ấy còn bắt tay nhau nữa. Như vậy thì việc con đến thăm chú ấy không có gì bất bình thường phải không?”

“Cảnh sát chúng tôi thì không muốn mọi người có những hành động quá gây sự chú ý.” Nishijima chen vào. “Vả lại, ca này cũng không trong tình trạng có thể vào thăm được.”

“Ông ấy vẫn chưa tỉnh lại sao?”

“Nếu ông ấy tỉnh thì chúng tôi còn gặp ông ấy trước cả quý vị.” Nishijima trả lời một cách khó chịu.

“Không thể nói chuyện với chú ấy cũng không sao. Nếu không thể gặp chú ấy, thì cháu nghĩ liệu có thể mang thứ này cho chú ấy được không…?” Kazami nâng bó hoa lên. Trong bó hoa còn cài cả một tấm thiệp.

“Chú hiểu. Phải trân trọng những người hâm mộ mình đúng không?” Nói rồi Nishijima đi bộ về phía phòng chờ.

Dõi theo bóng dáng viên cảnh sát cho tới khi anh ta đi khỏi, Kazami nhìn Hida, miệng mếu máo.

“Con đã đưa hết những bức thư của người hâm mộ cho chú cảnh sát ấy.”

“À, cha đã nghe huấn luyện viên Takakura nói rồi.”

“Con không nghĩ là người hâm mộ mình lại làm những

chuyện như vậy đâu.”

Khi Kazami vừa thốt lên những lời này thì có hai người, một nam một nữ đi về phía quầy thông tin. Người đàn ông vóc người nhỏ, áng chừng gần sáu mươi tuổi như đang phải rướn người lên để nói chuyện. Kazami có thể nghe thấy được họ nói gì.

“Tôi muốn hỏi người tên là Kamijou Nobuyuki đang nhập viện ở đây.”

Nghe thấy giọng nói đó, Hida quay sang nhìn Kazami.

“Xin hỏi, hai vị có phải là người nhà của bệnh nhân không ạ?” Người phụ nữ hỏi, giống với câu hỏi khi nãy.

“Đây là vợ của ông Kamijou.” Người đàn ông nói rồi chỉ tay về phía người phụ nữ đứng đằng sau.

Hida bất ngờ, nhìn về phía người phụ nữ. Người phụ nữ khoảng chừng trên dưới năm mươi tuổi từ từ ngẩng mặt lên. Bà ta có sống mũi cao, khuôn mặt rõ nét những biểu cảm của khuôn mặt thì nghèo nàn giống như mặt nạ kịch Noh.

Người nhân viên phụ trách quầy thông tin thông báo cho họ phòng bệnh mà Kamijou Nobuyuki được chuyển tới. Tuy nhiên dù là người nhà thì hình như họ cũng không thể đột ngột vào thăm bệnh nhân được mà phải ra phòng trực của các y tá để hỏi thêm. Người nhân viên đã nói với người đàn ông như vậy.

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô.” Người đàn ông quay về phía vợ của Kamijou. “Nào chúng ta đi thôi.”

Người phụ nữ gật đầu và bước đi. “Xin lỗi…” Kazami cất tiếng gọi.

Đầu tiên, người đàn ông đang đi ở phía trước dừng lại, sau đó là người phụ nữ.

Kazami tiến một bước về phía họ. “Xin lỗi, hai bác là người nhà của chú Kamijou có phải không ạ?”

Người phụ nữ quay sang nhìn người đàn ông đi cùng mình. Hai người họ đều tỏ ra vô cùng khó hiểu.

“Cháu là ai?” Người đàn ông hỏi.

“À, cháu xin lỗi. Cháu tên là Hida Kazami. Cháu là người ở đội trượt tuyết của công ty phát triển Shinsei. Vì cháu rất muốn vào thăm chú ấy nên đã đến đây.” Cô nâng bó hoa mình đang cầm theo lên.

Sau khi nhìn bó hoa, nét mặt của người phụ nữ dãn ra một chút.

“Tại sao cháu lại tới thăm chồng tôi?” Giọng người phụ nữ chùng xuống.

Kazami im lặng vì cô không biết phải trả lời ra sao. Nhưng cuối cùng cô cũng lên tiếng. “Vì chú ấy đã luôn ủng hộ cháu. Trước khi… Chú ấy lên chiếc xe buýt đã gây ra tai nạn, chú ấy đã bắt chuyện với cháu… Chú ấy đã nói với cháu rằng chú ấy là người luôn ủng hộ cháu.”

Người phụ nữ khẽ gật đầu. “Chồng tôi biết cháu à?”

“Vâng. Chú ấy nói chú ấy là fan của cháu.”

“Sao cơ?…” Người phụ nữ nhìn người đàn ông đi cùng với vẻ mặt đầy nghi ngờ. “Chuyện đó, lần đầu tiên tôi được nghe đấy. Ông ấy mà là fan hâm mộ vận động viên trượt tuyết sao? Anh có biết gì hay không?”

“Không, tôi cũng lần đầu tiên nghe thấy điều này.” Người đàn ông nói. Ông ta nhìn Kazami và Hida. “Xin lỗi, cháu là vận động viên nổi tiếng à? À không, hỏi như thế thì bất lịch sự quá.”

Kazami vội vàng xua tay. “Cháu không nổi tiếng gì đâu.

Cháu vừa mới tốt nghiệp cấp ba mùa xuân năm nay, cháu còn chưa tham dự vào bất kỳ giải đấu lớn nào. Vì vậy cháu đã rất vui mừng khi chú Kamijou nói là fan hâm mộ của cháu."

"Hả?" Người đàn ông quay sang nhìn người phụ nữ, vẻ mặt đầy nghi ngờ. "Tôi không hề biết là tổng giám đốc có quan tâm tới thi đấu trượt tuyết. Tôi đã nghĩ rằng ông ấy không hề thích thể thao."

"Lẽ nào, ông ấy cất công đến đây để gặp cô bé này?"

"Dạ không, có lẽ không phải vậy." Người đàn ông lắc đầu. "Con trai mình đang ở hoàn cảnh như vậy dù là fan hâm mộ đến mấy thì cũng không đến tận Hokkaido để gặp vận động viên trượt tuyết…"

"Đúng vậy." Người phụ nữ cũng tỏ ra không mấy thuyết phục trước câu trả lời của Kazami.

Đứng bên cạnh nghe cuộc đối đáp, Hida không thể bình tĩnh. Vì chỉ mình ông mới biết tại sao Kamijou Noboyuki lại quan tâm tới Kazami. Nhưng đương nhiên bây giờ không phải lúc để ông có thể giải thích mọi chuyện tại đây.

Người phụ nữ này, Hida nhìn trộm người phụ nữ nhưng vẫn phải kìm nén.

Trông thấy Kazami, hình như bà ta không hề suy nghĩ gì cả. Theo như những gì mà Hida nghe được nãy giờ thì hình như họ cũng không biết mục đích mà Kamijou đến Sapporo. Nếu vậy thì người phụ nữ này không phải là chủ nhân của dấu điểm chỉ kia. Mà không, cũng không hẳn như vậy. Theo như những gì Hida đã điều tra thì không có chứng cứ rằng Kamijou đã ly hôn.

Có thể suy đoán rằng Kamijou đã giấu không cho ai biết về chuyến đi lần này của mình. Thông qua ti vi hay tạp chí, ông ta đã tìm được vận động viên trượt tuyết có tên Hida Kazami

và bản thân ông ta đã nghi ngờ rằng không biết cô bé có phải là đứa con gái đã bị bắt cóc của họ hay không. Tuy nhiên ông ta không có chứng cứ rõ ràng. Nếu đã vội vàng nói điều này với mọi người thì nhất định sẽ trở nên to chuyện. Nếu bị nhầm lẫn thì chuyện này sẽ gây phiền toái cho rất nhiều người. Vì vậy, đầu tiên ông ta đã một mình lặn lội tới Hokkaido với ý định làm sáng tỏ sự thật.

Chỉ có điều đến cả vợ mà ông ta cũng không thể nói ra chuyện này thì thật khó tin. Không thể nói với người ngoài nhưng vẫn có thể nói chuyện này với vợ chứ? Hơn nữa, nếu có ý định kiểm chứng xem có nhầm người hay không thì cùng với vợ xem video hoặc xem ảnh của Kazami vẫn tốt hơn chứ. Hida thắc mắc không biết ông ta đã dùng lý do gì để thuyết phục người phụ nữ điểm chỉ.

Hida lại nhìn chằm chằm vào người phụ nữ. Dù thế nào đi chăng nữa chắc trong mơ bà ấy cũng không thể nghĩ được rằng đứa trẻ bị bắt cóc mười chín năm về trước đang đứng ngay trước mắt mình.

“Xin lỗi.” Hida lên tiếng. “Tôi là cha của Hida Kazami. Hai vị không biết anh Kamijou đã đến đây hay sao?”

Người phụ nữ gật đầu. “Ông ấy chỉ để lại mảnh giấy nói rằng sẽ vắng nhà hai, ba hôm. Tôi có gọi điện thoại thì ông ấy cũng không nghe máy. Tôi đã rất lo lắng vì không biết ông ấy đã đi đâu. Vì vậy, khi có điện thoại của cảnh sát Hokkaido gọi tới, tôi đã nghĩ tại sao lại là Hokkaido hơn là ngạc nhiên. Cả lúc tôi được báo cho biết về vụ tai nạn, tôi cũng đã phải hỏi lại có thật là ông nhà tôi hay không.”

“Vậy ra là bà không biết ông ấy đi đâu?”

“Cũng có thể chẳng có lý do gì đặc biệt. Có thể ông ấy tới đây không rõ chủ đích. Bởi vì gần đây có rất nhiều chuyện đã

xảy ra. Hình như ông ấy đang rất mệt mỏi.” Người phụ nữ nhìn xuống. Sau đó bà ta nhìn Kazami và hỏi. “Tôi không rõ ông ấy đến đây vì mục đích gì nhưng nếu ông ấy vui vì đã được gặp vận động viên trượt tuyết mà mình yêu thích thì cũng được rồi. Lại còn được đến thăm như thế này…”

“Cái này, cô có thể chuyển cho chú Kamijou giúp cháu được không?” Kazami một lần nữa nâng bó hoa lên.

“Cảm ơn cháu. Tôi cũng còn chưa biết có được vào phòng bệnh hay không.” Người phụ nữ nhận lấy bó hoa.

Người đàn ông đi cùng chìa ra tấm danh thiếp.

“Nếu có vấn đề gì xin hãy gọi cho tôi. Cũng có thể tôi sẽ biết thêm điều gì đó về tình hình của tổng giám đốc.”

Trên tấm danh thiếp có ghi Odagiri Tatsuhiko. Hình như ông ta là thư ký của tổng giám đốc.

“Cầu chúc cho chú ấy sớm bình phục.” Kazami giữ chặt tấm danh thiếp danh tay và nói.

Sau khi nhìn theo bóng hai người đã khuất vào trong thang máy chính, Hida thở dài. Không biết từ khi nào mà mồ hôi ông chảy từ trên thái dương xuống lạnh toát. Lòng bàn tay cũng ướt đầm.

“Cha ơi, con cảm thấy rất có lỗi. Con không biết phải làm thế nào.” Kazami nói.

“Con không phải suy nghĩ như vậy.”

“Nhưng người mà thủ phạm muốn nhắm đến là con. Chú Kamijou đâu có tội tình gì mà phải hứng chịu chuyện này.”

“Đâu có gì chứng minh rằng thủ phạm nhằm vào con. Kể cả có thể chăng nữa thì con cũng không có lỗi, mà lỗi là ở kẻ gây ra chuyện này kìa.”

“Con vẫn biết thế.” Kazami nhìn xuống chân.

Nishijima nãy giờ đứng ở xa bước những bước vội vã về phía họ. “Người hai vị nói chuyện khi nãy có liên quan đến Kamijou à?”

“Là vợ và thư ký của chú ấy.” Kazami trả lời.

“Hả?” Nishijima nhìn cô bé rất nghiêm trọng. “Hai vị không nói hết mọi chuyện ra với họ đấy chứ?”

Kazami bực dọc nói, “Cháu không nói gì hết.”

“Thế thì tốt rồi. Chúng ta quay trở về khách sạn thôi. Nếu không vấn đề gì thì ông cũng cùng đi chứ?”

“À không. Tôi tự lái xe đến đây. Với lại, tôi định quay về nhà luôn.”

“Vậy à? Vậy xin phép ông ở đây.” Nishijima dợm bước.

Kazami cũng đi theo viên cảnh sát, nhưng bỗng nhiên cô bé dừng lại, nhìn về phía Hida. Ánh mắt cô bé run run đầy bất an.

“Con đừng có suy nghĩ quá nhiều. Hãy nghĩ việc của con thôi là được,” Hida nói.

Kazami ban đầu còn có phần do dự, nhưng rồi cô bé gật đầu và đuổi theo Nishijima.

Vừa nhìn cô bé từ phía sau, trong người Hida bao trùm lên một nỗi căm ghét bản thân tột độ. Kazami chỉ đơn thuần nghĩ rằng Kamijou là một fan hâm mộ của mình mà cô bé đã có cảm giác trách nhiệm ngần ấy.

Nếu Kamijou là cha đẻ của Kazami và nếu như cô bé biết về sự thật này thì lúc đó, trái tim Kazami sẽ bị tổn thương biết nhường nào?

16

Vừa mới bắt đầu trượt chưa được bao lâu, phiền quá! Shingo nghĩ. Đó là việc đội trượt tuyết cấp ba hôm trước cũng đến đây luyện tập hôm nay. Lúc Shingo luyện tập thì cũng đúng lúc bọn họ đang lần lượt xuất phát. Họ trượt đường trường giống hệt với Shingo. Cậu biết được điều này vào buổi tập chiều qua. Hơn thế nữa lại trượt rất nhiều vòng nên họ sẽ trượt nhiều ở đây. Và từ đầu cho đến cuối buổi tập, Shingo sẽ phải trượt tuyết lẫn trong đám bọn họ. Nghĩ đến vậy cậu cảm thấy thật nặng nề.

Cậu đã thử nói với huấn luyện viên Kaizuka lùi giờ tập lại nhưng ông ấy không điều chỉnh giúp cậu. Trái lại ông ấy còn nói thế cũng tốt mà. Vậy là hết chuyện để nói.

“Có thêm người thì sẽ đỡ buồn hơn là cháu trượt một mình. Quan trọng hơn cả, có đối thủ thì cháu sẽ hăng hái mà cạnh tranh hơn.”

“Cháu cũng chẳng nghĩ họ là đối thủ đâu. Có lẽ họ cũng nghĩ như cháu.”

“Cháu cứ giả định họ là đối thủ của mình là được. Cứ như vậy thì bọn họ cũng không thể làm ngơ như không thấy cháu được. Họ vẫn để ý đấy. Hôm qua sau khi cháu luyện tập xong, ta đã nói chuyện với cố vấn bên đó. Ông ta ngạc nhiên

vì không ngờ đội thiếu niên của công ty phát triển Shinsei trình độ lại cao thế này."

"Ông ấy chỉ nịnh bợ thôi mà."

"Đồ ngốc. Thầy giáo không nói giỡn bao giờ. Cháu đừng lèm bèm nữa. Mau bắt đầu luyện tập đi."

Bị Kaizuka phát vào mông, Shingo hậm hực bắt đầu trượt.

Hôm nay, tuyết vẫn tiếp tục rơi không ngừng suốt từ sáng. Nhưng độ ẩm tương đối nhiều nên không thể nói đây là bề mặt tuyết lý tưởng. Shingo nghĩ, nếu ván gắn dưới chân không trượt được thì sẽ mệt không tưởng. Từ khi tới đây, kể cả kỹ thuật chà sáp lên ván trượt, Shingo cũng được Kaizuka dạy cho. Cho tới bây giờ, Shingo vẫn luôn tự mình chà sáp lên ván trượt của mình đều đặn mỗi sáng. Tùy tâm trạng ngày hôm đó thế nào, Shingo sẽ chọn chà sáp lên đó nhưng thực chất cậu không biết chính xác chỗ cần chà là chỗ nào. Sáng nay Shingo cũng chọn một cách tùy hứng.

Lúc này, phía trước và sau Shingo không một bóng người. Shingo lặng lẽ, tiếp tục tiến về phía trước, trên đoạn đường rừng không một bóng người. Trượt tuyết băng đồng có không ít những đoạn đường kiểu thế này. Cũng có hạng mục các vận động viên xuất phát đồng thời cùng một lúc nhưng cũng có hạng mục được tiến hành theo cách thức vận động viên sẽ xuất phát lần lượt từng người một theo các khung giờ khác nhau.

Môn thể thao gì mà chẳng hay ho gì hết vậy chứ? Shingo nghĩ. *Như thế này cũng thừa hiểu người tham gia thi đấu không hề tăng. Thế này thì marathon vẫn còn hơn chán. Nhưng thực chất mình cũng chẳng ham hố gì với marathon cả.*

Trong đầu cậu lúc này vẫn tiếp tục vang vọng tiếng guitar của Eric Clapton trình diễn vì hôm qua cậu đã thức tới khuya

để nghe. Dù thực tế cậu không thể chơi guitar được như Eric Clapton nhưng trong đầu cậu có thể tái hiện gần như hoàn hảo âm sắc của bản nhạc. Đến mức cậu nghĩ thật tiếc vì không thể thể hiện cho người khác nghe những âm sắc đó.

Chân tay Shingo cử động, hòa với bản nhạc của Eric Clapton. Ngoài ra cậu chẳng nghĩ thêm gì cả. Nhưng kể cả như vậy thì công việc của cậu vẫn là trải qua khoảng thời gian nhàm chán, tẻ nhạt này. Shingo nghĩ. Chỉ cần bản thân cậu ngoan ngoãn làm theo lệnh của Kaizuka hay Yuzuki và tiếp tục trượt tuyết băng đồng thì cậu có thể đảm bảo được cuộc sống của mình hiện giờ.

Tối qua, cha cậu, ông Katsuya đã gọi điện đến. Ông biết về vụ tai nạn xe buýt nhờ bản tin thời sự, và hình như đã rất lo lắng.

“Cha không cần phải lo lắng cho con làm gì. Vì con có đi xe buýt đâu.”

“Nhưng ở khách sạn không phải đang loạn lên sao?”

“Có vẻ như vậy. Nhưng không liên quan đến con. Con vẫn bị bắt luyện tập như bình thường.”

“Vậy sao? Kể cả là xảy ra chuyện như thế mà con vẫn bị bắt luyện tập à?”

Giọng cha cậu trở nên tiu nghỉu. Việc đó khiến Shingo vô cùng khó chịu.

“Cha đừng có nói giọng chán nản vậy chứ. Nếu không còn việc gì thì con cúp máy đây.” Nói xong Shingo cúp máy thật.

Cứ hễ nghĩ đến những lần nói chuyện với cha, cảm xúc khó chịu lại ùa về. Để xua đi tâm trạng đó, Shingo lao đi bất chấp tốc độ. Cậu chọc hai gậy xuống tuyết, trượt tiếp. Cậu hùng hổ tiến về phía trước.

Bất giác cậu hướng tầm mắt ra phía trước. Có bóng người mặc áo màu mận. Hình như cậu đã đuổi kịp được một người. Nhưng người đó là ai? Shingo lờ mờ dự đoán. Cậu nghĩ có thể là Fuji. Trong buổi tập sáng qua, khi Shingo chán chường, nằm vật xuống đường thì một thành viên trong đội vì lo lắng cho cậu đã lên tiếng. Lúc đó Shingo không biết tên cậu ta là gì, nhưng sang tới buổi tập luyện chiều qua, cậu nghe thấy mọi người gọi cậu ta là Fuji.

Khi đã ở ngang tầm với cậu ta, Shingo có liếc về phía Fuji. Cậu ta nghiến răng, và đang miệt mài di chuyển tay cầm gậy. Không phải cậu ta đã dốc hết sức ra rồi mà chỉ đơn giản là dù có cố đến mấy vẫn không đẩy tốc độ lên được. Có vẻ cậu ta là người chậm nhất trong đội. Shingo nhận ra được điều này từ ngày hôm qua.

Không biết có phải đã nhận ra người khác đang nhìn mình mà Fuji cũng quay sang phía Shingo. Lại còn khúm núm cúi đầu. Hình như cậu ta muốn chào cậu. Shingo cũng cúi đầu chào lại nhưng cứ trượt sóng đôi thể này quả thực cũng chẳng có gì hay nên Shingo đã tăng tốc lên. Chẳng có hơi hám gì của Fuji đuổi theo, chẳng mấy chốc họ đã ở rất xa nhau.

Sau đó cậu cũng bỏ xa vài người khác trong đội trượt tuyết. Shingo không phải muốn duy trì tốc độ quá nhanh này. Cậu chỉ thao tác với ván và gậy trượt mà không mảy may suy nghĩ. Khi kết thúc một vòng bài trượt của mình, Shingo đã bỏ xa tất cả các động viên khi nãy xuất phát trước cậu một quãng xa. Cậu thấy Kaizuka trông có vẻ mãn nguyện khi thấy tình huống này lúc ông ấy giơ tay bấm dừng đồng hồ bấm giờ.

Nhưng đến nửa vòng thứ hai, Shingo nghe thấy có tiếng

đuổi theo từ phía đằng sau. Shingo ngoái lại. Một vận động viên trông rất hùng hổ, nhanh chóng tiến về phía cậu.

Hóa ra là Kurosawa, Shingo nghĩ. Sáng qua anh ta cũng đã vượt qua cậu. Cũng giống như Fuji, Shingo biết được tên anh ta vì nghe mọi người gọi như vậy.

Thoáng một cái Kurosawa đã đuổi kịp Shingo. Nhưng Shingo không để anh ta thấy mình có chú ý đến anh ta. Lúc cậu nghĩ họ đang trượt song song với nhau thì anh ta vụt qua. Cậu cảm thấy thể lực của anh ta khác hẳn với những người khác.

Sau khi bị vượt lên trước, Shingo tăng tốc một chút. Cậu vẫn còn dư sức. *Cứ với tốc độ này thì mình đuổi theo được đến đâu?* Shingo thấy có chút hứng thú. Theo như Yuzuki nói, thì hình như từ khi sinh ra cậu đã được trời phú cho một năng lực hơn người. Nếu như thế thì dù đối thủ có mạnh hơn một chút, chắc chắn Shingo cũng không phải quá vất vả đấu với họ.

Kurosawa không chỉ nhanh nhẹn và dứt khoát mà sải bước của anh ta cũng lớn. Ngoài ra, anh ta còn trượt cả trên tuyết. Shingo không nghĩ chân anh ta cũng đang đi đôi giày và ván trượt giống thứ cậu đang đi. Trượt tuyết chỉ là cái tên chung, còn cậu có cảm giác những thứ khác của cậu và anh hoàn toàn khác nhau.

Kurosawa thỉnh thoảng lại ngoái lại. Hình như anh ta đã nhận ra Shingo đang trượt ở phía sau. Nhưng trông anh ta không có biểu hiện gì là sẽ thay đổi tốc độ. Anh ta lạnh lùng tiến về phía trước với một nhịp điệu chính xác như của một cỗ máy.

Cuối cùng cũng đã đến đoạn lên dốc. Nhưng hình như Kurosawa không có ý định dồn hết sức. Anh ta chụm mũi ván

phía trước giống hình chữ bát rồi leo lên từng bước mạnh và vững chãi.

Shingo nhớ lại chuyện ngày hôm qua. Giữa chừng, khi sắp bị anh ta vượt, Shingo đã vắt hết sức và đã không để anh ta vượt qua mình. Nhưng sau khi cậu lên được hết dốc, thì anh ta vượt lên. Xuống tới dốc thì khoảng cách này lại càng lớn. Đã vậy Shingo còn bị ngã lăn ra đất.

Được rồi, cậu nghĩ. *Phải phục thù chuyện ngày hôm qua.*

Shingo đuổi kịp ngay phía sau Kurosawa, cậu leo lên dốc với nhịp độ tương đương. Nhưng giữ được nhịp độ đó không hề dễ dàng. Tốc độ của Kurosawa nhanh tới mức Shingo muốn thốt lên rằng 'Hắn không biết mệt là gì à?' Nhưng đồng thời cậu cũng ngạc nhiên với chính bản thân mình vì đang bám đuổi theo người có tốc độ như vậy.

Chẳng mấy chốc họ đã lên gần đến đỉnh dốc. Lúc này Shingo có cảm giác hình như Kurosawa đã giảm tốc độ. Đúng là anh ta đã thấm mệt rồi. Anh ta ngoái lại nhìn Shingo, có lẽ anh ta đã cố quá rồi. *Cơ hội đây rồi,* Shingo nghĩ. Shingo bắt đầu di chuyển từ đằng sau hơi chếch về phía bên trái của Kurosawa. Liền ngay sau đó, cậu đột ngột tăng tốc.

Đúng lúc lên tới đỉnh dốc thì Shingo vượt lên trước Kurosawa. Tới đây sẽ là xuống dốc. Trước khi làm động tác khom người vào, Shingo khẽ liếc nhìn vẻ mặt Kurosawa. Cậu nghĩ kiểu gì mặt anh ta chẳng đang nhăn nhó, khổ sở.

Nhưng Kurosawa chẳng có chút biểu hiện gì cho thấy rằng anh ta đã mệt. Ngược lại, anh ta còn nhìn Shingo và cười kiểu nhếch mép. Mặt anh ta như muốn nói với Shingo, 'Cứ việc đi trước.'

Cái tên này, kiểu gì vậy? Bày đặt ra vẻ… Shingo bắt đầu lao đi. *Đã vậy thì tôi sẽ bứt lên cho anh biết tay!* Shingo nghĩ.

Nhưng mấy giây sau, ý chí đó của cậu đã bị thổi bay. Kurosawa lao xuống từ đằng sau như một cơn gió và lại vượt qua, bỏ Shingo lại phía sau. Cứ như thể ván trượt của anh ta được lắp thêm động cơ vậy.

Sau đó là khu vực đất bằng những lúc này bóng dáng của Kurosawa đã ở xa tít phía đầu bên kia. Shingo đã cố gắng chạy, nhưng sau đó Shingo không thể đuổi kịp anh ta tới tận đích.

Chỉ riêng chuyện nhỏ này Shingo không kể lại cho Kaizuka vì cậu không muốn ông ấy biết mình đã định đua trượt tuyết việt dã với một người khác dù chỉ trong một giờ đồng hồ. Cậu thấy khó xử nếu bị cho rằng mới chỉ mức độ này thôi cũng đã khiến cậu nổi máu ganh đua. Việc này là do cậu đã hơi mất kiểm soát bản thân một chút. Cậu chỉ nghĩ đằng nào thì cũng phải trượt nên chi bằng thử trượt chơi chơi một chút. Bằng chứng là cậu chẳng hề tức tối gì cả. Cậu chỉ nghĩ vận động viên, người tên là Kurosawa đó thật giỏi. Anh ta cứ cố gắng việc của anh ta, không liên quan gì tới cậu.

Kaizuka đang mãn nguyện với thời gian hoàn thành đường trượt của học trò cưng. Ông ấy nói chuyện với Shingo về kế hoạch luyện tập sắp tới bằng giọng vô cùng phấn khích. Shingo còn chẳng buồn nghe hết nửa câu chuyện.

“Tốt, buổi tập luyện chiều nay tiếp tục phát huy tinh thần này nhé.” Sau khi nói cho một mình nghe, Kaizuka vỗ *bộp* vào vai Shingo rồi đi vào trong khách sạn.

Shingo đang lom khom ngồi thu dọn lại dụng cụ của mình thì một người nào đó đứng ngay trước mặt cậu. “Xin lỗi!” Giọng nói có vẻ khách sáo, rụt rè. Shingo ngẩng mặt lên.

Người đang đứng trước cậu với vẻ đầy nhút nhát không ai khác chính là Fuji.

“Trong này có hiệu thuốc không?” Cậu ta chỉ tay về phía khách sạn và hỏi.

“Hiệu thuốc?” Shingo nghiêng đầu. “À, tôi nghĩ là không. Cửa hàng thì có đấy.”

“Ở đó có bán… thuốc đau dạ dày không?”

“Thuốc đau dạ dày…”

“Một thành viên trong đội của tôi tự nhiên kêu đau bụng. Nếu là mấy thuốc dùng khi bị chấn thương thì chúng tôi có mang theo…”

Shingo nhìn về phía các thành viên trong đội trượt tuyết đang đứng tập trung lại. Một người trong số bọn họ đang ngồi ghế, cố vấn của họ hỏi bằng giọng đầy lo lắng.

“Nếu là đau bụng thì không biết dùng thuốc trị tiêu chảy có ổn không?” Shingo khẽ nói.

“Tôi nghĩ là được. Ở đó có bán không?”

“Không, tôi không nghĩ cửa hàng có đâu.” Shingo đứng dậy. “Đi theo tôi một lát.”

Shingo đi vào phòng sấy đồ, lấy túi đựng đồ ra khỏi tủ. Vì thấy phiền nếu cứ hơi một tí lại phải chạy về phòng nên cậu để sẵn một ít những đồ dùng hàng ngày vào túi. Cậu còn cho nguyên cả một lọ thuốc trị tiêu chảy vào. Ngay từ bé, do bụng dạ yếu nên nó là thứ không thể thiếu mỗi khi cậu đi du lịch.

Cậu lấy ra từ trong lọ khoảng mười viên thuốc, gói vào giấy ăn. “Đây, cầm lấy đi.” Shingo đưa nó cho Fuji. Mặt Fuji sợ sệt. “Ơ… thế này có được không?”

“Được chứ. Nhưng mà, không phải dùng kính ngữ như thế

đâu. Tôi mới học lớp mười.”

“À, bằng tuổi nhau rồi.”

“Đúng. Vì thế cứ nói chuyện bình thường đi.”

“Ở…” Fuji vẫn đang nhìn Shingo bằng bộ mặt ngạc nhiên.

“Gì thế? Vẫn còn chuyện gì à?”

“À, không. Tôi thấy cậu thật giỏi. Mới lớp mười mà có thể trượt như thế. Mọi người cũng nói như vậy đấy.”

Được khen, Shingo không cảm thấy khó chịu, nhưng cậu nhăn mặt lại. “Giỏi gì đâu. Không phải trong đội của cậu có người trượt còn nhanh hơn sao?”

“Là Kurosawa chứ gì? Người đó thì khỏi phải bàn. Năm nào anh ta chẳng tham gia giải toàn quốc.”

“Ừm… Hẳn là phải như thế rồi.” Bảo sao không thể đấu lại với anh ta. Bây giờ thì Shingo đã hoàn toàn bị thuyết phục.

“Cảm ơn cậu đã cho thuốc nhé.” Cầm lấy gói giấy ăn bọc mấy viên thuốc, Fuji rời khỏi phòng sấy đồ.

Hai ngày sau khi tới bệnh viện nơi Kamijou đang nằm, Hida một lần nữa lái xe hướng về phía khách sạn North Pride vì huấn luyện viên Takakura nói có chuyện cần gặp. Mặc dù huấn luyện viên Takakura nói rằng gặp nhau trong thành phố Sapporo cũng được nhưng vì tiện cũng có việc ở đó nên Hida muốn tự mình tới chỗ Takakura. Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì hệ trọng. Chẳng qua Hida muốn nhìn thấy mặt Kazami mà thôi.

Trên đường, Hida đi ngang qua hiện trường vụ tai nạn. Mấy hôm trước họ chỉ cho đi một làn xe nhưng hôm nay đã cho thông xe hai chiều. Nơi chiếc xe buýt va đập mạnh cũng đã nhanh chóng được sửa chữa.

Đến khách sạn, Hida đang ngồi đợi ở sảnh trong góc uống trà thì huấn luyện viên Takakura xuất hiện trong trang phục luyện tập. Kazami cũng đi cùng ông ấy.

“Xin lỗi vì bắt anh phải lặn lội tới đây. Anh cứ để tôi qua chỗ anh cũng được mà.” Huấn luyện viên Takakura chắp tay trước ngực tỏ ý xin lỗi.

“Anh đừng để ý. Tôi thì có bận bịu gì. Để huấn luyện viên đội trượt tuyết phải cất công tới tìm gặp tôi lại càng áy náy.”

“Lại là chuyện tôi muốn nhức cả đầu. Hai, ba hôm nay, tôi đành phải để mọi người tự tập đấy chứ.” Huấn luyện viên Takakura ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Kazami cũng ngồi xuống bên cạnh ông ấy. Mặt người nào người nấy rất căng thẳng.

“Vẫn hạn chế tập toàn thể à? Về vụ tai nạn, có gì mới không?”

Huấn luyện viên Takakura lắc đầu. “Bên này chẳng có thêm thông tin gì mới. Cảnh sát đang cầm những bức thư của người hâm mộ gửi cho cô bé. Sau đó thế nào, biết được điều gì mới hay không họ cũng hoàn toàn không cho chúng tôi hay. Kazami thì muốn, nếu cảnh sát chứng minh được cô bé không liên quan gì tới vụ việc thì họ sẽ lập tức trả lại những bức thư kia. Nhưng có vẻ họ chẳng buồn để ý đến điều đó.”

Hida gật đầu, vì ông cũng đoán là như vậy. Cảnh sát là những người chỉ biết làm theo mệnh lệnh.

“Thế chuyện anh muốn nói là gì?” Hida lên tiếng trước.

“Thực ra, hôm qua tôi đã gặp ông Asao. Là chuyện về giải tranh cúp thế giới sắp tới.”

Asao là huấn luyện viên của đội tuyển quốc gia Nhật Bản. Hida cũng có thể dự đoán được nội dung câu chuyện..

“Asao có biết về vụ việc không?” Hida hỏi.

“Ông ta biết rồi. Sáng hôm qua, cảnh sát Hokkaido đã đến đây. Hình như họ cũng đã cho ông ta xem những bức thư đe dọa. Suy cho cùng thì đó là điều đương nhiên. Vì trong bức thư đe dọa có nhắc tới giải tranh cúp thế giới mà.”

Trong bức thư đã có một dòng được viết như sau: *Hãy buộc Hida Kazami phải rời khỏi đội. Không cho cô ta tham dự các giải đấu, kể cả giải tranh cúp thế giới.*

“Hình như Asao cũng bị cảnh sát hỏi rằng có suy nghĩ gì về những bức thư đe dọa hay không. Đương nhiên ông ấy đã trả lời rằng không biết gì cả.”

“Chắc chắn Asao đã rất khó xử.”

“Chuyện đó thì đúng rồi. Ông ta cứ nằng nặc gặng hỏi tôi rằng cuối cùng chuyện này là thế nào. Tôi cũng chẳng biết phải trả lời ông ta ra làm sao nữa.”

“Thế còn chuyện là thành viên đi thi đấu giải thế giới thì ông ta định thế nào?”

Huấn luyện viên Takakura vò đầu, khẽ liếc sang Kazami đang ngồi bên cạnh. “Vấn đề là ở chỗ đó. Ông ta cũng muốn cử Kazami đi thi đấu. Nhưng tạm thời về việc này ông ta nói vẫn chưa thể đưa ra được kết luận gì. Lý tưởng nhất là vụ việc sẽ được giải quyết trước khi giải đấu diễn ra. Nhưng không biết có được như thế hay không. Asao nghĩ giả sử nếu vụ việc không được giải quyết thì chờ sát giải rồi ra quyết định.”

“Tức là nếu vụ việc không được giải quyết thì cũng có khả năng vận động viên tham dự sẽ bị thay thế ngay trước giải đấu phải không?”

“Ông ta cũng rất băn khoăn vì điều đó. Hình như cảnh sát cũng nói với ông ta phải đặc biệt cân nhắc. Ông ta nói không muốn bản thân bị cuốn vào những việc rắc rối giống như những bức thư đe dọa kia. Trường hợp xấu nhất nếu những bức thư đe dọa kiểu này lại xuất hiện thì không lẽ lại thay đổi chủ trương sao?”

“Như vậy kể cả trong trường hợp vụ việc không được giải quyết đi chăng nữa thì Kazami vẫn có khả năng tham dự đúng không?”

“Có vẻ không phải là con số 0 tròn trĩnh. Tuy nhiên, ưu

tiên trước hết vẫn là nguyện vọng của Kazami. Giả sử nếu Kazami đột ngột muốn xin rút thì penalty đâu còn giá trị gì nữa."

Hida nhìn Kazami. Cô bé đang cúi gằm mặt xuống, những ngón tay đan vào nhau rồi lại tách ra.

"Tóm lại Asao nói rằng phải xem thật sự Kazami muốn thế nào. Nếu Kazami không muốn tham dự thì Asao không cần thiết phải xem xét có đưa cô bé vào đội tuyển hay không."

"Đúng là như vậy."

Hida vừa nói đến đây thì bất giác Kazami ngẩng mặt lên.

"Không phải cháu không tham dự sẽ tốt hơn sao? Nếu cháu xin rút sớm thì sẽ không gây ra phiền toái cho mọi người."

Huấn luyện viên Takakura nhăn mặt lắc đầu. "Ý Asao không phải như vậy. Cháu đừng hiểu lầm."

"Nhưng…" Nói đến đây Kazami lại cúi gằm mặt xuống.

Huấn luyện viên Takakura nhìn Hida rồi lại quay sang nhìn Kazami. "Ta rất hiểu tâm trạng của hai cha con cháu là bằng mọi giá phải tham dự giải thế giới lần này. Vì thế không chỉ đơn giản nói một câu rút lui là xong. Nhưng ta cũng biết vấn đề lần này liên quan đến tính mạng con người. Nếu như chúng ta không liên quan đến vụ tai nạn xe buýt thì không có gì phải bàn. Có thể mọi người sẽ nghĩ là ta vô trách nhiệm nhưng trong chuyện này một huấn luyện viên như ta không thể bảo hai người phải làm thế này thế kia. Cho nên hai cha con cháu hãy bàn bạc với nhau cho kĩ rồi nói cho ta quyết định đó là gì. Dù đó là quyết định như thế nào thì ta và Asao cũng sẽ tôn trọng quyết định đó."

Hida cảm thấy toàn thân bị dồn lên một áp lực ngày càng

lớn. Ông đã định sẽ nói cho Kazami toàn bộ sự thật sau khi giải vô địch thế giới diễn ra. Nhưng lần này cũng có thể phải từ bỏ việc tham gia giải đấu. Vì ông không thể bắt Kazami phải tham gia thi đấu. Đúng như huấn luyện viên Takakura nói, nó liên quan đến tính mạng của con bé.

“Hai người nghĩ thế nào?” Takakura hướng ánh mắt nghiêm nghị về phía Hida.

“Tôi hiểu rồi. Tôi rất hiểu lập trường của anh lúc này. Tôi phải cảm ơn anh mới đúng. Tôi và Kazami sẽ nói chuyện với nhau. Khi nào chúng tôi phải đưa ra quyết định đây?”

“À không, hai người cứ suy nghĩ kĩ đến sát ngày rồi trả lời tôi cũng được. Về việc phải trả lời truyền thông như thế nào thì đã có SAJ nghĩ hộ chúng ta rồi.”

“Vậy à? Thế thì chúng tôi có chút thời gian.” Hida quay sang nhìn con gái. Cô bé vẫn đang cúi gằm mặt xuống.

“Chuyện tôi cần nói chỉ có thế. Anh có hỏi gì không?”

“Không. Không có chuyện gì. Cảm ơn anh đã nghĩ cho chúng tôi.”

“Có gì đâu. Tôi có chút việc nên phải đi trước đây.” Nói rồi huấn luyện viên Takakura đứng dậy và rời khỏi sảnh khách sạn.

Hida và Kazami im lặng một lúc lâu. Kazami cứ nhìn mãi ra bãi tập ngoài cửa sổ. Thấy vậy, Hida cũng hướng mắt nhìn về cùng một hướng.

Phía xa có hai người trông giống như một cặp vợ chồng đang trượt xuống dốc trông rất vui vẻ. Nhìn qua bộ đồ trượt tuyết họ mặc thì có thể đoán họ cũng đã đứng tuổi. Trang phục họ mặc, mười năm trước rất phổ biến.

“Cả hai bọn họ đúng là bị trật ra khỏi tấm ván mà vẫn

trượt được cha nhỉ?" Kazami nói.

"Đúng vậy." Hida trả lời. Mất công xỏ vào ván trượt tuyết đời mới nhất vậy mà họ lại không phát huy được đặc tính của nó. Chắc là họ đã trượt tuyết bằng kinh nghiệm, bằng kỹ thuật mà họ học được từ hồi trẻ.

"Nhưng trông họ có vẻ rất hạnh phúc." Kazami khẽ nói. "Từ đây nhìn ra cũng có thể thấy hai người bọn họ rất tâm đầu ý hợp."

Hida nhìn con gái. Ông không hiểu rốt cục con gái đang cố muốn nói điều gì.

"Con đã trượt tuyết vui vẻ như thế mà không phải suy nghĩ gì cho tới khi con lên mấy tuổi cha nhỉ?"

"Thế bây giờ con không thấy vui khi trượt tuyết sao?" Kazami nghiêng nghiêng đầu.

"Không phải là con không thấy vui nhưng cũng có thể con đang không biết mình vui vì cái gì. Vui vì được trượt tuyết hay vui vì giành được chiến thắng khi đi thi đấu…"

Câu chuyện của cô bé nghe thật phức tạp. Hida nhìn con gái và nhớ lại mình của mấy chục năm về trước. Ông cũng đã từng trăn trở như vậy khi thi đấu. Đó là trăn trở của một người đặt mục tiêu trở thành vận động viên trượt tuyết hàng đầu thế giới.

"Vui vì cả hai chứ. Những người làm được điều đó phải là những vận động viên xuất sắc."

"Nếu vậy thì con không thể trở thành vận động viên xuất sắc được rồi. Ít nhất thì con cũng không thể tham gia giải thế giới lần này. Bởi vì, con không thể tỏ ra vui vì được tham gia thi đấu. Đã có người phải hy sinh vì con, con không thể đi thi với bộ mặt như không hề biết chuyện đó xảy ra được."

Hida im lặng. Con gái ông thật sự đang rất khổ tâm. Cô bé đang cầu mong ở cha một câu trả lời. Hida cảm thấy bản thân thật đáng trách vì ông không thể đưa ra cho con gái một lời khuyên nào thích hợp trong lúc này.

“Hay là con đi trượt tuyết đây…” Kazami nhìn mãi về phía bãi trượt tuyết và nói một cách vô thức. “Trượt tuyết giúp cho con không phải suy nghĩ, bận tâm về điều gì cả.”

“Như thế sẽ tốt hơn. Con hãy làm như vậy đi. Về chuyện tham dự giải thế giới lần tới ta sẽ từ từ cùng suy nghĩ.”

Kazami như được giải cứu, cô bé đứng dậy. “Cha ơi, con xin lỗi.”

“Tại sao con lại phải xin lỗi?”

“Bởi vì chẳng hiểu sao con như có cảm giác rằng mình gây rắc rối cho mọi người, lại còn khiến cho mọi người phải lo lắng vì con.”

“Không phải như thế đâu. Con không làm điều gì sai cả. Thôi con hãy đi trượt tuyết đi.”

Kazami gật đầu, rồi cô rời khỏi sảnh khách sạn. Nhìn theo con gái đi tới thang máy chính, Hida thầm nhủ trong lòng, *Con không có lỗi gì cả.* Câu nói đó cứ vang vọng trong ông. *Người có lỗi phải là cha!*

Khi Hida còn lại một mình, ông ngồi uống nốt tách cà phê đã nguội. Đúng lúc đó thì một giọng nói vang lên bên cạnh ông. “Xin lỗi!” Hida đưa mắt nhìn về hướng đó. “A!” ông thốt lên. Người đứng ở đó là vợ của Kamijou.

Hida vội vã đứng lên.

“À, cảm ơn bà vì hôm trước.” Hida cúi đầu. Vì quá ngạc

nhiên nên Hida không thể nói thêm được lời nào.

“Tôi cũng cảm ơn ông vì đã cất công tới thăm chồng tôi. Có phiền gì cho ông không ạ?”

“Mời bà.” Hida nói và chỉ vào chiếc ghế mà lúc nãy huấn luyện viên Takakura đã ngồi.

“Bà nghỉ tại khách sạn này sao?” Hida hỏi.

“Vâng. Vì tôi muốn xem nơi đã xảy ra vụ tai nạn… và vì tôi cũng muốn biết lý do chồng tôi tới đây.”

“Tình trạng sức khỏe của chồng bà thế nào rồi?”

Người phụ nữ lắc đầu vẻ mặt buồn buồn trước câu hỏi của Hida. “Ông ấy vẫn chưa tỉnh lại. Dù tôi đã gọi thì ông ấy cũng không phản ứng gì… Các bác sĩ nói với tôi, chỉ còn cách tiếp tục quan sát tình hình.”

Tình hình có vẻ nghiêm trọng. Hida buộc phải thú thật với lòng mình rằng ông cũng đang cầu mong cho Kamijou Noboyuki đừng tỉnh lại.

“Kể cả có là như thế thì không biết vì sao chồng tôi lại đến nơi này nhỉ? Nếu không phải là người tới đây trượt tuyết thì đâu thuê phòng ở khách sạn này có phải không?”

“Bà không hề nhớ có gì liên quan sao?”

“Không ạ. Nói đến Hokkaido thì trước đây cũng có lần tôi tới trong chuyến du lịch với chồng tôi để ông ấy chơi golf. Tôi tuyệt nhiên không thể nhớ ra tôi và chồng tôi có kỷ niệm gì ở đây.”

Trông bà ta không có vẻ gì là đang nói dối. Kể cả phản ứng của bà ấy khi gặp Kazami ngày hôm kia cũng vậy. Đúng là Kamijou Noboyuki đã tới Hokkaido mà không hề nói gì với vợ.

“Người đàn ông đi cùng với bà hôm kia đâu rồi ạ?” Hida

nhìn ra xung quanh.

“Hôm qua tôi đã bảo Odagiri quay về Niigata rồi. Tôi định nhờ anh ta tìm hiểu mục đích chồng tôi tới Hokkaido là gì. Lúc nãy anh ta có gọi điện cho tôi nhưng hình như không một ai biết rõ lý do vì sao chồng tôi tới đây. Nghe nói mọi người đã rất ngạc nhiên. Họ cứ thắc mắc trong lúc con trai đang như vậy mà người cha lại vẫn có thể thản nhiên tới Hokkaido du lịch.”

“Hôm kia khi tôi gặp, bà cũng đã nói như vậy. Không biết con trai của bà bị làm sao vậy?”

“Thực ra con trai tôi đang phải nhập viện. Vì vậy nếu tôi cứ mãi đây thì không ai chăm sóc cho nó cả.”

“Cậu ấy bị bệnh sao? Nếu thế thì vất vả cho bà quá. Cậu ấy bao nhiêu tuổi vậy ạ?”

“Thằng bé hai mươi tư tuổi.”

“Vậy à. Vậy thì cậu ấy đã học xong rồi nhỉ?”

“Tốt nghiệp xong nó vào làm cho công ty của chồng tôi. Nói thế nhưng chẳng mấy khi nó tới công ty.”

“Hóa ra là vậy.”

Hai mươi tư tuổi tức là lớn tuổi hơn Kazami. Tức là con bé có anh trai. Đương nhiên vẫn chưa thể đưa ra kết luận sớm như vậy.

“Vì vậy tôi chỉ có thể nghĩ rằng đúng là chồng tôi đã tới đây để gặp con gái ông.” Người phụ nữ ngước nhìn Hida. “Hình như ông ấy thật lòng cổ vũ cho con gái của ông đấy.”

“Bà nói thật lòng là sao?”

Người phụ nữ mở cặp và lấy ra một mảnh giấy. Hình như đó là một tấm ảnh được cắt ra từ tạp chí. Bà ta đặt nó ở trên bàn. “Tôi tìm thấy thứ này ở trong ví của chồng tôi. Ông ấy

để nó cùng với bằng lái xe.”

“Bức ảnh này là…” Hida bất giác cầm nó lên tay.

Người trong bức hình là Kazami. Cô bé mặc bộ đồ trượt tuyết, mắt nhìn về phía camera và đang cười rất tươi. Hida cũng đã từng nhìn thấy tấm ảnh này rồi, một bức ảnh do phóng viên thể thao chụp khi viết bài về Kazami sau khi cô bé giành được chiến thắng ở cuộc thi dành cho lứa tuổi cấp hai. Đây là bức ảnh được đăng trên tạp chí thể thao đó.

“Tôi cho rằng lúc nào ông ấy cũng mang nó bên mình chứng tỏ ông ấy rất hâm mộ con gái ông. Ông nhà tôi vốn là người không quan tâm tới những người nổi tiếng nên khi tìm thấy bức ảnh này tôi đã rất ngạc nhiên.”

“Tôi cũng nghĩ như bà.”

“Vì vậy tôi cứ suy nghĩ mãi. Tại sao chồng tôi lại để ảnh của con gái ông ở bên mình… Tôi không nghĩ ông ấy chỉ là một người hâm mộ bình thường. Như khi nãy tôi đã nói con trai của tôi đang phải chống chọi với bệnh tật. Ông có suy nghĩ gì không?”

“Tôi…”

Ánh mắt của người phụ nữ nhìn vào Hida như để kiếm tìm sự thật. Nó mãnh liệt khiến cho Hida phải tránh mặt sang chỗ khác.

Ông vờ như đang suy nghĩ, vừa tìm kiếm một cái cớ để có thể rời khỏi đây càng sớm càng tốt dù chỉ một khắc. Đồng thời ông cũng cảm thấy căm ghét chính bản thân mình.

“Tôi cũng sẽ bảo con gái hãy thử một lần suy nghĩ kĩ lại xem sao. Để xem con gái tôi có nhớ ra chuyện gì liên quan tới ông Kamijou hay không.”

“Vậy à? Thế thì mong ông giúp cho.” Người phụ nữ cúi

đầu chào Hida sau đó bà ta cất mảnh giấy đặt ở trên bàn vào túi của mình.

Thấy vậy, trong đầu Hida hiện lên hai điều nghi vấn. Thứ nhất là tại sao Kamijou Noboyuki lại có trong tay bài báo từ thời Kazami còn là học sinh cấp hai. Nếu gần đây ông ta mới biết đến Kazami và đi thu thập các bài báo liên quan về con bé thì còn có thể hiểu được. Nhưng tờ tạp chí thể thao đăng bài về con bé đã được xuất bản từ mấy năm về trước nên bây giờ chắc chắn khó mà kiếm được bài báo đó.

Vậy thì phải chăng khi Kazami là học sinh cấp hai, Kamijou đã biết đến sự tồn tại của con bé? Nếu vậy tại sao mãi đến bây giờ ông ấy mới tiếp cận nó? Tại sao bây giờ ông ấy mới xuất hiện?

Hida lén nhìn trộm người phụ nữ khi bà ta đang cúi xuống. Bất chợt ông nhớ ra bà ta tên là Setsuko. Khi Hida còn ở Nagaoka, ông đã tìm hiểu về Kamijou Nobuyuki và biết được điều này.

Còn một điều nghi vấn nữa…

Người phụ nữ này không cảm thấy gì hay sao? Khi gặp Kazami bằng xương bằng thịt, trực giác không mách bảo bà ta điều gì? Bản thân Hida không quan tâm gì đến những thứ giống như năng lực siêu nhiên nhưng khi đứng trước đứa con mà mình đã rứt ruột đẻ ra, cho dù đó là gần hai mươi năm không được gặp thì ở phụ nữ có một thứ đặc hữu được gọi là dự cảm mà?

Nhưng theo như những gì Hida quan sát ở Kamijou Setsuko thì cả hôm qua lẫn hôm nay, khi bà ta nhìn vào bức ảnh hồi Kazami còn nhỏ, có vẻ bà ta không hề cảm nhận thấy điều gì.

Hơn nữa khi nhìn vào khuôn mặt của Setsuko, Hida chợt

nghĩ.

Nó không giống với khuôn mặt của Kazami…

18

Nhìn vào những dữ liệu, Yuzuki khẽ thốt lên. Bởi vì những dãy số trước mặt vượt ngoài sức tưởng tượng của anh.

“Bất ngờ quá.” Yuzuki đặt tập tài liệu xuống, nghiêng nghiêng đầu.

Kaizuka ngồi ở ghế đối diện nở một nụ cười hết cỡ, cầm cốc cà phê lên.

Một người khó tính với những con số như anh quả đúng là vẫn phải tròn mắt ngạc nhiên.

“Nói thật, tôi không thể ngờ lại có thể cho ra được số liệu này. Cậu ta tới đây mới chỉ vài ngày thôi mà.”

Kaizuka giơ ngón trỏ lên. “Mới chỉ một tuần thôi đấy. Chỉ vỏn vẹn có một tuần tôi đã rất chuyên tâm vào việc dạy dỗ để cho cậu ta làm quen được với môn trượt tuyết. Nhưng thời gian cậu ta dành cho trượt tuyết mới chỉ thực sự bắt đầu từ ngày hôm kia thôi.”

“Vậy mà đột nhiên có thể hoàn thành đường đua chỉ với thời gian này thôi sao? Không thể tin nổi.”

“Thằng bé đó còn chưa biết cách trượt tuyết là như thế nào cơ đấy. Nó cứ mặc sức và để cho ván trượt kéo đi. Mất sức cũng nhiều mà nhịp độ của cơ thể cũng không tốt. Phân

bố tốc độ cũng lung tung. Nếu là bình thường thì gần đến khúc cuối là không cử động được rồi. Nhưng ngược lại với trường hợp này thì cho đến phút cuối tốc độ vẫn không hề giảm. Cái này quan trọng đây."

"Nói gì thì nói cậu ta là người có kết hợp gen kiểu B." Yuzuki lại nhìn vào số liệu. "Hiệu suất cung cấp ô-xi cho máu phải nói là tuyệt vời, cơ thể cũng dẻo dai. Phần còn lại chỉ cần cố gắng luyện tập nữa là ổn nhỉ? Cần phát huy tối đa việc tăng cường thể lực và nâng cao kỹ thuật trượt tuyết. Chỉ vài năm tới đây chắc chắn sẽ ra đời một ông hoàng trượt tuyết việt dã. Vấn đề là bản thân cậu ta muốn phấn đấu đến đâu thôi."

"Chính là chuyện đó. Chiến thuật của chúng ta có lẽ sẽ tiến triển tốt đẹp." Kaizuka nói. "Anh còn nhớ chuyện những thành viên của đội trượt tuyết cấp ba của địa phương tới đây để luyện tập không. Theo như lời khuyên của anh, tôi đã sắp xếp để thời gian luyện tập của thằng bé trùng với đội ấy."

Yuzuki nhổm người dạy. Câu chuyện thú vị đây. "Cậu ta có vẻ phấn khích hơn một chút rồi sao?"

"Không phải là một chút thôi đâu. Chắc chắn thằng bé có để ý đấy. Có vẻ cậu ta đã vờ như không để ý tới điều đó nhưng thực tế không thắng nổi bản năng. Thời gian hoàn thành đường trượt đã nói lên điều đó." Kaizuka chỉ tay vào tập tài liệu.

"Tốt quá. Chính nhờ việc đó sẽ giúp kích thích ham muốn thi đấu của cậu ta. Tuy nhiên, nó mới chỉ là bước đầu thôi. Anh đừng vội vã quá. Anh tiếp tục giúp đỡ tôi nhé." Yuzuki nắm hai tay vào mép bàn và cúi đầu xuống, rồi nhanh chóng nhìn ra xung quanh. Đây là nhà hàng ở tầng hai của khách sạn. Công ty đã nhờ khách sạn thiết kế một khu vực chỉ dành

riêng cho đội trượt tuyết của công ty phát triển Shinsei.

“Chuyện gì thế?” Kaizuka hỏi.

“Thực ra từ giờ trở đi tôi được lệnh của công ty là sẽ theo sát các hoạt động của đội Alpine. Cụ thể công việc của tôi là phụ trách truyền thông cho riêng Hida Kazami.”

“Truyền thông? Anh sao? Sao lại phải như thế?”

“Anh thắc mắc cũng là lẽ đương nhiên thôi.” Yuzuki kể lại một cách ngắn gọn quá trình từ trước tới giờ. Chính vì vậy Kaizuka cũng cần được cho biết chuyện này.

Mặc dù Kaizuka cho thấy ông ấy rất ngạc nhiên nhưng cũng không giấu nổi sự hiếu kỳ lẫn trong đó. Mang tiếng là ở trong một câu lạc bộ những hình như ông ấy có chút giữ khoảng cách đối với đội Alpine.

“Có chuyện như vậy sao? Vậy là vụ tai nạn xe buýt đó muốn nhằm vào Kazami?”

“Vẫn chưa thể khẳng định được. Nhưng phía cảnh sát cũng đang tiến hành điều tra theo hướng đó.”

“Ra vậy. Vì thế mà cảnh sát cứ đi lòng vòng quanh khách sạn này à? Hôm trước tôi còn bị cảnh sát hỏi là có thấy ai khả nghi không nữa đấy.”

“Đội trượt tuyết có bảng thông báo lịch trình phải không? Cảnh sát cho rằng có lẽ kẻ gây án đã xem được nó và biết được lịch trình của cô bé Hida Kazami.”

“Ra là thế. Lịch của mọi người được viết rất chi tiết mà.”

“Vì thế có lẽ tôi sẽ phải qua bên đội Alpine thường xuyên hơn. Tôi rất xin lỗi anh, anh Kaizuka.”

Kaizuka xua tay. “Việc bên này anh cứ giao cho tôi. Mọi thứ sẽ ổn thôi. Lần tới khi anh xem, tôi sẽ cho anh thấy thời gian còn tuyệt vời hơn thế này.”

“Nghe anh nói thế tôi cũng thấy yên tâm.”

Yuzuki đứng dậy, đang định bước ra cửa thì ngay lập tức anh nhìn thấy bóng người trên bức màn trắng ngay cạnh cửa. Yuzuki khựng lại. Vì quá mải tập trung vào câu chuyện nên anh đã không để ý. Hơn thế nữa đây là nhân vật anh không ngờ tới.

“Shingo… Sao cháu lại ở đây?” Nghe Yuzuki hỏi vậy, Shingo uể oải đứng dậy.

“Hả?” Kaizuka hốt hoảng. “Cháu ở đấy à? Đến từ bao giờ vậy?”

“Cháu vừa mới đến.”

“Cháu đã nghe thấy hết chuyện chúng ta vừa nói rồi à?” Yuzuki nhòm vào gương mặt của cậu thiếu niên.

“Không ạ.” Shingo lắc đầu rồi định bước đi.

“Đợi đã.” Yuzuki đặt tay lên vai Shingo. “Không phải cháu đến đây để ăn trưa sao?”

“Đúng thế. ”

“Nếu thế thì cháu hãy đi ăn đi. Cháu có gì mà phải chạy trốn đâu?”

“Cháu chẳng chạy trốn ai hết.”

Shingo không thèm nhìn Yuzuki, Anh đã hiểu ra được vấn đề. “Vậy là cháu đã nghe câu chuyện của chúng ta. Cả chuyện về Hida Kazami nữa.”

Shingo không trả lời. Cũng có thể hiểu rằng điều Yuzuki nói là đúng.

“Vậy à?” Yuzuki thở dài. “Là cháu thì tốt rồi. Nhưng cháu tuyệt đối không được lộ chuyện này ra ngoài nhé. Mặc dù cháu trong câu lạc bộ thiếu niên nhưng cháu cũng như là một thành viên của công ty. Cháu hãy giữ bí mật giúp chú.”

Thấy Shingo không trả lời nên Yuzuki nhìn vào khuôn mặt nghiêng của cậu và hỏi một lần nữa. “Chú có thể tin tưởng vào cháu chứ?” Mãi đến lúc này cậu thiếu niên mới gật đầu.

“Tốt rồi. Chú đã nghe thời gian cháu hoàn thành đường đua từ huấn luyện viên Kaizuka. Kết quả không tồi phải không? Cháu hãy tiếp tục cố gắng như thế nhé.” Sau khi vẫy tay về phía Kaizuka, Yuzuki đi ra phía cửa.

Chính là lúc đó. Điện thoại di động Yuzuki để trong túi ngực của áo khoác báo có tin nhắn đến. Yuzuki vừa đi vừa xem nội dung tin nhắn đó là gì. Nhìn về cột người gửi tin nhắn, bất giác bước chân Yuzuki dừng lại.

Là thư của cấp dưới từ phòng nghiên cứu. Tựa đề thư là Khẩn.

19

Vì những con số hiển thị trên màn hình tinh thể lỏng khó nhìn, Hida mới nhớ ra là ông đã quên không đeo kính lão. Ông với tay ra thử tìm mà không thấy nó đâu. Mình đã để nó ở đâu rồi nhỉ? Hida nghĩ. Rồi ông nhớ ra mình đã để nó ở trên đầu. Ông vội vàng đeo lại kính. Dù chẳng bị ai bắt gặp những mặt ông nóng rần rần. *Mình đãng trí quá,* Hida tự giễu.

Năm ngày kể từ sau vụ tai nạn, Hida đã quay trở về Sapporo. Mặc dù hàng ngày ông vẫn tới câu lạc bộ thể thao nhưng đầu óc của ông không tài nào tập trung vào công việc được.

Kamijou Nobuyuki vẫn trong tình trạng hôn mê, mất ý thức. Hida cũng không nhận được thông tin nào nói rằng cảnh sát đã điều tra được đến đâu. Theo như những gì ông đọc trên báo và xem tin tức thời sự thì vẫn chưa có thêm tin tức về kẻ bị tình nghi. Ngoài ra, cảnh sát vẫn chưa công bố vụ tai nạn đó khả năng cao là do hành vi cố ý của con người.

Để giết thời gian, Hida làm mấy việc của văn phòng mà ông không mấy ưa thích. Đúng lúc đó thì chuông điện thoại reo lên. Nhìn vào phần hiển thị cuộc gọi đến, Hida thấy rất căng thẳng. Đây là cuộc điện thoại từ Yuzuki.

“Tôi đây.” Ông nói lớn để át đi cảm xúc của mình.

“Tôi, Yuzuki đây. Tôi xin lỗi làm phiền lúc ông đang làm việc. Bây giờ ông nghe điện thoại được chứ?”

“Một chút thì được. Có chuyện gì vậy?”

“Thực ra có chuyện tế nhị tôi muốn nói với ông. Hôm nay tôi tới chỗ ông có được không?” Không biết có phải quá mẫn cảm không nhưng Hida thấy giọng nói của cậu ta không hào hứng như mọi ngày.

“Không vấn đề gì. Khoảng mấy giờ?”

“Hai giờ có được không ạ?”

Kim đồng hồ chỉ một giờ hơn. Có vẻ cậu ta rất muốn gặp Hida càng sớm càng tốt.

“Được.” Hida trả lời rồi cúp máy. Mọi thứ diễn ra quá nhanh. Mồ hôi từ lòng bàn tay Hida rịn ra.

Từ hôm Hida đưa cho Yuzuki mẫu máu còn chưa tròn bốn ngày. Nhưng Hida đã nói với Yuzuki nếu có thể hãy phân tích nó thật nhanh. Lẽ nào đã có kết quả rồi sao?

Rốt cuộc kết quả đó như thế nào…

Không - Hida lắc đầu. Bây giờ, có làm gì thì cũng không được nữa rồi. Yuzuki sẽ đem kết quả đến. Việc mình phải làm chỉ là đối diện với nó. Không thể chạy trốn được nữa rồi.

Mặc dù hiểu được như vậy nhưng Hida vẫn phải thừa nhận một điều rằng sâu thẳm trong ông là một kỳ vọng nhỏ nhoi. Hy vọng đó được sinh ra vào cái ngày Hida gặp lại vợ của Kamijou khách sạn,

Hida không nghĩ bà ta là mẹ của Kazami. Ngoài việc khuôn mặt của họ không hề giống nhau thì Hida cũng không cảm nhận thấy điểm chung chắc chắn phải có nếu là những người có quan hệ máu mủ với nhau.

Người phụ nữ ấy có phải là mẹ của Kazami không? Điều

nghi vấn này cứ mắc mãi trong đầu Hida. Vẫn biết rằng không được có những suy nghĩ bất bình thường nhưng việc đó như muốn đùa giỡn với tâm trạng của Hida lúc này.

Hida liếc nhìn đồng hồ treo trên tường. Dù gì đi chăng nữa chỉ cần Yuzuki tới thì mọi việc sẽ được sáng tỏ. Cảm xúc trong Hida đan xen lẫn lộn. Ông vừa muốn sớm biết câu trả lời lại vừa muốn kéo dài thời gian. Ông cảm thấy như kim đồng hồ chạy sai.

Trước khi đồng hồ chỉ hai giờ thì Yuzuki đến. Hida dẫn Yuzuki vào phòng tiếp khách của câu lạc bộ thể thao ở tầng một. Nếu ở văn phòng thì chưa biết chừng đột nhiên sẽ có người bước vào khi họ đang nói chuyện. Hida không nghĩ mình bị mất bình tĩnh nhưng cứ làm thế cho chắc.

Hôm nay, Yuzuki mặc một bộ vest. Không biết có phải vì thế mà trông nét mặt của anh ta vô cùng nghiêm nghị.

“Tôi xin lỗi vì đến làm phiền ông đột ngột thế này.” Yuzuki cúi đầu.

“Cậu mang kết quả phân tích đến phải không?” Hida bắt đầu luôn vào câu chuyện.

“Đúng là như vậy. Chỉ có điều về mẫu máu mà ông đưa thì xin phép ông cho tôi được giữ nó một thời gian. Vì chúng tôi vẫn cần phân tích nó thêm.”

“Không vấn đề gì. Tôi muốn biết sớm về kết quả phân tích.”

Yuzuki gật đầu. Anh đứng ngay ngắn, hắng giọng một cái. “Chúng tôi đã tìm thấy rồi.” Anh cúi xuống và nói thật nhanh.

“Tìm thấy? Cái gì cơ?”

“Kết hợp gen kiểu F.” Yuzuki tiếp tục. “Là gen di truyền thể thao mà tôi đã nói. Chúng tôi đã tìm thấy từ mẫu máu

đó.”

Hida hít một hơi thật sâu, khuôn mặt không một chút biểu cảm. “Vậy à? Cậu đã tìm ra gen di truyền mà cậu nói rồi à? Từ dấu điểm chỉ đó phải không? Thế thì không còn nhầm lẫn gì rồi.”

“Không nhầm lẫn gì đâu ạ. Chúng tôi đã kiểm tra rất nhiều lần rồi.”

“Tôi không rõ về chuyện này cho lắm nhưng gen di truyền của vợ tôi và của Kazami giống nhau đến vậy sao?”

Yuzuki cười gượng gạo trước câu hỏi của Hida. “DNA của con người hầu như là giống nhau. Chỉ cần khác biệt một chút thôi nó đã có thể tạo ra một cá thể mới khác biệt. Gen di truyền thể thao cũng là một dạng như vậy. Trường hợp của vợ ông và vận động viên Kazami thì hoàn toàn trùng khớp. Nếu không phải quan hệ mẹ con thì không thể trùng khớp như vậy được. Thật tiếc là liên quan đến gen di truyền thể thao, hình như cô bé không được thừa hưởng nó từ ông.”

Yuzuki chỉ nói với Hida điều mà ông khó lý giải đó là gen di truyền chi phối năng lực thể thao thế nào. Tuy nhiên, trong câu chuyện đó chứa đựng một ý nghĩa quan trọng khác. Đương nhiên bản thân Yuzuki không nhận ra điều đó. Yuzuki đã thông báo với Hida điều quan trọng rồi.

“Hình như cậu đã quên mất việc chính mà tôi nhờ cậu rồi thì phải.”

Trước câu nói của Hida, Yuzuki tỏ vẻ khó hiểu.

“Việc tôi nhờ cậu là giám định mẹ con. Tôi muốn cậu tìm hiểu giúp tôi xem dấu điểm chỉ này có phải là của vợ tôi tức là của mẹ Kazami là thật hay không? Gen di truyền thể thao chỉ đơn giản là thêm vào thôi.”

Yuzuki cười phá tan không khí căng thẳng. “Đúng rồi.”

“Nhưng qua câu chuyện của cậu thì tôi đã hiểu chủ nhân của điểm chỉ này là mẹ của Kazami. Không còn nhầm lẫn gì nữa.”

Yuzuki gật đầu. Nét mặt chắc chắn. “Không sai đâu ạ.”

Câu trả lời ngắn gọn đó như tiếng chiêng vang vọng mãi trong đầu Hida. Nhưng Hida cố gắng đứng vững tránh cho cơ thể của ông như đang dần bị mất thăng bằng.

“Tức là kết quả này đã trật ra so với kế hoạch của cậu rồi.” Hida cao giọng. “Nó đã chứng minh rằng thành tích của tôi trong trượt tuyết với năng lực trượt tuyết hiện tại của Kazami không liên quan gì đến tính di truyền gen cả. Ít nhất thì việc kết hợp gen kiểu F kia không dính dáng gì đến cha con tôi.”

Yuzuki gật đầu nhưng mặt lại như muốn nói ‘không đúng, không đúng’.

“Chúng tôi cần suy xét lại sự gắn kết giữa năng lực của ông và cô bé Kazami có phải chỉ do gen di truyền hay không?”

“Vậy thì chuyện của chúng ta tới đây kết thúc rồi. Khi nào cậu có trong tay lá bài khác ta hãy nói chuyện tiếp.” Hida đứng dậy. Hiện giờ, ông chỉ muốn được ở một mình sớm phút nào hay phút ấy.

“Xin hãy đợi đã.”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Tạm thời chuyện giữa ông và Kazami tôi sẽ bảo lưu lại. Nhưng tôi vẫn tiếp tục những nghiên cứu về kết hợp gen kiểu F. Chúng tôi tin chắc nó có mối quan hệ chặt chẽ với năng lực thể thao.”

“Thế thì sao?”

“Tôi muốn ông kể cho tôi về vợ ông. Dù bà ấy không phải là vận động viên trượt tuyết nhưng chưa thể kết luận bà ấy không có năng khiếu trong lĩnh vực này.”

Hida so vai, cười. Nụ cười ấy, một nửa là thật, một nửa là do ông cố tạo ra.

“Cậu làm thế nào mà kiểm tra được một người đã chết có năng khiếu trượt tuyết hay không?”

“Có nhiều cách để kiểm tra được điều đó. Trong trường hợp người đã mất từng tham gia vào câu lạc bộ thể thao hoặc dựa vào điểm thể dục tại trường, thì có thể lấy kết quả đó để tham khảo.”

Nụ cười của Hida vụt tắt khi nghe Yuzuki nói vậy. Cảm giác bất an cứ lớn dần trong ông. “Người có điểm thể dục cao chưa hẳn là đã có năng khiếu trượt tuyết đâu.”

“Theo điều tra của chúng tôi.” Yuzuki vẫn giữ nguyên nét mặt và nói. “Thành tích của môn nhảy ngựa và bài tập với thảm có liên quan đến kết hợp gen kiểu F. Những vận động viên trượt tuyết hàng đầu rất giỏi những môn như thế này. Tôi nghe nói ông Hida cũng không là ngoại lệ.”

Những lý luận đã được chuẩn bị một cách quá hoàn hảo. Hida bặm môi. Yuzuki đã đoán trước và chuẩn bị đầy đủ lý lẽ trước những phản biện của Hida.

Hiếm khi Yuzuki xuất hiện trong trang phục vest cũng có lý do cả. Vì mục đích Yuzuki đến là để nhờ Hida một chuyện khác.

“Bảng điểm thời học sinh của vợ tôi bây giờ không còn nữa đâu. Tôi phải từ chối trước. Dù cậu có đến tận nhà thì cũng chỉ phiền thêm thôi. Ngoài chuyện đó ra thì cậu cứ làm

gì tùy thích. Nhưng nếu cậu xâm phạm vào đời sống riêng tư thì tôi kiên quyết phản đối đấy.”

“Ông có thể hợp tác với chúng tôi được không?”

“Không.”

Hida xua tay rồi đứng dậy. Ông bỏ mặc Yuzuki lại trong phòng tiếp khách. Dù cậu ta đã gọi, nhưng ông không hề có ý định ngoảnh mặt lại. Không biết có phải dự đoán được điều này nên Yuzuki cũng không giữ ông lại nữa.

Hida lại ra ngoài từ phía cửa sau. Ông ngồi xuống chiếc ghế băng trong công viên. Ông ngước mặt lên trời, thở ra làn khói trắng.

Đúng là như vậy sao?

Hida đã rất muốn hy vọng, dù cho điều đó có mong manh. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, ông đã ước rằng mọi thứ là nhầm lẫn, rằng ông đã đau khổ một cách vô ích.

Những ước mơ đó đã hoàn toàn tan biến. Vậy là ông chẳng còn đường rút lui về cả mặt vật chất, xã hội, lẫn tinh thần.

20

Yuzuki lại nhận được mail từ phòng nghiên cứu. Nội dung mail nói rằng ngoài sự kết hợp gen kiểu F, họ còn tìm thấy giữa Hida Tomoyo và Kazami còn có những điểm chung khác nữa liên quan đến gen di truyền thể thao, Yuzuki nhìn lướt qua màn hình, bỏ qua những nội dung không mấy quan trọng. Điểm chung giữa hai người bọn họ, thật sự không chỉ liên quan tới năng lực thể thao. Vì Hida Tomoyo và Kazami là hai mẹ con nên giữa họ có nhiều điểm chung là điều không phải bàn cãi.

Yuzuki quay trở lại khách sạn North Pride. Hôm qua, Yuzuki đã đến tận câu lạc bộ thể thao ở Sapporo chỉ để gặp Hida.

Đứng trước Hida, Yuzuki đã phải cố tỏ ra thật mạnh mẽ chứ thực chất anh không mấy can đảm khi đối diện với Hida. Việc Hida Kazami mang trong mình kết hợp gen kiểu F không phải do thừa kế được từ cha mà từ mẹ nằm ngoài dự đoán của Yuzuki.

Anh không thể ngờ được rằng mình lại phải bắt đầu lại từ con số không. Khẩu khí hùng hồn vì nghĩ rằng cuối cùng mình đã tìm ra được điều cần tìm lập tức tắt ngấm. Đó là sự thật.

Tiếp theo phải làm gì đây?

Yuzuki tiến về phía cửa sổ và nhìn xuống bên ngoài. Từ phòng của anh nhìn ra có thể thấy bãi đỗ xe của khách sạn, chứ không phải bãi tập. Ngang đó là con đường rừng bằng phẳng được dùng để làm khu trượt tuyết băng đồng. Giờ này chắc chắn Torigoe Shingo đang luyện tập ở đó.

Yuzuki rất hài lòng với dữ liệu mà Kaizuka đưa ra. Nếu mọi chuyện tiến triển thuận lợi, vài năm sau Shingo sẽ trở thành một trong những vận động viên hàng đầu. Cậu ta có thể đạt tới trình độ bất khả chiến bại tại các giải trong nước. Đó không còn là chuyện trong mơ nữa.

Nhưng chỉ với những lý lẽ đó không đủ để thuyết phục các doanh nghiệp. Dù có giành được nhiều chiến thắng mà hiệu quả quảng cáo mờ nhạt thì doanh nghiệp họ cũng sẽ không chịu bỏ tiền ra đầu tư. Quảng cáo, thì phải nói đến truyền hình. Nhưng truyền hình trực tiếp một giải đấu trượt tuyết băng đồng thì có thể khẳng định chắc chắn là xưa nay chưa hề có. Để được truyền hình trực tiếp, cách duy nhất là phải khiến cho các đài truyền hình thấy hứng thú. Và con đường ngắn nhất, nói gì thì nói, là tham dự Olympic. Giành được huy chương sẽ thu hút được giới truyền thông. Và tự khắc họ sẽ quan tâm tới bộ môn này.

Shingo có đầy đủ tiềm năng để trở thành vận động viên giành được huy chương. Tuy nhiên cần nhiều thời gian cho tới khi điều đó trở thành hiện thực. Và cả tiền bạc nữa. Vì khủng hoảng kinh tế kéo dài nên công ty phát triển Shinsei cũng phải đau đầu trong việc hạn chế những khoản chi tiêu hoang phí. Yuzuki biết rằng phòng thể thao không biết tới lúc nào mới cho kết quả trở thành mục tiêu trong kế hoạch cắt giảm kinh phí đó. Yuzuki có thể tiên liệu được sớm rằng,

không có gì đảm bảo công ty sẽ chờ đến ngày Shingo giành được huy chương vàng.

Để bảo đảm được kinh phí dự trù cho phòng nghiên cứu khoa học thể thao từ giờ trở về sau, bằng mọi giá Yuzuki phải cho ra được kết quả. Báo cáo về việc đã phát hiện ra vận động viên có tài năng khi họ ở thời kỳ trứng nước từ các sự kết hợp gen di truyền đã được cấp trên của công ty đánh giá và thông qua. Nhưng không thể cứ mãi là mở lý thuyết suông được.

Lấy Hida Hiromasa và Hida Kazami làm mẫu thí nghiệm và nếu chứng minh được hiệu quả của kết hợp gen kiểu F thì chắc chắn Yuzuki đã viết được bài nghiên cứu có sức thuyết phục cao. Nhưng điều đó không còn giúp ích được gì nữa rồi. Dù biết rõ như vậy, Yuzuki vẫn thôi không ngừng nghĩ về cha con họ.

Điện thoại trên bàn vang lên, báo có cuộc gọi đến. Thật là chuyện xưa nay hiếm. Cuộc gọi đó là từ Hida Kazami. Hầu như chưa bao giờ Yuzuki nhận được điện thoại của cô.

“Vì cảnh sát yêu cầu cháu nếu đi ra ngoài thì nhất định phải báo cáo cho ai đó mà hiện giờ huấn luyện viên Takakura lại đang đi vắng. Vì thế cháu đành phải gọi cho chú.” Kazami nói, giọng đầy miễn cưỡng.

“Cháu đi đâu?” Yuzuki hỏi.

“Bệnh viện ạ.”

“Bệnh viện? Cháu bị đau chỗ nào à?” Yuzuki bỗng siết chặt điện thoại.

“Không phải vậy ạ. Cháu đi thăm một người. Là chú Kamijou. Chú biết chú ấy chứ?”

“Kamijou? A, vậy à.” Là người khách đã bị cuốn vào vụ tại

nạn xe buýt. “Nhưng người đó, không phải vẫn đang hôn mê sao?”

“Cháu không rõ. Nên cháu định tới xem tình hình chú ấy thế nào.”

“Ở bệnh viện họ sẽ cho chúng ta biết tình trạng bệnh nhân à?”

“Hình như hôm nay vợ chú ấy có đến. Cháu đã đề nghị cô ấy, nếu cô ấy đến thì hãy gọi cho cháu.”

“Chú hiểu tâm trạng của cháu. Nhưng cháu không cần thiết phải cảm thấy có trách nhiệm trong chuyện này đâu.”

“Không phải là cảm giác về trách nhiệm, cháu chỉ muốn đến thăm chú ấy thôi. Chuyện cháu cần thông báo là như vậy.”

“Đợi đã. Cháu định đi một mình à?”

“Không được sao ạ?”

Yuzuki nhìn đồng hồ đeo tay. Công việc Yuzuki cần giải quyết còn rất nhiều nhưng việc đi theo đảm bảo an toàn cho Hida Kazami được ưu tiên trên hết.

“Chú sẽ đi cùng với cháu. Dù cháu không thích thì chú vẫn phải đi theo. Nếu có chuyện gì xảy ra với cháu thì trách nhiệm đó thuộc về chú.”

Không khí im lặng bao trùm trong vài giây. Khuôn mặt khó chịu của Kazami như hiện rõ trong đầu Yuzuki.

“Vậy cháu đợi chú ở sảnh khách sạn.” Kazami đáp lại bằng giọng không mấy lễ phép.

Vì chiếc xe thuộc phòng thể thao quản lý để không nên Yuzuki quyết định dùng xe đó để đến bệnh viện. Đương

nhiên người điều khiển chiếc xe là Yuzuki. Kazami chẳng nói chẳng rằng, cô bé leo lên ghế sau xe ngồi.

“Hôm qua chú đã tới gặp cha cháu. Chú đến tận câu lạc bộ thể thao ở Sapporo đấy.” Yuzuki vừa điều khiển vô lăng vừa nói.

“Lại là chuyện về gen di truyền ạ?”

“Đúng vậy. Đó là công việc chính của chú mà.”

“Cha cháu có định hợp tác không?”

“À, nói thế nào nhỉ? Nhưng bên chú có khả năng sẽ thay đổi hướng nghiên cứu.”

“Đổi hướng nghiên cứu? Như thế nào cơ ạ?”

“Một câu thì khó giải thích được hết lắm.” Nói đến đây, Yuzuki cảm thấy một tia sáng khẽ lóe lên. Chưa bao giờ Yuzuki có cơ hội nói chuyện với chỉ riêng mình Kazami như thế này. Không thể bỏ lỡ cơ hội. “Chú hỏi cháu cái này có được không?”

“Chuyện gì ạ?” Kazami đáp bằng một giọng dè chừng.

“Cháu không phải cảnh giác như thế. Chuyện về mẹ cháu thôi.”

“Mẹ cháu thì có chuyện gì?”

“Chú được biết mẹ cháu mất khi cháu còn nhỏ. Nhưng cháu có còn nhớ chút gì về mẹ cháu không? Chẳng hạn như hình dáng, chiều cao…”

“Mẹ cháu à? Làm sao cháu có thể nhớ được. Lúc đó cháu còn rất nhỏ. Có thể nói cháu hoàn toàn không có một chút ký ức gì về mẹ. Hồi ấy cháu còn chưa được hai tuổi.”

“Chưa được hai tuổi sao?… Thế thì chịu rồi. Nhưng cháu đã từng nhìn thấy mẹ qua ảnh chưa?”

“Cháu có. Nhưng chỉ qua ảnh thì cũng không rõ được.

Cũng không có nhiều ảnh của mẹ cháu."

"Không có nhiều ảnh của mẹ cháu à?"

"Vâng. Cha cháu nói, cả cha và mẹ đều không thích chụp ảnh. Hình như trước khi cưới cũng không có mấy ảnh của họ."

"Hừm!" Yuzuki thất vọng. Nếu có nhiều ảnh thì còn có khả năng phán đoán xem một người có phù hợp chơi thể thao hay không từ việc quan sát vóc dáng, chiều cao hay sự cân đối của tay chân. "Cháu đã từng nghe cha Hida nói gì chưa?"

"Chuyện gì vậy ạ?"

"Thì chuyện về mẹ cháu ấy. Hoặc không cứ là cha Hida. Họ hàng hay bạn thân của mẹ cháu kể chuyện về mẹ cháu cũng được. Chẳng hạn sở thích của mẹ cháu là gì hay mẹ cháu đã chơi môn thể thao nào?"

Kazami im lặng. Nhìn qua gương chiếu hậu trong xe ô tô, Yuzuki thấy Kazami đáp trả bằng ánh mắt ngờ vực.

"Gì vậy?"

"Tại sao đột nhiên chú lại hỏi về mẹ cháu? Từ trước tới giờ không phải chú chỉ toàn điều tra về sự liên quan giữa hai cha con cháu sao?"

"Thế nên chú nói là đã thay đổi hướng nghiên cứu. Vì gen di truyền mà cháu được thừa hưởng không chỉ từ cha cháu."

Yuzuki nghe rõ thấy tiếng thở dài lớn từ phía sau vang lên. Đương nhiên là cô bé cố tình để anh nghe thấy.

"Hình như kiểu gì chú cũng muốn cho là những thành tích của cháu có được từ trước tới giờ không phải do nỗ lực mà là do di truyền mà có phải không?"

"Chú nghĩ là trước đây chú đã từng nói rồi thì phải. Nếu như mọi nỗ lực đều được đền đáp xứng đáng, thì trong chạy

một trăm mét, phần thắng chỉ toàn dành cho những người da màu mà thôi.”

“Chạy một trăm mét với trượt tuyết đâu có giống nhau.”

“Xét về mặt cạnh tranh năng lực của cơ thể thì giống nhau cả thôi. Nhưng không có nghĩa chúng ta xem nhẹ sự cố gắng. Giả sử mọi vận động viên đều đã dốc tối đa sức lực, vậy cái cuối cùng quyết định thắng bại là gì? Chuyện ta muốn nói là như vậy. Lẽ nào cháu có thể nói thứ quyết định chiến thắng là cảm xúc hay sức mạnh tinh thần sao?” Yuzuki một lần nữa nhìn Kazami qua gương chiếu hậu trong xe. Khi ánh mắt họ chạm nhau, Kazami liền nhìn ngang ra chỗ khác.

“Xin lỗi chú.” Kazami nói. “Cháu chẳng nhớ gì về mẹ cháu cả. Những gì cháu nghe được từ cha chỉ là mẹ cháu là người tốt và rất dịu dàng. Cháu không biết mẹ cháu chơi môn thể thao nào hay gì hết. Chú đi mà hỏi cha cháu ấy.”

Câu chuyện có vẻ không thể tiến triển thêm được gì. Yuzuki hơi so vai lại.

Đến bệnh viện, Kazami mau lẹ bước vào trong như thể cô bé đã quen với nơi này rồi. Yuzuki đi theo đằng sau. Không lâu sau, người phụ nữ trạc năm mươi tuổi trong bộ vest màu xám tiến lại gần với một nụ cười. Kazami đan hai bàn tay ngay ngắn, cúi gập người thật sâu. Yuzuki cũng vội vàng làm theo.

“Xin lỗi vì để cháu phải đến tận đây dù không phải chuyện liên quan đến cháu…” Người phụ nữ nói như vậy với Kazami rồi hướng ánh mắt sang phía Yuzuki.

Yuzuki trao danh thiếp cho bà ta rồi tự giới thiệu về bản thân mình.

“Vậy à? Chỉ vì ông chồng của tôi tự nhận là fan của cô bé mà khiến cho bao nhiêu người phải lo lắng cho ông ấy…” Vợ của Kamijou nói với giọng trầm buồn.

“Từ sau hôm đó cô luôn ở đây sao ạ?” Kazami hỏi.

Người phụ nữ khẽ lắc đầu. “Tôi đã về Nagaoka rồi quay trở lại đây và còn rất nhiều việc phải làm. Nhưng tôi cũng rất lo cho ông nhà tôi ở đây…”

“Sức khỏe của chú ấy thế nào rồi ạ? Chú ấy vẫn chưa…”

“Đúng vậy.” Người phụ nữ trả lời câu hỏi của Kazami.

“Thể trạng của ông ấy thì đã ổn định nhưng ý thức thì hoàn toàn… Hình như các bác sĩ cũng không rõ tình trạng này sẽ tiếp tục diễn tiến ra sao.”

“Vậy sao ạ?” Nét mặt của Kazami lại càng u ám hơn. “Nếu vậy thì cô sẽ rất vất vả.”

“Tôi cũng muốn có thể ở đây suốt nhưng vì con trai tôi đang như thế… nên tôi không thể ở đây lâu.”

“Con trai của cô làm sao cơ ạ?”

“Ồ, tôi chưa nói với cháu à? Con trai tôi bị bệnh và đã nằm viện được một thời gian dài rồi.”

Vợ của Kamijou giải thích qua về tình trạng bệnh của con trai mình. Nghe qua thì có thể thấy tình hình rất nghiêm trọng nhưng giọng nói của người phụ nữ lại không như vậy. Phải chăng người phụ nữ đó đã chấp nhận sự thật. Nhưng tưởng tượng ra nỗi đau mà người phụ nữ đó đang phải gánh chịu thì một người dù không liên quan như Yuzuki cũng cảm thấy nặng lòng.

“Con trai của cô đang như vậy mà chú ấy lại… Cháu không biết nên phải nói gì…” Kazami nói, trong lòng cô bé như rất đau đớn.

Vợ của Kamijou khẽ cười và xua nhẹ hai tay. “Cháu đừng bận tâm. Cháu đến thăm chồng tôi như thế này là tôi đã cảm thấy vô cùng biết ơn rồi. Tôi rất muốn nói cho chồng tôi biết sớm chuyện này. Ông ấy là một người thật sự hạnh phúc!”

Trong từng lời nói của người phụ nữ ngập tràn một sự dịu dàng. Nhưng ngược lại càng như thế lại càng khiến Kazami có vẻ đau khổ hơn. Cô bé đưa tay trái lên giữ chặt ngực mình. Yuzuki nghĩ chắc chắn cô bé đang cảm thấy rất khổ tâm.

21

Hida ở trong căn phòng ông chưa từng hay biết đến. Một phòng trong căn hộ, dùng để cất những đồ đạc đã cũ. Chắc chắn đây là căn phòng ông không biết nhưng ông vẫn nhận thức được đó là căn phòng của gia đình ông.

Khắp phòng, ở đâu cũng có cửa. Ông lần lượt mở các cửa. Chắc chắn phải có sự liên kết với căn phòng nào đó nhưng mãi mà ông không tìm thấy cửa ra.

Hida dừng lại trước một cánh cửa. Ông biết rằng nếu mở cánh cửa đó ra sẽ là một ban công. Hình ảnh một thi thể treo lủng lẳng ở ban công cứ nhập nhằng hiện ra trong ánh mắt của ông. Thi thể đó là của Tomoyo. Thi thể của cô đung đưa mỗi khi gió thổi. *Phải sớm dọn dẹp căn phòng này thôi,* Hida vội vàng nghĩ. *Không thể để người khác tìm ra nó.*

Khi Hida vội vàng định mở cửa thì tâm lý ông như có cảm giác đang có ai bám theo. Có ai đó đang đuổi theo ông từ phía sau. Hida biết rõ đó là ai. Người phụ nữ đó. Vợ của Kamijou.

Trả con cho tôi, trả con cho tôi! Hida nghe thấy giọng nói sát bên tại mình nhưng ông không có đủ dũng khí để quay đầu nhìn lại. Ông định chạy trốn. Ông định mở cửa để chạy ra ngoài. Nhưng không thể nào mở được cánh cửa ra.

Khi cơ thể Hida bị co quắp do chuột rút thì ông choàng tỉnh. Hida đang ngồi trên ghế trong văn phòng của công ty. Trước mắt ông, máy tính đang hiển thị chế độ màn hình chờ. Ông nhấp chuột, màn hình soạn thảo văn bản hiện ra. Ông đang soạn dở tờ hướng dẫn kiểm tra thể lực.

Mồ hôi ông cứ vã ra. Ông lơ đễnh nhìn màn hình máy tính, nhớ lại cơn ác mộng vừa rồi. Tại sao ông lại mơ thấy giấc mơ kỳ lạ đó? Ông không thể hiểu nổi mình nữa.

Hida đình tiếp tục công việc còn dang dở vẫn với tâm trạng mơ hồ đó thì chuông điện thoại vang lên. Ông nhìn điện thoại. Là Kazami đang gọi.

“Bây giờ con đang ở ga Sapporo. Con tới chỗ cha có được không?”

“Con qua đây đi rồi cùng ăn tối với cha.”

“Con xin lỗi, chắc con không ăn cơm cùng cha được đâu. Cụ thể chuyện thế nào gặp cha con sẽ nói. Bây giờ con tới chỗ cha đây.” Hida chưa kịp nói gì thì Kazami đã cúp máy.

Khoảng hai mươi phút sau, Kazami đã có mặt tại câu lạc bộ thể thao. Cô bé khoác trên vai túi du lịch lớn. Họ gặp nhau ở văn phòng, cô nói mình sẽ đi Furano. Và Hida đã hiểu được sự tình.

“Con đi để chuẩn bị cho giải tranh cúp thế giới à?” Ông hỏi. Vì địa điểm tổ chức giải tranh cúp thế giới do Nhật Bản đăng cai là ở Furano.

Kazami gật đầu. “Vâng. Huấn luyện viên Takakura nói trước mắt cứ thử đến đó đi đã. Vì vụ việc đó mà việc luyện tập của con bị gián đoạn. Hình như chú ấy nghĩ con nên thử

trượt tại địa hình thực tế.”

“Nghĩa là nếu con muốn thi đấu thì có thể tham dự phải không?”

“Chuyện không to tát như thế đâu. Có vẻ chú ấy muốn con cố gắng hết sức có thể để đáp lại những kỳ vọng.”

“Kỳ vọng… Kỳ vọng của mọi người xung quanh sao?”

“Cái đó thì cũng có.” Kazami nhìn xuống chân và nói như vậy.

Càng nhìn kĩ con gái, trong lòng Hida càng dâng lên một nỗi lo sợ. Thời gian cha và con gái có thể được ở bên nhau không còn nhiều.

“Nhưng cha phải nói trước, con không cần phải suy nghĩ cho cha đâu. Lần này cũng không phải cơ hội cuối cùng. Hơn tất cả, con chỉ trượt vì chính bản thân con thôi là được. Con không phải nghĩ cho huấn luyện viên Takakura, cho công ty và kể cả cho cha.”

Kazami ngẩng mặt lên. Cô mỉm cười và bước lại gần cha.

“Con nghĩ thế nào cha cũng nói với con như vậy mà. Con hiểu mà. Con cũng nghĩ con nên trượt cho chính bản thân con. Nhưng lần này tâm trạng của con có hơi khác một chút.”

“Khác thế nào?”

“Chú ấy… nghĩ đến chú Kamijou con lại càng không muốn vứt đi cơ hội quý báu này của mình. Bởi vì chú ấy đã ủng hộ cho con mà. Nếu tình trạng của chú ấy có tiến triển và dần tỉnh lại mà hay tin con đã đánh mất cơ hội của mình thì chắc hẳn chú ấy sẽ buồn lắm.”

Hida không thể thốt lên được lời nào trước câu nói ấy của con gái. Cái tên Kamijou được nhắc đến khiến ông nghẹn lời.

“Thực ra, hôm qua con lại đến bệnh viện.” Kazami nói.

“Bệnh viện… Con đến thăm ông ấy sao?”

“Con nghĩ nếu có đến cũng chẳng thể thay đổi được tình trạng của chú ấy. Nhưng con cũng không thể cứ thế đứng nhìn.”

“Con đi một mình sao?” Giọng Hida trầm xuống. Kazami lắc đầu. “Con đã đi cùng chú Yuzuki.”

“Với cậu ta?” Nghĩ lại chuyện hai ngày trước, Hida trở nên lo lắng.

“Vì trong tình thế này họ không thể để con đi một mình được. Chú ấy cũng chỉ định đi theo để bảo vệ cho con thôi. Vì con nói hôm nay con sẽ ghé vào chỗ cho nên chú ấy tránh không đi cùng con.”

“Cậu ta có nói gì với con không? Về chuyện… nghiên cứu ấy?”

“Nếu là chuyện nghiên cứu về gen di truyền thì con đã nghe rồi. Chú ấy hỏi con rất nhiều về mẹ, rằng mẹ có chơi thể thao không, vóc người mẹ như thế nào? Chú ấy kỳ cục phải không cha? Ngày trước chú ấy cứ nhất quyết đòi nghiên cứu về cha và con, lần này lại muốn biết về mẹ. Nhưng con đã nói thật với chú ấy rằng con không biết gì về mẹ cả. Chú ấy đã rất thất vọng.”

Quả nhiên Yuzuki định tìm kiếm thông tin về Tomoyo từ Kazami. Dù Hida nghĩ không có gì phải lo lắng nhưng trong lòng ông lại không yên. Không ai đảm bảo rằng Yuzuki không thể phát hiện ra Tomoyo và Kazami không phải quan hệ mẹ con.

“Ở bệnh viện con đã gặp vợ của chú Kamijou đấy.” Kazami nói. “Không phải là gặp tình cờ mà là trước đó con đã đề nghị cô ấy rằng nếu cô ấy đến bệnh viện để thăm chú Kamijou thì xin hãy thông báo cho con biết.”

Hida một lần nữa nghẹn lại. Hai chân ông run lẩy bẩy.

“Người đó lại tới đây à?” Hida hỏi, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Hình như cô ấy có quay về Niigata một lần. Nhưng vì cô ấy không thể để chồng một mình ở đây nên đã vội vã quay lại. Khổ cho cô ấy quá cha nhỉ?”

Nghe Kazami nói, mồ hôi Hida vã ra, lạnh buốt tới tận tim. Con bé chẳng hay biết gì cả. Nó không hề hay biết người phụ nữ mà nó đang nhắc đến hiện giờ có ý nghĩa như thế nào với nó. Con bé càng nghĩ chuyện này là đáng thương thì khi biết sự thật chắc chắn nó sẽ càng đau khổ hơn nữa. Tưởng tượng đến điều đó, Hida thấy khó thở vì cảm giác tội lỗi.

Ông đã quyết định sẽ giữ bí mật tới khi giải tranh cúp thế giới diễn ra. Nếu Kazami định tham dự giải đấu đó thì hãy im lặng cho tới khi giải đấu kết thúc. *Ngay sau khi trận đấu kết thúc, phải nói cho Kazami biết sự thật càng sớm càng tốt!* Hida đã quyết như vậy.

“Người đó… vợ của ông Kamijou ấy, nói chuyện với con có lâu không?”

“Không ạ. Chắc khoảng mười phút. Con và cô ấy đã đứng nói chuyện. “

“Vậy à?”

“Cha có biết gì không? Cô ấy nói con trai của cô ấy bị bệnh. Vì thế cô ấy không thể ở đây mãi, cứ phải đi đi về về.”

“À hôm trước cha có nghe chuyện đó. Cậu ta vẫn đang nằm viện nhỉ?”

Kể cả là nói đến chuyện này thì trong Hida cảm xúc cũng rất hỗn độn. Đây không phải câu chuyện của người dưng mà đây là chuyện về anh ruột của Kazami.

“Cha có nghe đó là bệnh gì không?” Kazami cố trấn tĩnh

mình.

“Không, chuyện đó thì…”

“Là bệnh máu trắng.”

“Sao cơ? “

“Bệnh tình khá nghiêm trọng. Hình như xạ trị cũng không tác dụng mấy nữa rồi. Tội nghiệp quá phải không cha? Anh ấy mới chỉ hơn hai mươi tuổi đầu. Hy vọng duy nhất bây giờ là cấy ghép tủy xương nhưng hình như họ vẫn chưa tìm được ra người có tủy phù hợp. Tình thế có vẻ rất gay go. Trong lúc như vậy mà chú Kamijou lại lặn lội tới Hokkaido không rõ vì lý do gì. Vợ chú ấy nói rằng cô ấy thật sự không thể hiểu nổi.”

Vừa nghe được chuyện đó, Hida thấy trống ngực bắt đầu đập liên hồi không yên. Ông cảm thấy có gì đó gợn gợn trong lòng nhưng điều đó vẫn chưa thành hình một cách rõ ràng.

“Cha ơi.” Tiếng Kazami gọi kéo Hida về với thực tại. Kazami nghiêng đầu không hiểu lý do vì sao cho cô như người mất hồn.

“Cha làm sao vậy?”

“À không… Cha chỉ đang nghĩ sao bà ấy bất hạnh quá. Con trai thì mắc bệnh hiểm nghèo còn chồng thì bị cuốn vào vụ việc này.”

“Con cũng nghĩ vậy. Con rất muốn góp một chút sức lực để giúp họ nhưng con chẳng thể làm được gì.” Kazami nhìn xuống, đôi mắt cô bé đượm buồn.

“Cha phải nói với con bao nhiêu lần nữa đây? Kamijou gặp phải chuyện này không phải do lỗi của con.”

“Con vẫn biết điều đó.”

“Con vẫn còn thời gian đấy chứ?” Hida hỏi. Thực ra Hida

muốn sớm được ở một mình.

Kazami nhìn đồng hồ. “Vâng có lẽ con phải đi rồi.” Nói rồi, cô bé đứng dậy. “Con xin lỗi vì làm phiền lúc cha đang làm việc.”

“Không sao. Lúc nãy cha đã nói rồi đấy. Con hãy nghĩ cho bản thân con. Về giải đấu tranh cúp thế giới cha để con toàn quyền quyết định đấy. Tuy nhiên, đừng có ích kỷ chỉ biết làm theo cảm xúc của mình. Làm như vậy là thất lễ với các vận động viên, khác. Ngoài ra nếu không tập trung dẫn đến thất bại thì còn có khả năng bị chấn thương rất nặng. Những người luôn ủng hộ cho con chắc chắn không muốn thấy con sự nghiệp của con bị dang dở đâu.”

“Vâng con biết mà. Cha hãy tin tưởng ở con. Con sẽ lại liên lạc.” Nói đến đây, Kazami rảo bước, đi ra phía cửa.

Sau khi tiễn con gái đi rồi, Hida vội vã quay về văn phòng. Hida ngồi trước máy tính, kết nối với internet. Ông gõ vào đó từ khóa bệnh máu trắng.

Hida nhanh chóng đọc những thông tin được hiển thị trên màn hình. Ông cảm thấy máu dồn lên toàn thân. Những giọt mồ hôi lạnh toát lại chảy dọc suốt sống lưng ông.

“Đúng là như vậy.”

Mắt Hida đang hướng về cụm từ cấy ghép tủy xương trên màn hình. Tiếp sau đó là những dòng giải thích về cụm từ đó. Trên đó có viết nếu là người ngoài chỉ một người trong số mấy trăm vạn người mới có tủy tương thích. Ngay cả là cha mẹ thì khả năng tương thích cũng rất hiếm. Tuy nhiên trong số đó, tỉ lệ anh chị em có tủy tương thích là một phần tư.

Nó đây rồi, Hida nghĩ.

Trong lúc con trai đang phải đau đớn vì bệnh nan y thì lý do sâu xa để Kamijou cất công tới tận Hokkaido chỉ có thể là vì lý do này. Ông ấy không phải đến đây chỉ để gặp Kazami.

Ông ấy đến đây với một hy vọng mong manh đó là rất có thể Kazami có thể trở thành người hiến tủy.

Hida nhớ ra rằng Kamijou có trong tay bài báo viết về Kazami khi cô bé còn học cấp hai. Đúng là ông ấy đã biết tới sự tồn tại của cô bé từ hồi đó. Nhưng ông ấy chưa làm sáng tỏ sự thật vì lý do nào đó. Nhưng không may con trai ông ấy mắc bệnh máu trắng và vì cần phải có người hiến tủy nên ông ấy đã quyết định gặp Kazami. Nếu nghĩ theo hướng đó thì mọi thứ sẽ trở nên hợp lý. Lý do ông ấy chưa nói với vợ mình có thể là vì ông ấy lo lắng vợ ông ấy sẽ gặp phải cú sốc lớn trong trường hợp mối quan hệ huyết thống với Hida Kazami không thể được chứng minh.

Hida ôm đầu, gục xuống trước máy tính.

Chỉ riêng việc che giấu sự thật về sự ra đời của Kazami đã là một tội ác vô cùng to lớn. Theo lẽ thông thường, ngay sau khi biết được sự thật thì việc cần làm là phải đi báo ngay với cảnh sát. Hida tự biết rằng chính bản thân mình là kẻ gây ra tội ác không chỉ đối với vợ chồng Kamijou mà còn với chính cả Kazami. Vì vậy sau khi nhìn thấy được sự mạnh mẽ của con gái khi thi đấu xong, đó sẽ là động lực giúp Hida có thêm dũng khí để thú nhận toàn bộ sự việc. Hida đã quyết định như vậy. Nhưng ngược lại, khi vẫn còn giấu giếm chuyện này, tức Hida vẫn tiếp tục là người gây ra tội ác.

Tuy nhiên, câu chuyện không chỉ dừng lại ở đây.

Đối với người anh trai ruột của Kazami, chắc chắn đang rất mong mỏi tìm được người hiến tủy lúc này, việc tiếp tục

che giấu sự thật còn gây ra tội lỗi tày trời.

Hida nghĩ, được tận mắt thấy Kazami trượt tuyết ở đấu trường quốc tế là mong ước quá ích kỷ của bản thân ông. Ông không thể đánh đổi mạng sống của một con người chỉ để có được điều đó. Rõ ràng, việc làm ngơ trước tính mạng của một con người mà mình có thể cứu sống họ là trái với đạo lý.

Hida tắt máy tính rồi đứng dậy. Ông bỗng thấy hoa mắt, chao đảo như sắp ngã. Ông đổ mình xuống ghế, rên lên thật to.

Nghe thấy tiếng kêu đó, cô nhân viên liền chạy vào. “Ông Hida, ông vẫn ổn đấy chứ?”

Hida gật đầu, cười với cô nhân viên đang định đưa tay ra giúp ông.

“Tôi ổn. Tôi cũng đến tuổi rồi. Tôi chỉ bị vấp thôi ấy mà.”

“Trông sắc mặt ông không được tốt.”

“Không sao cả đâu. Tôi ổn mà. Tôi nói thật đấy. Cảm ơn cô.”

Hida quay lưng về phía cô nhân viên mặt vẫn còn rất lo lắng rồi bước đi. Chân ông mất đi điểm tựa, cứ như thể đang bước đi trên những đám mây vậy.

Biết phải làm sao, Hida nghĩ. Chỉ là đòn trừng phạt ông trốn chạy bấy lâu nay cuối cùng đang giáng xuống…

22

Shingo vừa bước ra ngoài, đang thực hiện các động tác co duỗi thì có tiếng người vang lên, “Chào cậu.” Cậu quay ra thì thấy Fuji đang đứng đó. Ngay phía sau Fuji là một cậu bạn mặc áo cùng màu với cậu ta. Người đó trông có phần to lớn, lấn át Fuji.

“A!” Shingo đáp. “Hôm nay lại là chuyện gì thế?”

“À… Hôm trước cậu có cho tôi mấy viên thuốc tiêu chảy. Cậu ta muốn đến để cảm ơn cậu.” Fuji ngoái nhìn cậu bạn đang đứng sau lưng. Có vẻ cậu ta là người bị đau bụng hôm trước.

“Cái đó không cần đâu.”

“Không được. Cố vấn của tôi cũng dặn phải tới để cảm ơn cậu cho tử tế.” Nói xong Fuji chau mày như để giục cậu bạn.

Cậu có thân hình cao lớn bước lên một bước. “Cảm ơn cậu đã giúp đỡ.” Cậu ta cúi đầu rất lịch sự.

“… Không có gì.” Shingo cũng cúi đầu đáp lại. *Tự nhiên đang thoải mái lại có người đến làm phiền.* Shingo nghĩ.

Cậu thân hình cao lớn vội vã quay về với đội, chỉ còn Fuji đứng lại. Cậu ta nhìn vào ván trượt của Shingo, reo lên đầy ngạc nhiên “Ôi!”

“Cái đó, là ván trượt đời mới nhất phải không? Tuyệt quá.”

“Vậy sao? Tôi không rõ lắm. Người ta bảo tôi cứ dùng nó đi.”

“Cậu được cho không sao?” Fuji tròn mắt.

“Không phải của tôi đâu. Tôi chỉ mượn thôi.”

“Kể cả là thế thì vẫn… rất tuyệt.” Fuji vẫn đang ngó lom lom vào ván trượt.

“Thế thì cậu vào câu lạc bộ chỗ tôi? Để tôi nói với huấn luyện viên nhé?”

Fuji nhún vai. “Vô ích thôi. Bên đội của cậu tuyển chọn vận động viên hạt giống phải không? Cố vấn bên tôi nghe huấn luyện viên bên cậu nói vậy.”

“Tuyển chọn…” Shingo nghiêng nghiêng đầu. Nhưng đúng là cậu được họ chọn thật.

“Tôi thấy ghen tị với những người có tài năng như cậu quá.”

Đúng là cậu chẳng có năng khiếu gì hết, Shingo nhủ thầm trong bụng. *Lúc nào cũng trượt bét nhất đội vậy mà chẳng biết chán. Ấy thế mà vẫn vui vẻ, tập luyện hết mình cho cái môn thể thao này. Chính tôi mới là người phải thấy ghen tị với cậu ấy.*

“A, xe cảnh sát lại tới kìa.” Fuji hướng mắt ra phía bãi đỗ xe.

“Vẫn vụ tai nạn xe buýt phải không?”

“Nhưng vụ đó, chỉ đơn giản là một vụ tai nạn giao thông thôi phải không? Thế mà lúc nào cảnh sát cũng lượn lờ quanh đây.” Mặt Fuji ngạc nhiên pha lẫn sự ngây thơ.

Shingo nhớ lại câu chuyện giữa Yuzuki và Kaizuka mà cậu đã nghe được ở nhà hàng. Có thật vụ tai nạn này là nhằm

vào Hida Kazami không?

“Chẳng qua là cảnh sát họ quá nhàn rỗi thôi mà.” Shingo nói.

“Ha ha ha, có thể là như thế!” Fuji tán thưởng.

“Fuji.” Tiếng gọi từ đâu đó cất lên. Một người có thân hình cao to đang nhìn về phía họ. Là Kurosawa. “Cậu đang làm gì vậy? Chuẩn bị luyện tập rồi đấy.”

“Vâng. Tôi xin lỗi.”

“Thế nhé.” Fuji lên tiếng chào Shingo rồi chạy đi.

Khi đang nhìn theo sau lưng Fuji, ánh mắt cậu chạm phải ánh mắt của Kurosawa. Một ánh mắt sắc lạnh.

Shingo nghĩ hình như anh ta định phàn nàn điều gì đó nhưng rồi lại quay lưng, đi về chỗ các thành viên trong đội.

Sau đó một lúc thì Kaizuka xuất hiện. Lại bắt đầu luyện tập như mọi ngày. Ngày hôm nay Shingo vẫn lại phải trượt tuyết cùng Fuji và Kurosawa.

Shingo để cho đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng. Cậu miệt mài di chuyển chân tay. Nếu lên dốc thì cậu cứ lặng lẽ leo lên. Còn nếu xuống dốc thì cậu thả lỏng cơ thể để kệ cho trọng lực kéo mình xuống. Chẳng có gì thú vị cả. Cậu chỉ thấy thật khổ sở. Tuy nhiên bây giờ không làm không được. Cậu chỉ cần làm theo đúng những chỉ thị của Kaizuka và Yuzuki. Chỉ cần hoàn thành với thời gian tốt hơn với thời gian ngày hôm qua một chút thì cậu có thể có những quãng thời gian êm đềm, bình yên vô sự mà chẳng ai phải vất vả cả.

Trong mấy ngày hôm nay, cậu đã bỏ xa tới mấy vận động viên. Trong số đó chắc chắn có cả Fuji. Ngày hôm nay cậu

không trượt song song với cậu ta nữa. Vì chỉ một loáng đã có thể bỏ xa cậu ta rồi. Chỉ có thế thôi mà Fuji đã ré lên Giỏi thế bên tai cậu.

Giữa chừng, Shingo nhận ra Kurosawa đang đuổi theo mình. Khi Shingo xuất phát, anh ta vẫn ở vạch xuất phát. *Lẽ nào anh ta cố tình xuất phát chậm hơn một chút?* Shingo cũng không rõ có thật như vậy hay không.

Shingo thấy Kaizuka đang đứng đợi mình dù cậu chưa hoàn thành xong phần luyện tập. Ngạc nhiên hơn, ông ấy đang đứng cùng với cố vấn của đội trượt tuyết. Hai người bọn họ vừa cười vừa nói chuyện và đang nhìn về phía Shingo. Không phải. Chắc chắn họ đang so sánh cậu với Kurosawa đang đuổi theo ở phía sau.

"Từ đó đó. Mạnh mẽ lên. Đúng rồi. Cứ giữ tư thế đó." Kaizuka gọi với theo để cổ vũ. Trông mặt ông ta có vẻ rất mãn nguyện. Thời gian hôm nay có thể sẽ rút ngắn so với hôm qua.

Chẳng bao lâu sau Shingo bị Kurosawa bỏ lại một quãng ngắn. Ngay cả Shingo cũng nhận thấy tư thế của anh ta rất chắc chắn và ổn định. Sức lực của anh ta dồn thẳng lên bề mặt tuyết không hề lãng phí. Nếu so sánh thì Shingo thấy rằng sức lực của cậu bị phân tán lung tung.

Nhưng cậu vẫn miệt mài bám theo sau. Cậu đang dốc sức để không bị bỏ lại quá xa.

Rõ ràng Kurosawa cũng để ý đến Shingo. Thỉnh thoảng anh ta lại ném cái nhìn về phía cậu.

Bọn họ cũng đã qua cửa ải khó nhất đó là leo lên dốc. Kurosawa nhìn về phía Shingo. Ánh mắt anh ta như thể muốn nói, 'Nào ta đi thôi. Thắng thua là ở chỗ này đây.'

Tôi không để anh được toại nguyện đâu, Shingo vừa nghĩ

như vậy vừa lướt ván trượt trên bề mặt tuyết. Hơi thở của cậu khó nhọc, nhịp tim đập loạn xạ. Cơ bắp cử động không theo ý muốn. Dẫu vậy, cậu vẫn cố sống cố chết bám theo anh ta. Hình như Kurosawa liên tiếp tham dự đại hội trượt tuyết toàn quốc. Nếu có thể trượt tuyết ngang cơ với một vận động viên như vậy thì tương lai của Shingo sẽ rộng mở.

Tuy nhiên…

Mình chẳng ham hố gì đến cái tương lai ấy. Có thật là mình muốn trở thành vận động viên trượt tuyết việt dã rồi tham dự Olympic không? Chúng ta có trở nên hạnh phúc khi đạt được điều đó không?

Hai chân Shingo đột nhiên trở nên nặng trĩu. Cậu không cử động nổi cánh tay. Kurosawa đột nhiên chỉ còn là một chấm nhỏ.

Con đường dốc vẫn tiếp tục trải ra. Mọi cử động của Shingo trở nên chậm chạp, cuối cùng thì dừng lại hẳn. Cậu ngẩng mặt lên hít thật sâu không khí. Cậu thở ra *phì phì*.

Một thứ gì đó màu trắng rơi xuống bầu trời thấp nhiều mây. Shingo lại bắt đầu leo lên dốc. Tuy nhiên, cậu không thể leo nhanh như lúc trước. Tốc độ của cậu bây giờ như của một người già rờ rẫm leo lên từng bậc thang một. Cậu biết chắc những vận động viên khác đang trượt rất gần phía sau lưng mình.

23

Khi Hida vừa đỗ xe vào bãi đỗ xe của khách sạn North Pride thì cũng là lúc một vận động viên trượt tuyết việt dã băng qua. Hình như cậu ta thuộc đội trượt tuyết cấp ba. Cậu ta đang sử dụng loại ván trượt Nordic, loại ván trượt ngay cả ở Hokkaido cũng được coi là một thứ xa xỉ. Hida biết rất rõ điều đó.

Hida bước xuống xe, đi bộ hướng về phía cửa chính của khách sạn. Trong lòng ông vẫn day dứt không yên. Để ngăn dòng cảm xúc đó, Hida cẩn trọng bước từng bước một.

Nghe Kazami nói rằng Kamijou Setsuko đang ở bệnh viện nên Hida đã tới khách sạn để thử xem tình hình thế nào. Đúng như ông nghĩ, lần này bà ta cũng nghỉ ở khách sạn này. Dù không hỏi kĩ nhưng Hida đoán có lẽ khách sạn chịu toàn bộ kinh phí. Tùy từng khách sạn mà có những chế độ khác nhau nhưng nếu là tai nạn do chính xe buýt của khách sạn mình gây ra thì hành xử như vậy cũng là điều đương nhiên.

Đêm qua, Hida đã không tài nào chợp mắt được. Ông trăn trở suy nghĩ không biết mình phải làm thế nào. Làm thế nào thì tốt cho Kazami? Làm thế nào mới có thể chuộc lại tội lỗi mà mình đã gây ra?

Cho dù Hida đã suy xét rất nhiều phương án để vừa có lợi

cho bản thân và không trái với đạo lý thì cuối cùng vẫn chỉ có một câu trả lời duy nhất. Đó là việc phải cho vợ của Kamijou và Kazami biết về sự thật càng sớm càng tốt cho dù Hida sẽ phải chịu mất mát thế nào đi chăng nữa. Chờ sau khi Kazami tham dự giải đấu tranh cúp thế giới rồi mới nói ra sự thật thì quá ích kỷ. Vì đây là chuyện liên quan đến tính mạng của con người. Một chuyện như thế thì giải quyết theo cách này là lẽ thường tình. Hida đành phải chấp nhận cách này mà thôi.

Vấn đề là nói như thế nào với Kamijou Setsuko về sự thật.

Bà ấy đã quá đau khổ khi phải bỏ lại người con trai đang lâm trọng bệnh ở Niigata và một người chồng vẫn đang trong tình trạng mất ý thức. Trong lúc như vậy, nếu Hida nói về chuyện người con gái ruột bị bắt cóc mười chín năm về trước thì chắc chắn bà ấy sẽ rất hoảng loạn.

Nhưng đây không phải là lúc có thể chần chừ được nữa. Nếu Hida thú tội thì bà ấy sẽ biết được lý do vì sao Kamijou tới Hokkaido. Đồng thời con trai bà ấy cũng có thể được cứu sống. Đương nhiên Hida cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Sau khi tự thú, Hida sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, bị người đời khinh bỉ, chửi bới. Nhưng trên hết, việc khiến Hida khổ tâm hơn cả chắc chắn là việc làm tổn thương tới Kazami. Kazami là một vật báu mà Hida đã hết mực nâng niu. Dù có gặp bất kỳ chuyện tai ương đến đâu thì Hida cũng không nề hà tính mạng mình để bảo vệ cho con gái. Ấy vậy mà ông lại gieo rắc cho Kazami sự đau khổ tột cùng này. Với một ý nghĩa nào đó thì đây có lẽ là sự trừng phạt cao nhất đối với Hida. Nhưng Hida nghĩ kể cả là như vậy thì ông cũng phải gánh chịu.

Hida đi qua cửa khách sạn bước về phía lễ tân. Đứng ở đó

là nam nhân viên của khách sạn, người mà Hida biết rất rõ. Nhận ra Hida, anh ta cúi đầu chào.

“Vợ của ông Kamijou đang ở đây phải không? Tôi muốn liên lạc với bà ấy.”

Người thanh niên trẻ rướn đôi lông mày chỉ tay phải ra xa. “Bà Kamijou ban nãy vừa đi ra sảnh khách sạn với một vị khách khác rồi.”

“Khách nào vậy?”

“À, chuyện đó thì…” Người thanh niên mỉm cười, lắc đầu.

Hida cảm ơn anh ta rồi đi về phía góc uống trà.

Khi Hida bước vào cửa hàng, mắt ông dừng lại sau lưng một người trông như Kamijou Setsuko. Bà ấy đang ngồi ở một chiếc bàn dành cho bốn người ngồi. Hình như bên cạnh bà ấy là Odagiri. Hai người đàn ông ngồi đối diện, Hida chưa gặp bao giờ.

Hida ngồi xuống ghế ngay đằng sau Kamijou Setsuko rồi gọi phục vụ. Ông nói nhỏ với người phục vụ rằng mình muốn một cốc cà phê bởi vì tạm thời ông không muốn Kamijou Setsuko nhận ra mình đang ở đây.

“Tôi đã nói rất nhiều lần rồi. Chúng ta chẳng còn cách nào khác là phải dõi theo tình hình mà thôi. Làm sao biết rõ được khi nào ông ấy hồi phục phải không?” Kamijou Setsuko nói. Khác hoàn toàn với ấn tượng về bà ấy trước đây. Bà ấy có vẻ rất sốt ruột.

“Cái đó tôi hiểu những vấn đề là phải giải thích thế nào với cổ đông. Trong trường hợp xấu nhất ta vẫn phải tính đến phương án về tổng giám đốc tương lai.” Người đàn ông ngồi phía đối diện bà ấy nói.

“Việc đó sẽ do chồng tôi chỉ định phải không?”

“Tôi hiểu. Nhưng với tình hình hiện tại thì ông nhà không thể làm được điều đó.”

“Ý các người là không thể cứu được chồng tôi hay sao?”

“Dạ không, chúng tôi không định nói như vậy…”

“Bác sĩ ở bệnh viện cũng đã nói khả năng cứu sống ông ấy là năm mươi năm mươi cơ mà. Máu tụ trong não đã được lấy ra, việc còn lại chỉ là đợi tới lúc ông ấy hồi phục về thần kinh mà. Các người không thể đợi thêm một chút hay sao?”

“Chúng tôi rất muốn đợi nhưng thời gian thì không cho phép.”

“Vậy thì việc của các ông là phải làm gì đó để giải quyết tình huống này phải không? Nếu các ông có thừa thời gian đến đây để thuyết phục tôi thì nhất định chắc chắn còn có việc khác tốt hơn mà các ông nên làm.”

Trước thái độ quyết liệt của người phụ nữ, đám đàn ông im lặng. Cuối cùng một trong số họ cũng phải lên tiếng.

“Tôi sẽ về công ty và thử nói chuyện với những cổ đông khác xem sao. Chỉ có điều, nếu trong vòng một tuần chúng ta không đưa ra được giải pháp nào đó thì tôi nghĩ sẽ rất gay go.”

Nghe thấy vậy Kamijou Setsuko im lặng, không nói gì. Dù không biết rõ sự tình nhưng Hida đoán Kamijou Setsuko đang ở trong tình thế bất lợi.

Hai người đàn ông cúi chào Kamijou Setsuko rồi đứng dậy, rời khỏi khách sạn. Sau đó, Odagiri cũng đứng dậy vì Setsuko thì thầm vào tai ông ta điều gì đó.

Hida nghe thấy tiếng Kamijou Setsuko thở dài. Cũng có thể đoán được tâm trí và thể xác của Setsuko đã quá mệt mỏi.

Mặc dù Hida vẫn còn thấy lúng túng, ngượng ngập nhưng

sau khi hít một hơi thật sâu, ông cất tiếng từ phía sau lưng người phụ nữ. “Xin lỗi…!”

Setsuko ngẩng mặt lên và quay đầu lại. Nhìn thấy Hida, nét mặt bà ấy như dãn ra đôi chút.

“Ông Hida… Ông vẫn ở khách sạn này sao?”

“Không, không phải như vậy.” Hida liếm môi. “Tôi phiền bà một chút có được không?”

“Vâng, không vấn đề gì đâu.”

“Tôi chuyển sang ghế đó có được không?”

“Mời ông.” Bà ấy mỉm cười.

Sau khi chuyển chỗ ngồi, Hida húng hắng ho. Ông không dám nhìn thẳng vào Kamijou Setsuko.

“Hình như hôm trước con gái tôi có đến làm phiền bà ở bệnh viện.”

“Vâng. Cô bé nói nếu tôi đến bệnh viện thì hãy liên lạc với cô bé. Tôi cũng đã thử gọi vậy mà cô ấy đến thật. Cô bé thật tốt bụng. Tôi cảm thấy rất áy náy. Tai nạn xảy ra đâu phải lỗi của cô bé vậy mà cô ấy lại tận tâm đến vậy. Tôi đã nói với cô bé hình như việc luyện tập cho thi đấu rất vất vả, cô bé không cần bận tâm đâu, vậy mà…”

“Hình như con bé nghĩ ông Kamijou đến Sapporo là vì mình nên mới gặp tai nạn. Nó đâu thể nghĩ đây là chuyện của người không quen biết phải không bà? Bà cứ để cho con bé được làm theo ý nó.”

“Vâng, đương nhiên tôi cũng không thấy phiền vì điều đó.” Kamijou Setsuko hơi cúi xuống.

Hida uống nước trong cốc. Cổ họng ông đang khô khốc. “Tôi đã nghe con gái nói chuyện về con trai bà. Tôi không biết phải nói gì.”

Kamijou Setsuko nhăn nhó, đặt tay lên má. “Tôi đang tự trách mình tại sao lại kể những chuyện đó. Tôi rất xin lỗi khi than thở ra những điều đó.”

“Không ạ, con gái tôi không nói kiểu như vậy. Nó nói với tôi rằng nó muốn làm gì đó để giúp bà.”

“Thật vậy sao ạ? Cô bé còn lo lắng cho cả con trai tôi nữa sao? Tôi rất cảm ơn cô bé.”

“Thưa bà…” Hida nói. “Đây cũng là chuyện tôi nghe từ con gái tôi. Bà cũng đã nghĩ đến chuyện cấy ghép tủy xương?”

Kamijou Setsuko gật đầu bằng một vẻ trầm tư. “Bác sĩ nói với tôi chỉ còn mỗi một cách đó thôi. Nhưng mãi mà chúng tôi vẫn chưa tìm được ai thích hợp. Thực ra những người đăng ký hiến tủy cũng rất ít.”

“Tôi nghe nói nếu là anh chị em ruột thì tỉ lệ tương thích rất cao. Cậu ấy còn có anh chị em nào không?”

“Có mình nó thôi. Chúng tôi cũng đã muốn có thêm một người con nữa nhưng…”

Nói đến đây người phụ nữ lại nhìn xuống. Thấy vậy, Hida cảm thấy đau nhói nơi lồng ngực như thể tim ông bị bóp nghẹt. Chắc chắn trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, bà ấy đã nghĩ về người con gái được sinh ra mười chín năm về trước. Đương nhiên trước đó, có lẽ bà ấy cũng đã phải suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Nếu đứa trẻ hồi đó không bị bắt đi thì có thể con trai bà sẽ thoát khỏi căn bệnh nan y, vậy mà… Nhưng dù có suy nghĩ nhiều đến mấy thì cũng còn có cách nào khác đâu. Hida vẫn ngày ngày tự nhủ với mình như thế.

Không biết, nếu Hida nói ra sự thật, phản ứng của bà ấy sẽ thế nào? Có thể bà ấy sẽ không dễ gì tin điều đó, Hida cũng nghĩ đến chuyện bà ấy nổi giận vì cho đây là câu chuyện đùa khiếm nhã. Nhưng nếu Hida nói nghiêm túc thì

rồi bà ấy sẽ hiểu chuyện đó là thật thôi. Đến lúc đó thì bà ấy…

Không được. Không được phép nghĩ đến những chuyện thừa thãi, không liên quan, Hida nghĩ. Kamijou Setsuko hẳn sẽ rối bời. Đó là điều đương nhiên. Có thể bà ấy ngay lập tức sẽ đi báo với cảnh sát. Lúc đó thì Hida vẫn sẽ chỉ biết im lặng và tiếp tục cúi đầu.

“Thực ra…” Hida đang nói dở thì người phụ nữ đã lên tiếng.

“Giữa cha mẹ và con cái, có những thứ lạ lùng, không thể lý giải nổi phải không?”

“Sao cơ?”

“Là chuyện cấy ghép tủy xương ấy. Người ta nói tỉ lệ tương thích tủy giữa anh em với nhau là một phần tư, trong khi hầu như chẳng hy vọng gì nếu đó là quan hệ giữa cha mẹ và con cái. Tôi và chồng tôi cũng đã làm xét nghiệm rồi nhưng đều không phù hợp. Hình như ở đâu đó có nói, quan hệ cha mẹ và con là quan hệ nhất thân, còn quan hệ anh chị em là nhị thân phải không ạ? Lẽ ra nếu như vậy thì quan hệ về máu mủ của cha mẹ phải gần hơn của anh chị em chứ? Đằng này thực tế, anh chị em lại gần hơn.”

“Tôi cũng có nghe đến chuyện đó.”

Hida nghĩ mình phải nhanh chóng đi vào chuyện chính thì người phụ nữ lại như có điều trăn trở khác.

“Gia đình tôi, đến cả nhóm máu cũng mỗi người một kiểu.” Kamijou Setsuko nở một nụ cười miễn cưỡng.

“Vậy sao ạ?”

“Vâng. Chồng tôi nhóm máu O, còn tôi nhóm máu AB. Cho dù nhóm máu có khác nhau nhưng nếu tế bào bạch cầu phù

hợp thì hình như vẫn có khả năng cấy ghép tủy xương."

Hida gật đầu. Ông lại uống một ngụm nước. Ông phải sớm nói cho bà ấy biết người con gái đã bị bắt đem đi mười chín năm về trước hiện giờ đang ở đâu. Phải cho bà ấy biết được vẫn còn có cách để cứu lấy người con trai đang đau đớn chống chọi lại với căn bệnh máu trắng.

Khi Hida hít một hơi thật sâu để chuẩn bị nói ra điều quan trọng đó thì một nghi vấn nhỏ xuất hiện trong ông. Nó ngày một lớn lên và thôi thúc khiến tim ông lay động.

Kamijou Setsuko trông thấy vậy nghiêng đầu hỏi. "Ông làm sao vậy?"

"À, không, tôi.." Hida cảm thấy mặt mình như đang nóng dần lên. "Bà nhóm máu AB ạ?"

"Vâng, sao thế ạ?"

"À, tôi trông bà không giống người thuộc nhóm máu ấy."

Bà ấy chớp mắt, có vẻ vô cùng ngạc nhiên. "Ông tin những chuyện như đoán tính cách con người qua nhóm máu ạ?"

"À, cũng không hẳn như thế ạ." Hida vẫn chưa hết run. Cốc nước ông cầm trên tay đã chẳng còn một giọt. "Tôi cầu nguyện cho con trai bà và cả chồng bà sẽ mau khỏe. Chuyện hôm nay tôi muốn nói với bà là như vậy." Gò má Hida tê cứng, ông đã không thể nói câu đó một cách mạch lạc.

"Cảm ơn ông. Ông hãy nói với con gái ông là tôi rất cảm kích trước tấm lòng của cô bé." Kamijou Setsuko nói rồi cúi đầu một cách lịch thiệp.

Hida cũng cúi đầu chào rồi đứng lên. Sau khi đi rồi ông mới nhận ra mình quên không mang theo hóa đơn tính tiền. Đến khi ông quay trở lại chỗ ngồi thì đã không thấy Kamijou Setsuko đâu.

“Nhóm máu AB à?”

Đương nhiên Hida biết rất rõ nhóm máu của Kazami. Cô bé có nhóm máu O. Hida cũng biết, bố mẹ có nhóm máu AB thì tuyệt đối không thể sinh ra con nhóm máu O được.

24

Người đến viết bài đưa tin vốn là một nữ vận động viên môn thể dục dụng cụ. Cô cũng đã từng tham dự Olympic nhưng chưa có thành tích gì nổi bật. Nhưng vì cô là một vận động viên thể thao quyến rũ nên rất được truyền hình nâng niu. Nói vậy không có nghĩa tên tuổi của cô quá nổi tiếng như những vận động viên trên các kênh được chiếu vào khung giờ vàng. Công việc chính của cô là phóng viên trong các chương trình thể thao chiếu vào buổi đêm.

Yuzuki vật vã chống lại cơn buồn ngủ. Anh muốn họ phỏng vấn Hida Kazami với chủ đề Nữ vận động viên xinh đẹp hàng đầu hiện nay nhưng quả đúng như anh nghĩ, tất cả các nhân viên ở đây đều không biết gì về bộ môn trượt tuyết. Cô gái vốn là vận động viên thể dục dụng cụ định dẫn chuyện bằng cái gì đó có liên quan tới thi đấu thể dục dụng cụ. Nhưng không dễ gì có thể chuyển đề tài sang một môn thể thao khác khi trượt tuyết vốn là một môn thi đấu khốc liệt, đầy những điều không thể lý giải và phải coi tự nhiên là đối thủ của mình.

Việc chụp ảnh được tiến hành trong một căn phòng trong khách sạn ở Furano. Vì cô phóng viên nói muốn chụp khi trời còn sáng nên buổi chụp hình bắt đầu từ lúc ba giờ chiều.

Kazami mặc bộ đồ trượt tuyết vì cô cũng vừa kết thúc xong buổi luyện tập.

Phỏng vấn kết thúc. Trọng tâm chệch đi một chút nhưng những nhân viên truyền hình ai nấy đều có vẻ hài lòng. Yuzuki ra nói đôi lời cảm ơn với ê kíp thực hiện rồi tiến lại gần Kazami đang đeo bộ mặt hơi chán chường.

“Cháu vất vả quá. Cháu đã làm rất tốt.”

“Vậy ạ?” Kazami đáp lại một cách hời hợt.

“Nếu cháu tươi tỉnh hơn một chút thì còn tuyệt vời nữa.”

“Cháu xin lỗi, mặt cháu chỉ thế này được thôi.”

“Chú đang nói biểu cảm đó. Cháu không muốn đội trượt tuyết Alpine trở thành đội thể thao được nhiều người hâm mộ sao? Chỉ cần một người trong số chúng ta trở thành thần tượng của họ, thì dù là môn thể thao như thế nào cũng sẽ được mọi người chú ý đến. Bất kể là môn bi đá trên băng hay bóng bàn.”

“Đáng tiếc, cháu không phải kiểu mà chú nói đến. Cháu đi đây.” Kazami nói, rồi ra khỏi phòng.

Nhìn theo Kazami từ đằng sau, Yuzuki nhún vai. *Ta cũng có phải quản lý của cháu đâu.* Yuzuki rất muốn nói như vậy.

Thật ra, Yuzuki phát chán với cái danh phụ trách truyền thông cho Hida Kazami. Chỉ vì muốn cha con Hida đồng ý hợp tác vào nghiên cứu gen di truyền nên Yuzuki mới miễn cưỡng nhận công việc này. Việc phát hiện ra kiểu kết hợp gen quan trọng mà Kazami đang thừa hưởng, thực chất không phải từ cha cô bé - Hida Hiromasa mà từ người mẹ khiến cho quan điểm luôn mặc định cha con họ với nhau của Hida trở nên vô nghĩa. Nếu người mẹ đó còn sống thì lại là một lẽ, đằng này người đó đã mất được gần hai mươi năm

trước.

Hơn nữa, còn một việc khác khiến Yuzuki lo ngại. Đó là việc Kaizuka liên lạc và thông báo rằng, tình trạng của Torigoe Shingo có vẻ kỳ lạ.

“Không biết có phải do tâm lý cậu ta bất ổn hay không? Lúc tôi đang nghĩ trượt như thế là ổn rồi thì đột nhiên cậu ấy bị mất kiểm soát về tốc độ. Tôi đã thử hỏi có phải cậu ấy có điều gì bất mãn trong lòng không thì chỉ thấy trả lời do hôm đó không được khỏe.” Kaizuka có vẻ thực sự đang rất lo lắng khi ông ta gọi điện cho Yuzuki.

“Phải chăng vì ngày nào cũng chúi vào luyện tập như thế nên những bất mãn bấy lâu trong lòng bị tích tụ lại? Anh thử cho cậu ta thay đổi không khí một chút xem thế nào? Cậu ta say mê âm nhạc nên anh cứ để cho cậu ta nửa ngày nghe CD thoải mái có khi cũng tốt.”

“Tôi cũng đã nghĩ tới chuyện đó rồi. Đâu chỉ nửa ngày, tôi đã nói cháu hãy chơi cho đã một ngày đi nhưng cậu ta bảo chẳng cần thiết phải như thế. Cậu ta vẫn luyện tập, không cần nghỉ.”

“À, cậu ta bắt đầu có hứng hơn một chút rồi cũng nên.”

“Anh cũng biết là không thể có chuyện đó mà. Rõ ràng nguyên nhân của sự việc là do tinh thần cậu ta quá căng thẳng. Tôi muốn nói chuyện kĩ hơn với anh về kế hoạch sau này đối với cậu ta như thế nào.”

“Xin lỗi, tạm thời tôi chưa thể dứt khỏi chuyện ở chỗ tôi được. Tạm thời anh cứ tiến hành luyện tập theo đúng như kế hoạch ban đầu. Đương nhiên anh cũng có thể sắp xếp thế nào đó cho phù hợp.”

“Tôi hiểu rồi. Nhưng anh đừng có xem nhẹ chuyện này. Vì quả trứng vàng bao giờ cũng dễ vỡ hơn trứng thường đó.”

Lời nói của Kaizuka từ đầu đến cuối câu chuyện đều rất nghiêm trọng.

Chẳng cần Kaizuka phải nói, Yuzuki cũng thừa hiểu huấn luyện, dẫn dắt một vận động viên đang ở giai đoạn dậy thì khó khăn như thế nào. Đặc biệt là với trường hợp của Torigoe Shingo. Cậu ta bắt đầu luyện tập môn trượt tuyết băng đồng không phải theo ý muốn của bản thân. Suy nghĩ rằng mình bị ép buộc chơi môn thể thao này có lẽ sẽ áp đảo hơn. Nguyện vọng của Shingo là trở thành một tay chơi guitar thực thụ. Điều này Yuzuki nghe được từ cha cậu, ông Katsuya. Sau khi biết được chuyện này, Yuzuki đã nghĩ đến việc lấy guitar ra để dụ dỗ Shingo. Nếu Shingo thực sự chú tâm vào trượt tuyết băng đồng thì anh sẽ cho Shingo học guitar. Nhưng sau khi trao đổi với Kaizuka, anh đã từ bỏ ý định đó. Nếu làm như thế ngược lại rõ ràng sẽ lấy đi tinh thần của Shingo. Gì thì gì, con người nếu không để cho đói khát thì không thể trưởng thành.

Yuzuki muốn đi xem tình hình của Shingo. Nhưng anh không thể bỏ việc ở đây mà đi được.

Khi Yuzuki đang nghĩ về việc sẽ nói với Kotani rằng anh muốn rút khỏi nhiệm vụ phụ trách truyền thông cho Kazami thì chuông điện thoại reo lên. Là điện thoại của Kotani.

“May quá, đúng lúc tôi cũng đang định gọi điện cho anh.”

“Đã có chuyện gì ở Furano à?”

“Không có chuyện gì cả. Cũng không có động tĩnh gì. Vì vậy, tôi nghĩ chắc tôi không cần thiết phải ở đây nữa vì tôi còn có việc phải làm với kết hợp gen kiểu F.”

“Biết được khả năng trượt tuyết của hai cha con Hida không liên quan gì đến kiểu gen di truyền nên anh chán rồi phải không?”

“Không phải …”

“Tôi hiểu suy nghĩ thật sự của anh chứ. Nhưng vụ việc vẫn còn chưa kết thúc. Để anh đi thì gay go lắm. Thực ra, lại có chuyện bất thường vừa xảy ra.”

“Chuyện bất thường?”

“Trước mắt anh hãy đến Sapporo ngay cho tôi. Tôi cũng vừa tới nơi rồi.”

“Anh đang ở Sapporo sao? Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Khó nói qua điện thoại lắm. Lịch của Hida Kazami thế nào?”

“Việc tập luyện và buổi ghi hình ngày hôm nay cũng đã kết thúc rồi. Tôi đưa cô bé đi cùng chứ?”

Kotani im lặng một chút rồi nói, “Thôi, không cần đâu. Tạm thời nói trước với riêng anh vậy. Còn lại có nói cho người khác hay không để sau hãy bàn.”

“Hida cũng đang ở cùng với anh chứ?”

“Ông bố à? Không, không đâu. Tôi đã thử gọi đến chỗ ông ta làm thì họ không rõ ông ta đi đâu. Chỉ biết hình như ông ta xin nghỉ phép dài ngày.”

“Nghỉ phép dài ngày? Trong lúc thế này ông ta đi đâu được nhỉ?”

“Tôi không biết. Mà thôi, anh mau đến đây đi. Nếu từ đó mà đi thì mất khá nhiều thời gian đấy.”

“Tôi hiểu rồi.” Yuzuki cúp máy.

Chuẩn bị xong xuôi, Yuzuki bắt taxi tới ga Asahikawa rồi từ đó sẽ đi bằng tàu điện. Đi tàu nhanh đến Sapporo cũng mất khoảng gần một tiếng rưỡi.

Khi anh còn đang lắc lư trên tàu điện thì mặt trời đã khuất bóng. Từ cửa sổ trên tàu chỉ nhìn thấy tuyết trắng nhưng lúc trời tối thì không còn thấy được gì.

Sau khi đến ga Sapporo, Yuzuki gọi ngay cho Kotani. Vì Kotani ở một khách sạn thương mại nên Yuzuki quyết định đi bộ đến đó. Vừa ra khỏi nhà ga, toàn thân Yuzuki đột nhiên co rúm lại. Dù Hokkaido là xứ tuyết, nhiệt độ chắc chắn vẫn cao hơn bãi trượt tuyết nhưng Yuzuki luôn cảm thấy ngoài đường lạnh hơn. Có thể là do các tòa nhà văn phòng đã che chắn đi hết ánh nắng mặt trời nên mới khiến không khí lạnh như vậy.

Tới khách sạn, Yuzuki lên thẳng phòng của Kotani vì ông ta nói không muốn bị người khác nghe được. Tình hình có vẻ khá nghiêm trọng.

“Xin lỗi vì gọi anh đột ngột như vậy.” Kotani vừa mở cửa ra đón Yuzuki, vừa nói. Chiếc áo khoác dày bị cởi ra và ném trên giường.

Hai người bọn họ ngồi xuống chiếc bàn nhỏ nói chuyện.

“Chuyện là thế nào vậy?”

“Tôi cũng đã nói qua điện thoại, chuyện này giải thích bằng nhằng lắm. Thực ra, vừa tới nơi, tôi đã tới sở cảnh sát Hokkaido. Tôi vừa từ đó về đấy chứ.”

“Cảnh sát Hokkaido?”

Kotani lấy ra một tờ giấy. “Anh xem đi.”

Trên bàn là những dòng chữ được đánh máy hiện ra. Nội dung của nó như sau:

Gửi Phòng thể thao, đội trượt tuyết Công ty phát triển Shinsei

Hãy buộc Hida Kazami rút khỏi thành viên. Hãy cho cô ta rút khỏi giải tranh cúp thế giới và toàn bộ các giải thi đấu khác.

Trường hợp các ông không chấp nhận yêu cầu này, Hida Kazami có thể sẽ gặp tổn thương cơ thể.

Từ một người hâm mộ chân chính

"Đây không phải là bức thư đe dọa trước đây sao? Nó lại được gửi đến à?"

Kotani lắc đầu trước câu hỏi của Yuzuki. "Không phải vậy. Thực ra, họ đã tìm thấy nó ở một nơi không thể tưởng tượng nổi."

"Ở đâu vậy?"

Kotani tỏ ra rất nguy hiểm, nhìn chằm chằm vào Yuzuki rồi mở miệng. "Từ máy tính xách tay của Kamijou Nobuyuki."

"KAMIJOU? Anh nói Kamijou? Có phải là vị khách đã lên chiếc xe buýt đó không?"

Kotani gật đầu. "Đúng thế. Tôi cũng quá bất ngờ khi nghe thấy thế."

"Tóm lại là chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Tôi không biết. Nghe nói vợ của ông Kamijou đã kiểm tra máy tính ở nhà và tình cờ phát hiện ra nó. Chuyện cũng chẳng hay ho gì nên ban đầu bà ta định che giấu nó. Nhưng vì nó đề cập đích danh công ty phát triển Shinsei, Hida Kazami nên bà ta đã quyết định thông báo cho cảnh sát. Cảnh sát hình sự Hokkaido cũng phát hoảng. Trong mơ cũng không thể ngờ được sự việc lại diễn tiến theo hướng đó."

"Cảnh sát đã gọi điện tới trụ sở chính công ty chúng ta ở Tokyo sao?"

"Họ đã gọi trưa nay. Vì thế mà tôi được lệnh phải tới Sapporo. Hình như trong máy tính để ở nhà Kamijou vẫn còn lưu lại cả những bức thư chúng ta đã nhận được từ trước

đến nay.”

“Đợi một chút. Nếu là như vậy thì có phải Kamijou Nobuyuki là người đã gửi những bức thư đe dọa đi không?”

“Chỉ có thể nghĩ theo mỗi hướng đó thôi. Theo như những gì cảnh sát xác nhận với bà vợ thì chỉ những người trong gia đình mới sử dụng được nó. Con trai bà ấy đã nằm viện một thời gian dài, bà ấy thì lâu lắm rồi không sờ đến nó.”

Yuzuki vò đầu, bứt tóc. Anh đã hiểu vì sao Kotani nói câu chuyện rất phức tạp.

“Thế nếu như vậy thì phải nghĩ như thế nào về vụ tai nạn xe buýt đây?”

“Cảnh sát cũng đang đau đầu vì chuyện đó. Vì trước đó họ bị hướng suy nghĩ kẻ gây án chính là người đã gửi đi những bức thư đe dọa chi phối. Nhưng giờ thì tình thế bị lật ngược lại.”

“Vậy là những bức thư đe dọa với vụ tai nạn xe buýt không liên quan với nhau phải không?”

“Không, hình như cảnh sát không nghĩ theo hướng đó đâu. Cho rằng, bản thân kẻ viết ra những bức thư đe dọa kia tình cờ bị cuốn vào một vụ việc khác thì không ổn. Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Thế thì chính ông Kamijou đã gây ra vụ tai nạn xe buýt sao?”

Kotani khẽ gật đầu trước câu hỏi của Yuzuki. “Hình như cảnh sát cũng đang cân nhắc về khả năng này. Như thế mọi thứ sẽ ăn khớp với nhau.”

“Ông ấy làm thế để làm gì?”

“Chính là ở chỗ đó. Đúng là lý giải như trên thì mọi thứ sẽ trùng khớp. Nhưng tôi không biết lý do ông ta làm thế là vì

điều gì. Nếu đây là một gã đàn ông đeo bám theo kiểu điển hình thì hắn là một fan hâm mộ có ý thức thái quá đối với Hida Kazami, dẫn tới việc gây ra những hành động quái đản không thể lý giải. Cũng có khả năng suy luận như thế. Nhưng nghĩ thế nào đi chăng nữa thì Kamijou không phải kiểu người như vậy. Ông ta là tổng giám đốc một công ty khá nổi tiếng ở Niigata mà."

"Đúng là không thể hiểu nổi."

"Trước mắt thì hình như cảnh sát đang định điều tra xem vì sao ông Kamijou lại gửi những bức thư đe dọa kia. Một người được cho là người bị hại, đột nhiên lại chuyển hướng thành kẻ nắm giữ chìa khóa của vụ việc. Mọi thứ cứ rối tung hết cả lên."

"Anh có bị hỏi gì không?"

"Có chứ, rất nhiều thứ. Chẳng hạn tôi biết gì về quan hệ của Kamijou Nobuyuki và Hida Kazami, hay quan hệ giữa công ty xây dựng KM và công ty phát triển Shinsei."

"Công ty xây dựng KM?"

"Là công ty mà Kamijou Nobuyuki quản lý. Hoạt động chính của công ty chúng ta là bất động sản nên cảnh sát nghĩ phải chăng có mối liên hệ nào đó với nhau. Tôi chỉ có thể trả lời rằng tôi không hề biết gì hết chỉ trừ việc Kamijou Nobuyuki là fan hâm mộ của Hida Kazami."

Yuzuki nghĩ, chắc hẳn Kotani cũng như đang nói với chính bản thân mình.

"Không phải cảnh sát cũng muốn nghe Hida Kazami nói gì sao?"

Mặt Kotani sầm lại. "Họ nói hình như ngày mai sẽ cử cảnh sát hình sự đi Furano. Nhưng, Hida vẫn chưa hề hay biết gì

phải không?”

“Tôi nghĩ là như vậy. Nếu thế thì có lẽ tôi nên về Furano ngay trong đêm nay sẽ tốt hơn phải không?”

Hida Kazami vẫn đang nghĩ Kamijou Nobuyuki đơn thuần là một fan hâm mộ, người luôn ủng hộ cho cô bé. Một người như vậy lại bị cuốn vào một vụ việc khiến cô bé cảm thấy mình có một trách nhiệm lớn lao. Nhưng nếu biết người viết ra những bức thư đe dọa là Kamijou thì cô bé sẽ cảm thấy thế nào? Yuzuki thấy nặng nề nếu phải báo cho Kazami biết điều đó.

“Không, sáng mai tôi sẽ đi Furano sớm.” Kotani nói. “Vì tôi có việc cần anh phải làm cho tôi.”

“Việc gì vậy ạ?”

“Tôi muốn anh trực tiếp đến hỏi vợ Kamijou về những bức thư đe dọa. Tại thời điểm này ta chỉ có mỗi thông tin từ phía cảnh sát thôi. Đây không phải là chủ kiến của một mình tôi mà là lệnh của cấp trên.”

“Nhưng sao lại là tôi?”

“Người nắm được thông tin về những bức thư đe dọa từ những ngày đầu là tôi và anh. Với lại, nghiên cứu về gen di truyền thể thao đang bị gián đoạn phải không? Nếu thế thì bây giờ tôi muốn anh bỏ công sức cho việc quảng cáo cho Hida Kazami.”

“Cái này gọi là hoạt động quảng cáo sao?”

“Sẽ là một công cuộc quảng cáo tuyệt vời. Nếu sơ suất để lộ ra những bức thư đe dọa này với cánh truyền thông thì hình ảnh Hida Kazami sẽ bị sứt mẻ. Để tránh được điều đó, cần phải nắm bắt được những thông tin chính xác nhất. Không phải vậy sao?”

Con người này quả đúng là lanh lợi, Yuzuki thầm ngưỡng mộ. Rõ ràng những gì Kotani nói ra hoàn toàn chính xác. Không cứ phải cảnh sát mới tiết lộ hết những thông tin cho ta.

“Tôi hiểu rồi. Nhưng không biết vợ ông Kamijou có nói hết với chúng ta mà không che giấu điều gì không?”

“Liên quan tới những bức thư đe dọa thì chúng ta mới là người bị hại. Nếu lợi dụng lập trường đó thì không còn khó khăn gì nữa. Sẽ ổn thôi. Tôi cũng đã nói rằng ta sẽ cử người đến chỗ bà ấy rồi.”

Có vẻ như mọi thứ đã được lên kế hoạch sẵn. Yuzuki thở dài. “Anh nói là ở Niigata nhỉ. Chỗ nào Niigata thế?”

“Ở Nagaoka. Tôi cũng đã hỏi địa chỉ liên hệ rồi.” Nói đoạn, Kotani hí hoáy viết ngay vào giấy nhớ.

25

“Này, cháu sao thế? Sao chân tay không nhúc nhích gì cả vậy? Là chỗ đó. Giảm mạnh ở chỗ đó vào. Cháu sẽ trượt được. Kiểm tra, chắc chắn từng bước một thôi.” Kaizuka khum hai tay đang đeo găng lại giống như chiếc loa nói vọng về phía Shingo. Cậu nặng nhọc trượt tuyết. Cậu định tỏ ra thật nhanh nhẹn mỗi khi trượt qua trước mặt huấn luyện viên nhưng cậu chẳng còn chút sức lực nào.

Không biết mình còn phải làm thế này đến bao giờ nữa. Mình được gì cơ chứ? Không phải vẫn còn có thứ mình cần phải cố gắng hơn thế này sao? Dù trong đầu cậu bật ra những suy nghĩ rất hỗn độn nhưng những câu hỏi không rõ ràng không thể nào rời ra khỏi đầu óc cậu. Chúng đã lấy đi hết sức lực của cậu. Ngày hôm nay những thành viên trong câu lạc bộ trượt tuyết cấp ba lại trượt cùng một đường địa hình. Fuji và Kurosawa cũng có mặt. Sâu thẳm trong lòng, Shingo thấy thầm ghen tị với họ vì họ đang được làm những gì mà họ thích. Chắc hẳn về điểm này thì họ không phải do dự như Shingo rồi.

Shingo cảm thấy đích đang xa hơn mọi khi. Sau khi trượt xong, cậu nằm lăn xuống tuyết. Tim phổi của cậu cũng không bị bắt làm việc quá sức. Chỉ có điều toàn thân Shingo nặng

trịch.

Kaizuka tiến lại gần về phía cậu. Nét mặt không mấy tươi vui. Đương nhiên sao có thể vui được khi cậu không có thêm kỷ lục mới nào.

“Shingo này, ngày mai ta nghỉ thôi. Cháu chẳng tập trung gì cả.”

“Không phải vậy đâu.”

“Đừng có nói dối. Sao qua được mắt ta. Mai ta cho cháu nghỉ. Đến Sapporo rồi đi xem phim đi. Để thay đổi không khí.”

“Đi xem phim? Đi cùng huấn luyện viên sao?” Đúng là không bình thường. Shingo cười phá lên.

Kaizuka bặm môi. “Thế thì làm một tour thành phố. Lần đầu cháu tới Sapporo phải không? Không thể không qua đó chơi được. Buổi tối ta sẽ chiêu đãi cháu mấy món ngon.”

“Không cần đâu mà. Có thứ cháu quan tâm hơn chuyện đó. Cháu hỏi một chút được không?”

“Gì vậy?”

“Về vụ việc kia, có tình hình gì mới không ạ?”

Mặt Kaizuka bỗng biến sắc. Ông quay ra nhìn khắp xung quanh. Ông gập người xuống, hướng ánh mắt đầy vẻ nguy hiểm về phía Shingo.

“Cháu chưa nói chuyện đó ra với ai đấy chứ?”

“Cháu có ai để mà nói.”

“Thế thì tốt. Cháu hãy cẩn thận cho ta nhờ. Vì không biết được thông tin sẽ bị rò rỉ ra từ đâu.”

“Thì cháu đã bảo cháu không nói với ai rồi mà. Chú cho cháu biết tình hình sau ngày hôm đó được không?”

“Ta cũng chưa nghe được thêm thông tin gì. Nhóm Hida

Kazami đã chuyển đến Furano rồi. Hiện tại thì chưa có thay đổi đặc biệt gì. Cháu tò mò về chuyện đó sao?"

"Thì vì chị Hida cũng là đàn chị của cháu trong câu lạc bộ…" Sau đó thì Shingo lúng túng không nói thêm được gì.

Kaizuka nhìn lom lom vào mặt Shingo như thể dò tìm điều gì đó. Shingo thấy hối hận. Lẽ ra cậu không nên hỏi mấy chuyện vớ vẩn này. Làm vậy thì Kaizuka sẽ không dò xét gì thêm.

"Thôi tóm lại ta sẽ nghỉ buổi luyện tập ngày mai. Tối nay chú và cháu sẽ cùng bàn xem ngày mai sẽ làm gì. Tập xong cháu nhớ co duỗi đấy." Nói rồi, Kaizuka đứng dậy, đi vào trong khách sạn.

Shingo lụi hụi bắt đầu thu dọn đồ tập. Cậu cảm thấy như có ai đó đang đứng trước mặt mình. Ngẩng mặt lên, cậu vô cùng ngạc nhiên khi đó là Kurosawa. Anh ta vẫn mặc bộ quần áo thể thao như mọi ngày. Shingo nhìn anh ta chằm chằm. Trông anh ta cao lớn hơn hẳn lúc đang trượt tuyết.

Không tìm ra được từ ngữ nào để chào hỏi, Shingo khẽ cúi đầu.

"Cậu sao vậy?" Kurosawa hỏi. Giọng nói anh ta ồm ồm.

"Là… chuyện gì?" Vì người kia lớn tuổi hơn nên Shingo quyết định dùng kính ngữ.

"Trông cậu dạo này không ổn chút nào. Cậu đau chỗ nào à?"

"À, không phải vậy."

"Khi tôi mới gặp cậu lần đầu tiên, tôi có hơi bất ngờ. Tôi không nghĩ người Tokyo lại có thể trượt được như vậy. Mà cậu mới chỉ lớp mười thôi phải không?"

"Ấy không…" Shingo chỉ tay về phía ngực Kurosawa. "Anh

còn trượt nhanh hơn tôi mà."

"Đương nhiên rồi. Cậu nghĩ tôi là ai chứ?" Kurosawa lườm về phía Shingo một cách khó chịu.

Shingo đã phải kiềm chế lắm mới không thốt ra, *Ai cần biết anh là ai.*

"Nhưng đôi lúc ta cũng đấu một trận ra trò đấy chứ nhỉ? Lúc leo lên dốc đó, không mấy ai có thể đuổi kịp tôi được như vậy đâu. Tôi nói một cách nghiêm túc đấy. Tôi đã rất háo hức khi cùng đua với cậu."

"Vậy sao?" Shingo bất ngờ. Shingo đã không ý thức như vậy. Cậu đã bỏ cuộc vì nghĩ đó là đối thủ không dễ đánh bại.

"Vậy mà dạo này trông cậu yếu xìu nên tôi mới nghĩ không biết có chuyện gì xảy ra. Nếu không phải cậu bị chấn thương thì tốt rồi. Cậu mau khỏe đi chứ tôi đang chán ngấy rồi."

Shingo chẳng định trả lời gì cả. Cậu chỉ gật đầu một cách khó hiểu. "Fuji thế nào rồi ạ?"

"Fuji? À, cậu thân với cậu ta nhỉ? Fuji chỉ cần thế là được rồi. Cậu ta trượt theo tốc độ của cậu ta."

Shingo im lặng vì cậu chẳng hiểu anh ta nói gì. Thấy vậy Kurosawa tiếp tục. "Cậu ta bị bệnh tim bẩm sinh. Chỉ chạy không thôi cũng là cả vấn đề với cậu ta. Với chúng ta chỉ mười ki-lô-mét thì với cậu ta là những một trăm ki-lô-mét."

Shingo thấy ngực mình đau nhói. Cậu lại nhớ nét mặt khó nhọc của Fuji lúc trượt tuyết. Cậu ấy đã nghĩ gì khi dần dần bị bỏ lại phía sau nhỉ?

"Thế mới nói, tôi và cậu, chúng ta là những kẻ được trời phú. Chúng ta có sức khỏe, có tố chất. Ta phải biết cảm ơn vì điều đó." Kurosawa vỗ bộp vào vai Shingo rồi khẽ khàng xoay người về phía bên phải. Anh ta bước những bước trượt dài

về phía đồng đội.

“Cảm ơn? Cảm ơn ai cơ?” Shingo dõi theo Kurosawa từ phía sau và lẩm bẩm như vậy.

26

Từ sân bay đi taxi đến ga Niigata sau đó lên tàu siêu tốc Joetsu Shinkansen để đến ga Nagaoka. Ra được khỏi ga Nagaoka, xem đồng hồ thì thấy năm giờ hơn một chút. Rời Sapporo khoảng một giờ rưỡi, tính ra hành trình mất ba tiếng rưỡi. Yuzuki cảm thấy nhanh hơn những gì mình đã nghĩ. Đây chắc chắn là lộ trình mà vợ của Kamijou vẫn hay đi.

Ở ga, Yuzuki bắt một chiếc taxi để đi đến nơi mình cần đến. Tuy vậy nơi đó cũng chỉ cách ga chừng một ki-lô-mét. Yuzuki giở tờ giấy trong túi áo khoác ra. Trong đó là bản đồ chỉ dẫn từ ga tới nhà của Kamijou. Bản đồ này không phải bản đồ vẽ tay nên Yuzuki đoán có vẻ nó đã được chuẩn bị sẵn từ trước. Nếu đây là nhà của người sáng lập ra công ty rất có thế lực tại địa phương thì bình thường có thể sẽ có rất nhiều vị khách tới thăm.

Yuzuki hướng mắt ra phía ngoài cửa kính ô tô. Tuyết tan làm mặt đường lấp lánh dưới ánh mặt trời. Những đụn tuyết ở khắp các ngõ ngách của đường phố. *Đúng là xứ phương Bắc, chỗ nào cũng giống nhau,* Yuzuki nghĩ.

"Ở đoạn này thưa quý khách." Người tài xế nói và giảm tốc độ.

Yuzuki đưa mắt nhìn ra xung quanh. Anh nhìn thấy bưu

điện. Một trong những dấu hiệu nhận biết có ghi trong bản đồ.

“Cho tôi xuống đây,” Yuzuki nói.

Yuzuki xuống xe, rẽ vào con đường nhỏ bên cạnh theo như chỉ dẫn. Chắc chắn ngôi nhà ở ngay đó.

Tấm biển trước cổng nhà có ghi chữ Kamijou. Nó được viền bởi những viên gạch màu kem, một ngôi nhà mang phong cách châu Âu. Lại còn rất mới. Yuzuki đã rất bất ngờ vì anh đã nghĩ nó phải là một ngôi nhà cổ, truyền thống kiểu Nhật. Cũng có thể tổng giám đốc đã nghĩ tới việc luôn làm mới ngôi nhà của mình nhằm góp phần tuyên truyền hình ảnh của công ty.

Yuzuki bấm chuông cửa. Một lúc sau có tiếng vâng của một người phụ nữ đáp lại.

“Tôi là Yuzuki ở công ty phát triển Shinsei.”

“À, vâng.” Sau đó là tiếng tắt chuông.

Yuzuki đứng đợi ở cổng thì một cánh cửa lớn bật mở. Vợ của Kamijou xuất hiện trong trang phục áo len quần tây. Yuzuki đã được gặp người phụ nữ khi cùng Hida Kazami tới bệnh viện thăm Kamijou Nobuyuki. Kotani đã nói với anh tên bà ấy là Setsuko.

Người phụ nữ cúi đầu chào như muốn tỏ ý nói “Xin mời vào!” Yuzuki bước qua cổng đi tới trước của ngôi nhà.

“Tôi rất xin lỗi bà vì đột ngột đến đây thế này.” Yuzuki cúi đầu.

Theo lệnh của Kotani, Yuzuki đã gọi điện tới nhà Kamijou sáng nay. Anh nói rằng muốn biết rõ hơn chuyện bức thư và xin phép được đến nhà Kamijou. Đúng như Kotani nói, chuyện này đã được Setsuko đồng ý mà không phản đối gì.

Hơn cả thế, qua điện thoại Yuzuki còn như cảm thấy chính Setsuko muốn bày tỏ rằng mình mới là người có lỗi.

“Anh đã vất vả cả một chặng đường dài rồi. Mời anh vào nhà.”

“Tôi xin phép ạ.”

Yuzuki được mời đến phòng khách với những chiếc ghế bọc da được xếp thành hàng dài, ngay ngắn. Trên bàn là chiếc khăn trải bằng ren và chiếc gạt tàn bằng thủy tinh. Anh tưởng tượng có lẽ Kamijou đã cùng đối tác bàn những chuyện quan trọng, bí mật… ngay tại đây.

Khi Yuzuki ngồi xuống phía đối diện của Setsuko thì chẳng bao lâu sau, một người phụ nữ chừng trên dưới bốn mươi tuổi mang trà đến. Theo như lời Setsuko thì đây là người họ hàng tới giúp bà mấy việc nội trợ trong gia đình.

Yuzuki nhớ lại những thông tin về công ty xây dựng KM mà anh đã tìm hiểu trước khi đến đây. Đây là công ty gia đình và hình như được gây dựng nên bởi ông của Kamijou Nobuyuki. Những vị trí quan trọng trong công ty hầu hết do người trong gia đình nắm giữ. Tổng giám đốc của công ty bị nạn ở Hokkaido và đang bị mất ý thức thì đương nhiên những người họ hàng phải theo sát tình hình và đứng ra gánh vác.

“Tình trạng của ông nhà ở bệnh viện Sapporo sao rồi ạ?” Yuzuki hỏi.

“Nhân viên của công ty đang thay tôi chăm ông ấy. Nếu có vấn đề gì chắc chắn anh ta sẽ liên lạc với tôi.”

“Vậy ạ, thế thì vất vả cho bà quá. Tôi đã nghe bà nói hôm trước. Con trai bà vẫn đang chống chọi với căn bệnh ạ?”

Setsuko gật đầu mà như không còn một chút sức lực nào.

“Đang trong lúc thế này, tôi không hiểu nổi vì sao ông ấy lại làm cái chuyện tày đình như vậy.” Setsuko nhìn Yuzuki và cúi đầu xin lỗi. “Tôi xin lỗi vì chồng tôi đã gây ảnh hưởng tới các vị.”

“Dạ không đâu ạ.” Yuzuki xua tay. “Xin bà đừng nói những điều đó với tôi. Thế, chiếc máy tính mà ông nhà dùng để soạn ra những bức thư đe dọa ở đâu ạ?”

Đôi lông mày của Setsuko dãn xuống như thể bà ấy đang rất khó xử.

“Nó không còn ở đây nữa. Cảnh sát đã mang đi rồi. Họ cũng nói muốn kiểm tra cả ổ cứng.”

“Hóa ra là vậy.” Một số chuyện đã không chệch khỏi dự đoán của Yuzuki. “Đoạn văn bản có trong máy tính đâu rồi ạ?”

“Cái đó tôi đã chuẩn bị sẵn.” Setsuko lấy ra một phong bì đặt phía dưới. Bà ấy lấy từ trong ra một tờ giấy A4 và đặt nó trước mặt Yuzuki. “Đây là bức thư tôi in ra ở đây.”

“Tức là bà in ra từ cái máy in mà bình thường mọi người vẫn sử dụng?”

“Đúng vậy ạ.”

“Tôi hiểu rồi. Cho phép tôi được xem nó.”

Yuzuki nhìn tờ giấy, sau đó anh rút ra từ trong cặp mình tập tài liệu. Trong đó có kẹp bản sao bức thư đe dọa đã được gửi tới công ty phát triển Shinsei.

“Chúng giống y hệt nhau.” Yuzuki nói, anh đặt cả hai tờ giấy lên mặt bàn. “Bà hãy nhìn xem. Như những gì tôi thấy thì chúng giống nhau không chỉ câu chữ mà đến cả kích thước con chữ, kiểu chữ, chỗ xuống dòng. Bà có thấy thế không ạ?”

Setsuko nhìn và so sánh hai tờ giấy rồi khẽ gật đầu. “Có vẻ là như vậy ạ.”

“Những bức thư đe dọa được gửi đến công ty chúng tôi được in ra từ máy tính nhà bà là đã rõ ràng. Bình thường thì ai sử dụng máy tính đó?” Yuzuki nhìn Setsuko.

Vai Setsuko chùng xuống. Bà ấy khẽ thở dài. “Chỉ chồng tôi và tôi thôi. Nhưng máy tính được đặt ở phòng làm việc của chồng tôi nên hầu như tôi không sử dụng nó. Lần tôi dùng máy tính vừa rồi là để tìm những câu chúc Tết đầu năm. Và thế là một thứ không thể tưởng đã xuất hiện…”

“Vậy thì có lẽ nếu nghĩ người đã soạn ra những bức thư này là chồng bà thì không có gì sai có phải không?”

“Có vẻ như thế. Dù tôi chẳng hề muốn tin vào điều đó.” Setsuko uể oải gật đầu. “Tôi hoàn toàn không hiểu đó là chuyện gì. Tôi đã bị cảnh sát tra hỏi rất nhiều thứ, nhưng tôi không thể nghĩ được bất cứ điều gì. Ngay cả việc chồng tôi là fan hâm mộ cô bé Hida Kazami thì tôi cũng lần đầu được biết vì có vụ việc này xảy ra. Tôi nói thế này có hơi thất lễ nhưng tôi còn chẳng hề biết là có một vận động viên trượt tuyết là cô bé. Vì vậy làm sao tôi có thể biết được lý do ông ấy viết ra những bức thư đe dọa kia.”

Trong lời nói của Setsuko chứa đựng đầy sự chán nản. Sự phản kháng ấy đương nhiên là nhắm đến chồng bà.

“Những bức thư đe dọa được gửi đến công ty phát triển Shinsei từ một tháng trước. Tôi không nghĩ một người như chồng bà lại gửi những bức thư đe dọa chỉ để trêu chọc đâu ạ. Trước đó, xung quanh chồng bà có sự gì khác thường không ạ?”

“Chuyện đó tôi cũng bị cảnh sát hỏi rất nhiều lần. Nhưng thật sự tôi không thể nghĩ ra được bất cứ điều gì. Kể cả tình

hình cũng như gia đình tôi hơn một năm nay không có gì thay đổi. Công ty chẳng có biến động gì còn con trai tôi chẳng có dấu hiệu gì cho thấy nó sẽ khỏe hơn…”

Sự mất tự tin trong lời nói của Setsuko khiến Yuzuki cũng nhận ra được. Anh đoán bà ấy là người muốn biết sự thật hơn bất kỳ ai.

“Bà nói con trai bà bị bệnh máu trắng. Và vẫn chưa có kế hoạch cụ thể đúng không?”

“Dạ, chúng tôi đang đợi tìm ra được người có tủy phù hợp.”

Bản thân Yuzuki cũng hiểu việc tìm được người không thân thích có tủy phù hợp là một kỳ tích. Dù là người có tiền bạc hay có quyền lực đến đâu cũng đành phải bất lực.

Nhưng, trong nỗi đau khổ tột cùng khi sắp phải mất đi người con trai của mình, Kamijou đã viết những bức thư đe dọa gửi tới công ty của vận động viên trượt tuyết mình từng hâm mộ để giải tỏa nỗi buồn thì đây là suy luận không mấy hợp lý.

“Bà có thể cho tôi xem qua phòng làm việc của ông nhà có phải không?” Yuzuki thử hỏi.

“Phòng… làm việc sao?”

“Tôi cũng không có ý gì đâu. Tôi chỉ muốn xem thử có thứ gì cho thấy có mối liên hệ giữa ông nhà với công ty phát triển Shinsei hay với Hida Kazami không thôi.”

Setsuko *à* lên một tiếng và gật đầu nhưng bà ấy nhăn mặt và tỏ thái độ e ngại. “Tôi có thể cho anh xem căn phòng nhưng tôi e là anh sẽ chẳng tìm được thứ như anh mong đợi đâu. Thực ra cảnh sát đã đến đây và mang đi không chỉ máy tính mà gần như toàn bộ sách cũng như giấy tờ. Họ cho

chúng vào thùng rồi đem đi.”

Bất giác, Yuzuki tặc lưỡi. Nhưng nghĩ cho kĩ thì không có lý gì mà cảnh sát lại không làm như thế.

Nhưng nếu vậy, Yuzuki sẽ phải trở về Sapporo mà không thu thập được thêm bất cứ thứ gì.

“Tôi hiểu rồi. Nhưng trước mắt bà cứ cho tôi xem phòng ông ấy có được không?”

“Vâng. Tôi sẽ dẫn anh đến đó.” Setsuko đứng dậy.

Phòng làm việc của Kamijou Nobuyuki ở hướng nam. Nó là một căn phòng kiểu Âu tươi sáng và có cửa sổ. Căn phòng rộng khoảng mười sáu mét vuông, phía tường có giá sách và kệ để đồ. Bàn và ghế được bố trí sao cho khi làm việc lưng quay ra phía cửa số. Mặt bàn trống huếch chứng tỏ ở đó có đặt chiếc máy tính và đã bị cảnh sát mang đi. Trên giá sách cũng có nhiều mảng trống với cùng lý do như vậy.

“Không biết cảnh sát đã căn cứ trên điểm gì mà mang hết những giấy tờ, sổ sách đi nhỉ?”

Nhưng cả câu hỏi này Setsuko cũng chỉ biết lắc đầu. “Tôi không biết ạ. Tôi chỉ thấy họ cho hết giấy tờ vào thùng mà không kiểm tra xem nội dung của chúng là gì.”

Yuzuki gật đầu. Thực tế có thể là như vậy.

Yuzuki tiến lại gần giá sách và nhìn lướt qua tựa đề trên gáy những quyển sách còn sót lại. Hầu hết chúng là những sách về kinh doanh hoặc chăm sóc sức khỏe. Ngoài ra còn có cả những sách liên quan đến y học. Có lẽ Kamijou muốn tìm hiểu về căn bệnh máu trắng.

“Bà cho tôi xem bên trong bàn làm việc của ông ấy có

được không?”

“Mời anh!” Setsuko đáp.

Yuzuki ngồi vào ghế, mở ngăn kéo của chiếc bàn gỗ mun ra. Trong ngăn kéo cũng gần như trống không. Chỉ còn bút viết, hộp đựng danh thiếp, con dấu là còn sót lại.

“Có vẻ mọi thứ đã bị đem đi hết rồi.” Yuzuki nở một nụ cười méo xệch.

“Vâng ạ. Cả danh sách và thư họ cũng mang đi cả rồi. Nhưng thứ họ tìm kĩ nhất là những ghi chép giống sổ nhật ký. Họ hỏi tôi rất kĩ rằng chồng tôi có viết nhật ký hay không.”

“Ông nhà không viết ạ?”

“Chắc chắn là như vậy. Ít nhất thì tôi cũng chưa từng nghe thấy ông ấy nói về chuyện ấy.”

Yuzuki gật đầu rồi tiếp tục mở những ngăn kéo khác. Ngay lập tức, mắt anh dừng lại ở một thứ.

Có bốn chiếc hộp nhựa đỏ, đen, xanh và vàng nằm bên trong. Hộp màu đỏ, xanh, vàng trống không. Anh cầm hộp màu đen mở ra thử. Bên trong là những tấm bưu thiếp chưa sử dụng. Cột người gửi có ghi địa chỉ của ngôi nhà này.

“Có chuyện gì vậy?” Setsuko hỏi bằng ánh mắt đầy vẻ lo lắng.

“Mấy tấm bưu thiếp này là thế nào đây ạ?”

“Nó chỉ là bưu thiếp bình thường. Chồng tôi thường tự mình viết thư cảm ơn khi nhận quà biếu này nọ. Hình như chồng tôi dùng nó những dịp như vậy.”

“Chiếc hộp này chồng bà nhận được từ cửa hàng in à?”

“Không ạ. Cái đó tôi mua ở một trung tâm thương mại trước ga. Chồng tôi nói ông ấy cần hộp đựng bưu thiếp này.”

Yuzuki đặt những chiếc hộp màu đỏ, màu xanh, màu vàng lên bàn. “Ba chiếc hộp này cũng là bà mua sao?”

“Vâng. Cả bộ là năm chiếc tất cả.”

“Năm chiếc?” Yuzuki kiểm tra lại trong ngăn kéo. “Trong này chỉ có bốn chiếc thôi.”

“À vậy sao? Thế có thể chồng tôi đã mang đi đâu rồi. Tôi nhớ đúng là còn một chiếc nữa màu trắng.”

“Màu trắng…” Yuzuki nhìn chằm chằm vào người phụ nữ. “Bà chắc chứ?”

Setsuko chau mày hỏi với vẻ nghi ngờ. “Tôi nghĩ là tôi không nhầm đâu. Nhưng chuyện gì vậy ạ?”

“Dạ, không có gì ạ. Trừ hộp màu đen ra, các hộp còn lại đều không có gì bên trong.”

“Như tôi đã nói rất nhiều lần rồi đó. Cảnh sát cũng đã mang chúng đi rồi.”

“Hóa ra là thế.” Yuzuki cất những chiếc hộp lại vào trong ngăn kéo, thao tác của anh nhanh gọn hơn. Anh đã kiểm tra những ngăn kéo khác nhưng không tìm thấy chiếc hộp màu trắng đâu.

Yuzuki đứng dậy. “Đúng như bà nói. Trong căn phòng này chẳng còn chút manh mối nào.”

“Tôi cũng chỉ biết chờ đợi thông tin từ phía cảnh sát. Thực sự tôi rất băn khoăn không biết phải làm gì. Tôi chỉ toàn nghĩ ông nhà tôi vô tình bị cuốn vào vụ tai nạn xe buýt. Nhưng lẽ nào ông ấy đã tự lên kế hoạch tự sát…”

“Tự sát? Cảnh sát đã nói như vậy sao?”

“Nếu ông nhà tôi là người đã gửi những bức thư đe dọa tới công ty phát triển Shinsei thì cũng có khả năng ông nhà tôi là người gây ra vụ tai nạn.”

“Bà nghĩ gì về điều này?”

Trán Setsuko hẳn một nếp nhăn sâu giữa trán. Bà ấy lắc đầu rất quả quyết. “Sao tôi có thể tin được. Người đó có gan làm vậy chỉ có thể là khi muốn đánh đổi tính mạng của mình để cứu con trai thôi.”

Trong lời lẽ của Setsuko đầy tính thuyết phục. Đúng là rõ ràng, đối với Kamijou Nobuyuki, điều ông ấy lo lắng nhất chắc chắn phải là chuyện làm thế nào để có thể cứu được con trai mình. Nếu ông ấy vứt bỏ điều ấy và chọn cách tự sát kỳ lạ như thế kia thì thật không thể tin nổi.

“Chỉ cần ông ấy tỉnh lại thì…” Setsuko cúi gằm xuống, cắn chặt môi.

“Về sự việc lần này, bà định xử trí như thế nào với giới truyền thông?”

Setsuko cho thấy bà ấy vô cùng bối rối trước câu hỏi của Yuzuki. “Hiện tại, phía chúng tôi chưa phát biểu gì trước dư luận. Hình như cảnh sát cũng chưa nghĩ gì về chuyện này.”

“Thế thì không sao ạ. Nhưng nếu có thông tin gì được hé lộ thì bà có thể liên lạc ngay cho chúng tôi được không ạ?”

“Tôi hiểu rồi. Trong trường hợp như vậy tôi sẽ liên lạc ngay lập tức.”

“Mong bà giúp đỡ chúng tôi.” Yuzuki nói rồi cúi đầu.

Sau khi rời khỏi nhà Kamijou, Yuzuki trở lại ga Nagaoka và đi một vòng xem các cửa hàng văn phòng phẩm trong các siêu thị hoặc trung tâm thương mại ở gần ga. Nhưng không ở đâu bán những chiếc hộp giống với hộp ở nhà Kamijou. Kamijou đã hỏi nhân viên văn phòng phẩm nhưng không ai biết loại

hộp đó.

Yuzuki quyết định vào một cửa hàng cà phê, vừa uống cà phê vừa sắp xếp lại mọi thứ trong đầu.

Anh không thu được thông tin đáng giá nào ở nhà Kamijou. Nhưng thay vào đó anh lại phát hiện ra chuyện không thể tin nổi.

Những chiếc hộp nhà Kamijou giống hoàn toàn với chiếc hộp nhựa Hida đã đưa cho anh. Hơn nữa, chiếc hộp mà Hida cầm là chiếc hộp màu trắng bị mất ở nhà Kamijou.

Không thể nghĩ đây là chuyện ngẫu nhiên được. Bởi vì nó là chiếc hộp không phải ở đâu cũng có.

Nếu không phải ngẫu nhiên thì chiếc hộp kia do Kamijou trao cho Hida. Tức hai người bọn họ đã gặp nhau từ trước.

Vấn đề là Kamijou chỉ đưa cho Hida mỗi chiếc hộp hay là thế nào? Tờ giấy có dấu điểm chỉ cuối cùng là thứ thuộc về ai?

Không nghi ngờ gì nữa. Chính dấu điểm chỉ đó là của mẹ của Hida Kazami. Nhóm Yuzuki đã giám định nó trên cơ sở khoa học. Như vậy thì chỉ có thể suy luận được rằng nó thuộc về Hida mà thôi.

Yuzuki vừa nghĩ đến đây thì điện thoại đổ chuông. Là điện thoại của Kotani. Yuzuki nghe máy thì Kotani đã hỏi ngay về kết quả chuyến thăm nhà Kamijou.

“Việc ông Kamijou kia đã viết những bức thư đe dọa là thật.” Yuzuki báo cáo. “Nhưng không rõ lý do của ông ấy là gì. Vợ ông ấy hình như cũng không biết gì hết. Có thể cảnh sát cũng chưa nắm được thêm thứ gì mới cả.”

Kotani thở dài một tiếng lớn tới mức đầu dây bên kia cũng có thể nghe được. “Anh mất công đi đến tận đó mà không thu

được bất cứ thứ gì à?”

“Dù anh có nói thế thì…”

Yuzuki do dự, không biết có nên kể chuyện về chiếc hộp nhựa không. Nhưng rồi anh đã quyết định im lặng.

“Nghe nói cảnh sát Hokkaido ngày mai sẽ đến công ty xây dựng KM để điều tra. Cũng có thể sẽ tìm ra được gì nên anh cứ ở đó đến hết ngày mai cho tôi.”

“Tức là tôi sẽ ngủ lại ở khách sạn đêm nay à?”

“Nghe anh nói có vẻ bất mãn nhỉ?”

“Ý của tôi không phải là như vậy.”

“Vậy thì tôi có món quà sẽ khiến anh muốn ở lại Nagaoka đêm nay đây. Dạo này anh đang hướng sự quan tâm của mình sang vợ của Hida phải không?”

“Bởi vì hình như bà ấy có cùng kiểu gen di truyền với Hida Kazami.”

“Hình như bà ta cũng xuất thân từ Nagaoka đấy.”

“Sao cơ?” Yuzuki bỗng nắm chặt lấy điện thoại. “Có thật không ạ?”

“Sáng nay tôi đã nói chuyện với huấn luyện viên Takakura và biết được chuyện đó. Hình như vợ của Hida đã từng làm việc khách sạn Crown. Đám cưới của họ cũng được tổ chức ở đó. Huấn luyện viên Takakura cũng đã tới dự đấy.”

“Là khách sạn Crown phải không ạ?”

“Có vẻ anh đã muốn ngủ lại ở khách sạn đó rồi.”

Có thể hình dung Kotani đang nở một nụ cười mãn nguyện.

“Nhưng tôi vốn đâu có ý định cãi lại mệnh lệnh của cấp trên đâu.”

Yuzuki cúp máy. Anh rời khỏi cửa hàng cà phê và nhanh chóng tìm khách sạn Crown bằng bản đồ chỉ dẫn gần đó. Nó nằm ở vị trí cách nhà ga năm phút đi bộ.

Không biết có phải vì là ngày thường không nên khách sạn rất vắng khách. Khi Yuzuki đến để đặt phòng thì ngay lập tức họ đã bố trí cho anh một phòng đơn.

Anh định hỏi xem họ có biết về người vợ của Hida Hiromasa hay không nhưng anh đã nghĩ lại khi nhìn vào người đang nói chuyện với mình. Người làm thủ tục nhận phòng cho anh là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi. Có khi anh ta còn chẳng biết Hida là ai.

Yuzuki mang đồ lên cất trong phòng rồi đi một vòng trong khách sạn hòng tìm xem có ai trong khách sạn có vẻ biết về vợ của Hida. Chợt nhớ ra một điều, Yuzuki hướng về phía tầng hai của khách sạn. Vì ở đó là phòng trao đổi với khách hàng thông tin liên quan đến đám cưới.

Yuzuki nhanh chóng tìm ra được văn phòng đó. Bên cạnh cửa ra vào có khu trưng bày bằng kính. Ở đó có treo ảnh cưới của những cặp vợ chồng đã tổ chức đám cưới tại đây.

Yuzuki thờ ở đảo mắt khắp một lượt rồi dừng lại trước một bức ảnh đóng khung trang trọng và chân anh cũng thôi không bước tiếp nữa. Chú rể trong bức ảnh không ai khác chính là Hida Hiromasa. Phía dưới bức ảnh có ghi Vợ chồng của cựu tuyển thủ Olympic Hida Hiromasa và Tomoyo đã tổ chức đám cưới tại khách sạn này.

Ánh mắt Yuzuki lóe lên tia nghi ngờ. Anh nhìn kĩ vào khuôn mặt của cô dâu Tomoyo.

Trông không giống với Hida Kazami mấy nhỉ…? Đó là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Yuzuki.

27

Người đàn ông đối diện nhìn vào danh thiếp của Yuzuki đầy hồ nghi. Yuzuki nhanh chóng cất tấm danh thiếp của người đàn ông vào túi áo trong. Trên danh thiếp có ghi chức vụ của anh ta là trưởng phòng tổng vụ khách sạn Crown Nagaoka và tên của anh ta là Maemura Kazuo được in trên tấm danh thiếp.

“Vậy à? Hóa ra cô con gái của ông Hida làm việc trong công ty ông. Tôi không biết điều đó.” Cuối cùng thì Maemura cũng chịu rời mắt khỏi tấm danh thiếp và ngẩng mặt lên. Ánh mắt dè chừng của anh ta vẫn không hề thay đổi.

“Hiện giờ cô bé vẫn chưa có tên tuổi gì. Nhưng tương lai tôi nghĩ nhất định cô bé cũng sẽ được tham gia Olympic.”

“Thế thì quá tuyệt vời.” Mãi tới bây giờ Maemura mới nở được một nụ cười.

Hai người bọn họ gặp nhau ở sảnh khách sạn. Khi Yuzuki đi ra quầy lễ tân và nói muốn họ cho anh biết thông tin về đám cưới của Hida Hiromasa trước kia thì Maemura xuất hiện. Anh ta có một khuôn mặt cũng như cơ thể to lớn, trông có vẻ là một người điềm đạm nhưng ánh mắt khiến người ta cảm thấy không dễ gì qua mặt anh ta được cả. Dù khách có là người thế nào chăng nữa anh ta vẫn tỏ thái độ lạnh lùng,

bất chấp.

“Thực ra, hiện giờ tôi đang đi thu thập thông tin về vận động viên Hida Kazami để làm tư liệu quảng cáo. Vì vậy tôi cũng tìm kiếm cả thông tin về bố mẹ của cô bé. Theo như tôi được biết thì hình như mẹ của cô bé đã từng làm việc ở khách sạn này. Vì vậy, mà đám cưới của họ cũng được tổ chức tại đây?”

Maemura gật đầu trước câu hỏi của Yuzuki. “Đúng như anh nói. Vận động viên nổi tiếng như ông ấy bình thường lẽ ra nên tổ chức một đám cưới quy mô lớn hơn tại lễ đường của thành phố lớn. Nhưng chúng tôi rất lấy làm biết ơn khi vợ chồng ông ấy đã chọn tổ chức lễ cưới tại một khách sạn địa phương nhỏ bé như của chúng tôi. Nhờ vậy mà hình ảnh của chúng tôi cũng được tuyên truyền đi nhiều nơi. Anh đã xem ảnh chưa?”

“Tôi đã mạn phép xem rồi. Tôi nghĩ những bức ảnh rất đẹp. À, anh Maemura đã từng làm việc với vợ của ông Hida chưa?”

“Có thưa anh.” Maemura trả lời một cách thản nhiên. “Tôi nghĩ là khoảng hai năm. Nhưng cô Hayakawa hay đi đến khu Naeba* vào mùa đông nên tôi không cảm giác được làm việc nhiều với cô ấy.”

Naeba là khu trượt tuyết ở tỉnh Niigata.

“Cô Hayakawa?”

“À, tôi xin lỗi. Là vợ của ông Hida.”

Maemura cho biết họ cũ của Hida Tomoyo là Hayakawa.

“Bà ấy là người như thế nào ạ? Ông cứ nói những gì mà ông nhớ cũng được.” Yuzuki đã sẵn sàng trong tư thế ghi

chép.

Maemura nghiêng đầu, gật gù. “Nếu nói một câu thì cô ấy là người ít nói, rất chăm chỉ và sạch sẽ. Có lẽ cô ấy không giỏi giao tiếp với người khác. Cô ấy là người chắc chắn, tỉ mẩn hơn là một người sôi nổi, năng nổ.”

“Nhưng lấy một người như vận động viên Hida thì chắc bà ấy phải giỏi thể thao chứ ạ?”

“Cái đó biết thế nào nhỉ? Hình như cô ấy quen ông Hida khi được cử đi làm việc ở Naeba nhưng tôi nghe nói không phải nhờ trượt tuyết họ biết đến nhau đâu.” Nói đến đây Maemura đứng dậy. “Anh đợi tôi một chút có được không? Cũng có thể có người biết câu chuyện rõ hơn tôi.”

“Vậy nhờ ông giúp cho.” Yuzuki cúi đầu.

Khoảng mười phút sau Maemura quay lại. Theo sau ông ta là một người phụ nữ tầm năm mươi tuổi.

“Anh đến đúng lúc quá. Chị ấy hình như vào khách sạn cùng một đợt với cô Hayakawa.” Maemura giới thiệu về người phụ nữ phía sau mình. Người phụ nữ tên là Sugai Ryoko phụ trách tổ chức các buổi tiệc trong khách sạn,

Theo như lời chị ta nói thì cùng vào khách sạn làm một đợt với chị có tất cả năm người nhưng chỉ duy nhất mình chị còn làm việc ở khách sạn tới tận bây giờ.

“Khi Tomoyo còn làm việc ở đây, tôi và cô ấy hay đi ăn với nhau lắm. Nhưng sau khi kết hôn với ông Hida, cô ấy cũng có khi phải lên Tokyo nên chúng tôi ít giao lưu với nhau hơn.” Nói tới đây trông mặt Sugai Ryoko có vẻ buồn buồn. “Mãi sau này tôi cũng mới được biết rằng cô ấy đã mất rồi. Lúc biết điều đó tôi rất sốc.”

Yuzuki cũng biết về việc Hida Tomoyo mất nhưng anh

không biết đó là tai nạn gì.

“Bà ấy là người như thế nào ạ?” Yuzuki lại hỏi.

“Cô ấy là người rất biết nghĩ cho người khác. Hình như cô ấy chưa bao giờ mắc lỗi nào lớn trong công việc cả. Cũng có người nói xấu rằng cô ấy quá chú ý đến mấy việc nhỏ nhặt nhưng với tôi chẳng qua chỉ là do cô ấy quá chăm chỉ trong công việc mà thôi.” Sugai Ryoko nói bằng giọng rất rành mạch.

“Bà ấy có sở thích gì không ạ? Ví dụ như chơi một môn thể thao nào đó?”

“À, chuyện đó…” Người phụ nữ nghiêng đầu. “Tôi không nhớ là đã nói chuyện hồi còn là học sinh chúng tôi chơi môn thể thao nào. Hồi đó tôi đã bắt đầu chơi golf và có từng rủ cô ấy chơi cùng nhưng tôi nhớ cô ấy đã từ chối vì nói rất mình kém thể thao.”

“Kém… sao ạ? Ôi…” Những dòng ghi chép của Yuzuki trở nên mờ nhạt đi.

Theo như thống kê của nhóm nghiên cứu Yuzuki, hầu hết những người sở hữu kết hợp gen kiểu F bất luận có kinh nghiệm chơi môn thể thao nào đó hay không thì cũng chẳng có ai trong số họ nghĩ rằng mình kém thể thao. Yuzuki cho rằng lý do là vì nội dung của các môn thể dục ở trường cấp một và cấp hai có liên quan đến điều này. Vì thế có thể khẳng định họ chơi rất giỏi các môn thể dục dụng cụ như tập với thảm, nhảy cầu, hay tập với gậy. Ngoài ra, những người có kết hợp gen kiểu F có sự cân bằng cơ thể một cách tuyệt vời nên những vận động như trên không mấy khó khăn đối với họ. Chính vì thế nếu Hida Tomoyo nói rằng bà ấy rất kém thể thao thì không thuyết phục.

“Này anh…” Trong lúc Yuzuki đang im lặng thì Sugai

Ryoko mở lời như để tìm kiếm điều gì đó. “Việc lấy tư liệu thế này có liên quan đến sách của ông Hida phải không?”

Yuzuki bối rối trước câu hỏi của người phụ nữ. “Sách của ông Hida sao ạ? Nó… là gì vậy ạ?”

“Ông ấy có nói rằng ông ấy sẽ viết một cuốn tự truyện.”

“Viết tự truyện? Ông Hida viết ạ? Tôi cũng chưa nghe ông ấy nói gì.”

“Vậy sao? Thế thì có thể do tình cờ…”Sugai Ryoko lẩm bẩm như thể nói một mình.

“Chuyện này là sao ạ? Vì sao chị biết được chuyện ông Hida sẽ viết tự truyện ạ?”

“Vì hôm qua có điện thoại của ông ấy gọi đến cho tôi.”

“Sao cơ?” Yuzuki nói lớn. “Ông ấy… ông Hida đã gọi điện ạ?”

“Vâng ạ. Cũng đã quá lâu rồi tôi không liên lạc gì nên tôi đã rất bất ngờ.”

“Ồ, thật thế sao? Ông Hida sẽ viết một cuốn tự truyện à?” Maemura đang đứng bên cạnh nói với giọng chậm rãi.

“Hình như là gợi ý của một nhà xuất bản nào đó. Ông ấy nói cũng không chắc mình có thể viết tốt được hay không nhưng trước hết thì ông ấy đang sắp xếp lại các chuyện ngày xưa. Ông ấy nói muốn viết về Tomoyo nên nhờ tôi giới thiệu cho người biết rõ về cô ấy trước khi gặp mình.” Sugai Ryoko vừa nói, vừa nhìn Yuzuki và Maemura. “Cho nên tôi mới nghĩ chắc chắn việc lấy tư liệu này có liên quan đến việc ấy…”

Yuzuki định lợi dụng chuyện này để khai thác thông tin nhưng nếu lúc này mà nói chúng có liên quan đến nhau thì cũng khó vì đã quá muộn rồi.

“Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nhưng không thể

nói chúng là ngẫu nhiên được. Những người bình thường có thể chưa biết nhưng cô bé Hida Kazami ở công ty tôi hiện nay đang là một vận động viên rất được chú ý trong giới trượt tuyết. Vì thế, để nâng cao danh tiếng cho công ty, chúng tôi đã lên kế hoạch này. Một nhà xuất bản nào đó có quan tâm đến cô bé và nhờ cha cô bé, ông Hiromasa viết một cuốn tự truyện thì cũng là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra."

"Vậy sao ạ? Con gái của ông ấy nổi tiếng… Ngày hôm qua ông Hida không hề nhắc tới chuyện đó."

"Chắc ông ấy ngại thôi. Ông ấy là người không bao giờ khen con gái đâu."

"Bản thân ông ấy cũng đã từng là vận động viên hàng đầu nữa mà." Sugai Ryoko gật gù nói.

"Vậy ông Hida muốn chị giới thiệu một người như thế nào ạ? Tôi cũng rất muốn biết."

Ngay lập tức, lông mày của Sugai Ryoko chùng xuống như muốn tỏ ý xin lỗi. "Tôi đã không thể nghĩ ra được một ai phù hợp. Như lúc nãy tôi cũng đã nói, tôi nghĩ có thể mình là người thân thiết nhất với cô ấy. Tôi cũng đã từng nghe về một người bạn thân thời cao đẳng của cô ấy nhưng không biết rõ về người ấy. Tôi cũng nói với ông Hida như vậy."

"Thế à? Vậy khi nghe thấy thế ông Hida đã nói gì ạ?"

"Ông ấy bảo đành vậy. Ông ấy cũng bảo xin lỗi vì đã làm phiền bởi một chuyện không đâu."

"Nội dung cuộc nói chuyện chỉ có thế thôi sao?"

"Vâng. Tôi cũng có nói với ông ấy, nếu có dịp tới đây thì nhất định ông hãy ghé qua khách sạn này."

Yuzuki mở to mắt. Nhưng trước khi anh kịp mở lời thì Maemura đã nói.

“Ông Hida đã đến đây sao?”

“Vâng. Ông ấy đã đến đây hai ngày trước.”

“Tại sao ông ấy không nghỉ ở khách sạn này nhỉ?”

“Ông ấy cũng đã xin lỗi về điều đó. Vì không biết sẽ ở khoảng bao nhiêu ngày nên ông ấy đã thuê một khách sạn thương mại để có thể ở đó lâu dài. Với lại ông ấy có lý do rằng không muốn bị chú ý. Nếu ông ấy ở khách sạn của chúng ta thì có thể sẽ bị những vị khách khác chú ý đến. Vì ảnh cưới của ông ấy được bày tầng hai phòng tư vấn dịch vụ cưới hỏi mà.”

“Hóa ra là chuyện đó. Nếu ông Hida mà tới đây tôi nghĩ chắc chúng ta có thể đáp ứng được theo nguyện vọng của ông ấy thôi.” Maemura vẫn không chịu từ bỏ.

“Chị có hỏi xem ông ấy đã ở khách sạn nào không?” Yuzuki hỏi.

“Tôi đã hỏi rồi. Đó là khách sạn Tozai Inn.”

“Khách sạn đó à? Đúng là ở đó tiền phòng rẻ hơn chúng ra một nửa.” Maemura cười gượng gạo.

Còn về phần Yuzuki, chuyện lại tiến triển theo hướng anh không ngờ tới. *Hida đến Nagaoka để làm gì nhỉ?*

Sau khi cảm ơn Maemura và Sugai Ryoko, Yuzuki rời khỏi khách sạn. Anh quay trở về phòng mình để kiểm tra xem khách sạn Tozai Inn nằm ở đâu. Nếu đi bằng taxi thì cũng chỉ mất vài phút. Yuzuki với lấy áo khoác rồi lại ra khỏi phòng. Yuzuki leo lên chiếc taxi đỗ trước khách sạn và thông báo nơi mình muốn đến. Yuzuki cũng đã gọi điện báo với Hida nhưng anh có cảm giác ông ấy sẽ không chịu gặp anh ở đó. Vì theo

những gì anh nghe được từ Sugai Ryoko thì hình như Hida muốn làm mọi việc trong im lặng.

Còn về cuốn tự truyện, chắc chắn ông ấy đã nói dối vì thực tế, hiện tại cái tên Hida Kazami còn quá mới mẻ để được một nhà xuất bản nào đó chú ý tới. Thậm chí cái tên Hida Hiromasa của hai mươi năm về trước cũng không còn mấy người ngày nay nhớ được.

Điều mà Yuzuki vẫn còn băn khoăn là chuyện hình như Hida đang tìm hiểu về vợ mình trước khi ông kết hôn với bà ấy. Mục đích của ông ấy là gì? Nhưng không thể có chuyện Hida sẽ hợp tác vào nghiên cứu của Yuzuki. Trường hợp đúng là như vậy thật thì chắc chắn ông ấy phải nói với anh.

Taxi đã đến khách sạn Tozai Inn. Yuzuki đi thẳng đến lễ tân và nói rằng chắc chắn có ông Hida Hiromasa đang trọ ở khách sạn này.

“Xin thứ lỗi, ông là?” Nam nhân viên ở lễ tân hỏi.

“Tôi là Yuzuki.” Anh chìa danh thiếp của mình ra.

Nam nhân viên biến mất vào bên trong một lúc. Có thể anh ta gọi điện lên phòng của Hida. Nếu là tính cách của ông ấy thì chắc chắn ông ấy không thể bảo với người nhân viên khách sạn là hãy đuổi vị khách đó về. Vì Hida định ở lâu tại khách sạn này nên có lẽ ông ấy không muốn khách sạn nghĩ rằng mình là vị khách có nhiều chuyện phiền toái.

Khoảng một phút sau, người nam nhân viên khách sạn quay trở lại.

“Phòng của ông Hida là phòng 1025. Ông ấy nói mời ông lên phòng.”

Yuzuki cười đắc thắng. Mọi việc có vẻ tiến triển đúng như anh nghĩ.

Yuzuki đi thang máy lên tầng mười và tới gõ cửa phòng 1025. Chẳng mấy chốc cánh cửa mở ra. Từ khe hở chỉ khoảng hai mươi cen-ti-mét, Hida nhòm khuôn mặt với ánh mắt sáng quắc ra bên ngoài.

“Mình cậu thôi à?”

“Đương nhiên ạ.”

Sau khi Yuzuki trả lời thì cuối cùng Hida đã mở rộng cửa cho anh vào.

Nó là một căn phòng đơn. Ngoài một chiếc giường thì chỉ có thêm một chiếc bàn nhỏ và một chiếc ghế. Trên bàn có một tập tài liệu đã được đóng lại.

“Tôi đã thử nghĩ vì sao cậu lại biết tôi ở đây nhỉ?” Hida ngồi xuống giường. “Chỉ có một khả năng duy nhất đó là cậu đã đến khách sạn Crown Nagaoka.”

“Đúng như ông dự đoán. Cũng có phần may mắn nhỉ.”

“Cậu tới Nagaoka làm gì? Lẽ nào cậu đến đây để điều tra về lý lịch thể thao của vợ tôi?”

“Là mệnh lệnh của công ty. Tôi đã đến và gặp vợ của ông Kamijou. Tức là một sự thật trái với những gì chúng ta dự tưởng đã được làm sáng tỏ.”

Yuzuki nói rằng khả năng Kamijou Noboyuki là thủ phạm đã gửi đi những bức thư đe dọa ngày càng cao. Hình như lần đầu tiên Hida nghe nói đến chuyện này nên mắt ông mở to, mặt trở nên căng thẳng.

“Tại sao người đó lại có thể làm một chuyện…?”

“Tôi đã đến nhà ông Kamijou để tìm hiểu nguyên nhân. Nhưng thật tiếc, tôi lại chẳng thu thập được gì. Hình như vợ ông ấy cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

“Thế còn vụ tai nạn xe buýt, tình hình đến đâu rồi?”

“Hiện tại, cảnh sát đang cho rằng phải chăng thủ phạm gây ra vụ tai nạn và kẻ đe dọa kia là một. Nếu đúng như vậy thì vụ tại nạn đó do chính ông Kamijou sắp đặt.”

“Nghĩa là tự sát hay sao?”

“Cũng có khả năng là như thế. Nhưng bình thường không ai lại chọn tự sát kiểu đó. Tuy vậy, nếu suy luận rằng kẻ viết những bức thư đe dọa lại ngẫu nhiên bị cuốn vào vụ việc thì cũng không tự nhiên. Theo suy đoán của tôi thì ngay từ đầu phải chăng người mà tên hung thủ muốn nhắm đến là ông Kamijou.” Yuzuki kéo chiếc ghế phía trước bàn ra rồi ngồi xuống. Khi anh mở tập tài liệu ra thì thấy rất nhiều những bức ảnh. Trong ảnh chụp một người phụ nữ trẻ.

Hida đứng dậy, giật lấy tập tài liệu. “Cậu vẫn tự tiện xem đồ của người khác như vậy sao?”

“Người phụ nữ trong bức ảnh đó là vợ ông phải không? Tôi đã thấy ảnh của bà ấy ở khách sạn Crown Nagaoka. Trông hai người thật hạnh phúc.”

Hida thở dài. “Tôi không nghĩ bức ảnh vẫn còn được treo ở đó. Đã hơn ba mươi năm trôi qua rồi, vậy mà…”

“Bức ảnh của một người nổi tiếng từng tổ chức đám cưới tại đó là tài sản quý giá đối với một khách sạn như thế.”

“Ngày mai tôi sẽ gọi điện đến khách sạn nhờ họ gỡ nó xuống. Tôi không muốn xấu hổ thêm nữa.”

“Ông xấu hổ vì việc bức ảnh được trưng bày mà lại không phản kháng gì về việc viết một cuốn tự truyện sao?”

Mắt Hida quắc mắt lên trước câu hỏi của Yuzuki. “Cậu nghe từ cô Sugai Ryoko sao?”

“Là nhà xuất bản nào vậy ạ? Chắc ông vất vả khi phải làm việc trực tiếp với họ lắm? Hay để tôi đứng ra làm trung gian

cho?”

Hida xua tay. “Chỉ là một nhà xuất bản không tên tuổi thôi mà. Xã hội có những kẻ thích tò mò nên họ mới nhờ một kẻ đã thuộc vào dĩ vãng như tôi viết sách. Cũng có chuyện như thế mà.”

“Ông vẫn có thể đến đây thu thập tài liệu cho cuốn tự truyện trong khi ở Sapporo xảy ra vụ việc như thế và người con gái duy nhất còn chưa biết có được tham gia giải đấu tranh cúp thế giới hay không sao?”

“Đây là việc đã có trong kế hoạch từ trước. Cậu đừng suy luận lung tung.”

“Kể cả ông có nói như thế.” Yuzuki nhìn chằm chằm vào tay Hida. “Ông có thể cho tôi xem tập tài liệu đó không?”

“Chỉ là những bức ảnh thôi.”

“Nếu thế thì tôi xem cũng không vấn đề gì đúng không? Hay là có điều gì khiến ông không thể cho tôi xem được?”

Hida thở dài, đẩy tập tài liệu về phía Yuzuki. “Cậu thích thì xem đi.”

Đúng là trong đó chỉ toàn là những bức ảnh chụp. Chủ yếu là những bức ảnh thời Hida Tomoyo còn trẻ. Có cả những bức ảnh thời thiếu nữ của Tomoyo.

“Ông Hida.” Yuzuki vừa xem ảnh vừa nói. “Tóm lại ông đang làm gì vậy? Tại sao bây giờ ông lại cần tìm hiểu về quá khứ của vợ mình?”

“Tôi đã nói là để viết một cuốn tự truyện rồi mà.”

“Ông nghĩ có thể thuyết phục tôi bằng cách giải thích như vậy sao? Tôi biết rõ ông là người không thể viết được những thứ như vậy đâu.”

Hida bĩu môi rồi quay sang ngang. “Không liên quan đến

cậu.”

“Ông hãy nói ra đi. Nếu là việc tôi có thể giúp được tôi sẽ giúp.”

“Không cần. Xin lỗi nhé, cậu mau về cho.” Hida với tay về phía Yuzuki đang cầm tập tài liệu.”

“Ông đợi đã. Bức ảnh này là thế nào ạ?” Yuzuki chỉ vào một tấm ảnh. Bức ảnh chụp Tomoyo mặc đồng phục thủy thủ.

“Bức ảnh này thì làm sao? Chỉ là ảnh thời vợ tôi là học sinh cấp hai thôi mà.”

“Cái đó thì tôi hiểu. Là tôi đang nói địa điểm chụp bức ảnh cơ.”

“Địa điểm?”

“Ông hãy nhìn đằng sau đi. Ông có biết nó là cái gì không?” Yuzuki chỉ vào phía sau Tomoyo và nói. “Đây là cây xà, thứ dùng trong thể dục dụng cụ. Đây là phòng thể chất của một nơi nào đó.”

Hida nheo mắt lại để nhìn cho rõ tấm ảnh. “Đúng là có vẻ như vậy. Nhưng thế thì sao chứ? Có thể là phòng thể chất ở trường hoặc đại loại như thế.”

Yuzuki lắc đầu. “Không chỉ là thanh xà đâu mà những trường cấp hai có giảng dạy môn nhảy xà cũng rất hiếm. Đây phải là phòng thể chất rất lớn. Hơn thế nữa có rất nhiều dụng cụ thể dục dụng cụ được đặt ở đây chứng tỏ lúc đó đã diễn ra sự kiện nào đó như là đại hội thể thao chẳng hạn. Đương nhiên là đại hội thể dục dụng cụ rồi. Chắc chắn ở một nơi như vậy không thể nào lại có những học sinh cấp hai không liên quan.”

Hida nhìn bức ảnh rồi ngẩng đầu lên. “Tôi chưa từng nghe

đến chuyện vợ tôi từng chơi thể dục dụng cụ.”

“Chỉ là ông chưa từng nghe thôi phải không? Hoặc đơn giản, có thể ông đã quên nó.”

“Tôi nghĩ chắc chắn không phải vậy… À, mà cũng có thể vợ tôi từng chơi trong một khoảng thời gian.”

“Tôi mượn bức ảnh này có được không?”

“Cậu định làm gì với nó?”

“Tôi sẽ thử tìm hiểu xem khi còn học cấp hai vợ ông có chơi thể dục dụng cụ không. Tôi nghĩ với bức ảnh này ta có thể biết đó là phòng thể chất ở đâu. Có lẽ còn biết được đây là đại hội thể thao gì.”

Hida thở phì phò qua cánh mũi và nở một nụ cười như có vẻ đã đầu hàng.

“Khâm phục cậu thật đấy. Hình như trong thâm tâm cậu vẫn tin rằng năng lực thể thao chịu sự chi phối của di truyền.”

“Nếu không có niềm tin thì không thể tiếp tục nghiên cứu được. Tôi mượn nó được không?”

Sau khi nhìn kĩ bức ảnh và nhìn vào mặt Yuzuki, Hida từ từ gật đầu.

“Được thôi nhưng tôi có một điều kiện. Tôi định ở Nagaoka một thời gian nên tôi muốn sau này cậu không được xía vào bất kỳ chuyện gì của tôi nữa.”

“Nhưng nếu ông liên lạc với tôi thì không có gì là bất lợi cho ông cả.”

“Tôi muốn tự mình làm. Tôi không muốn bị người khác can thiệp vào việc của mình. Nếu cậu không chấp nhận điều kiện này thì tôi không đưa cho cậu bức ảnh được.”

Hida đảo mắt lườm Yuzuki.

Yuzuki nhăn mặt một hồi rồi cũng gật đầu. “Tôi hiểu rồi. Vậy thì từ giờ ta sẽ hành động độc lập.” Nói rồi Yuzuki gỡ tấm ảnh ra.

28

Sau khi Yuzuki đi khỏi, Hida mở tủ lạnh, lấy ra một lon bia. Ông đã mua nó ở cửa hàng tiện lợi sau khi ông có việc đi từ ngoài trở về. Trong phòng này không có thứ nào giống một quầy bar nhỏ.

Hida giật nắp rồi uống ừng ực. Ông thở *phù*. Lại một ngày vô ích trôi qua. Ngày hôm nay là ngày Hida cũng không thu thập được thêm thông tin gì mới.

Lý do Hida đến Nagaoka chỉ có một. Ông muốn làm sáng tỏ rằng Tomoyo đã mang đứa trẻ ở đâu về.

Cho tới bây giờ, Hida vẫn đã nghĩ đứa trẻ mà Tomoyo mang về từ bệnh viện mười chín năm về trước là Kazami. Con trai duy nhất của Kamijou đang phải đau đớn vì căn bệnh máu trắng nên Hida nghĩ ông cần phải nói rõ sự thật càng sớm càng tốt. Ông tin chắc rằng việc Kamijou Nobuyuki tiếp cận ông và con gái vì lý do kỳ vọng rằng có khả năng Kazami có thể trở thành người hiến tủy cho con trai của ông ấy.

Nhưng giữa Kamijou Setsuko và Kazami lại không hề có quan hệ máu mủ. Do đã kiểm tra nhóm máu để thực hiện cấy ghép tủy xương nên chắc chắn không thể có chuyện Setsuko nhớ nhầm về nhóm máu của mình. Ngược lại Kazami cũng

vậy. Con bé cũng đã làm rất nhiều xét nghiệm máu và lần nào cũng cho kết quả là nhóm máu O.

Tức là đứa trẻ bị bắt cóc không phải là Kazami. Hida nghĩ đã bao nhiêu năm nay mình cứ phải trăn trở về những phỏng đoán không đúng.

Nếu đó là sự thật thì với Hida chuyện này cứu rỗi ông hơn bất kỳ điều gì. Nhưng trong lòng ông vẫn day dứt bởi một số việc.

Thứ nhất là chuyện Tomoyo đã cất giữ mảnh báo viết về vụ việc đứa trẻ sơ sinh bị bắt cóc. Nếu là một người không liên quan thì chẳng ai lại làm việc đó.

Thứ hai là chuyện Kamijou Nobuyuki có trong tay dấu điểm chỉ bằng máu. Chủ nhân của nó là mẹ của Kazami. Điều này chắc chắn không thể nhầm lẫn được.

Vậy thì đó là ai?

Hida uống cạn lon bia thứ nhất trong nháy mắt. Ông lại mở tủ lạnh và lấy ra lon bia thứ hai. Nhưng vẫn còn hai lon bia nữa. Từ khi đến Nagaoka, tửu lượng của ông đã tăng lên. Những chán chường của việc tìm kiếm không mang lại kết quả gì đã được hòa tan bằng những lon bia.

Ông kéo túi xách, ra rồi đặt lên giường những đồ lấy ra từ trong túi. Những bức thư và album ảnh mà Tomoyo đã rất nâng niu. Vợ ông đã lưu giữ chúng cẩn thận trong tủ quần áo ở nhà.

Hida vừa uống bia vừa nhìn kĩ lại từng thứ một. Đây là thói quen của ông những ngày gần đây. Ông cũng không thể nhớ mình đã lặp đi lặp lại việc này biết bao nhiêu lần.

Từ khóa mà ông chú trọng đó là Nagaoka.

Tomoyo xuất thân ở Nagaoka. Mẹ cô ấy mất sớm. Một

mình cha của cô ấy đã nuôi cô lớn khôn. Cha của cô là lái xe taxi tự do. Để tiện chăm sóc cho cha, sau khi tốt nghiệp cao đẳng, cô vẫn lại Nagaoka và làm việc ở một khách sạn tại địa phương. Đó là khách sạn Crown Nagaoka.

Hida gặp gỡ Tomoyo bắt đầu vào mùa đông năm ấy. Địa điểm là một khách sạn ở Naeba, cùng trong chuỗi khách sạn Tomoyo làm việc nên mùa đông Tomoyo được cử tới đó để hỗ trợ. Thời điểm đó là thời điểm bùng nổ của môn trượt tuyết. Thời đại mà ngày nay không thể tưởng tượng nổi khi phải chờ cáp treo mấy chục phút, Hida là khách mời của một cuộc thi. Dù đối với người bình thường, Hida có thể là một người vô danh nhưng trong giới trượt tuyết tên tuổi của ông được mọi người biết đến. Đến cả phòng khách sạn cũng là phòng tốt nhất. Họ lại còn bố trí cho ông một hướng dẫn riêng. Đó là Tomoyo.

Hai người bọn họ đã gặp phải tình yêu sét đánh. Hida dù bận đến mấy cũng dành thời gian để gặp cô ấy. Tại sao một vận động viên nổi tiếng như Hida Hiromasa lại thường hay lui tới bãi trượt tuyết rất đỗi bình thường này. Chắc chắn ai cũng sẽ thấy hồ nghi.

Sau lần gặp gỡ đầu tiên, mùa hè của năm thứ hai họ kết hôn. Lúc đó Hida sống một mình trong căn nhà ở Saitama mà cha mẹ đã để lại. Hida đã cho xây mới lại căn nhà đó.

Mọi người đều kỳ vọng Hida sẽ sớm có con. Cả Hida lẫn Tomoyo cũng đều ao ước như vậy. Nếu có con thì phải cho nó trượt tuyết. Vợ chồng ông đã bàn với nhau như vậy ngay sau khi kết hôn.

Những ước nguyện của họ mãi vẫn chưa thành hiện thực. Họ cũng đã từng đến bệnh viện nhưng chỉ nhận được câu trả lời rằng cả hai đều không có vấn đề gì đặc biệt.

Tomoyo mang thai sau chín năm kết hôn. Cha của Tomoyo, người rất mong được nhìn thấy mặt cháu đã sang thế giới khác một năm trước đó do căn bệnh ung thư tuyến tụy.

Cho đến tận bây giờ có một điều khiến Hida vẫn phải ân hận. Đó là thời điểm sau khi biết rằng Tomoyo đã mang thai tại sao Hida không hoãn chuyến tập huấn sang tận châu Âu xa xôi. Sự thật là ông rất mong mỏi sẽ nắm được cơ hội cuối cùng khi mình còn là một vận động viên trượt tuyết. Nhưng những gì ông nhận được sau chuyến đi chỉ là để thỏa mãn cái tôi không còn gì phải luyến tiếc. Ông chỉ biết ưu tiên dành mọi tâm trí của mình cho nó và để mặc người vợ một mình với nỗi đau tột cùng là bị sảy thai. Không, nếu ông không để cô ấy lại một mình thì có lẽ cô ấy đã tránh được việc bị sảy thai.

Người vợ bị sảy thai là Tomoyo đã suy nghĩ phải làm thế nào đó để biến nó thành chuyện không có. Vì thế con đường mà cô ấy đã lựa chọn là mang về một đứa trẻ từ một nơi nào đó.

Từ chỗ này trở đi, mọi chuyện khác hoàn toàn so với những gì Hida đã từng suy nghĩ trước đây.

Nếu không phải Tomoyo đã mang đứa trẻ từ bệnh viện Ogoe Niigata về thì rốt cục cô ấy đã mang nó từ đâu về? Và người mẹ sinh ra đứa trẻ đó hiện giờ đang làm gì, ở đâu?

Đó chính là Nagaoka.

Nagaoka không chỉ là nơi Tomoyo sinh ra mà ở đó còn có bệnh viện Ogoe. Hơn thế nữa, có một thứ mà Hida đặc biệt quan tâm. Đó là câu nói của Kamijou Nobuyuki khi ông ấy đưa ra mảnh giấy có dấu điểm chỉ bằng máu.

“Vợ của ông xuất thân từ Nagaoka ở tỉnh Niigata. Thực ra người phụ nữ đó cũng xuất thân ở Nagaoka. Hơn nữa, hình

như vợ ông không còn một ai thân thích. Vì vậy, chúng tôi mới suy nghĩ phải chăng giữa vợ ông và người phụ nữ kia có mối quan hệ huyết thống nào đó."

Khi nghe thấy chuyện này, Hida đã nghĩ có thể đây là câu chuyện do Kamijou dựng lên. Những điều ông ấy nói chỉ để ép Hida làm giám định vân tay DNA. Ông đã nghĩ rằng chủ nhân của dấu điểm chỉ bằng máu chắc chắn là của vợ ông ta.

Nhưng cũng có thể Kamijou đã nói đúng sự thật. Phải chăng mẹ của Kazami cũng là một người xuất thân ở Nagaoka. Nếu là như vậy thì như Kamijou đã nói người đó có quan hệ với Tomoyo. Điều đó cũng không có gì là kỳ lạ.

Việc Hida nghĩ Nagaoka chính là chìa khóa của mọi chuyện bắt nguồn từ suy luận này. Vì thế mà ông đã có mặt ở đây.

Ông lại nhìn vào những di vật của vợ như mọi khi. Đó là những bức ảnh hồi vợ ông ở Nagaoka, là danh sách những học sinh tốt nghiệp cấp ba và cao đẳng, là những bức thư của những người bạn thân ở quê. Tất cả đều được bày ở trên giường.

Càng nhìn chung, Hida lại càng không hiểu nổi. Ông nghĩ rằng đến cả bây giờ bản thân ông cũng không biết gì về vợ mình cả. Cuộc sống vợ chồng của ông là những chuỗi ngày ông đắm chìm vào môn trượt tuyết mà không hề biết gì về vợ mình.

Hida thấy ghen tị với năng lực điều tra và năng lực hành động của Yuzuki. Sau khi tới Nagaoka, chỉ chưa đầy một ngày, cậu ta đã tìm ra nơi Hida đang ở trọ. Có thể, nếu là cậu ta thì cậu ta sẽ tìm ra được mẹ của Kazami. Đương nhiên, Hida không thể nhờ cậu ta việc đó được.

Dù như vậy thì tại sao Kamijou lại có thể làm những chuyện

như thế…?

Hida suy nghĩ về bí ẩn ấy mà Yuzuki nói với ông. Người gửi những bức thư đe dọa đến công ty phát triển Shinsei là Kamijou.

Ông không thể tìm ra được lý do vì sao ông ấy lại làm thế.

Hida với tay lấy một tập ảnh. Đó là tập ảnh mà Yuzuki đã xem. Yuzuki đã mang đi bức ảnh hồi Tomoyo còn là học sinh cấp hai. *Cậu ta định làm gì với nó?*

Lẽ nào, Tomoyo đã từng chơi môn thể dục dụng cụ? Nếu là như vậy chắc chắn cô ấy phải cảm thấy buồn lắm. Hida nghĩ chắc chắn cô ấy đã rất đau khổ vì Hida chỉ biết chuyên tâm vào trượt tuyết mà không hề lắng nghe những câu chuyện ngày xưa của vợ mình.

29

Yuzuki bắt tay vào việc ngay sáng sớm hôm sau. Anh nhanh chóng tìm ra được trường cấp hai mà Hida Tomoyo, tên cũ trước khi lấy chồng là Hayakawa Tomoyo, đã từng học. Vì trên bộ đồng phục chụp trong bức ảnh có huy hiệu của trường. Ngay lập tức, anh gọi điện tới trường và nói rằng có việc muốn hỏi liên quan đến những học sinh đã tốt nghiệp. Người phụ nữ làm việc ở phòng hành chính đương nhiên tỏ ra rất cảnh giác với anh.

Yuzuki đưa ra cái tên Hida Hiromasa và giải thích rằng anh muốn thu thập thông tin về người vợ của tuyển thủ Olympic này để viết bài. Nhưng người phụ nữ dường như không hiểu đó là chuyện gì. Có vẻ người đó hoàn toàn không biết gì về Hida. Yuzuki cảm thấy bất lực. Nếu là Tae Satoya hay Ogiwara Kenji thì chắc phản ứng của người này sẽ khác. Vận động viên nghiệp dư không gặt hái được huy chương vàng tại Olympic thì không được mọi người nhớ tới. Mà không, vốn dĩ còn chẳng ai bàn tán về những vận động viên ấy. Nghĩ vậy Yuzuki lại cảm thấy chua chát.

Nhưng khi Yuzuki nhắc đến cái tên đội trượt tuyết của công ty phát triển Shinsei thì ngay lập tức người phụ nữ nói sẽ trao đổi với cấp trên. Sau đó chị ta trở lại và nói rằng

Yuzuki có thể đến trường vào buổi chiều. Có vẻ tên công ty có sức thuyết phục hơn tên vận động viên.

Ngôi trường cấp hai đó cách ga Nagaoka ba mươi phút đi bằng taxi. Trường học màu kem, trong sân trường có đặt sẵn lưới gôn dành cho môn bóng ném.

Yuzuki tới phòng hành chính. Trước phòng có quầy tiếp khách, một người phụ nữ trung niên đeo kính đang ngồi đó. Yuzuki vừa xưng tên vừa trao danh thiếp. Hình như bà ấy là người đã nhận điện thoại nên ngay lập tức gật đầu.

Trường có một phòng nhỏ dùng để tiếp khách. Một người tên là Tanaka, trưởng phòng hành chính, khoảng năm mươi tuổi tiến vào. Tanaka xem bức ảnh mà Yuzuki đưa rồi gật đầu. “Đây đúng là đồng phục của trường chúng tôi. Nhưng nó đã lâu lắm rồi. Đồng phục bây giờ kiểu dáng đã rất khác. Huy hiệu trường thì đương nhiên vẫn thế.”

“Tôi biết đây là bộ đồng phục của hơn ba mươi năm về trước. Người vợ của ông Hida Hiromasa mà tôi đã nói chuyện qua điện thoại nếu còn sống thì năm nay cũng bốn mươi bảy tuổi.”

“Ra là vậy. Cũng có thể là như thế. Sau khi nhận được điện thoại của anh, tôi đã lên mạng tìm hiểu. Hình như ông Hida Hiromasa là một người rất xuất sắc. Ông ấy đã nhiều lần tham dự Olympic. Lần đầu tiên chúng tôi được biết vợ của một vận động viên như thế là học sinh đã tốt nghiệp ở trường chúng tôi. Nếu biết được thời ông ấy còn là vận động viên thì có thể chúng tôi cũng giúp được gì đó.”

Trong lời nói của Tanaka không có vẻ gì là xã giao. Hình như ông ấy rất vui vì vận động viên từng nhiều lần tham dự Olympic lại là chồng của một học sinh trong trường mình. Mặc dù quan hệ khá xa nhưng nó cũng liên quan đến ngôi

trường này.

“Tôi đã tìm hiểu rất nhiều về người vợ của ông Hida này. Liệu ông có thể hợp tác với tôi được không? Họ cũ của bà ấy là Hayakawa.”

Mặt Tanaka đầy vẻ nghi ngờ. “Anh nói là hợp tác nhưng cụ thể là việc gì?”

“Chẳng hạn ông có thể cho tôi xem bảng điểm của bà ấy không? Tôi rất muốn biết điểm thể dục của bà ấy.”

Nhưng Yuzuki chưa kịp nói hết câu thì Tanaka đã lắc đầu và cười một cách gượng gạo. “Chắc là không được rồi. Bảng điểm của hơn ba mươi năm trước bây giờ không còn nữa. Giả sử nó có còn đi chăng nữa thì không thể bất cẩn mà cho anh xem được. Dù gì thì tôi cũng phải trả lời anh chuyện này là không được.”

“Vậy sao ạ?”

Tanaka tỏ vẻ rất đáng tiếc nhưng đó là câu trả lời đã nằm trong dự đoán của Yuzuki.

“Vậy thì ông có thể cho tôi gặp giáo viên thể dục dụng cụ hồi đó được không?”

“Giáo viên thể dục dụng cụ?” Tanaka nhíu mày.

“Ông hãy nhìn bức ảnh này đi. Nó là dụng cụ thể dục phải không? Tôi nghĩ có lẽ người phụ nữ này thuộc câu lạc bộ thể dục dụng cụ. Vì vậy tôi nghĩ để biết được những chuyện hồi đó thì hỏi giáo viên cố vấn ngày ấy là cách tốt nhất.”

“Không, anh hãy đợi một chút.”

“Tôi nghĩ việc bảo vệ đời tư của những học sinh đã tốt nghiệp là cần thiết. Nhưng tôi nghĩ sẽ không vấn đề gì nếu ông cho tôi biết giáo viên cố vấn ngày ấy là ai.”

“Không, không phải chuyện đó.” Tanaka xua tay. “Hình

như anh đang hiểu nhầm tôi rồi. Hình như có gì đó không đúng ở đây.”

“Ý ông là?”

“Trường của chúng tôi không có câu lạc bộ thể dục dụng cụ. Tôi cũng chưa từng nghe nói về sự tồn tại của nó trước đây. Nên không có giáo viên cố vấn thể dục đâu.”

“Sao cơ?” Yuzuki bất giác thốt lên. “Có thật vậy không?”

“Đúng vậy. Đương nhiên là chúng tôi có dùng dụng cụ thể thao trong các giờ thể dục, nhưng câu lạc bộ thì không có.”

“Vậy ông nghĩ bức ảnh này là thế nào?”

Tanaka nhìn lại bức ảnh rồi lắc đầu. “Tôi không rõ. Cũng có thể là tới trường khác để cổ vũ mà? Vì đây không phải phòng thể chất của trường tôi.”

“Vậy ông nghĩ phòng thể chất này ở đâu được?”

“Ở đâu được nhỉ? Hình như cũng không phải phòng thể chất của thành phố Nagaoka. Tôi không rõ.”

Yuzuki gật đầu. Hình như mọi thứ đã chệch khỏi dự đoán của anh. Dù có ở đây thêm nữa thì cũng chẳng hy vọng sẽ thu thập thêm được gì.

“Tôi hiểu rồi. Xin lỗi đã làm phiền trong lúc ông bận rộn.” Yuzuki cúi đầu chào rồi đứng dậy.

“Nó là cuốn sách gì vậy?” Tanaka hỏi. “Hay là sẽ được chiếu trên vô tuyến?”

“Cũng có khả năng nó dùng để in quảng cáo.” Yuzuki trả lời đại khái như vậy.

“Vậy à? Nếu anh định đưa hình ảnh của trường chúng tôi vào thì anh cứ nói nhé. Tôi nghĩ là trường chúng tôi có thể chuẩn bị được.” Tanaka nói với vẻ thân thiện. Chắc ông ấy đang hy vọng nó sẽ giúp quảng bá cho hình ảnh của trường.

“Lúc đó rất mong được quý trường giúp đỡ ạ.” Yuzuki lịch sự nói và cúi đầu.

Yuzuki đi khỏi văn phòng một đoạn thì nghe thấy có tiếng bước chân lại gần. Anh quay lại thì thấy người phụ nữ ở phòng hành chính khi nãy đang chạy đuổi theo.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Yuzuki hỏi.

“À, thực ra, tôi là học sinh đã tốt nghiệp ở trường này.” Người phụ nữ rụt rè nói. “Cũng có thể tôi và cô gái kia tuổi cũng sàn sàn như nhau.”

“À à…” Yuzuki một lần nữa nhìn vào dáng vẻ của đối phương. Đúng là trông chị ta tầm tuổi ấy. Anh đưa cho chị ta xem bức ảnh. “Chị có nhớ gì về người phụ nữ này không?”

Nhưng người phụ nữ nghiêng đầu ái ngại. “Tôi không nhớ. Nếu là bạn đồng môn thân thiết thì tôi nhớ tới tận bây giờ.”

“Vậy à? Thế, tại sao chị lại chạy theo tôi?”

“Là vì câu chuyện thể thao. Như trưởng phòng hành chính đã nói, ở đây không có câu lạc bộ thể dục. Nhưng ngày xưa, đã từng có một câu lạc bộ thể dục dụng cụ rất nổi tiếng ở gần đây. Thực ra, tôi cũng đã từng tham gia khi tôi còn học tiểu học.”

“Câu lạc bộ thể dục dụng cụ? Ra vậy…”

Yuzuki nguyền rủa cho sự bất cẩn của mình. Vì Hayakawa Tomoyo mặc bộ đồng phục nên anh cứ nghĩ chắc chắn đó phải là ở câu lạc bộ ở trường cấp hai. Trẻ con nếu có tham gia thể dục dụng cụ thì về cơ bản, thông thường sẽ vào câu lạc bộ nào đó,

“Chị còn nhớ tên của câu lạc bộ đó không?”

“Tôi nhớ chứ. Nó tên là câu lạc bộ thể dục dụng cụ Misaki. Misaki được viết bằng chữ Katakana. Nhưng tiếc là cách đây

hai mươi năm về trước nó đã không còn nữa rồi.”

Yuzuki ghi lại cái tên đó vào cuốn sổ ghi chép.

“Có người nào biết rõ về câu lạc bộ đó không ạ?”

Người phụ nữ trầm tư như đang suy nghĩ rồi nói. “Câu lạc bộ thể thao đó là do một hãng bánh kẹo có tên là Bánh kẹo Misaki quản lý. Nên nếu anh đến đó hỏi thì có thể biết thêm được điều gì đó.”

“Bánh kẹo Misaki đúng không ạ? Tôi hiểu rồi. Rất cảm ơn chị vì đã cất công chạy theo tôi.”

Yuzuki cúi đầu cho một cách nhã nhặn. Anh nghĩ không hẳn là chẳng thu thập được gì mà ngược lại anh đã có một thông tin hết sức quý giá.

Sau khi rời khỏi trường cấp hai, Yuzuki dùng điện thoại để tra cứu số điện thoại của công ty bánh kẹo Misaki. Anh bấm số gọi và nói rằng muốn được họ giúp đỡ tìm hiểu về câu lạc bộ thể dục dụng cụ.

“Nếu là câu lạc bộ đó thì nó đã bị giải tán từ lâu rồi.” Giọng nói cẩn trọng, rành rọt của một người đàn ông trung niên.

“Tôi muốn gặp chủ tịch của câu lạc bộ hoặc người phụ trách của câu lạc bộ đó. Không biết ông có số điện thoại của người đó không?”

“Chủ tịch câu lạc bộ chính là tổng giám đốc công ty tôi. Nhưng ông ấy đã mất từ rất lâu rồi. Tôi nghĩ, không còn ai trong công ty biết về câu lạc bộ đó đâu.”

“Thế thì, những ghi chép hay tư liệu về câu lạc bộ đó thì thế nào ạ?”

“Tôi không rõ chúng thế nào.” Người đàn ông nói như thế không phải việc của mình. “Anh cần gấp à?”

“Nếu có thể thì…”

“Được.” Yuzuki nghe thấy tiếng đầu dây bên kia. “Tôi sẽ kiểm tra. Cứ gọi vào số máy này là được phải không?”

“Được ạ. Mong ông giúp cho.” Yuzuki cúp máy. Nhưng anh có cảm giác qua kiểu nói chuyện của người đàn ông này thì chẳng hy vọng được gì ở ông ta.

Nơi Yuzuki đến tiếp theo là ban Yanagihara của sở thị chính thành phố Nagaoka. Theo như trao đổi thì ở đó hình như có phòng chấn hưng thể thao.

Văn phòng làm việc nằm trên tầng bốn của tòa nhà. Khi thấy Yuzuki, một người đàn ông khoác áo len trùm bên ngoài áo sơ mi tiến lại gần về phía anh. “Anh cần gì?”

Yuzuki đưa cho anh ta xem bức ảnh.

“Tôi muốn biết trong bức ảnh này là đại hội thể thao gì và nó được tổ chức ở đâu? Người con gái trong bức ảnh này là học sinh cấp hai ở Nagaoka. Hình như không phải chụp ở câu lạc bộ thể thao ở trường mà là câu lạc bộ thể thao nào đó trong khu vực.”

“Đúng, đây là một học sinh cấp hai. Nếu là học sinh cấp một thì có câu lạc bộ thể dục dụng cụ dành cho thiếu nhi trong đoàn thể thao thiếu niên.”

“Có câu lạc bộ thể dục dụng cụ nào học sinh cấp hai có thể vào học không?”

“Chỗ chúng tôi không nắm được điều đó.” Người đàn ông lắc đầu.

Đúng lúc đó thì điện thoại của Yuzuki vang lên. Anh giật mình khi nhìn thấy phần hiển thị cuộc gọi đến. Đó là số điện

thoại của Công ty bánh kẹo Misaki.

“Tôi gọi về chuyện câu lạc bộ thể dục dụng cụ. Có người tên là Nishioka biết rất rõ về chuyện hồi đó.” Người đàn ông ban nãy nói.

“Ông Nishioka… là ai ạ?”

“Ông ấy là thầy giáo dạy thể dục dụng cụ. Hình như ông ấy còn là giảng viên đại học. Nghe nói ông ấy đã nghỉ hưu. Tôi biết địa chỉ của ông ấy nhưng không biết bây giờ ông ấy còn sống ở đó không.”

“Không sao đâu ạ.”

Yuzuki ghi lại địa chỉ cũng như số điện thoại mà người đàn ông cung cấp. Trong thâm tâm anh thầm xin lỗi vì đã trót cho rằng ông ta chẳng được tích sự gì.

Rời khỏi sở thị chính, Yuzuki gọi điện cho người có tên là Nishioka Shinichi. Nhìn số điện thoại, Yuzuki đoán đây là số điện thoại cố định ở nhà riêng.

Nishioka có ở nhà. Ban đầu ông ấy nói chuyện rất dè chừng nhưng khi Yuzuki nói có chuyện về câu lạc bộ Misaki muốn hỏi thì tự nhiên giọng ông ấy trở nên tươi sáng. Ông ấy còn nói tài liệu về câu lạc bộ được ông ấy cất giữ ở nhà mình.

“Nếu anh cần thì tôi sẽ sắp xếp lại chúng. Hôm nay anh có thể đến đây được không?”

“Nếu ông cho phép thì tôi biết ơn ông lắm.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ đợi anh đến.”

Địa chỉ nhà của Nishioka là ở Chuo, tỉnh Niigata. Yuzuki đi taxi đến ga Nagaoka.

Anh lên tàu siêu tốc Shinkansen và đổi sang tuyến Echigo và xuống ở ga Hakusan. Tại đó, anh lại bắt taxi và đi tiếp. Nhà của Nishioka được xây dựng gần một ngôi chùa với nhiều hàng cây. Nó là một ngôi nhà bằng gỗ cổ kính, điển hình kiểu Nhật. Khi Yuzuki ấn chuông cửa thì Nishioka cùng với vợ ra đón anh. Với mái tóc bạc được cắt ngắn, chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng có cảm giác ông ấy từng là vận động viên thể thao. Mặc dù vóc người nhỏ nhưng qua chiếc áo len mặc bên trên có thể thấy cơ thể ông ấy rất rắn chắc. Yuzuki đã vô cùng bất ngờ khi biết rằng ông ấy đã bảy mươi tuổi.

“Ước mơ của tôi là được tham dự vào Olympic Tokyo. Tôi đã luyện tập rất gian khổ. Nhưng đáng tiếc tôi lại không qua nổi vòng tuyển chọn cuối cùng. Vì thế mà tôi quyết định về quê và dạy thể dục dụng cụ cho trẻ con.” Nishioka thong thả dựa vào chiếc ghế sô pha trong phòng tiếp khách và kể. Trên tường có một chiếc giá treo. Trên đó bày nhiều cúp và huy chương. Hình như đó là những thành tích của ông ấy trước đây.

“Công ty bánh kẹo Misaki do gia đình bên ngoại tôi kinh doanh. Nói là công ty nhưng nói đúng ra nó là một cửa hàng nhỏ do cô bác trong nhà cùng nhau kinh doanh. Vì họ hàng nhà tôi có nhiều người chơi thể dục dụng cụ nên tổng giám đốc công ty là bác tôi đã lập ra câu lạc bộ này cho trẻ em. Ngày đó công ty chúng tôi làm ăn rất phát đạt.” Ánh mắt Nishioka như đang hồi tưởng về quá khứ.

Yuzuki đưa cho Nishioka xem bức ảnh của Hayakawa. Nishioka đeo kính lão lên.

“Đây hình như là phòng thể chất của Arima.” Nishioka nói ngay.

“Arima?”

“Là nhà máy sản xuất phụ tùng xe ô tô. Công ty đó ở Nagaoka. Chúng tôi đã mượn phòng và luyện tập ở đó. Bác tôi rất thân với tổng giám đốc bên đó nên họ cho chúng tôi mượn phòng một tuần mấy buổi.”

“Là cơ sở hạ tầng của nhà máy sao? Hóa ra là vậy.”

Yuzuki đã hiểu lý do vì sao không mấy ai biết về nó. Nhưng gần như có thể chắc chắn rằng Hayakawa Tomoyo đã tham gia vào câu lạc bộ thể dục dụng cụ Misaki.

Quả nhiên sự kết hợp gen di truyền kiểu F không phải là đã vô dụng. Yuzuki cảm thấy có chút phấn khích.

“Ông có nhớ cô bé trong bức ảnh là ai không? Cô bé ấy là Hayakawa Tomoyo.”

“Cô bé này à. Khi nãy tôi cũng đã nghĩ rồi, nhưng tôi không biết cô bé. Đã bao nhiêu năm rồi mà.”

“Tôi nghĩ là ba mươi năm trước. Hiện tại người này bốn mươi bảy tuổi. Đấy là trong trường hợp còn sống.”

“Ý anh là ”

“Người này đã mất rồi ạ. Mất cách đây hai mươi năm trước.”

Nghe Yuzuki nói, đôi mắt Nishioka mở to phía sau cặp kính. Ông ngồi dậy và nói, “Đợi tôi một chút.”

Khoảng năm phút sau Nishioka quay lại. Hai tay ông ôm một chồng giấy. Nó giống như một chồng tài liệu được buộc rất kĩ.

“Câu lạc bộ thể dục dụng cụ Misaki hoạt động từ năm một chín sáu lăm đến năm một chín tám chín. Câu lạc bộ bị giải thể do số lượng trẻ em tham gia ngày một ít đi cũng như tình hình kinh doanh của công ty ngày càng giảm sút. Tổng giám đốc cũng nói lý do cũng chỉ có một mà thôi. Mọi thứ đã

chuyển sang thời đại mới, thời đại Heisei.” Nishioka đặt lên bàn mấy tập tài liệu. “Nếu năm nay bốn mươi tuổi thì sẽ ở khoảng nào nhỉ?”

Hình như bên trong tập tài liệu là danh sách những thành viên đã tham gia vào câu lạc bộ.

Nishioka đặt bức ảnh của Yuzuki bên cạnh và lật từng trang trong tập tài liệu để đối chiếu. Ánh mắt của ông thật hiền từ. Có lẽ những kỷ niệm về những đứa trẻ ông đã dạy dỗ đang ùa về trong sâu thẳm tâm trí ông.

Yuzuki vừa uống tách trà được pha cho, vừa thầm cầu mong Nishioka sẽ tìm ra Hayakawa Tomoyo từ tập tài liệu.

Nhưng sau khi xem rất nhiều tập tài liệu rồi, Nishioka từ tốn lắc đầu.

“Tôi rất tiếc không tìm thấy cái tên Hayakawa. Tôi đã tìm tài liệu của mấy chục năm trước rồi mà không thấy chỗ nào có ghi tên người này cả.”

Trong lòng Yuzuki dâng lên một nỗi thất vọng tràn trề.

“Thế bức ảnh này là như thế nào vậy ạ? Tôi nghĩ không có chuyện một học sinh cấp hai lại vào trong phòng thể chất của một công ty.” Vẫn biết câu hỏi có phần lạc đề nhưng Yuzuki vẫn buộc phải hỏi ra miệng những điều anh còn thắc mắc.

“Đúng là kỳ lạ thật. Nếu một học sinh cấp hai sử dụng phòng thể chất đó thì chỉ có thể nghĩ rằng người đó là người trong câu lạc bộ của chúng tôi…” Nói rồi, Nishioka lại cầm lấy một tập tài liệu. “Lẽ nào cô bé đến tham quan?”

“Tham quan sao?”

“Những người trong gia đình vẫn thường tới đây tham quan việc luyện tập của con em họ. Ngày thường, giờ luyện tập là khoảng năm giờ chiều nên thỉnh thoảng cũng có những

đứa trẻ đồng trang lứa tới cổ vũ cho bạn mình trên đường về nhà. Mà, cô bé đó là học sinh trường cấp hai nào vậy?"

Yuzuki nói tên trường học. Nghe đến đây, Nishioka lại giở tập tài liệu ra.

"Nếu là trường cấp hai đó thì hình như có hai người. À, tôi nhớ rất rõ về cả hai."

Nishioka mở nguyên tập tài liệu và nhìn sang Yuzuki. Ông lần lượt chỉ vào hai cái tên.

Có hai cái tên là Suzuki Yasuko và Hatanaka Hiroe. Suzuki Yasuko học trên Hatanaka Hiroe một lớp.

"Tức là cô ấy đến xem một trong hai người này luyện tập sao?"

"Tôi cho là như vậy. Đặc biệt là cô bé Hatanaka này chơi thể thao rất giỏi. Độ tuổi tuy nhỏ nhưng kỹ thuật nào cũng nắm rất rõ. Vì cô bé có năng lực ở cấp quốc gia nên tôi nghĩ đi xem cô bé ấy luyện tập cũng xứng đáng lắm. Mà, chắc chắn vẫn còn bức ảnh chụp khi cô bé thi đấu." Nishioka bắt đầu tìm ở một tập tài liệu khác.

Yuzuki cố gắng che giấu bộ mặt chán nản, thất vọng thật sự của mình. Nếu Hayakawa Tomoyo không là thành viên ở đây thì chắc anh cũng chẳng còn việc gì với Nishioka nữa.

"A, nó đây rồi. Cô bé đang thi đấu ở môn cầu thăng bằng, cơ thể rất mềm dẻo, cảm giác thăng bằng rất tốt. Hoàn toàn không có bất cứ khuyết điểm nào." Nishioka nhìn về phía tấm ảnh.

Yuzuki cũng liếc sang nhưng thực sự anh chẳng quan tâm gì. Trong đầu anh chỉ đang nghĩ cách làm thế nào để kết thúc câu chuyện lại ở đây.

Vận động viên trong ảnh đúng là đang trong tư thế rất

hoàn hảo. Trên cầu thăng bằng, vận động viên đang thực hiện động tác bật người về phía sau. Cô bé từng được kỳ vọng sẽ được chọn vào đội dự bị đi thi Olympic nếu rèn giũa hơn nữa.

Cạnh bức ảnh đó còn một bức ảnh thể dục dụng cụ. Nhìn bức ảnh này có thể thấy vận động viên đang trong tư thế chuẩn bị thực hiện một động tác nào đó.

Yuzuki đã phải tròn mắt khi nhìn bức ảnh này. Bức ảnh có chụp một người mà Yuzuki biết rất rõ. À không. Bức ảnh chụp một người rất giống người mà anh biết.

30

Hida về đến khách sạn cũng là lúc thời khắc sắp chuyển qua ngày hôm sau. Ông ném chiếc cặp khỏi người và lăn ra giường mà chẳng buồn cởi áo khoác.

Ngày hôm nay ông đã đến gặp những người bạn thân cùng trường cao đẳng với vợ. Hầu hết bọn họ đều lấy chồng và không sống ở Nagaoka nên ông đã phải di chuyển rất nhiều.

Nhưng trái với những cực nhọc ấy, ông hoàn toàn không thu thập được điều gì. Trước khi Kazami được sinh ra từ mười chín năm về trước, họ hầu như đã mất liên lạc với Tomoyo. Thậm chí họ còn chẳng biết được rằng Tomoyo đã mất.

Tomoyo đã dẫn đứa trẻ về bằng cách nào? Mẹ của nó là ai? Người đó có quan hệ như thế nào với Kamijou Nobuyuki? Hida vẫn chưa tìm được bất cứ câu trả lời nào cho những câu hỏi trên.

Ông đang vò đầu, bứt tóc vì không biết ngày mai ông phải làm gì. Đúng lúc đó điện thoại vang lên. Ông vẫn nằm ngửa trên giường và nghe máy. Nhìn màn hình điện thoại, mặt ông lại càng trở nên nhăn nhó. Là Yuzuki.

“Tôi đây.” Ông đáp bằng giọng không chào đón. “Tôi

Yuzuki đây. Xin lỗi vì gọi cho ông muộn thế này.”

“Chuyện gì vậy? Tôi chắc chắn đã bảo cậu đừng bám theo tôi nữa mà.”

“Tôi biết chứ. Nhưng có một chuyện tôi nhất định phải hỏi ông. Tôi có thể gặp ông được không?”

“Thật dai như đỉa. Tôi đã nói để tôi yên rồi mà.”

“Thế thì ông cho tôi hỏi một câu thôi cũng được. Là chuyện rất quan trọng.”

Hida thở dài. “Là chuyện gì?”

“Là chuyện của vợ ông… À, chuyện về mẹ của cô bé Kazami.”

Hida để ý thấy có sự thay đổi trong cách xưng hô. “Ý cậu là sao?”

“Mẹ của cô bé Kazami.” Yuzuki tiếp tục. “Bà ấy là ai? Tại sao vợ ông lại nuôi cô bé?”

Có tiếng gõ cửa. Hida mở cửa mà không cần phải xác nhận xem người kia tên là gì. Yuzuki đứng trước cửa, vẻ mặt hơi căng thẳng. Anh vắt chiếc áo khoác trên cánh tay.

“Cậu đến nhanh nhỉ?”

“Vì tôi ở cũng gần đây mà. Tôi nghĩ nhất định ông Hida cũng sớm muốn nghe câu chuyện.” Yuzuki nở một nụ cười đầy ẩn ý nơi khóe miệng.

Hida không trả lời. Ông mở cửa, mời Yuzuki vào trong.

Cũng giống như hôm trước, Hida ngồi ở giường. Ông nhìn Yuzuki ngồi xuống ghế rồi nói, “Nào, cho tôi nghe chuyện của cậu.”

“Đúng ra là tôi muốn nghe chuyện từ ông Hida. Trong điện thoại tôi đã đặt câu hỏi cho ông mà, phải không? Mẹ của cô bé Kazami là ai, ở đâu?”

“Mẹ của con bé là Hida Tomoyo. Người vợ đã mất của tôi.”

Yuzuki vẫn cười và lắc đầu. “Nếu thật là ông nghĩ như vậy thì chắc chắn ông không định gặp tôi đêm hôm thế khuya khoắt thế này đâu. Tôi đến đây vì định nói hết với ông những gì tôi điều tra được. Nhưng với một điều kiện. Đó là ông cũng không được giấu tôi điều gì. Ông nghĩ sao?”

Lời lẽ của cậu ta tuy nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lóe lên tia nhìn sắc lạnh. Nó như muốn nói có nói dối khéo thế nào cũng không qua mặt được tôi đâu.

Khi nhận điện thoại của Yuzuki, Hida đã xác định sẵn tinh thần. Ông không nghĩ cậu ta đoán bừa và suy luận lung tung. Nhất định cậu ta phải nắm được chứng cứ một cách chắn chắn. Quan trọng nhất, Hida không thể tưởng tượng nổi chứng cứ đó từ đâu. Ông đã trải qua những ngày dài vô ích, không có kết quả gì ở đây. Vậy mà cậu ta… Ông nghĩ Yuzuki không đơn giản chỉ là một người bình thường.

“Tôi biết rồi. Vậy thì hãy thành thật với nhau. Vì đến lúc này rồi mà còn thăm dò lẫn nhau thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Vậy thì tốt ạ. Nhưng tôi hỏi lại một lần nữa. Mẹ của cô bé Kazami là ai?”

Hida liếm môi. Ông trả lời thật chậm rãi. “Tôi không biết.”

“Ông không biết sao? Ý ông là gì vậy?”

“Ý tôi là vậy đó. Tôi đã nói sẽ thành thật phải không nào? Tôi chỉ tồn tại như một người cha đáng thương. Khi vợ cậu

nói nó là con anh thì tôi chỉ biết tin là như vậy. Nhưng sau khi vợ tôi mất, tôi mới biết đó là một lời nói dối. Không những không phải con của tôi, mà còn không phải con của vợ tôi nữa."

Yuzuki nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu. "Tóm lại đã có chuyện gì xảy ra vậy? Làm sao ông biết đó là nói dối?"

"Trước khi nói chuyện đó, tôi muốn cậu cho tôi hỏi. Tại sao cậu lại nhận ra điều đó?"

"Đương nhiên ông rất muốn biết điều này phải không?"

Yuzuki thò tay vào bên trong túi áo khoác, rút ra một tấm ảnh. Là tấm ảnh anh gỡ ra từ tập tài liệu của Hida hôm trước.

"Tôi đã biết nơi này là ở đâu rồi. Là phòng tập thể chất thuộc sở hữu của một nhà máy sản xuất phụ tùng xe ô tô có lên là Arima. Ngày đó nghe nói câu lạc bộ thể thao tư nhân Misaki đã thuê nó để dạy thể dục dụng cụ cho trẻ em."

"Câu lạc bộ thể dục dụng cụ sao? Tomoyo tham gia vào đó?"

"Không. Đáng tiếc là bà Tomoyo không phải là thành viên trong câu lạc bộ. Tôi cho rằng có thể đây là bức ảnh bà ấy chụp khi đến xem bạn mình luyện tập ở đây."

"Bạn…"

"Là bạn học cùng cấp hai. Tên người đó là Hatanaka Hiroe. Ông có biết hay không? Tên Hán tự của nó viết như sau."

Yuzuki lấy giấy nhớ của khách sạn ra và bắt đầu viết. Viết xong anh đưa nó cho Hida xem. Trên giấy có ghi Hatanaka Hiroe.

"Không, tôi không biết. Tôi chưa từng nghe Tomoyo nhắc đến cái tên này."

“Vậy à? Nhưng bà Tomoyo… Vợ ông và Hatanaka Hiroe chắc chắn có quan hệ rất mật thiết. Có thể ban đầu họ chỉ là bạn bè đồng môn nhưng sau đó họ cũng có chung một bí mật rất lớn.” Hida vừa thấy khó chịu trước những lời nói phóng đại của Yuzuki vừa suy ngẫm về ý nghĩa trong từng câu nói của cậu ta. Cuối cùng ông cũng suy luận ra một điều. “Lẽ nào, người có tên là Hatanaka Hiroe là…”

Yuzuki lại cho tay vào trong túi áo. Lần này anh rút ra một phong bì màu nâu. Anh đặt nó trước mặt Hida. “Tôi mượn nó từ giáo viên hướng dẫn ở câu lạc bộ. Đây là ảnh chụp khi Hatanaka Hiroe là học sinh cấp hai.”

“Tôi xem có được không?”

“Tôi mượn nó là để mang đến cho ông xem mà.”

Hida cầm lấy phong bì. Bằng xúc giác có thể biết trong phong bì có nhiều tấm ảnh. Tay Hida run run mở phong bì ra.

Đầu tiên mắt ông chú ý ngay tới khuôn mặt của một thiếu nữ đang thi đấu thể dục dụng cụ. Cô bé đang ưỡn ngực nhìn về phía Hida.

Hida hít một hơi thật sâu. Toàn thân ông nóng bừng, mọi cử động của cơ thể cứ yếu dần. Ông lại đắm chìm vào những tấm ảnh khác. Tấm hình nào cũng chụp lúc cô bé thi đấu nhưng rất rõ khuôn mặt. Nhìn từ góc độ nào, biểu cảm nào đi chăng nữa thì cô bé đều giống Kazami như tạc.

“Đây là…” Mãi Hida mới cất được lên lời nhưng mọi từ ngữ thốt ra cũng chỉ bấy nhiêu đó.

“Ông ngạc nhiên lắm phải không? Cứ như là Kazami vậy. Nhưng giả sử, người này không hề có quan hệ gì với vợ ông thì khi tìm ra bức ảnh này có lẽ ta chỉ nghĩ đơn giản họ vô tình giống nhau mà thôi. Mọi chuyện sẽ kết thúc ở đó. Nhưng nếu nhân vật này là bạn đồng môn của vợ ông, lại là người

bạn thân tới mức vợ ông đến xem người đó luyện tập thì chuyện lại khác. Tôi nói có phần hơi thất lễ chứ vợ ông và Kazami không hề giống nhau. Nếu nghĩ Hatanaka Hiroe và Kazami có quan hệ máu mủ thì cũng là điều bình thường phải không?"

Hida cảm thấy toàn thân dâng trào lên một thứ gì đó. Đó là sự trào dâng từ tuyến lệ. Ông vừa chỉ kịp *a* lên một tiếng thì nước mắt bắt đầu thi nhau ứa ra từ hai khóe mắt. Ông vội vàng với tay lấy hộp giấy ăn.

"Xin lỗi vì để anh thấy cảnh không hay này…" Ông vừa nói vừa lau nước mắt.

"Không ạ…"

"Tại sao vậy nhỉ? Tại sao tôi lại khóc khi nghĩ rằng người phụ nữ này đã sinh ra Kazami. Tôi khóc không phải vì buồn. Cảm xúc của tôi gần giống như là sự cảm động. Đó là việc tôi rất muốn biết từ bao lâu nay. Nó là báu vật đối với tôi nhưng cũng là nỗi trăn trở, là bí ẩn lớn nhất trong cuộc đời tôi." Sau khi bình tâm lại, Hida nhìn sang Yuzuki. "Cậu đã điều tra kĩ về người phụ nữ này chưa?"

"Tôi biết được địa chỉ nhà nên đã tới gặp mẹ của bà ấy. Cha của bà ấy đã mất. Hiện nay mẹ bà ấy đang sống cùng những người con trai."

"Thế, cậu có biết bà ấy sống ở đâu không?"

Ngay lập tức đôi mắt Yuzuki nhìn xuống, anh khẽ lắc đầu. "Tôi không thể gặp được bà ấy."

"Tại sao?"

Yuzuki ngẩng mặt lên, ánh mắt đượm buồn. "Bà ấy mất rồi."

Hida hít một hơi thật sâu trấn tĩnh rồi từ từ thở ra. Ông cố

giữ để giọng nói không bị lạc đi và hỏi. “Bà ấy mất khi nào?”

“Mười chín năm về trước. Nghe nói bà ấy mất trong một vụ hỏa hoạn. Hình như ngày ấy bà ấy sống một mình.”

Hida cảm thấy như có cái gì đó đâm vào ngực ông đau nhói. “Mười chín năm trước… sao?”

“Bà ấy mất vào năm Kazami được sinh ra. Thế là tôi bèn hỏi mẹ của Hatanaka Hiroe xem bà ấy đã kết hôn chưa hay đã từng sinh con chưa để xác nhận. Câu trả lời đều là không. Mẹ của bà ấy khăng khăng rằng con gái mình còn độc thân và chưa hề sinh con.”

Câu chuyện này khiến Hida trở nên rối tung. Nếu đúng là như vậy thì Hatanaka Hiroe không phải là mẹ đẻ của Kazami. Nhưng ông lại không nghĩ Yuzuki cất công đến đây gặp ông chỉ để báo với ông kết luận đó.

“Cậu không tin chuyện đó chứ?”

Yuzuki hóp má lại. “Nếu ông Hida cũng có mặt ở đó lúc ấy, tôi nghĩ chắc ông sẽ nghi ngờ giống tôi. Thực ra, tôi đã phải rất vất vả mới hỏi được những thông tin này. Mẹ của Hatanaka Hiroe không muốn nói nhiều về con gái. Rõ ràng bà ấy đang che giấu điều gì đó.”

“Thế cậu đã làm thế nào? “

“Đầu tiên tôi tới mấy nhà hàng xóm xung quanh hỏi thăm, Không có ai biết rõ câu chuyện cả. Những người hàng xóm không có vẻ gì như họ đang đánh trống lảng mà hình như gia đình Hatanaka giấu cả với hàng xóm về cái chết của Hiroe.”

“Rồi thế nào nữa?” Hida lên tiếng trước.

“Dù mẹ của Hiroe không kể nhiều cho tôi nhưng tôi nghĩ hai điều bà ấy nói với tôi đều là sự thật. Thứ nhất là chuyện con gái bà ấy đã mất mười chín năm trước. Thứ hai nguyên

nhân cái chết là do hỏa hoạn. Với những từ khóa này cộng thêm cái tên Hatanaka Hiroe, tôi đã thử tìm thông tin trên các báo.”

“Cậu có tìm được gì không?”

“Nếu mà có thể tìm được trên mạng thì công việc tìm kiếm rất đơn giản nhưng tôi không thể tìm được gì từ đó. Mười chín năm về trước thì chỉ toàn báo giấy thôi. Hơn nữa ngoài bài báo viết về vụ việc người chết do hỏa hoạn thì còn có những bài báo viết về những vụ việc to lớn hơn nên chẳng mấy chốc mọi thứ lại rơi vào quên lãng. Nên tôi đã phải tới thư viện, thử tìm kiếm các tờ báo địa phương. Tôi đã biết được năm xảy ra vụ việc cũng như dự đoán được đó là mùa nào.”

“Mùa nào?”

“Mùa đông.” Yuzuki nói. “Cô bé Kazami sinh vào tháng một phải không?”

“À… hóa ra vậy.”

“Tôi nghĩ giả sử Hatanaka Hiroe là mẹ đẻ của Kazami, và vợ chồng ông Hida vì lý do nào đó đã nhận nuôi Kazami thì khi vụ hỏa hoạn xảy ra chắc cũng rơi vào thời điểm ấy. Tôi thấy suy luận như thế có vẻ đúng.” Yuzuki kéo áo, lấy ra từ trong túi một tờ giấy đã được gập lại. “Ông hãy đọc đi.”

Hida cầm lấy tờ giấy. Đó là bản sao một bài báo. Tờ báo ra ngày mười bốn tháng một.

> *Khoảng ba giờ sáng ngày ba mươi tại nhà của một người dân ở số hai trăm XX Oji phố Minami Uonuma Gunyu Yuzawa đã xảy ra một vụ hỏa hoạn. Căn nhà gỗ hai tầng có diện tích khoảng một trăm mét vuông đã cháy rụi hoàn toàn. Khoảng hơn một giờ sau ngọn lửa mới được dập*

tắt. Người ta tìm thấy thi thể của một phụ nữ cùng một trẻ sơ sinh. Cảnh sát tỉnh Niigata và phòng cảnh sát điều tra khu vực Uonuma đang gấp rút điều tra về hai thi thể này.

Hida ngẩng mặt lên. “Đúng như thế này sao?”

“Đúng vậy.”

“Những bài báo nói họ tìm thấy bà ấy cùng thì thể một đứa bé sơ sinh…”

“Còn một tờ copy nữa. Ông cũng đọc nó đi.”

Hida nhìn tờ giấy copy thứ hai. Đúng là tin tức trên báo, nó là ngày mười sáu tháng một.

Cảnh sát đã xác minh được hai thi thể không rõ tên tuổi liên quan đến vụ hỏa hoạn làm cháy toàn bộ nhà dân ở phố Yuzawa ngày ba mươi. Người phụ nữ có tên là Hatanaka Hiroe (hai tám tuổi) hiện được xác định là không nghề nghiệp, thường trú tại thành phố Nagaoka, đã sống tại căn nhà hơn một năm về trước. Hatanaka đã sinh hạ một bé gái một tuần trước ở một bệnh viện trong thành phố Niigata. Theo như phòng điều tra cảnh sát hình sự ở Minami Uonuma thì cả Hatanaka và đứa trẻ đều không hít phải khói. Ngoài ra do phát hiện có dây thừng quấn quanh cổ Hatanaka nên cảnh sát đã cho rằng có thể Hatanaka đã châm lửa đốt ngôi nhà sau đó tự sát.

Hida bất giác kêu lên một tiếng *a*. Ông không nghĩ rằng bà ấy đã tự sát.

“Ông nghĩ sao? Bài báo có ghi tên của người đó là

Hatanaka Hiroe đúng không? Bài báo còn viết bà ấy đã sinh hạ được một người con gái trước khi chết.” Yuzuki nói.

“Đúng là như vậy. Nhưng nếu bài báo này là sự thật thì Hatanaka không hề có quan hệ gì với Kazami.”

“Bởi vì đứa trẻ đã chết sao? Nhưng đâu đã hẳn là như vậy?”

“Ý cậu là sao?”

Trước câu hỏi của Hida, Yuzuki nhìn vào ông với một nét mặt đăm chiêu như thể đang suy nghĩ điều gì. Trong lúc nhìn vào đôi mắt ấy của Yuzuki, Hida chợt nảy ra một ý nghĩ trong đầu.

“Đứa trẻ đã bị chết cháy không phải là con của Hatanaka? “

Yuzuki dang rộng hai tay. “Sau khi sinh hạ một người con gái, Hatanaka Hiroe đã tự sát. Người bạn thân là Hida Tomoyo cũng sinh được một người con gái. Nhưng con gái của Tomoyo lại giống Hiroe một cách ngẫu nhiên. Ông có nghĩ giả thuyết giống ngẫu nhiên là hơi quá hay không?”

“Tôi hiểu ý cậu muốn nói gì. Nếu vậy đứa trẻ bị chết cháy là…”

Nói đến đây thì Hida bị tắc lại. Bởi vì ông đột nhiên nghĩ ra câu trả lời cho câu hỏi mình vừa đặt ra.

“Có chuyện gì vậy?” Yuzuki liếc ngang về phía Hida và hỏi. “Không, không có gì cả.”

“Trông mặt ông đâu phải là không có gì.” Yuzuki nhìn chằm chằm vào mặt Hida. “Những thông tin mà tôi có được chỉ đến đây thôi. Còn nhiều điều tôi vẫn chưa rõ, hầu hết mọi thứ còn chưa suy luận ra nhưng nếu là ông Hida thì không phải ông có thể bổ sung được rất nhiều điều hay sao?

Ngay từ đầu ông đã nói hãy thẳng thắn mà nói chuyện với nhau mà. Vậy thì ông hãy nói rõ sự thật đi. Tôi nghĩ nếu là tôi thì cũng có việc tôi có thể hợp tác với ông. Có lẽ cũng không cần phải nói, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra bên ngoài những chuyện liên quan đến việc này. Từ giờ trở đi tôi cũng không nói gì mà không được phép của ông. Xin ông hãy tin tưởng ở tôi."

Hida cảm thấy những giọt mồ hôi đang chảy. Những thông tin Yuzuki mang đến khiến Hida thổn thức. Việc biết được ai là mẹ đẻ của Kazami như giúp giải thoát Hida khỏi nỗi đau khổ, dằn vặt trong nhiều năm dài nhưng những sự thật liên quan đến nó dường như lại mang đến cho Hida những nỗi đau mới.

"Ông Hida." Yuzuki lại gọi.

"Xin lỗi, cho tôi một chút thời gian để sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Có quá nhiều sự việc được làm sáng tỏ nên tôi đang rất hỗn độn."

Hida đứng dậy, mở tủ lạnh. Ông với tay lấy lon bia.

"Cậu cũng uống gì không?"

"Thế thì cho tôi một lon bia."

Hida đưa lon bia cho Yuzuki rồi lại ngồi xuống giường. Ông mở lon bia của mình, uống một hơi và thở dài.

"Nhưng tôi phát sợ vì cái nhiệt huyết của cậu. Bởi vì cậu có thể tìm ra một cách dễ dàng thứ mà tôi không thể biết được trong nhiều năm dài."

"Chỉ là tình cờ mà thôi. Nếu không có bức ảnh về phòng thể chất thì tôi sẽ chẳng biết gì hết."

Hida cười như thể phỉ báng chính bản thân mình. "Vì tôi chưa từng nghe Tomoyo nhắc đến chuyện liên quan đến thể

dục dụng cụ nên khi nhìn thấy bức ảnh này tôi cũng không nghĩ ra được điều gì. Vì giữa Kazami và Tomoyo không có quan hệ máu mủ nên tôi đã tưởng những nghiên cứu của cậu trở nên công cốc…”

“Chính là chỗ đó, ông Hida. Tôi cũng đã rất ngạc nhiên. Vì trong mơ tôi cũng không thể nghĩ rằng ông cũng không biết mẹ của cô bé Kazami là ai. Bởi vì ông có trong tay mảnh giấy có dấu điểm chỉ bằng máu của mẹ đẻ của cô bé.”

“Là chuyện đó sao? Là cậu chắc cậu ngạc nhiên lắm.”

“Tôi thấy kỳ lạ lắm. Tôi đã có mối sinh nghi rất lớn đó là ông lấy nó từ đâu. Nhưng quan trọng hơn cả tôi đã phát hiện ra sự thật về nó.” Yuzuki giật nắp lon bia, uống một ngụm rồi tiếp tục nói. “Là từ Kamijou phải không?”

Hida vừa uống đầy một ngụm bia nên chưa thể thốt nên lời. “Sao cậu biết…?”

“Hôm qua có một chuyện tôi chưa nói với ông. Đó là tôi đã thấy chiếc hộp nhựa đựng dấu điểm chỉ bằng máu giống y như những hộp nhựa trong phòng làm việc của ông Kamijou. Tôi không nghĩ đó là ngẫu nhiên.”

“Vậy à?” Hida lấy tay ấn vào sống mũi. “Cậu đúng là một kẻ đáng sợ.”

“Ông đã gặp ông Kamijou trước đó phải không? Nhờ có Kazami.”

Hida gật đầu. “Con bé cũng không biết. Nó vẫn nghĩ mẹ của mình là Tomoyo đã mất và tin rằng tôi là cha của nó. Có lẽ nó không có một chút nghi ngờ gì về điều này.”

“Nhưng ông và ông Kamijou đã gặp nhau như thế nào?”

“Ông ấy đã đến gặp tôi ngay trước khi ông ấy gặp tai nạn.”

Hida kể cho Yuzuki nghe chi tiết về việc Kamijou tới gặp ông. Sau khi nghe hết câu chuyện, Yuzuki nghiêng đầu thắc mắc. “Tại sao ông Kamijou lại đến và nói những lời lạ lùng ấy nhỉ? Hơn nữa tôi cũng không hiểu lý do vì sao ông ấy lại có trong tay điểm chỉ bằng máu. Thêm vào đó có một điểm tôi thấy không hợp lý. Theo như câu chuyện tôi được biết, tôi cảm thấy hình như ông Hida cũng biết tới sự tồn tại của ông Kamijou từ trước. Về điều này thì sao ạ?”

Hida vò đầu, bứt tóc. Ông xác định rằng có lẽ bây giờ mình phải nói rõ sự thật cho người đàn ông này biết.

“Đúng vậy. Tôi đã biết về ông ấy từ trước. Vì tôi đã từng điều tra về ông ấy.”

“Để làm gì?”

“Vì tôi nghĩ ông ấy là cha của Kazami.”

Hida tiếp tục nói ra sự thật liên quan đến sự ra đời của Kazami trong khi Yuzuki vẫn đang mở to mắt và không giấu nổi sự ngạc nhiên. Ông cũng nói về vụ bắt cóc trẻ sơ sinh đã xảy ra tại Nagaoka và về vụ tự sát của Tomoyo.

Yuzuki đặt lon bia lên bàn, và vỗ tay vào trán. “Chuyện là như vậy sao? Nó… làm tôi bất ngờ.”

“Tôi định một lúc nào đó sẽ ra đầu thú với cảnh sát. Kể cả ngay bây giờ cậu đi báo với cảnh sát thì tôi cũng không ngăn đâu. Tôi đã nghĩ đến chuyện sẽ đầu thú sau khi biết được mẹ của Kazami là ai. Cậu đã giúp tôi làm chuyện đó.”

“Ông Hida…”

“Tôi vẫn chưa nghĩ tới việc phải giải thích thế nào với Kazami.” Hida khẽ cười.

Giữa trán Yuzuki hằn lên những nếp nhăn. Anh lắc đầu. “Tôi không định đi báo cảnh sát đâu. Tôi cũng không định nói

chuyện này với ai… Đương nhiên kể cả với Kazami. Hơn thế, không phải vẫn còn những chuyện chúng ta cần phải làm sáng tỏ hay sao? Chẳng hạn tại sao Hatanaka Hiroe lại gửi gắm con gái của mình cho vợ ông hay là đứa trẻ bị chết trong đám cháy là con của ai? Đó là những điều quan trọng ta cần phải tìm hiểu.”

“Ừ.” Hida gật đầu. “Có vẻ như cậu cũng đã hiểu ra rồi.”

“Đứa trẻ chết cùng với Hatanaka Hiroe là người con bị bắt cóc ở bệnh viện của Kamijou. Có vẻ ta chỉ có thể suy luận như vậy mà thôi.”

31

Hida từ từ lên tiếng. “Có vẻ thời khắc đó đã đến rồi.”

“Thời khắc đó… là sao?” Yuzuki hỏi.

“Là thời khắc nói với Kazami mọi chuyện đó. Có lẽ không còn cách nào nữa. Chắc lần này tôi phải quyết định thôi.”

“Ông sẽ nói ngay sao? Nhưng đối với cô bé, giờ đang là thời điểm hết sức quan trọng. Đợi thêm một chút nữa có tốt hơn không? Ít nhất là cho tới sau khi giải thế giới kết thúc.”

Hida hất hàm, lắc đầu. “Tôi không thể làm thế được. Lương tâm của tôi không cho phép tôi kéo dài chuyện này hơn nữa.”

“Nhưng ông đã im lặng trong bao năm rồi, bây giờ chỉ cố thêm một chút nữa thôi.”

“Chắc các cậu muốn Kazami trượt tuyết ở giải thế giới phải không? Tôi cũng nghĩ giống như vậy. Nhưng tôi không thể ung dung chờ đợi như thế được nữa. Sau khi nói chuyện với cậu, có vài điều tôi đã được sáng tỏ. Có lẽ, người phụ nữ có tên Hatanaka Hiroe là người đã sinh ra Kazami, không còn nhầm lẫn gì nữa. Vậy cha của Kazami là ai? Tôi nghĩ chuyện này cũng đã rõ rồi.”

“Là ông Kamijou… sao?”

Hida khẽ gật đầu trước câu trả lời của Yuzuki. “Nếu suy nghĩ như thế thì mọi chuyện đều rất hợp lý. Kamijou đã giữ bức ảnh hồi cấp hai của Kazami như một báu vật. Tôi nghĩ vì lúc đó ông ấy đã biết con bé chính là con gái mình. Nhưng tại sao mãi cho đến bây giờ ông ấy không hành động gì cả? Đó là điều tôi thắc mắc.”

“Có phải vì đó là đứa con của một người phụ nữ khác sinh cho ông ấy không?”

“Kamijou đã biết tất cả. Ai là người đã bắt cóc đứa trẻ từ bệnh viện? Ông ấy cũng biết đứa trẻ đó và thủ phạm hiện giờ ra sao. Tôi nghĩ chắc ông ấy biết về Kazami từ rất sớm. Dù biết rõ như vậy nhưng ông ấy cố gắng tránh tiếp xúc. Bởi vì đúng như cậu nói, Kazami là đứa con của người phụ nữ khác sinh ra.”

“Thế tại sao bây giờ ông ấy lại…?”

“Vì người con trai.”

“Con trai… Người đang trong bệnh viện?” Nói đến đây Yuzuki *à* lên. “Tên căn bệnh đúng là bệnh ung thư máu trắng. Ra vậy. Chuyện là như thế sao?”

“Nó là như thế đấy. Là chuyện ông ấy khổ sở khi không tìm được người hiến tủy phù hợp. Tôi không biết rõ sự tình thế nào nhưng tỷ lệ anh chị em có tủy phù hợp rất cao phải không?”

“Có giả thuyết cho rằng tỷ lệ này cao hơn so với tỷ lệ giữa cha mẹ và con cái. Nhưng con trai của Kamijou với Kazami là anh em cùng cha khác mẹ phải không?”

“Kể cả như vậy thì vẫn cao hơn so với trường hợp là người ngoài phải không?”

“Có thể như vậy.”

Hida uống cạn lon bia. “Ông Kamijou đã quyết tâm cứu con trai và tìm đến chỗ tôi. Có lẽ việc ông ấy trao cho tôi dấu điểm chỉ bằng máu của bà Hatanaka là để xác nhận lại một lần cuối và cũng có thể lấy đó để thuyết phục tôi.”

“Ông nói thuyết phục là sao?”

“Tôi nghĩ có thể ông Kamijou sau khi giám định vân tay DNA, tại thời điểm chứng minh được chủ nhân của dấu vân tay và Kazami có quan hệ mẹ con ông ấy sẽ nói với tôi toàn bộ sự thật. Để Kazami có thể tiến hành kiểm tra đối với người hiến tủy thì điều đầu tiên ông ấy phải làm là thuyết phục được tôi.”

“Điều đó có nghĩa ông Kamijou đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận mọi chuyện đã được sáng tỏ hay sao?”

“Đó là điều đương nhiên phải không? Vì người con trai duy nhất của ông ấy đang cận kề với cái chết.” Hida bóp chặt lấy lon bia rỗng. “Vì thế tôi mới nói tôi không thể trì hoãn việc này thêm nữa. Kazami cần được xét nghiệm tủy càng sớm càng tốt. Nếu cứ chần chừ, mà con trai của ông Kamijou chết thì tôi sẽ phải ân hận cả đời. Nếu là tôi, tôi không thể vứt bỏ tính mạng của một người trong khi mình vẫn có thể cứu giúp họ.”

“Là vậy sao?” Yuzuki cúi đầu. Hai tay anh nắm chặt lấy đầu gối.

“Tôi nghĩ là cậu đã hiểu.”

“Tôi hiểu rồi. Nếu là chuyện liên quan đến tính mạng của con người thì tôi cũng không thể ngăn ông lại được. Chỉ có điều, tôi nghĩ rằng chưa cần thiết phải ngay lập tức nói với Kazami sự thật.”

“Ý cậu là sao?”

“Ta hãy nghĩ một lý do nào đó để Kazami đồng ý làm xét nghiệm. Để có thể trở thành người hiến tủy thì hệ kháng nguyên của bạch cầu cũng phải đồng nhất. Nếu nó không đồng nhất thì ta không cần phải vội vàng nói với Kazami về sự thật. Nếu bạch cầu đồng nhất thì lúc đó ta lại suy nghĩ tiếp có phải sẽ tốt hơn không?”

Hida xua tay trước mặt nhiều lần như thể đuổi ruồi. “Yuzuki, tôi đã chán ngấy việc cứ phải nói dối rồi. Tôi không muốn mình lừa dối trong việc cứu lấy tính mạng một người.”

“Nhưng…”

“Hơn thế nữa lại còn thêm vụ tai nạn xe buýt.” Hida khoanh tay, nhíu mày lại. “Tôi không thể tưởng tượng nổi chuyện của mười chín năm về trước và vụ việc lần này lại có liên quan đến nhau. Tôi không nghĩ chúng không liên quan. Tóm lại về bí mật của Kazami tôi cần phải nói với cảnh sát. Nếu thế nó chắc chắn sẽ đánh động giới truyền thông và cũng có thể sự việc trở nên om sòm. Trước khi chuyện đó xảy ra, tôi muốn nói hết với Kazami.”

Yuzuki vò đầu như có vẻ chán nản. “Như vậy có được không? Ông sẽ mất tất cả đấy.”

“Biết làm thế nào. Kể cả là như thế thì nếu nghĩ về tội ác mà chúng tôi đã gây ra nó nhất định vẫn chưa phải là hình phạt quá nặng nề.”

Yuzuki buông thõng hai vai. “Những gì ông đã gây ra là những việc có thể không được pháp luật tha thứ. Nhưng có nhất thiết cứ phải chịu đền tội không? Người mẹ đẻ thì đã mất, người cha còn chưa xưng tên. Đối với Kazami việc được ông nuôi nấng nên người là việc tốt hay việc xấu? Nếu suy nghĩ như vậy thì tôi nghĩ rằng câu trả lời đã quá rõ ràng.”

“Cậu nói như vậy khiến cho tôi cảm thấy nhẹ lòng đi một

chút. Nhưng đó chỉ là sự bao biện của chúng ta mà thôi. Biết rõ là con của người khác mà vẫn để nó mang họ mình rồi che giấu cả một thời gian dài. Nếu tôi báo với cảnh sát tại thời điểm tối biết được sự thật thì có thể cuộc đời của Kazami đã rẽ sang một hướng khác cũng nên. Không ai trong chúng ta có thể nói cuộc đời mới kia sẽ hạnh phúc hơn bây giờ. Nhưng cũng có thế tôi và vợ tôi đã cướp đi cuộc đời tốt đẹp của con bé."

"Cướp đi…" Nói đến đây Yuzuki khựng lại.

"Ngày mai tôi sẽ trở về Hokkaido," Hida nói. "Tôi sẽ suy nghĩ xem sẽ nói với Kazami như thế nào. Tóm lại, không thể tha thứ cho sự chần chừ dù chỉ một khắc. Đó là hành động đúng đắn duy nhất."

"Ông Hida…"

Hida đứng dậy. Ông giơ tay phải về phía Yuzuki. "Cảm ơn cậu nhé. Tôi vô cùng biết ơn cậu. Đây không phải là ý gì xấu. Đó là những lời lẽ từ đáy lòng tôi. Nếu không có cậu thì chắc ngày mai tôi vẫn sẽ lại đi lòng vòng quanh con phố này mà không có đích đến."

Yuzuki cũng đứng dậy, nắm lấy tay Hida. "Tôi không làm điều gì không phải thì tốt rồi."

"Cậu không phải lo về điều đó. Mà tôi muốn nhờ cậu một việc."

"Chuyện gì vậy ạ?"

"Không gì khác, là chuyện về Kazami. Ngay sau khi biết được sự thật chắc con bé sẽ bị tổn thương lắm. Tôi không thể tưởng tượng được điều đó. Rất mong cậu hãy luôn ở bên che chở cho nó."

Yuzuki tròn mắt. "Ông… ông định biến mất khỏi Kazami

hay sao?”

Hida thở dài rồi buông tay Yuzuki ra.

“Tôi nghĩ điều đó tốt cho con bé. Đương nhiên tôi không nghĩ làm như vậy mọi chuyện sẽ kết thúc. Còn rất nhiều thủ tục và những thứ liên quan gián tiếp khác phải không? Chuyện hộ khẩu như thế nào cũng là một trong những thứ đó. Nếu tôi bị đưa ra xét xử và con bé phải tách hộ khẩu thì tôi nghĩ cũng phải làm thủ tục liên quan đến việc đó… À không, trước đó tôi phải ra đầu thú với cảnh sát. Dù sao đi nữa thì tôi không còn tư cách là một người cha nữa rồi. Vì thế tôi cần phải biến mất trước mặt con bé.”

“Nếu ông mà làm thế không phải cô bé sẽ trở nên cô độc sao?”

“Chính vì vậy tôi mới đang nhờ cậu. Về mặt nào đó, cậu còn biết rõ về Kazami hơn cả tôi. Khi con bé muốn biết về sự ra đời của mình thì tôi muốn cậu hãy giải thích với nó. Vì cậu là người cũng đã gặp bà của con bé rồi.”

Yuzuki lắc đầu. “Ông rất quan trọng đối với cô bé. Nếu không có ông ở bên, cô bé sẽ bất chấp mà vứt bỏ cả môn trượt tuyết.”

Phát ngôn của Yuzuki xuyên vào giữa ngực Hida. Bất giác, ông cúi gằm xuống. “Cũng có thể là như vậy nhưng tôi đâu có tư cách gì để nói về việc đó. Con bé có cuộc đời riêng của nó. Tôi không thể tham dự vào được. Dù gì thì tôi cũng chỉ là người dưng.”

“Không phải…”

“Nhưng nếu con bé vẫn tiếp tục trượt tuyết…” Nói đến đây, Hida nhắm mắt lại và lắc đầu. “Mà thôi, bỏ nó đi. Tôi đâu có quyền mà mong đợi ở nó điều gì.”

Yuzuki im lặng. Không phải anh lo ngại vì những tổn thất của việc Kazami sẽ từ bỏ môn trượt tuyết mà anh đang nghĩ xem có cách nào để giải quyết vấn đề giữa Hida và Kazami hay không.

Còn Hida lại nghĩ thật tốt biết bao khi người đầu tiên ông nói cho biết sự thật lại là con người trẻ tuổi này.

“Xin lỗi cậu, tôi muốn ở lại một mình.”

“A… Tôi rất xin lỗi.” Yuzuki tiến ra phía cửa. Nhưng anh lập tức dừng bước và quay lại nói. “Ngày mai ông bay chuyến nào về?”

“Tôi vẫn chưa quyết định. Nếu được tôi muốn bay chuyến sớm nhất. Vì có lẽ đêm nay tôi cũng chẳng thể ngủ được.” Nói rồi, Hida nhăn mặt. “Tôi lại nói mấy lời ủy mị rồi. Cậu quên nó đi nhé.”

“Dạ không… Thôi tôi xin phép.”

“Ừ. À, mà Yuzuki này.” Sau khi gọi Yuzuki, Hida nhìn thẳng vào mắt anh. “Thực sự rất cảm ơn cậu.”

Yuzuki khẽ cúi đầu rồi mở cửa bước đi.

Hida mở tủ lạnh lấy ra một lon bia mới. Ông ngồi trên giường và bắt đầu uống. Ông nghĩ đằng nào thì ông cũng chẳng say mà toàn thân ông đang muốn tìm đến rượu.

Cạnh ông là những bức ảnh còn sót lại. Yuzuki đã bỏ quên những bức ảnh chụp khi Hatanaka Hiroe còn là học sinh cấp hai. Đây là những bức ảnh cậu ta mượn nên nhất định phải mang đi trả lại. Hida dùng tay phủi tấm trải giường rồi cầm những bức ảnh lên.

Càng nhìn càng thấy giống với Kazami. Cả vóc dáng cũng giống nhau như tạc. Chả trách Yuzuki chỉ cần nhìn qua là đã nhận ra ngay.

Hida nhớ lại những lời Yuzuki từng nói. Người có kết hợp gen di truyền kiểu F thì khả năng giữ thăng bằng cơ thể rất cao, rất hợp với thi đấu thể dục dụng cụ. Bức ảnh này đã chứng minh cho giả thiết của cậu ấy là đúng.

Hida bỗng thở dài rồi cười nhạt. Nụ cười khinh bỉ chính bản thân mình.

Một kẻ ăn cắp vặt, Hida nghĩ. Nhưng ông đâu chỉ đánh cắp con gái của người khác. Ông còn huấn luyện để cô con gái ấy trở thành vận động viên trượt tuyết. Ông vẫn tự mãn rằng con gái ông có thành tích tốt như vậy là do sự huấn luyện tuyệt vời của mình. Nhưng sự thật lại không phải như vậy. Ông chỉ giúp khai hoa tài năng mà cô bé được thừa hưởng từ cha mẹ đẻ của mình.

Đến cả tài năng do chính Kazami sinh ra mà ta cũng muốn chiếm nó làm của riêng…

Hida ném lon bia vào bức tường đối diện. Bia từ trong lon bắn ra chảy xuống nền nhà. Nhưng Hida cũng không buồn nhìn, chỉ biết lấy hai tay ôm đầu.

32

Yuzuki tỉnh dậy vì tiếng chuông điện thoại. Anh vừa với tay lấy chiếc điện thoại vẫn đặt trên gối vừa liếc nhìn đồng hồ. Đã hơn mười giờ sáng.

“Anh vẫn đang ngủ cơ à?” Vừa mới nghe điện thoại thì đầu dây bên kia vang lên giọng nói có vẻ khó ưa của Kotani.

“Tôi đang chuẩn bị đi ra ngoài. Có chuyện gì vậy ạ?”

“Không phải lúc để hỏi chuyện gì. Tình hình này có vẻ anh không hề biết cảnh sát Hokkaido đã vào cuộc rồi phải không?”

“Cảnh sát Hokkaido làm gì?”

“Sáng sớm nay, hình như cảnh sát Hokkaido đã đến công ty xây dựng KM để khám xét đó.”

“Đến công ty xây dựng KM sao? Để làm gì ạ?”

“Vì tôi không biết nên mới gọi cho anh. Anh cũng không nắm được thông tin gì sao? Anh đã xin tôi cho ở Nagaoka thêm một thời gian còn gì.”

“Tôi xin lỗi. Tôi bận chuyện khác…”

“Chuyện về vợ của Hida và gen di truyền thể thao để sau đi. Trước mắt anh hãy thu thập thông tin về cho tôi. Rõ chưa?”

“Tôi hiểu rồi. Nếu có thêm thông tin gì mới tôi sẽ liên lạc.”

Sau khi cúp máy, Yuzuki bật ti vi lên nhưng anh không tìm thấy bản tin thời sự có liên quan đến việc khám xét công ty xây dựng KM.

Yuzuki bước ra khỏi giường, đi vào phòng tắm. Đầu anh hơi nặng nề có lẽ tại vì đêm qua anh đã uống whisky tới khuya. Ông Hida đã nói có thể ông ấy chẳng ngủ được nhưng kể cả Yuzuki, lúc này cũng không phải lúc anh có thể an giấc.

Anh rửa mặt bằng nước lạnh và nhìn vào trong gương. Mặt anh hơi sưng, mắt lại hơi đỏ. Những suy sụp về tinh thần chắc cũng khiến cho ông Hida hốc hác như thế này. Yuzuki tưởng tượng. Chắc ông ấy chẳng ngủ và đã lên máy bay rồi cũng nên.

Yuzuki dùng bữa sáng qua loa rồi rời khỏi khách sạn. Dù bị bắt phải đi thu thập thông tin nhưng Yuzuki chỉ bận tâm đến một thứ duy nhất. Anh rút điện thoại và thử gọi cho Kamijou Setsuko.

Ngay lập tức đầu dây bên kia đã bắt máy. “Vâng.” Yuzuki nghe thấy một giọng nói trầm buồn.

“Tôi là Yuzuki đây ạ. Bây giờ bà có thể nói chuyện được không?”

“Vâng, không vấn đề gì ạ…”

“Tôi nghe nói họ đã đến tận công ty để khám xét, có thật không ạ?”

Setsuko im lặng một lúc rồi trả lời, “Vâng.” Yuzuki có thể cảm nhận qua điện thoại bầu không khí nặng nề bao trùm.

“Cảnh sát giải thích thế nào về mục đích đến khám xét ạ?”

“Họ không nói gì với tôi… Hiện giờ anh Odagiri đang tìm hiểu sự tình giúp tôi.”

“Vậy ạ? Bây giờ bà đang ở đâu ạ?”

“Tôi đang ở nhà riêng.”

“Vậy tôi tới nhà bà bây giờ có được không ạ? Tôi cũng muốn nghe chuyện từ ông Odagiri.”

“Bây giờ… ạ?”

“Tôi nghĩ, lý do cảnh sát tới điều tra ở công ty là họ đã chứng minh được người gửi những bức thư đe dọa đến công ty tôi là chồng bà. Phía chúng tôi cũng rất cần nắm bắt được tình hình.” Yuzuki nói, giọng có phần như hơi đe dọa. Anh đã cố gắng nói để người nghe không hiểu nhầm rằng anh đang nhấn mạnh lập trường của người bị hại nhưng thâm tâm anh thì đúng là như thế.

Sau một hồi im lặng, Setsuko đáp, “Tôi hiểu rồi. Tôi nghĩ Odagiri sắp quay trở lại rồi. Tôi cũng sẽ nói với anh ta là anh sẽ đến.”

“Cảm ơn bà.”

Vì sợ Setsuko đổi ý thì mọi chuyện sẽ thành xôi hỏng bỏng không nên Yuzuki vội vàng cúp máy.

Anh bắt taxi đi đến nhà Kamijou. Anh đã nghĩ có thể truyền thông đã vây kín ngôi nhà rồi nhưng khi đến nơi anh không hề thấy một bóng người nào trước ngôi nhà màu kem.

Kamijou Setsuko đón Yuzuki với vẻ mặt không biến sắc. Khi Yuzuki đi qua phòng tiếp khách hôm trước thì thấy Odagiri trong trang phục áo vest đang đứng đợi với bộ mặt huyền bí.

“Chuyện xảy ra quá đột ngột nên những người trong công ty đã rất hoảng hốt.” Odagiri lên tiếng.

“Tóm lại là chuyện gì vậy ạ?” Yuzuki hỏi.

“Tôi không rõ chi tiết sự việc nhưng hình như nó có liên quan đến vụ tai nạn xe buýt đó. Ông cũng biết cảnh sát Hokkaido cho rằng vụ tai nạn do ai đó cố ý sắp đặt phải không?”

“Tôi cũng đã nghe cảnh sát hình sự nói như vậy.”

“Nghe nói kẻ nào đó đã tiếp cận xe buýt đó rồi lắp thứ gì đó vào vị trí đặc biệt.”

Chuyện này thì Yuzuki lần đầu mới nghe. Yuzuki rướn người về phía trước. “Rồi sao nữa ạ?”

“Hình như thủ phạm đã sử dụng phụ tùng dùng trong xây dựng lắp vào vị trí đó. Cảnh sát Hokkaido cho biết, theo những gì họ điều tra được thì nơi sản xuất ra phụ tùng đó là một hãng sản xuất phụ tùng tại Nagaoka.”

“Nagaoka? Nếu thế thì…”

Odagiri gật đầu bằng khuôn mặt căng thẳng. “Là công ty con của công ty chúng tôi.”

Yuzuki đứng thẳng người rồi quay sang nhìn Kamijou Setsuko. Bà ấy vẫn không chớp mắt, miệng mím chặt lại.

“Nghĩa là thủ phạm ở trong công ty sao ạ?” Yuzuki hỏi.

“Cảnh sát nghi ngờ như vậy.”

“Một nhân viên nào đó muốn lấy tính mạng của tổng giám đốc sao? Nhưng nếu như thế thì không thể giải thích một cách thỏa đáng chuyện về những bức thư.”

“Vâng ạ. Vì vậy hình như cảnh sát cho rằng phải chăng tổng giám đốc cũng biết toàn bộ sự việc.”

Yuzuki vẫn nghiêng đầu tỏ vẻ thắc mắc và nhìn chằm

chằm vào Odagiri.

“Khó hiểu nhỉ. Nghĩa là tổng giám đốc để cho nhân viên đe dọa tính mạng của mình sao? Có thể có chuyện như vậy không?”

“Bình thường không ai có thể nghĩ ra được chuyện đó. Vì vậy hình như cảnh sát đang nghi ngờ về việc gian lận bảo hiểm.”

“Gian lận bảo hiểm?”

“Nghĩa là cố ý gặp tai nạn để trục lợi tiền bảo hiểm.”

“Sao lại có chuyện điên rồ như vậy được?” Kamijou Setsuko lạc hẳn giọng đi. “Tại sao người nhà tôi lại phải làm như vậy trong thời điểm quan trọng như thế này? Không phải tôi mà là hình như cảnh sát đã nghĩ như vậy. Chỉ có điều, những gì cảnh sát nói có một phần đúng. Nếu suy nghĩ đây là vụ cố ý gây ra tai nạn để trục lợi tiền bảo hiểm thì sẽ giải thích được vì sao tổng giám đốc lại viết ra những bức thư đe dọa.”

“Giải thích như thế nào được?” Yuzuki hỏi

“Nếu chỉ là một vụ tai nạn đơn thuần thì có nguy cơ những hành vi gây án sẽ bị vài người trong nhóm hung thủ làm bại lộ. Nhưng nếu biến nó sang hình thức bị cuốn vào tội ác nhắm đến tính mạng của một vận động viên thì cảnh sát sẽ không nghĩ rằng thủ phạm sẽ nhằm vào tổng giám đốc. Và công ty bảo hiểm cũng vậy. Vì thế việc cần thiết đầu tiên là gửi đi những bức thư đe dọa.”

“Vậy lý do hắn lấy cô bé Hida ở công ty chúng tôi làm mục tiêu là gì?”

“Vì cô bé là người mà tổng giám đốc hâm mộ. Giả sử tổng giám đốc đi đến gặp vận động viên của mình yêu thích thì

hung thủ sẽ nhân cơ đó để gây án. Như vậy sẽ không có gì là bất tự nhiên.”

“Hóa ra là vậy. Đúng là giải thích như thế thì hợp lý.”

“Nhưng tôi phải nhắc lại một lần nữa, đây không phải là suy luận của tôi. Tôi chỉ truyền đạt lại nội dung mà cảnh sát đang nghi ngờ. Bản thân tôi không tin vào chuyện này.”

Tôi cũng chẳng tin, Yuzuki nhủ thầm trong bụng. Yuzuki biết rất rõ hơn ai hết mục đích Kamijou đến Sapporo để làm gì. Lý do ông ấy đến để gặp Kazami cũng đã thay đổi.

Đúng như Hida đã nói, Yuzuki nghĩ. Điều tra của cảnh sát đang đi sai hướng. Có lẽ nên sớm cho cảnh sát biết mối quan hệ giữa Kamijou và Kazami.

Cũng là tốt cho người phụ nữ đáng thương này, Yuzuki nhìn vào Kamijou Setsuko.

33

Ánh nắng le lói xuyên qua khe hở của bức rèm. Trên mặt bàn thô mộc, mấy lon bia rỗng đang nằm lăn lóc. Hình như trời đã sáng rồi. Dù biết rất rõ là không thể ngủ được nhưng hình như cuối cùng Hida cũng đã chợp mắt được một chút. Sức mạnh của bia rượu quả là to lớn.

Hida lồm cồm ngồi dậy, mặt ông nhăn nhó. Đầu ông đau như búa bổ. Thêm vào đó, dạ dày lại đầy ứ. Không cần nhìn cũng có thể thấy toàn thân ông rã rời, chân tay không còn một chút sức lực. Chân răng cũng có cảm giác khó chịu. Sau khi rửa mặt xong, Hida nhìn hai bàn tay mình, nhìn những vết hằn của chai tay.

Ông uể oải thức dậy và quyết định chuẩn bị xuất phát. Ông không còn việc gì ở khách sạn này nữa. Nhìn kĩ, ông thấy sàn nhà ướt nhẹp. Ông nhớ lại tối qua mình đã ném lon bia vào tường. Ông vừa thấy xấu hổ vì bản thân vừa dùng khăn tắm lau sạch đi. Ông tắm nước nóng, đánh răng. Trong chiếc gương ở bồn rửa mặt là khuôn mặt của một ông lão. Mắt không còn tinh nhanh, da dẻ thì chảy xệ. Sắc mặt cũng rất xấu.

Ông thay quần áo, mang theo hành lý rồi rời khỏi căn phòng. Ông làm thủ tục rời khỏi khách sạn. Tiền khách sạn

rẻ hơn so với ông tưởng. Ông cứ nghĩ mình đã ở khách sạn lâu lắm rồi nhưng thực ra mới vỏn vẹn vài ngày. Ông đi taxi đến ga Nagaoka và lên tàu siêu tốc Shinkansei đi Niigata. Khoang ghế ngồi tự chọn vẫn trống. Hida ngồi xuống ghế dành cho ba người, và ngả lưng xuống ghế. Ghế phía sau có hai người đàn ông dáng vẻ giống nhân viên công ty đang ngồi.

Hida nhắm mắt lại. Ông suy nghĩ xem phải bắt đầu câu chuyện với Kazami như thế nào. Ông cũng phải tiên liệu trước đến cả việc con bé sẽ bị hoảng loạn. Không được nói chuyện này một nơi mọi người dễ chú ý đến. Con bé bây giờ đang ở Furano. Có lẽ đến phòng vào buổi tối thì tốt hơn chăng? Mà không, cũng có thể con bé ở cùng phòng với đồng nghiệp. Thuê một phòng riêng để hai cha con có thể nói chuyện với nhau thì tốt hơn.

Khi chỉ có hai cha con thì nên bắt đầu từ đâu nhỉ?

Dù Hida đã nghĩ nát óc nhưng vẫn không nghĩ ra được cách nào mà không làm tổn thương đến Kazami. Hida cảm thấy khó thở. Bụng vẫn đầy ứ. Ông nhớ rằng mình đã không ăn sáng mà cũng chẳng muốn ăn. Khi ông đứng dậy định bụng mua chai nước trái cây ở khu bán hàng thì ông nghe thấy cuộc hội thoại của hai nhân viên ở phía sau.

“Anh đã nghe gì chưa? Cảnh sát đã đến khám xét ở công ty xây dựng KM đấy.” Một người đàn ông nói.

Công ty xây dựng KM, khám xét, cả hai từ này đối với Hida thật quan trọng. Ông dỏng tai lên nghe.

“Khi nào?” Người đàn ông còn lại hỏi bằng giọng rất ngạc nhiên.

“Cũng vừa mới đây thôi. Tôi có người quen ở công ty mẹ của KM. Anh ấy đã nhắn tin cho tôi biết.”

“Họ làm gì ở công ty đó nhỉ?”

“Chắc là vụ ông tổng giám đốc. Anh có biết chuyện ông tổng giám đốc của công ty đó đã gặp tai nạn ở Hokkaido và đang phải nằm viện không?”

“À, chuyện đó tôi có xem thời sự rồi.”

“Chuyện đó, theo như người ta đồn…” Người đàn ông hạ giọng. “Cũng có khả năng ông ta bị cuốn vào một vụ án.”

“Vụ án gì?”

“Có lẽ không phải là một vụ tai nạn đơn thuần phải không? Không phải cảnh sát đang điều tra liên quan đến chuyện đó sao?”

“Hả? Chuyện phức tạp vậy sao?”

Hai người bọn họ vẫn đang bàn tán về việc của công ty xây dựng KM. Tuy nhiên với Hida, ông rất muốn có thêm những thông tin càng chi tiết càng tốt. Thính giác của ông tập trung hướng ra phía sau tới mức tối đa.

“Chỉ có điều tình hình có vẻ trở lên nghiêm trọng. Hơn thế nữa, người thừa kế công ty xây dựng KM nghe nói đang mắc bệnh nan y.”

“Hừm, vậy sao?”

“Anh ta là con trai của tổng giám đốc nhưng ở suốt trong bệnh viện Ogoe ở Nagaoka. Nghe nói anh ta bị bệnh ung thư.”

“Thế thì tội nghiệp nhỉ?”

“Đó là công ty gia đình. Hình như tổng giám đốc là con cháu trong nhà. Nhưng vì có nguy cơ họ sẽ mất đi người thừa kế nên có lẽ sắp có một vụ om sòm gì đó cho xem. Người quen của tôi công ty KM cũng nói nếu cả tổng giám đốc và người kế nhiệm tổng giám đốc đều chết thì công ty sẽ

khốn đốn lắm. Nên bạn tôi cũng đang lo.”

“Lo cũng phải thôi.”

“Công ty chúng ta cũng không hoàn toàn có thể yên tâm được. Nếu có chuyện gì xảy đến với công ty chúng ta thì…”

Sau đó, chủ đề của hai người kia chuyển sang chuyện khác. Họ cũng không quay lại câu chuyện về công ty xây dựng KM tới lần thứ hai.

Hida phản ứng lại với cái tên bệnh viện Ogoe xuất hiện trong cuộc hội thoại của hai người đàn ông. Đó là cái tên mà ông không thể quên. Nó là bệnh viện nơi đứa con của vợ chồng Kamijou bị bắt cóc.

Con trai của Kamijou Nobuyuki đang nằm điều trị trong đó…

Nghĩ cho cùng thì chuyện cũng hợp lý thôi. Bệnh viện Ogoe là bệnh viện đa khoa có tiếng nhất nhì ở Nagaoka. Vì Kamijou Setsuko đã sinh con ở đây nên nếu chọn bệnh viện này là nơi điều trị cho người con trai duy nhất thì cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng khi vừa nghe thấy tên bệnh viện này, trong đầu Hida lại nổi lên một ý nghĩ khác.

Đó là việc ông quay trở về Hokkaido và nói rõ sự thật với Kazami. Ông bỗng phân vân rằng liệu làm như thế có ổn không. Ông nghĩ rằng trước khi làm điều đó, ông cần phải làm một việc khác.

Trong lúc Hida đang mải đuổi theo những suy nghĩ của mình, tàu Shinkansei đã đến Niigata. Sau khi ra khỏi cửa soát vé, ông bỗng quay gót. Ông đứng trước máy bán vé tự động và mua vé. Đó là tấm vé quay về Nagaoka.

Ông nghĩ cần phải thử đi đến bệnh viện Ogoe. Đương

nhiên ông không nghĩ mình có thể gặp người con trai trưởng của vợ chồng Kamijou. Đột nhiên tới thăm có lẽ chỉ khiến người ta khó chịu.

Nhưng Hida lại chưa muốn cứ thế mà quay về Sapporo. Ông muốn ít nhất là đến bệnh viện, đặt một bó hoa thăm người bệnh rồi mới trở về. Hida biết rằng đó chỉ là hành động thỏa mãn cá nhân ông, nhưng ông không thể kiềm chế được cảm xúc này.

Khi quay lại ga Nagaoka, Hida đã mua một bó hoa rồi lên taxi đến bệnh viện. Đây là những con đường ông đã từng đi qua không biết bao nhiêu lần.

Bệnh viện Ogoe gần như chẳng đổi khác so với lần Hida đến đây những năm trước. Những tòa nhà nặng nề màu xám, các bệnh nhân mang theo những nỗi bất an đến đây với con mắt đầy trông đợi.

Từ trước tới giờ, Hida vẫn đã nghĩ rằng đây là bệnh viện nơi Kazami được sinh ra mười chín năm về trước. Cô bé đã được mang về nhà từ bệnh viện này. Vợ chồng Hida đã nuôi nấng cô bé sau bao nhiêu năm tháng. Hida đã từng tin như vậy.

Nhưng giờ đây, trong mắt Hida, đây là nơi người anh cùng cha khác mẹ với Kazami đang nằm điều trị. Người đó có thể sẽ được cứu sống nếu Hida thú nhận toàn bộ mọi chuyện.

Hida từ từ bước đi. Quầy hướng dẫn ngay phía tay phải của cửa chính bệnh viện. Một người phụ nữ trông giống khách đến thăm đang đứng hỏi gì đó với một cô nhân viên mặc đồng phục màu trắng. Hida đợi cho tới khi người phụ nữ đi khỏi mới tiến lại gần phía quầy hướng dẫn.

Ông hỏi về người con trai đang nhập viện của Kamijou.

“Phòng của anh Kamijou ở tầng bốn ạ. Phòng 410. Bây giờ

ông có thể vào thăm bệnh nhân được.” Người nhân viên nhìn vào màn hình máy tính và đáp.

“À không, tôi không gặp cũng không sao. Cô có thể chuyển thứ này cho cậu ấy hộ tôi được không?” Hida chìa bó hoa ra,

“Bó hoa sao ạ?”

“Vâng. Tôi chỉ muốn chuyển nó cho cậu ấy.”

Người nhân viên gật đầu.

“Nếu vậy ông có thể mang nó đến phòng y tá trên tầng bốn. Vì ở đây chúng tôi không thể tiếp nhận được.”

“À… vậy à?”

“Tôi rất xin lỗi.” Người nhân viên cúi đầu.

Hida đành phải đi lên thang máy. Đến tầng bốn, ông bước ra khỏi thang máy. Phòng y tá ở ngay gần đó. Trong phòng có ba nhân viên. Một người trong số bọn họ nhận thấy Hida liền mở cửa đi ra.

“Ông đến thăm bệnh nhân phải không ạ?”

“Vâng. Cô có thể chuyển bó hoa này tới phòng của cậu Kamijou hộ tôi được không?”

“Anh Kamijou…” Mặt người y tá trông có vẻ hồ nghi. “Ông không vào gặp anh ấy sao?”

“Vâng, thực ra tôi không quen cậu ấy. Vì bố cậu ấy đã có lần giúp đỡ tôi…”

Người y tá đang phân vân không biết phải làm thế nào thì bỗng nhìn về phía sau của Hida. “A, may quá. Vị khách này bảo tôi hãy mang bó hoa này cho anh Kamijou.”

Hida quay lại. Một cô gái trẻ chừng hai mươi lăm tuổi với mái tóc dài đang tiến lại gần. Cô ấy lại gần và cúi chào Hida.

“Cô có phải là người nhà của cậu Kamijou không?” Hida hỏi cô gái.

“Không, tôi là nhân viên của công ty. Tôi là phụ tá liên lạc của giám đốc điều hành.”

Cô gái tự xưng là Ogura Kuniko. Giám đốc điều hành hình như là để chỉ con trai của Kamijou.

“Còn tôi là Hida.” Hida đưa cho cô gái danh thiếp của mình.

Nhưng khi nhìn thấy họ tên của Hida, Ogura Kuniko cũng không phản ứng gì.

“Có thể cô sẽ nghĩ đây là câu hỏi lạ lùng, nhưng cô có biết lý do ông Kamijou Nobuyuki đến Sapporo làm gì không?” Hida hỏi.

“Theo như những gì tôi được biết thì hình như tổng giám đốc đến gặp một vận động viên trượt tuyết… Hình như đó là vận động viên mà tổng giám đốc hâm mộ.”

“Vận động viên trượt tuyết đó là con gái của tôi.”

Cô gái mở to mắt sau khi nghe thấy những gì Hida nói. “Ôi vậy ạ?”

“Vì mối liên quan như thế nên tôi cũng đã đến thăm ông Kamijou Nobuyuki. Lúc đó tôi đã được vợ của ông ấy cho biết rằng con trai ông ấy đang điều trị ở bệnh viện này. Lần này, vì tôi có việc ở đây nên tôi muốn vào để gửi cho cậu ấy bó hoa.”

“Ra vậy. Nếu thế tôi sẽ chuyển bó hoa giúp ông. Nếu được thì ông chuyển trực tiếp tới giám đốc điều hành là tốt nhất. Nhưng hiện nay sức khỏe của giám đốc điều hành đang không được tốt.”

“Không sao đâu. Tôi cũng chỉ định đặt bó hoa ở đây rồi về thôi. Cô đừng bận tâm.”

“Vậy thì xin lỗi ông. Tôi sẽ chuyển giúp ông bó hoa này.”

Ogura Kuniko đỡ lấy bó hoa và kẹp vào đó tấm danh thiếp của Hida ban nãy. Hida nhìn theo cho tới khi cô gái đi khuất rồi đi ra thang máy. Chỉ có vài phút đó thôi mà Hida có cảm giác như muốn nghẹt thở. Đương nhiên mọi cử động của ông đều rất mệt mỏi. Toàn thân và cả trái tim ông vẫn đang nặng trĩu.

Hida lên taxi quay trở về ga Nagaoka. Ông nhớ ra cho tới chiều muộn sẽ không có chuyến bay nào từ Niigata về Sapporo nên trong lúc đang nghĩ cách làm thế nào giết thời gian cho tới lúc đó thì điện thoại trong túi áo ngực vang lên. Số điện thoại gọi đến là số mà Hida không biết.

“Vâng.” Hida trả lời.

“A lô, xin lỗi. Tôi là Ogura đã gặp ông khi nãy.”

“A… Có chuyện gì vậy?” Hida bất giác giữ chặt lấy điện thoại vì ông nghĩ không biết có vấn đề gì phát sinh liên quan đến việc ông gửi tặng bó hoa.

“Bây giờ ông đang ở đâu ạ?”

“Tôi đang ở ga Nagaoka.”

“Bây giờ ông có bận việc gì không?”

“Bận việc gì à?… Tôi định lên máy bay để trở về Sapporo.”

“Ông bay chuyến mấy giờ ạ?” Ogura Kuniko hỏi dồn dập.

“Tôi bay chuyến bốn giờ rưỡi.”

“Nếu vậy thì vẫn còn nhiều thời gian. Ông định thế nào ạ?”

“Không, tôi cũng không có việc gì đặc biệt cả.”

“A, vậy ạ?” Cô gái có vẻ như an tâm.

“Có chuyện gì vậy?” Hida hỏi.

“Thật ra, khi tôi vừa đưa bó hoa của ông cho giám đốc điều hành xem thì giám đốc điều hành nói rằng rất muốn

được gặp ông Hida…”

“Sao? Con trai của ông Kamijou sao?”

“Vâng ạ. Tôi rất xin lỗi khi yêu cầu ông điều này. Liệu ông có thể quay trở lại đây một lần nữa được không ạ? Tôi sẽ cho người đến đón ông.”

“Không, cô không cần phải làm như thế đâu. Nhưng tôi và con trai ông Kamijou chưa hề biết mặt nhau.”

“Chính vì vậy giám đốc điều hành nói rất muốn được gặp ông một lần. Tôi biết điều này sẽ gây phiền toái cho ông nhưng liệu ông có thể đáp ứng lại mong mỏi của một người bệnh không?” Lời nói của Ogura Kuniko như có sức mạnh. Nghe như thể mệnh lệnh.

“Tôi hiểu rồi. Đúng lúc tôi cũng đang nghĩ xem làm thế nào với thời gian trống. Tôi sẽ đến ngay.”

“Vậy à? Cảm ơn ông. Tôi sẽ đợi ông.”

“Gặp lại cô sau.” Sau khi cúp máy, Hida ngẩn mặt ra. Đúng là sự việc diễn ra ngoài dự kiến của ông.

Hida lên taxi, quay trở lại bệnh viện. Ogura Kuniko đã đứng chờ trước của bệnh viện.

“Xin lỗi vì lại để ông cất công đến đây.” Cô gái cúi gập người thật sâu.

“Cô đã giải thích về tôi như thế nào?” Hida hỏi bằng một nụ cười. Dù nghĩ như thế nào, Hida cũng không tài nào hiểu nổi lý do tại sao con trai của Kamijou lại muốn gặp mình.

“Tôi chỉ truyền đạt lại theo đúng những gì ông Hida nói. Ngay lập tức, giám đốc điều hành bảo tôi gọi điện cho ông.” Có vẻ cô gái cũng không biết lý do là gì.

Họ bước vào thang máy rồi đi lên tầng bốn. Ogura Kuniko bước tới căn phòng phía cuối hành lang. Trên cánh cửa hiện

ra tấm biển đề tên Kamijou Fumiya.

Khi Ogura Kuniko gõ cửa thì có tiếng nói "Mời vào" vọng ra. Cô gái mở cửa.

"Ông Hida đã đến rồi ạ." Cô gái hướng vào trong rồi nói và quay sang phía Hida và gật đầu.

Hida bước vào căn phòng. Ngay phía trước là một chiếc bàn nhỏ cùng với ghế còn trong cùng có một chiếc giường. Một người mặc quần áo bệnh viện đang được ngồi dựng dậy, nhìn về phía ông. Mặt cậu ta trắng bệch, hai má hóp lại. Lông mày cậu ta bị rụng hết, chắc do ảnh hưởng của thuốc ức chế tế bào ung thư. Cậu ta đội một chiếc mũ len trắng.

"Chào ông." Cậu ta cất tiếng, miệng đầy những nếp nhăn. Mỗi khi cố gắng để tạo ra nụ cười, những nếp nhăn ấy lại hằn sâu. Có thể thấy chỉ trong thời gian rất ngắn cậu ta đã gầy xọp đi.

Hida cúi đầu chào. Ông không thể cất lên được lời chào hỏi.

"Mời ông ngồi." Ogura Kuniko chỉ vào chiếc ghế. Hida gật đầu rồi ngồi xuống.

"Tôi xin lỗi đã gọi ông đến. Nhưng cơ hội như thế này… à không, tôi nghĩ có lẽ chẳng còn cơ hội thứ hai." Kamijou Fumiya nói. Giọng nói tuy nhỏ nhưng rất rành rọt.

"Cậu chắc cảm thấy khó chịu vì đột nhiên lại nhận được bó hoa từ một người không quen biết?" Hida nói.

"Không phải vậy đâu ạ. Khi tôi vừa nghe nhắc tới cái tên Hida, tôi đã biết là ông rồi. Nên tôi đã ra lệnh cho cô ấy phải mời bằng được ông đến đây." Sau khi nhìn Ogura Kokuni, Kamijou Fumiya lại quay sang Hida. Cuối cùng ông cũng đã đến."

“Tôi cũng rất vui vì được gặp cậu.”

Kamijou Fumiya gật đầu rồi nói với Ogura Kokuni. “Cô có thể để chúng tôi lại với nhau được không?”

“Vâng ạ.” Nói rồi, cô gái rời khỏi phòng.

Hida nhìn kĩ vào tay Kamijou Fumiya. Ông ngại khi phải nhìn thẳng vào mắt Fumiya nhưng cũng đau đớn khi nhìn vào đôi bàn tay kia. Chúng gầy như cành cây nhỏ. Hơn thế nữa lại là những cành cây sắp héo úa. Hida có cảm giác chỉ cần một lực nhỏ thôi chúng cũng có thể gãy rời.

Chỉ cần ông nói với Kazami sự thật thì có thể tính mạng người này sẽ được cứu sống. Nghĩ như vậy, Hida lại đứng ngồi không yên.

“Tôi đã nghe mẹ tôi kể về các ông. Việc cha tôi tự ý đến gặp con gái ông và gặp phải tai nạn, hoàn toàn không phải do lỗi của các ông. Vậy mà tôi còn nghe nói mọi người cũng đã đến bệnh viện để thăm cha tôi. Mẹ tôi thấy áy náy lắm.” Kamijou Fumiya nói bằng một giọng ấm áp.

Không biết có phải đã mệt rồi không mà đôi mắt của Fumiya cụp xuống hiền từ như mắt chú chó nhỏ.

“À, không. Vấn đề không phải trách nhiệm thuộc về ai mà là việc chúng tôi tới thăm người hâm mộ của con gái tôi khi họ gặp tai nạn cũng là lẽ thường tình.” Hida đáp. Ông cảm thấy mặt mình như căng cứng lên.

“Kể cả là thế thì tôi cũng rất bất ngờ khi ông đến tận đây. Ông đến đây vì công việc hay…?”

“Không. Tôi có một chút việc riêng. Người vợ đã mất của tôi, quê ở đây.”

“Vậy sao ạ? Trùng hợp thật đấy.” Kamijou Fumiya vừa cười xong đã lấy lại ngay được vẻ mặt nghiêm nghị. “Tôi hỏi

có phần hơi thất lễ, vợ ông mất khi nào ạ?"

"Vợ tôi mất cách đây mười sáu, mười bảy năm."

"Thế ạ? Nếu vậy thì gần như ông đã một tay nuôi nấng con gái của mình cho tới ngày nay."

"Ừm thì tôi cũng xoay xở ít nhiều."

"Tôi có thể đoán được những vất vả của ông. Tôi cũng đã nhờ cấp dưới tìm hiểu về con gái ông. Cô ấy là một vận động viên trượt tuyết với thành tích vô cùng xuất sắc. Cha nào con nấy. Tôi rất cảm động về những cố gắng của cha con ông."

"Cảm ơn cậu." Hida cúi đầu. Tâm trạng ông vô cùng phức tạp. Ông đâu có tư cách gì để được người này ngợi khen về việc ông đã nuôi dạy Kazami.

"Bây giờ tôi đang trong tình cảnh này nhưng cũng có thời kỳ tôi cũng đã từng rất say mê thể thao."

Nghe thấy Kamijou Fumiya nói vậy, Hida mới từ từ ngẩng mặt lên. "Cậu chơi môn thể thao nào?"

"Tôi chơi bóng chày. Tôi chơi vị trí của cầu thủ ném bóng. Tôi cũng đã ném bóng đi khá xa. Thực ra do ảnh hưởng của cha tôi. Cha tôi rất thích bóng chày." Nói rồi cậu ta nghiêng đầu. "Tôi rất bất ngờ khi biết ông ấy quan tâm tới trượt tuyết. Vì tôi nghĩ ông ấy không có duyên với những môn thể thao mùa đông. Tôi cũng chỉ chơi trượt tuyết thông qua các giờ học thể dục trên lớp thôi. Nếu sống ở đây thì hàng năm, mỗi khi tuyết rơi, người ta lại khổ sở vì tuyết. Tôi không thể hiểu được tâm trạng của những người đến đây vì thích trượt tuyết."

"Người ở đây thì sẽ nghĩ như vậy."

"Bây giờ tôi lại thấy hối hận. Tôi nghĩ nếu tôi nhiệt tình, cố gắng hơn một chút chắc sẽ khác. Đến bây giờ tôi vẫn chưa

biết được sự thú vị của môn trượt tuyết.”

“Tôi nghĩ rồi những cơ hội sẽ mở ra với cậu.”

Nghe Hida nói vậy, Kamijou Fumiya bất giác thở dài. Rồi cậu ta lên tiếng. “Khi tôi nói chuyện này, hầu như mọi người đều nói giống ông. Nhưng tôi hiểu rõ cơ thể của bản thân mình hơn ai hết.”

“Cậu đừng…”

“À, ông đừng hiểu nhầm. Tôi không có ý bi quan khi nói như vậy đâu. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, tôi vẫn nghĩ tôi không thể là người càng sống lâu càng tốt được. Hiện giờ tôi chỉ đặc biệt quan tâm tôi sẽ phải sống như nào với khoảng thời gian mình được ban cho. “

“Tôi nghe mẹ cậu nói vẫn có hy vọng chữa khỏi bệnh cho cậu.”

“Việc cấy ghép tủy xương à? Ôi dào, chuyện đó…” Kamijou Fumiya nhún đôi vai gầy. “Đành phó mặc cả cho số phận thôi. Tôi đã không nghĩ đến việc đó nữa rồi.”

“Chắc chắn cậu sẽ…” Hida liếm môi rồi lại tiếp tục. “Tôi có cảm giác ta sẽ có tin vui.”

“Vậy sao?” Kamijou Fumiya nhìn Hida bằng đôi mắt chân thành.

“Đúng vậy. Vì thế những hy vọng, cậu đừng…” Hida định nói rằng đừng vứt đi những hy vọng nhưng rồi ông lại nghiêng đầu. “Xin lỗi cậu, tôi lại nói những lời vô trách nhiệm rồi.”

“Không ạ. Tôi thấy vui vì ông nói như vậy. Cảm ơn ông.” Nói xong, Kamijou Fumiya khẽ ho. Cậu ta đưa tay lên giữ ngực, mặt nhăn lại có vẻ rất nặng nhọc.

“Cậu ổn chứ?”

“Tôi không sao.” Cậu ta vẫn đặt tay lên ngực và nở một nụ cười. “Nhưng hình như tôi cũng hơi mệt. Có thể do lâu lắm rồi tôi chưa nói chuyện với người mình gặp lần đầu như thế này.”

Hida vội vàng đứng dậy. “Vậy thì tôi xin phép…”

“Tôi xin lỗi vì đột ngột mời ông đến đây vậy mà…”

“Cậu đừng bận tâm. Cậu hãy giữ gìn sức khỏe.”

“Cảm ơn ông.” Kamijou Fumiya cúi đầu chào. Sau đó cậu ta chậm chạp đưa tay phải ra. Hida nhận ra hình như cậu ta muốn bắt tay ông.

Hida nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay gầy yếu như sắp gãy. Làn da cậu ta lạnh ngắt, khô khốc.

“May quá vì tôi đã gặp được ông.” Kamijou Fumiya hướng đôi mắt mệt mỏi về phía Hida. “Từ tận đáy lòng, tôi thật sự cảm ơn ông vì đã đến đây gặp tôi.”

“Tôi cũng rất vui khi được gặp cậu.” Sau khi buông tay Fumiya, Hida nói. “Tôi về nhé.” Rồi bước về phía cửa.

Ogura Kokuni ra tiễn Hida. Ông bỏ lại bệnh viện sau lưng mình. Hida quay trở lại ga Nagaoka rồi lên tàu Shinkansen để đi Niigata.

Ông dùng bữa trưa muộn rồi ngồi giết thời gian ở đó. Sau đó ông lên máy bay từ sân bay Niigata trở về Sapporo. Trên máy bay thông báo, hình như đang có tuyết rơi nhẹ ở Sapporo.

Hida ngồi tựa vào ghế rồi nhắm mắt lại. Trong đầu ông hiện lên khuôn mặt gầy xanh xao của Kamijou Fumiya.

Hida nhận ra cảm xúc run rẩy của mình đã trở nên bình tĩnh hơn. Ông sẽ nói hết mọi chuyện với Kazami… Đó là một quyết tâm lớn, không thể bị làm lung lay.

34

Khi Hida tới sân bay Shinchitose thì xung quanh tối đen như mực. Ông lên tàu nhanh tuyến JR để đi đến ga Sapporo. Nếu mọi thứ thuận lợi, chắc chắn ông sẽ đến nơi lúc hơn bảy giờ tối.

Hida đã bỏ trống ngôi nhà cũng khá lâu. Hida nghĩ, đêm nay khi về nhà ông sẽ bắt tay vào sắp xếp lại mọi thứ. Một khi nói cho Kazami biết toàn bộ sự thật thì có lẽ ông không thể cùng chung sống với con bé được nữa. Trong suốt mùa giải con bé sẽ ở nơi tập huấn nên Hida quyết định trong thời gian đó ông sẽ gói ghém đồ đạc rồi ra đi. Cũng có khả năng con bé chẳng muốn sống ở căn hộ đó nên có lẽ cũng cần phải làm thủ tục trả nhà. Vấn đề là trong trường hợp đó thì đồ đạc của con bé biết tính thế nào đây.

Hida nhận ra, kể cả sau khi nói cho Kazami biết sự thật thì vẫn còn rất nhiều việc ông cần phải bàn bạc với con gái. Nghĩ như vậy Hida lại thấy trong lòng mình thêm nặng nề hơn. Bản thân ông đau khổ đã đành nhưng ông không thể chịu đựng nổi việc đem lại gánh nặng tinh thần cho con gái.

Chỉ có thể trông cậy vào mỗi cậu ấy thôi. Trong đầu Hida hiện ra khuôn mặt của Yuzuki. Có lẽ Yuzuki là người có thể tham gia vào việc của Hida và Kazami. Hida rất khổ tâm khi

phải làm phiền tới Yuzuki nhưng chỉ có cậu ấy là người biết rõ sự tình. Hơn thế nữa, cũng chẳng còn ai Hida có thể tin tưởng được.

Phải tìm gấp nơi ở mới cho mình, Hida nghĩ. Cũng cần phải tìm một công việc mới. Hida đã xác định, bắt đầu từ ngày mai sẽ là những chuỗi ngày thật vất vả.

Hida nhìn ra quang cảnh đã chẳng còn chút ánh sáng phía ngoài cửa sổ tàu điện. Mặc dù trời tối vẫn có thể thấy tuyết phủ trắng xóa khắp một vùng.

Tuyết ở Furano thế nào nhỉ? Hida nghĩ.

Trong giải thi đấu Alpine, để tránh không phát sinh sự không công bằng do trình tự xuất phát, địa điểm thi đấu được làm cho thật cứng. Cụ thể là họ cắm những ống dẫn ở khắp mọi nơi rồi bơm nước vào các ống đó. Nước sẽ lan tỏa vào trong tuyết khiến cho bề mặt đông cứng lại. Như vậy, bãi trượt tuyết nhìn bằng mắt thì thấy đó là tuyết nhưng thực chất lại là đá băng. Vận động viên trượt tuyết sẽ miết mũi ván trượt trên bề mặt băng cứng và thao tác với ván trượt của mình. Đó là thi đấu giải Alpine.

Giả sử cứ cho là Kazami được tham gia vào giải thế giới đi chăng nữa thì thứ tự xuất phát vẫn ở mãi phía sau. Con bé sẽ phải trượt ở địa hình ngổn ngang do đã bị các vận động viên trước quần thảo dữ dội trước đó. Hida nghĩ nếu con bé mà dùng hết sức lực vốn cần thiết khi thi đấu ở giải này chắc sẽ rất cực nhọc.

Nhưng khi thấy khuôn mặt của mình hiện lên trên cửa kính cửa sổ, Hida lại khẽ lắc đầu. *Mình đang nghĩ cái chuyện ngu xuẩn gì vậy?*

Hida tự nhủ với mình rằng ông đâu còn có tư cách để quan tâm xem Kazami có được tham gia vào giải đấu thế giới

hay không. Ông còn chẳng biết được Kazami có tiếp tục trượt tuyết hay không nữa. Cho dù hiện tại con bé có yêu trượt tuyết đến mấy thì sau khi nghe được sự thật từ Hida, trượt tuyết sẽ trở thành những kỷ niệm không mấy tốt đẹp.

Hida vỗ tay lên trán. Ông nghĩ cần phải quên môn trượt tuyết đi thôi. Có lẽ sau khi rời khỏi căn hộ này, nơi tiếp theo ông sẽ đến là một nơi không có tuyết sẽ tốt hơn.

Đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên. Ông rút điện thoại từ túi trong của áo khoác ra. Người gọi điện đến là Yuzuki.

“Tôi đây.” Hida khẽ trả lời.

“Tôi, Yuzuki đây.” Anh nói. “Ông đang ở đâu vậy?”

“Trong tàu điện. Tôi từ sân bay về ga Sapporo.”

“Sân bay? Không phải ông đã xuất phát từ sáng nay sao?”

“Tôi đã định như vậy nhưng kế hoạch có thay đổi một chút nên chiều tối tôi mới bay.”

Hida quyết định giấu Yuzuki chuyện ông đã gặp Kamijou Fumiya.

“Nếu vậy, lẽ nào ông vẫn chưa biết chuyện?”

“Chuyện gì? À, là chuyện công ty xây dựng KM bị cảnh sát tới khám xét mà cậu đã kể phải không? Nếu là chuyện đó thì tình cờ tôi có nghe loáng thoáng…”

“Không phải chuyện đó. Thực ra, đã có chuyện rất nghiêm trọng xảy ra.” Trong giọng nói của Yuzuki chứa đựng đầy sự nguy cấp.

“Chuyện nghiêm trọng sao? Rốt cục là chuyện gì? Lẽ nào Kazami đã gặp phải chuyện gì?”

“Không phải cô bé. Ông Kamijou…”

“Ông Kamijou?” Sau khi thốt lên từ này, Hida thở hắt ra.

“Lẽ nào…”

“Vâng ạ. Tôi vừa mới nhận được liên lạc. Nghe nói ông ấy đã mất rồi.”

Hida hít một hơi thật sâu rồi cứ thế bất động. Hai tai ông lùng bùng.

“A lô, ông Hida, a lô…” Yuzuki gọi liên tục.

Hida thở một cách khó nhọc. Ông cảm thấy mọi cử động như yếu dần.

“Tôi vẫn đang nghe đây. Tôi quá bất ngờ nên không thể cất lên lời.”

“Tôi cũng đoán như vậy. Tôi cũng rất sốc. Tôi cũng chưa biết rõ sự tình. Tôi chỉ biết rằng đột nhiên tình hình của ông ấy xấu đi và cứ như thế ông ấy đã trút đi hơi thở cuối cùng.”

“Vậy à…?”

Hida không nghĩ ra mình cần phải nói điều gì. Cảm xúc hối hận và sự dằn vặt, đổ lỗi cho chính mình đang xâm lấn tâm trí ông. Nếu ông sớm nói ra sự thật thì Kamijou đã không gặp phải những chuyện như thế này. Nghĩ như vậy nên Hida cảm thấy trong lòng mình quặn thắt.

“Vậy tôi phải làm thế nào? Bây giờ tôi sẽ tới chỗ cảnh sát và nói ra toàn bộ sự thật là được phải không?”

“Tôi đã nghĩ thể nào ông cũng sẽ nói như vậy. Nhưng ông hãy đợi thêm một chút. Việc ông Kamijou mất chắc chắn sẽ khiến cô bé Kazami vô cùng đau đớn bởi vì cô bé ấy luôn nghĩ rằng ông Kamijou đã hứng chịu tai nạn đó thay cho mình. Vì thế, những lúc như vậy, tôi nghĩ ta không nên làm cho tình hình trở nên trầm trọng hơn. Vì nếu ông báo cho cảnh sát thì chắc chắn tin tức này sẽ được truyền ra.”

“Kể cả là cậu có nói như vậy, thì nếu mối quan hệ giữa

Kamijou và Kazami trở thành chìa khóa của vụ việc này thì tôi không thể không báo với cảnh sát được."

"Tôi rất hiểu điều ông đang nói. Khi nãy tôi cũng đã suy nghĩ giống ông. Nhưng ông Hida… Nếu ông Kamijou mất thì câu chuyện lại rẽ sang hướng khác."

"Hướng khác là thế nào?"

"Nguyên nhân của vụ việc đang nằm ở phía ông Kamijou. Việc cảnh sát tới khám xét ở công ty xây dựng KM tức là khả năng rất lớn hung thủ đang ở trong công ty. Tóm lại, người mà hung thủ nhắm đến ngay từ đầu là ông Kamijou."

"Vậy sao?"

Với Hida, đây là lần đầu tiên ông nghe về chuyện này. Nhưng còn với Yuzuki, sau khi biết việc khám xét của cảnh sát, có lẽ cậu ta đã tìm hiểu và biết được nhiều điều.

"Điều thủ phạm nhắm tới là việc giết ông Kamijou. Nhưng mãi tới hôm nay ông ấy mới mất. Phải chăng chúng ta cần xem xét kĩ lưỡng việc sau khi ông Kamijou mất thì cái gì sẽ thay đổi và thay đổi như thế nào. Cũng có thể mọi thứ sẽ thay đổi hoàn toàn và như vậy công việc điều tra của cảnh sát cũng sẽ tiến triển hơn. Vì vậy, trước mắt tôi nghĩ ta nên giữ im lặng đối với cảnh sát. Ta cũng hãy đợi thêm một chút tới khi điều tra của cảnh sát tiến triển rồi hãy nói với Kazami có phải hơn không…"

"Không, như thế không được." Hida phản đối. "Tôi đã nói với cậu rồi phải không. Đây là việc liên quan đến tính mạng của con người. Trường hợp của chúng ta lúc này, không thể khoanh tay đứng nhìn, vứt bỏ đi một sinh mạng lẽ ra có thể được cứu sống."

"Hừm." Hida nghe thấy tiếng thở dài bên kia phía đầu dây. "Ông có vẻ ngoan cố nhỉ?"

“Tôi chỉ muốn làm cái điều mà người ta cho là đúng. Bởi vì tôi đã phạm phải rất nhiều sai lầm cho tới tận bây giờ.”

“Tôi không nghĩ đó là những sai lầm… Ông định khi nào sẽ nói vậy?”

“Chuyện này không thể nói qua điện thoại được. Đêm nay có lẽ không kịp rồi. Ngày mai tôi sẽ đến văn phòng, làm nốt mấy việc lặt vặt xong, tôi định đến Furano.”

“Vậy à? Tôi hiểu rồi.” Qua điện thoại, Hida có thể cảm thấy sự thất vọng của Yuzuki trong giọng nói.

“Sau khi nói sự thật với Kazami, tôi sẽ đi gặp cảnh sát. Tôi đã quyết định như thế rồi.”

“Ông thật là một người ngoan cố và mạnh mẽ.”

“Tôi không hề mạnh mẽ. Vì vậy, đêm nay tôi phải dựa cả vào cậu đấy.”

“Tôi biết. Nếu tôi có thể giúp được gì thì ông cứ nói.”

“Cảm ơn cậu.”

Hida cúp máy và thở dài đánh thượt.

Cuối cùng, Kamijou đã mất. Hida không hiểu đã có chuyện gì mà người ta lại muốn lấy đi tính mạng của ông ấy. Nhưng chỉ duy nhất việc ông ấy đến gặp Kazami thì không thể sai vào đâu được.

Tất cả là lỗi của mình…

Hida cứ trăn trở như vậy. Ông bắt đầu trở lên lo lắng liệu rằng từ nay về sau mình sẽ phải sống như thế nào. Người ông cần phải thú tội này đã không còn trên cõi đời này nữa rồi.

Khi Hida đang thất vọng tràn trề thì một lần nữa điện thoại báo có cuộc gọi đến. Mắt Hida không thể tập trung nhìn rõ nhưng ông giật mình. Điện thoại từ Kazami.

Hida hít một hơi để lấy lại bình tĩnh nếu không Kazami sẽ phát hiện ra giọng nói run run của ông.

“Ừ, cha đây.” Hida từ từ nói.

“Con Kazami đây. Cha đang ở đâu vậy?”

“Cha đang trên tàu điện để đi về Sapporo. Vì cha có chút việc nên đã đi Tokyo.”

Hida đã không thông báo cho Kazami biết việc ông đến Nagaoka. Hình như con bé cũng mải lo chuyện luyện tập nên trong suốt thời gian đó nó cũng không liên lạc với ông.

“Cha đã nghe chuyện ông Kamijou chưa?”

“Cha đã nghe nói ông ấy đã mất.”

“Vâng… Cha ơi, con phải làm thế nào bây giờ?”

Nghe thấy giọng nói đầy đau khổ của con gái, Hida cảm thấy như trái tim mình đang bị bóp nghẹt. “Cha ơi,” cô bé lại cất tiếng gọi. *Ta không phải là cha con. Chính người mới mất kia mới là cha của con,* Hida tự thú với lòng mình như vậy.

“Cảnh sát có nói gì không?”

“Chưa ạ. Chuyện ông Kamijou mất con nghe được từ trưởng phòng Kotani.”

“Kotani đã nói gì?”

“Ông ấy bảo đừng bận tâm. Ông ấy nói đã biết vụ việc này có liên quan đến công ty của chú Kamijou, và nói không liên quan đến con. Nhưng dù trưởng phòng có nói như thế chăng nữa làm sao con có thể coi như mình không liên quan khi có những bức thư đe dọa kia.”

Đúng như thế, Hida nghĩ. Ông chỉ muốn mau chóng được nói cho con gái biết sự thật.

“Kazami, ngày mai con vẫn luyện tập chứ?”

“Vâng. Nhưng con định xin phép nghỉ ngày mai. Con định

về Sapporo.”

“Về Sapporo?”

“Con không thể không nghĩ đến chuyện của chú Kamijou. Dù con vẫn biết rằng con có về Sapporo cũng chẳng thay đổi được gì.”

Đến lúc rồi, Hida nghĩ. “Cha biết rồi. Nếu thế, ngày mai hãy ăn cơm cùng cha. Cha có chuyện muốn nói với con.”

“Chuyện muốn nói với con? Chuyện gì vậy cha?”

“Để mai gặp hãy nói. Báo cho cha khi nào con đến nơi.”

“Con biết rồi. Gặp lại cho ngày mai.”

“Ừ. Đêm nay con đừng suy nghĩ gì cả mà hãy từ từ nghỉ ngơi đi nhé.”

“Con biết không làm được như cha nói đâu nhưng con sẽ cố gắng không suy nghĩ nữa.”

Sau khi cúp máy, Hida nhắm mắt lại. Ông phải cố gắng lắm mới ngăn được những giọt nước mắt đang chực trào ra.

35

Yuzuki vừa đặt chân tới Sapporo thì ngay sáng hôm sau anh biết được tin về cái chết của Kamijou Nobuyuki. Màn tuyết nhỏ giăng mắc, mặt đường ẩm ướt.

Anh bước vào một khách sạn ngay cạnh ga và nhìn ra sảnh khách sạn ở tầng một. Kotani ngồi ở chiếc bàn sâu trong cùng. Hình như nhận ra Yuzuki, Kotani khẽ vẫy tay về phía anh.

“Sự tình là thế nào vậy ạ?” Vừa ngồi xuống ghế Yuzuki đã hỏi. Anh đã gọi một cốc cà phê khi người phục vụ bàn tiến lại gần.

“Đám cảnh sát ở Hokkaido đang cuống cuồng. Cũng phải thôi. Vì từ giờ sẽ không thể nghe được gì từ miệng của Kamijou Nobuyuki nữa.”

“Thế còn chuyện cảnh sát muốn lấy lời khai từ Hida… Hida Kazami thì sao…?”

“Kiểu gì bọn họ chẳng đến tìm. Toàn những chuyện phiền phức.” Kotani cười méo xệch.

Cà phê đã được mang ra. Yuzuki cứ như vậy đưa cốc cà phê đen đặc lên miệng.

Ngày hôm nay, Hida đang định đi nói với Kazami toàn bộ

sự thật. Chắc sau đó ông ấy sẽ tới gặp cảnh sát. Nếu vậy điều tra sẽ rẽ sang một hướng khác.

Mình không thể làm được điều gì sao? Trên máy bay, Yuzuki vẫn không ngừng suy nghĩ nhưng anh vẫn không thể đưa ra được bất cứ câu trả lời nào.

“Tôi cũng đã truyền đạt lại với Hida rằng khả năng vụ việc này có liên quan đến công ty xây dựng KM là rất cao. Sau đó chúng ta có biết được thêm thông tin gì rằng cảnh sát Hokkaido đã có được những điều tra mới chưa ạ?”

Kotani vẫn giữ nguyên bộ mặt nhăn nhó và lắc đầu. “Nếu chứng minh được vụ việc là do mâu thuẫn trong nội bộ công ty và không liên quan gì đến Hida Kazami thì còn gì bằng. Nhưng chuyện đâu có đơn giản thế. Cảnh sát rất quan tâm đến những bức thư đe dọa.”

“Những bức thư mà ông Kamijou đã viết nhỉ?”

Vì có những bức thư đe dọa đó nên Yuzuki cũng không nghĩ Kazami không thể không có liên quan đến vụ án. Chỉ cần không có những bức thư đe dọa kia thì hoàn toàn có thể lý giải rằng việc Kamijou bị sát hại ở Sapporo là hoàn toàn ngẫu nhiên.

Kotani nhìn đồng hồ. “Nào, chuẩn bị đi thôi.”

“Vợ của ông Kamijou đã nói bà ấy sẽ từ sân bay đi ô tô đến thẳng bệnh viện phải không ạ?”

Kotani gật đầu. “Người thư ký tên Odagiri đã liên lạc với tôi như vậy.”

“Thi thể của ông Kamijou, họ định thế nào ạ? Họ sẽ mang về Nagaoka chứ?”

“Nếu là người thường chắc sẽ hỏa táng ở đây. Nhưng người như ông ta chắc sẽ dùng máy bay để vận chuyển thôi.

Họ còn nói là công ty mai táng cũng sẽ đến cùng nữa.”

Yuzuki nghĩ, nếu không có thể thể ông Kamijou chắc sẽ khó trong việc tiến hành hậu sự cho ông ấy.

Kotani và Yuzuki lên xe taxi đến bệnh viện. Theo như lời của Kotani, hình như ông ta đã lên kế hoạch để tới chào hỏi vợ của Kamijou ở đó.

“Không phải chuyện ta phải cúi đầu xin lỗi nên chỉ thế thôi tôi đã thấy nhẹ người.” Kotani nói. “Vì nếu đây là vụ tai nạn xe buýt thông thường thì chúng ta không thể trốn được việc đó đâu.”

“Tôi cũng đã gặp vợ ông Kamijou vài lần nhưng bà ấy cũng chẳng có ý muốn đổ lỗi cho chúng ta đâu.”

“Kể cả là thế thì vẫn thấy nặng nề khi gặp nhau vì mình là thủ phạm chứ. Giám đốc chúng ta hình như đã thở phào nhẹ nhõm. Nếu nguyên nhân do mâu thuẫn nội bộ từ phía công ty kia thì phía chúng ta sẽ trở thành người bị hại. Hình như ông ấy đã suy tính đến cả chuyện sẽ được bồi thường đó.”

Yuzuki chẳng biết nói gì ngoài thở dài. Nghĩ đến Hida và Kazami, anh chẳng còn tâm trí nào để ý đến lời Kotani vừa nói.

Đúng lúc đó điện thoại bên trong túi áo khoác rung lên. “Tôi xin phép,” Yuzuki nói với Kotani rồi rút điện thoại ra. Là điện thoại của Kaizuka.

“Chào anh. Có chuyện gì thế?” Yuzuki hỏi.

“Tôi không biết Shingo đang ở đâu.”

“Hả?”

“Là không thấy Shingo. Tôi đã tìm khắp nơi rồi. Hình như cậu ta đã đi khỏi khách sạn từ sáng nay. Anh Yuzuki có biết chuyện gì không?”

“Anh hãy đợi đã. Đi khỏi khách sạn là sao?”

“Buổi sáng, khi tôi thức dậy đã không thấy cậu ta đâu rồi. Cả túi hành lý cậu ta mang đến đây cũng biến mất.”

“Anh đã gọi điện cho cậu ấy chưa?”

“Tôi gọi rồi nhưng không thấy bắt máy. Tôi hỏi người ở khách sạn thì họ nói thấy một thiếu niên có vẻ giống Shingo đã đi lên xe buýt rồi.”

“Tại sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này?… Hôm qua chỗ anh đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì đặc biệt cả. Nếu có thì cũng chỉ là nạn nhân trong vụ tai nạn xe buýt đã chết khiến cho cả khách sạn xôn xao thôi.”

Quả nhiên chuyện của Kamijou đã được lan truyền tới tận khách sạn North Pride.

“Chỉ có điều, như tôi đã nói từ trước, gần đây cậu ta có những biểu hiện bất thường lắm. Tôi có nói chuyện thì cậu ta cũng như ở trên mây, lại còn không tập trung vào luyện tập.”

Yuzuki cắn môi. Chuyện của Hida và Kamijou đã khiến anh ngập đầu đến mức anh chẳng có thời gian để ý tới Shingo. Chuyện Shingo có những biểu hiện không bình thường Yuzuki cũng đã nghe Kaizuka nói khá lâu trước đó rồi.

“Yuzuki này, anh có nghĩ cậu ta đã đi đâu không?”

“Không. Vì cậu ta có biết gì về nơi này đâu.”

“Đúng vậy. Nhưng cậu ta đi đâu không biết nữa.” Kaizuka tuyệt vọng. “Có khi nào cậu ta về nhà ở Tokyo không?”

“Cậu ta làm gì có ngần ấy tiền để về tận Tokyo phải không?”

“Biết thế nào nhỉ? Tôi cũng chưa từng nói chuyện với cậu ta về việc ấy.”

“Trước mắt ta cứ xem xét tình hình thêm một thời gian. Chắc cậu ta chỉ rối trí bỏ đi một lúc rồi sẽ lại bất ngờ quay trở về thôi. Lúc đó anh Kaizuka cũng đừng la mắng gì cậu ta cả.”

“Cái đó tôi hiểu chứ. Cậu ta quay về thì tốt.”

“Anh hãy đợi đến chiều xem thế nào. Đến lúc ấy cậu ta vẫn chưa về, anh hãy gọi lại cho tôi. Tôi sẽ thử gọi điện cho cha cậu ta.”

“Tôi hiểu rồi.”

Sau khi cúp máy, Yuzuki thuật lại sự tình cho Kotani. Kotani nhíu mày lại, trề môi ra. “Cái quái quỷ gì vậy? Luyện tập căng thẳng quá nên bỏ trốn à? Cứ như con nhà Sumo ấy nhỉ? Lẽ nào Kaizuka cậu ấy đã quá khắt khe với nó?”

“Không, tôi không nghĩ như vậy đâu ạ. Tôi đã chứng kiến họ luyện tập nhiều lần. Anh ấy đâu có ép Shingo vào chương trình luyện tập quá khắt khe nào đâu.”

“Thế tại sao nó lại bỏ trốn?”

“Tôi không rõ. Ta cũng chưa biết có phải là cậu ta đã bỏ trốn hay không mà?”

Kotani tặc lưỡi, tay gõ gõ lên cửa kính ô tô. “Toàn những chuyện phiền phức xảy đến trong lúc chúng ta đang bận rộn giải quyết mấy việc này. Nếu chán trượt tuyết băng đồng thì mau nói sớm. Đã thế thì đuổi việc cả cha của nó luôn.”

Yuzuki phải kiềm chế lắm mới không thốt lên rằng, *Ông đâu có cái quyền hạn đó.*

Trước cổng bệnh viện có bóng dáng của những người có vẻ giống như nhân viên đài truyền hình. Họ đã nhiều lần đưa

tin về vụ việc trên các chương trình truyền hình. Có vẻ họ đã chạy đến đây khi nghe tin người bị hại ra đi và gia quyến thì đang tập trung đến đây.

Ngoài ra còn có những đám người trông có vẻ liên quan tới truyền thông cũng đến nhưng không khí không có vẻ gì là quá nhiều sức ép. Có lẽ vụ việc cũng chưa có gì tiến triển thêm.

Quả nhiên những người kia không vào hẳn bên trong bệnh viện. Chiếc xe taxi chở Yuzuki và Kotani đi qua chỗ họ tiến về phía cổng chính của bệnh viện.

Đúng lúc đó một bóng người lướt qua trước mắt Yuzuki. Nhân vật này đang đứng lơ đễnh cách đám người của truyền thông một đoạn. Người này mặc một chiếc áo khoác đã cũ, khuôn mặt cháy nắng chẳng có chút sắc khí.

Yuzuki khẽ lắc đầu. “Tại sao ông ta lại có mặt ở đây nhỉ?”

“Có chuyện gì à?” Kotani hỏi.

“Dạ, không có gì.” Yuzuki đáp.

Ở bệnh viện, ngoài cảnh sát ra còn có giám đốc và người phụ trách truyền thông của khách sạn North Pride nơi vụ việc xảy ra. Người bị hại mất mà trên mặt họ chẳng có chút thương cảm. Có lẽ như Kotani đã nói lúc nãy, họ đã trút bỏ được ý nghĩ mình là kẻ gây án.

Có vẻ như Kamijou Setsuko và người nhà chưa đến. Kotani cùng với những người ở khách sạn bắt đầu nói chuyện về việc thi thể sẽ được vận chuyển đi như thế nào.

“Tôi ra ngoài một chút có được không ạ?” Yuzuki hỏi nhỏ Kotani.

“Được. Nhưng có chuyện gì thế?”

“Tôi có người quen đang đứng bên ngoài… Tôi sẽ trở lại

ngay.”

“Tôi biết rồi.” Kotani gật đầu nhưng trên mặt hiện rõ sự khó hiểu.

Yuzuki ra khỏi bệnh viện. Anh tiến về phía đám người truyền thông đang đứng tập trung đông lại một chỗ. Có người đã hỏi anh rằng “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” nhưng anh làm ngơ.

Người đàn ông Yuzuki thấy khi ở trong taxi ban nãy, giờ đang ngồi trên thành lan can và nhìn tránh sang hướng khác với hướng Yuzuki.

“Ông đang làm gì ở đây?” Yuzuki lên tiếng.

Người đàn ông quay lại, không giấu nổi ánh mắt ngạc nhiên, sau đó thở hắt ra. “Ra thế. Anh cũng đến đây sao? Phải rồi, nó nói với tôi anh là người phụ trách truyền thông của Hida Kazami mà.”

“Ông nói chuyện với Shingo rồi sao?”

“Thỉnh thoảng chúng tôi vẫn nói chuyện điện thoại với nhau. Không phiền gì anh chứ? Vì tôi là cha nó mà.”

“Đương nhiên không phiền gì cả.”

Người đàn ông đó chính là cha của Torigoe Shingo, ông Katsuya. Nghe nói ông ấy làm việc ở một công ty có liên quan đến công ty phát triển Shinsei nhưng Yuzuki không rõ cụ thể là công ty nào.

“Đúng lúc tôi cũng đang định gọi cho ông. Thực ra Shingo đã rời khỏi khách sạn khi đang tập huấn ở đây. Ông có biết việc này không?”

Torigoe Katsuya gật đầu. “Biết chứ. Lúc nãy tôi ở cùng với nó mà.”

“Ở cùng nhau sao? Cậu ta vì gặp ông mà trốn khỏi khách

sạn à?”

“Đúng rồi. Đêm qua nó gọi cho tôi, và chúng tôi quyết định gặp nhau ở ga Sapporo. Nên tôi đã lên chuyến bay sớm nhất sáng nay để đến đây. Nhưng anh không cần phải lo lắng thế. Tôi đã dặn nó là hãy quay về khách sạn rồi.”

Yuzuki chẳng hiểu chuyện gì với chuyện gì.

“Ông đợi đã. Thế rốt cuộc ông gặp Shingo để làm gì? Ông làm gì ở nơi này? Không có lý gì ông lại quan tâm tới vụ án ở đây cả.”

Ngay lập tức Torigoe Katsuya nhìn chằm chằm vào mặt Yuzuki và lắc đầu thật mạnh. “Phải rồi. Vậy thì việc gặp anh ở đây có lẽ cũng là một sự sắp đặt may mắn. Nếu thế thì tôi nói với anh trước cũng không tệ nhỉ?”

“Chuyện gì cơ?”

“Chuyện gì à? Lạ nhỉ! Thế anh ở đây làm gì? Vì có dính dáng đến vụ án phải không? Thế có khi anh cũng biết tôi định nói gì rồi nhỉ?”

Yuzuki chau mày, nhìn thẳng vào khuôn mặt cháy nắng của Torigoe Katsuya. “Ông biết gì về vụ án hả?”

“Còn hơn cả thế ấy chứ.” Torigoe Katsuya cười nhạt.

36

Trưởng phòng kinh doanh câu lạc bộ thể thao tròn mắt nhìn lên. Trên tay anh ta là đơn xin thôi việc. Đơn thôi việc Hida đã viết đêm qua. Ông đã đến trụ sở chính của công ty ở cạnh ga Sapporo

“Nếu vì lý do sức khỏe thì tôi cũng chẳng nói thêm được gì. Nhưng kể cả như thế thì cũng đột ngột quá. Trước thì ông bảo xin nghỉ phép một thời gian. Lần này lại là nghỉ việc sao?”

“Tôi biết mình tự ý làm nhiều thứ. Vì thế nên tôi không đòi hỏi tiền thôi việc cũng không có ý định nhận tiền lương tháng này.” Hida vẫn tiếp tục cúi đầu xin lỗi. “Tôi không nói chuyện đó. Thành thực mà nói chúng tôi sẽ chịu tổn thất lớn lắm đấy. Vì từ trước tới giờ chúng tôi đã sử dụng tên tuổi của ông để đánh bóng hình ảnh công ty mà.”

“Tên tuổi của tôi cũng chỉ ở mức được người ta biết đến thôi. Tôi là người của quá khứ rồi. Hơn thế nữa quá khứ của tôi cũng chẳng có gì là to tát cả.”

“Ông đừng nói thế. Là ông nên dù tôi có thuyết phục thế nào chắc cũng vô ích phải không?”

“Tôi xin lỗi,” Hida nói.

“Tôi sẽ nói chuyện này với cấp trên. Cho tới lúc có quyết định chính thức thì ông đừng nói gì ra bên ngoài.”

“Tôi biết chứ.”

“Nhưng mà… thật đáng tiếc.”

Hida lại cúi gập đầu một lần nữa. Ông nghĩ mình cũng chẳng có giá trị gì để mà phải tiếc.

“Mà này, bọn hắn đang làm gì vậy?” Trưởng phòng kinh doanh nhìn ra phía sau Hida.

Đám nhân viên trẻ đang tập trung trước màn hình ti vi. “Này, xem cái gì đấy?” Trưởng phòng kinh doanh hỏi.

Một nam nhân viên quay sang nói, “Hình như đã bắt được thủ phạm gây ra vụ tai nạn xe buýt rồi ạ.”

Hida tròn mắt nhìn về phía ti vi.

Trên màn hình là một nữ phóng viên. Hida vẫn nhớ địa điểm đó là ở đâu. Đó chính là trước cửa bệnh viện nơi Kamijou đã từng nằm điều trị.

Liền ngay sau đó là dòng chữ lớn Thủ phạm gây ra vụ hỏa hoạn xe buýt ra đầu thú!

37

Khi Yuzuki được cảnh sát thả ra, trời bên ngoài đã bắt đầu nhá nhem tối. Yuzuki nhìn đồng hồ đeo tay mới biết rằng mình bị cảnh sát quản thúc hơn hai giờ đồng hồ. Hầu như thời gian còn lại anh phải ngồi đợi cảnh sát lấy lời khai của Torigoe Katsuya. Anh gọi từ điện thoại di động cho Kotani. Sau đó, cả anh và Kotani cùng vào một khách sạn gần ga Sapporo để lấy lại bình tĩnh. Quả nhiên Kotani vô cùng hoảng hồn vì ông ta vẫn nghĩ rằng vụ việc Kamijou Nobuyuki bị sát hại không liên quan gì đến công ty phát triển Shinsei. Nhưng hình như một nhân viên trong công ty con của công ty phát triển Shinsei đã tự thú về hành vi phạm tội của mình.

Người lấy lời khai của Yuzuki là hai viên cảnh sát hình sự Kihara và Nishijima. Mặc dù kẻ bị tình nghi đã ra đầu thú nhưng nét mặt của hai người bọn họ vẫn không tươi tỉnh hơn. Lý do thì sau này Yuzuki mới được biết.

Câu hỏi đầu tiên của họ là việc anh gặp Torigoe Katsuya ở bên ngoài bệnh viện có phải tình cờ hay không. “Đương nhiên rồi,” Yuzuki trả lời. Nhận được tin báo rằng Kamijou Nobuyuki đã chết, anh tới bệnh viện và không thể tưởng tượng được ông Torigoe lại có mặt ở đó. Vì thấy lạ nên anh đã chủ động tới bắt chuyện.

Tiếp theo đó cảnh sát hình sự đã hỏi Yuzuki là anh nghe được điều gì từ Torigoe. Yuzuki đã thuật lại y nguyên những gì mà anh nghe được. Nội dung thống nhất với lời khai của Torigoe nên cảnh sát chỉ im lặng và gật đầu.

Sau đó cảnh sát hỏi anh có đoán được động cơ gây án là gì hay không. Có lẽ cái đó không hề liên quan một chút gì đến Yuzuki.

“Tôi không biết,” anh đáp. Đó là những gì anh nghĩ thực lòng. Anh không nghĩ mọi chuyện sẽ bị tiết lộ trong tình huống đó. Chính vì thế anh thấy hơi rối trí.

“Thế còn việc ông ta nói muốn cứu con trai mình thì sao?” Kihara hỏi.

Cả về điểm này Yuzuki cũng chỉ biết lắc đầu. “Về phía chúng tôi, chúng tôi không hề định làm ngơ trước những suy nghĩ của Shingo. Chúng tôi cũng chưa một lần ép buộc gì cậu ấy. Nếu muốn lúc nào cậu ấy cũng có thể từ bỏ môn trượt tuyết. Nên việc ông Torigoe nói hoàn toàn nằm ngoài dự tính của tôi.”

“Ông Torigoe nói rằng con trai ông ta không thể tự mình nói ra được điều đó. Nếu cậu ta từ bỏ môn trượt tuyết thì cha cậu ta sẽ bị sa thải. Chính vì thế cậu ta đã tiếp tục kiềm chế.”

“Đúng là chúng tôi đã hứa sẽ giới thiệu việc làm cho ông Torigoe nếu Shingo trở thành thành viên của đội trượt tuyết của công ty phát triển Shinsei. Nhưng có chấp nhận điều kiện đó hay không là quyền tự do của cha con họ.”

“Hóa ra là vậy.” Viên cảnh sát gật đầu. Nghe rất lạnh lùng.

Câu hỏi cuối cùng đó là Yuzuki có nghĩ ai đó đứng đằng sau điều khiển Katsuya hay không. Yuzuki quả quyết rằng anh không nghĩ được ra bất kỳ ai. Thực ra thì có suy nghĩ

đến mấy anh cũng không thể nào nghĩ ra được.

Bộ mặt của hai viên cảnh sát trông có vẻ rất khổ sở. Tuy thủ phạm đã ra đầu thú nhưng một khi không biết được sợi chỉ kết nối với kẻ giật dây đằng sau thì không thể đưa ra được kết luận chính xác.

Ngồi trong xe taxi để về khách sạn, Yuzuki nhớ lại đoạn hội thoại mà anh đã nói với Torigoe Katsuya. Khi Yuzuki hỏi "Ông có biết gì về vụ việc không?" thì Torigoe đã trả lời rằng, "Còn hơn cả thế ấy chứ." Ông ấy vừa nở một nụ cười có vẻ như khinh bỉ chính mình vừa nói như sau. "Người gây ra vụ tai nạn đó là tôi. Chính tôi là thủ phạm."

Vì những từ Yuzuki nghe được quá bất ngờ so với dự tưởng của anh nên anh phải mất vài phút để hiểu ý nghĩa của từng từ đó. Sau đó Yuzuki đã phải hít một hơi thật sâu. "Không thể nào," anh lẩm bẩm.

"Khó tin quá phải không? Nhưng nó lại là sự thật. Đó là chuyện tôi đã gây ra trong một phút kích động. Tôi đã nghĩ mình thật ngu xuẩn." Nụ cười mới đó còn trên khuôn mặt của Torigoe Katsuya dần dần đã trở nên méo mó. Nét mặt của Torigoe càng trở nên đau khổ hơn, ông chỉ lắc đầu.

"Chuyện này là thế nào? Ông hãy giải thích đi." Yuzuki hỏi. Torigoe xoa mặt rồi nói, "Vì tôi muốn làm gì đó cho Shingo."

"Cho cậu ta? Ý ông là gì?"

"Anh thừa biết nó chẳng hề thích trở thành vận động viên trượt tuyết mà. Nó rất thích âm nhạc. Hồi còn nhỏ, nó thích tới mức có thể thổi kèn harmonica cả ngày không biết chán. Nó đã mong muốn tương lai có thể trở thành nghệ sĩ từ rất lâu rồi. Nhưng vì người cha không thể kiếm nổi tiền như tôi nên nó đã phải vứt bỏ ước mơ của mình. Nó đã quyết định

chơi trượt tuyết dù bản thân chẳng hề muốn để đổi lại một công việc làm cho cha nó. Dạo này tôi chẳng hề được nhìn thấy nụ cười trên gương mặt của nó. Nó đã giết đi cảm xúc của chính mình để mà sống. Đó là chuyện của mấy tuần trước. Tôi đã phát hiện ra ai đó đã tặng nó một đĩa DVD guitar. Ấy vậy mà nó định vứt vào sọt rác. Lúc đó tôi đã rất trăn trở. Cứ thế này mãi thì không được. Tôi nghĩ mình phải làm gì đó. Thế là câu chuyện thành ra như vậy."

"Câu chuyện?" Yuzuki cau mày.

"Đúng lúc đó thì có rất nhiều tin nhắn lạ được gửi đến cho tôi. Không rõ ai là người đã gửi chúng. Nhưng hắn là người biết rất rõ về tôi và Shingo. Nội dung của chúng là nếu tôi hợp tác với hắn thì tôi sẽ nhận được khoản tiền hậu tạ xứng đáng. Tôi đã nghĩ chuyện này thật nực cười nên đã lờ nó đi. Nhưng những tin nhắn khác lại được gửi đến. Tin nhắn còn ghi hắn sẽ gửi trước một khoản tiền. Vậy là tôi đã thử trả lời lại. Tôi hỏi anh là ai và muốn tôi hợp tác chuyện gì? Hắn trả lời lại ngay lập tức. Hắn không cho tôi biết hắn là ai nhưng lại ghi nội dung hợp tác. Xem xong mà tôi sững sờ. Vì tin nhắn đó nói rằng hãy khiến cho Hida Kazami của đội trượt tuyết công ty phát triển Shinsei bị tai nạn."

"Gì cơ?"

"Tôi nghĩ nó là một chuyện động trời và nghĩ lại rằng đúng là phải làm ngơ nó thôi. Nhưng đối phương lại đưa ra món mồi béo bở để nhử tôi. Hắn ta nói, nếu Hida Kazami bị chấn thương thì đội trượt tuyết của công ty phát triển Shinsei sẽ mất đi ngôi sao sáng giá. Và đương nhiên số tiền dành cho đội cũng bị cắt đi. Sự tồn tại của đội trượt tuyết sẽ trở thành vô nghĩa. Việc cắt giảm đầu tiên chắc chắn phải là câu lạc bộ trượt tuyết thiếu niên. Như vậy Shingo sẽ được giải phóng.

Nhưng việc đó không liên quan gì đến tôi nên tôi cũng không bị công ty phát triển Shinsei sa thải. Tôi đã nghĩ đây là món hời đối với tôi.”

“Tức là một mũi tên trúng hai đích à?”

Yuzuki thầm phục cái kẻ không biết là ai, từ đầu đến đã nghĩ ra được diệu kế này.

“Tôi vừa phân vân vừa trả lời lại tin nhắn. Tôi thử hỏi hắn gây tai nạn mức nào và làm như thế nào thì được? Ngay lập tức một chiếc hộp nhỏ được gửi đến chỗ tôi. Trong hộp là một thiết bị nhỏ tự chế mà tôi chưa nhìn thấy bao giờ cùng với một triệu yên tiền mặt. Thiết bị này là để lắp vào hộp động cơ trong xe buýt nhỏ.

“Cách lắp thiết bị cũng được giải thích rất cụ thể, cẩn thận vào một tờ giấy. Một triệu yên chỉ là khoản tiền trả trước. Lúc đó tôi mới biết người gửi tin nhắn cho tôi không hề có ý đùa. Bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy lẽ ra tôi nên đi báo ngay với cảnh sát. Nhưng tôi lại dấn vào chuyện này rồi nên không thể rút lại được. Tôi nghĩ mình đâm lao thì phải theo lao thôi.”

“Lúc đó ông đã tới khách sạn North Pride sao?”

Torigoe Katsuya gật đầu. “Đúng thế. Tôi xin nghỉ phép ở công ty rồi đi đến tận Hokkaido.”

“Tại sao ông lại ra tay vào ngày hôm đó?”

“Nó đã được định trước rồi. Vì ngày hôm đó tôi biết vận động viên Hida sẽ rời khỏi khách sạn một mình. Nếu lắp thiết bị vào chiếc xe buýt thì chỉ có thể lắp vào ngày hôm đó được thôi.”

“Bằng cách nào ông biết được kế hoạch của cô bé?”

Torigoe Katsuya có vẻ bối rối trước câu hỏi của Yuzuki.

Trông thấy vậy Yuzuki chợt nhớ ra.

“Ông biết được là từ Shingo phải không?”

“Trước đó vài ngày tôi đã gọi điện cho Shingo và nói sắp tới có công chuyện nên có thể sẽ đến Sapporo. Nếu có thời gian thì tôi sẽ đến thăm nó vì thế tôi muốn nó cho tôi biết kế hoạch của đội trượt tuyết. Shingo đã chẳng nghi ngờ gì và gửi kế hoạch của cả đội cho tôi qua mail. Trong đó cũng có ghi lịch trình của vận động viên Hida. Nếu để lỡ cơ hội này thì mọi thứ coi như chấm hết nên tôi đã vội vã làm ngay.”

“Ông đã gặp Shingo ở khách sạn à?”

“Đương nhiên tôi có gặp. Phòng trường hợp bị ai đó nhìn thấy thì tôi có thể lấy lý do đến để thăm con trai. Tôi đã gặp nó ở phòng sấy đồ. Chỉ có mấy ngày thôi mà tôi gầy xọp đi. À mà lúc đó tôi cũng đi lướt qua vận động viên Hida đấy. Tôi đã phải chú ý để không bị cô bé nhìn thấy mặt mình.”

“Sau đó ông đã lắp thiết bị vào chiếc xe buýt đó?”

“Đúng là như vậy. Sau khi tìm hiểu xem vận động viên Hida sẽ lên chuyến xe lúc mấy giờ, tôi đã căn cứ vào đó và hành động. Tôi ngồi trong chiếc xe ô tô đã thuê trước đó và đợi. Đúng như kế hoạch vận động viên Hida xuất hiện. Tôi thấy thở phào nhẹ nhõm. Một người hành khách khác là đàn ông xuất hiện nhưng tôi nghĩ cũng đành chịu vậy. Tôi đã nghĩ cũng may chỉ vị khách đó và người tài xế bị cuốn vào chuyện này. Thế là tôi yên tâm nhấn công tắc khởi động thiết bị.

“Công tắc?”

“Thiết bị được lắp vào xe buýt có thể được kích hoạt bởi thiết bị không dây. Nếu vận động viên Hida mà không lên xe thì tôi sẽ không ấn công tắc. Sau khi chiếc xe buýt quay về khách sạn tôi sẽ lại tháo nó ra.”

Yuzuki gật đầu. Anh hoàn toàn bị thuyết phục. Kế hoạch nghe có vẻ rất hoàn hảo. Đương nhiên một người như Torigoe không thể nghĩ ra được kế hoạch này.

“Nhưng ngay trước khi chiếc xe buýt xuất phát thì một chuyện không tưởng đã xảy ra. Đó là vận động viên Hida lại xuống xe. Tôi đã cố hết sức nhưng không thể cứu vãn được gì. Công tắc thì đã bấm rồi mà chiếc xe cũng đã chuyển bánh. Tôi đã cầu nguyện. Tôi cầu cho thiết bị đó không hoạt động được. Những lời cầu nguyện của tôi chẳng thành. Khi tôi biết tai nạn đã xảy ra, trước mắt mọi thứ tối đen lại. Tôi không biết phải làm thế nào nhưng tôi nghĩ tốt hơn hết cần phải rời khỏi nơi này ngay. Tôi đã rời khỏi khách sạn trước khi đường bị cấm lưu thông. Khi đi ngang qua nơi đã xảy ra tai nạn tôi đã chắp hai tay vào cầu nguyện. Tôi cầu trời làm ơn đừng để ai bị thương nặng.”

Torigoe Katsuya chắp hai tay lại với nhau như thể đang tái hiện lại sự việc khi đó. Giọng ông ta như đang khóc.

Yuzuki thấy hồ nghi. Vì anh vẫn nghĩ rằng vụ việc đó là nhằm lấy đi tính mạng của Kamijou Nobuyuki. Nhưng khi nghe xong chuyện này thì anh thấy Torigoe Katsuya không hề có ý đó. Bởi vì ông ta thậm chí còn chẳng biết mặt Kamijou Nobuyuki. Vậy tại sao trong thiết bị được lắp vào xe buýt lại có sử dụng linh kiện liên quan đến công ty xây dựng KM? Yuzuki không nghĩ đó chỉ là do tình cờ.

“Đó là những gì tôi đã làm. Dù là đồng lõa với kẻ khác nhưng tôi đã cướp đi tính mạng của một con người. Tôi đang đau đầu không biết mình nên làm gì thì có điện thoại Shingo gọi cho tôi vào đêm hôm qua lúc đã rất khuya. Anh nghĩ nó đã nói gì? Đột nhiên nó nói ‘Thủ phạm gây ra vụ tai nạn là cha phải không?’ Tôi giật mình chứ. Tôi định hỏi ‘Mày vừa

nói gì vậy?’ thì bị tắc lại. Nó nói tôi phải nói thật với nó đi thế là ngay lập tức tôi đã đầu hàng.

“Chuyện là vậy đó. Anh đã hiểu rõ chưa? Tôi bảo với nó vì tôi có nhiều lý do và nó nói với tôi như thế. Và chúng tôi đã quyết định sáng nay gặp nhau ở ga Sapporo để nói chuyện.”

Chuyện như vậy sao? Yuzuki lờ mờ có thể đoán ra lý do Shingo phát hiện ra chân tướng sự việc. Chính khi anh và Kaizuka nói chuyện với nhau ở nhà ăn mà không nhận ra Shingo ở ngay gần đó. Họ đã nói về việc thủ phạm có lẽ là người biết được kế hoạch của đội trượt tuyết. Phải chăng khi nghe cuộc hội thoại đó Shingo đã bắt đầu nghi ngờ cha mình. Nói đến đây Yuzuki mới nhớ ra. Kaizuka nói Shingo có những biểu hiện khác thường chính là khoảng thời gian đó.

“Sáng nay ông đã nói chuyện gì với Shingo vậy?”

“Đầu tiên tôi đã nói hết sự thật với nó. Sau đó tôi xin lỗi nó. Dù việc này tôi làm vì nó nhưng kết cục tôi lại khiến nó càng khổ sở hơn. Tôi đúng là một kẻ bỏ đi. Tôi không có tư cách gì làm cha nó.” Torigoe Katsuya sụt sịt mũi.

“Thế Shingo phản ứng thế nào?”

“Tôi đã nghĩ nó sẽ rất tức giận nhưng trái với những gì tôi nghĩ nó chỉ im lặng. Có lẽ nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi. Nó khác với tôi một trời một vực. Sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện, nó hỏi tôi sẽ ra tự thú chứ? Tôi đáp là tôi cũng định làm như vậy. Vì thế mà hôm nay tôi đã đến đây.”

“Có thật ông đến để tự thú không?” Yuzuki hỏi lại.

“Không phải vì thế mà tôi có mặt ở đây sao? Vợ của người đã mất cũng sắp tới rồi phải không? Tôi sẽ tới thú nhận mọi tội lỗi với họ và để họ báo chuyện này với cảnh sát.” Torigoe Katsuya nhìn Yuzuki với ánh mắt thành khẩn.

“Sau đó ông có nhận được tin nhắn của kẻ kia không?”

“Tôi chẳng nhận được gì cả. Chắc hắn cũng vô cùng hoảng loạn. Chắc hắn không thể ngờ tôi lại phá hỏng mọi thứ thế này.” Nước mắt từ khóe mắt của Torigoe Katsuya trào ra. Ông ta cười hềnh hệch.

Chẳng bao lâu sau đó Kamijou Setsuko cùng người nhà đã đến bệnh viện. Thấy thế, Torigoe Katsuya bèn nói, “Thôi, tôi đi đây,” và bỏ đi. Nhưng ông ta dừng bước rồi quay lại.

“Yuzuki này, tôi nghe nói loài chim cúc cu chuyên đi đẻ trứng vào tổ của những loài chim khác chẳng hạn như chim chích, bách thanh hay chim sẻ. Và sẽ nhờ chính những con chim đó nuôi hộ con mình. Anh có biết không?”

“Tôi có từng nghe qua. Trứng đó gọi là trứng ký sinh phải không?” Yuzuki đáp lại nhưng anh không hiểu Torigoe Katsuya muốn nói gì.

“Tôi nghĩ, sự di truyền tài năng cũng giống như trứng của loài chim cúc cu vậy. Nó được di truyền một cách bí mật trong lúc người được thừa hưởng không hề hay biết. Thể lực hơn người mà Shingo có được là do tôi đã đặt vào máu nó những quả trứng của chim cúc cu. Tôi cũng không biết bản thân nó có cảm thấy biết ơn tôi vì điều đó hay không nữa.”

Yuzuki nghĩ lối suy nghĩ đó thật thú vị. Anh gật đầu. “Thì sao?”

“Nhưng quả trứng chim cúc cu đó không phải của tôi mà là của Shingo. Chỉ là của Shingo thôi. Nó cũng không phải của bất kỳ ai khác. Anh Yuzuki, nó cũng không phải của anh đâu.”

Cuối cùng Yuzuki đã hiểu được điều mà Torigoe Katsuya muốn nói. Anh chỉ biết im lặng.

“Anh hãy để Shingo được làm điều mà nó thích. Chỉ đúng như vậy thôi.” Torigoe Katsuya cúi đầu.

“Tôi sẽ chuyển lời này lại với cấp trên.”

Dường như yên tâm trước câu trả lời của Yuzuki, Torigoe Katsuya nở một nụ cười từ tận đáy lòng của mình. Sau đó ngay lập tức, ông trở lại với bộ mặt nghiêm nghị rồi quay gót. Trong bước chân đang tiến về phía bệnh viện không hề cảm thấy do dự hay chần chừ.

38

Kotani đã đợi Yuzuki trong phòng khách sạn. Nghe chuyện của Yuzuki, Kotani vò đầu, bứt tai. Sau khi rên rỉ một hồi với bộ dạng đó, ông ta ngẩng lên bằng một bộ mặt nhăn nhó. “Chết tiệt. Biết báo cáo thế nào với cấp trên đây?”

“Chắc chẳng còn cách nào khác là phải thuật lại y như vậy thôi.”

“Anh nói nghe có vẻ nhẹ tênh thế nhỉ? Vì anh chẳng phải là nhân viên chính thức của công ty phát triển Shinsei nên có lẽ anh nghĩ đây là chuyện của người dưng. Nhưng đừng vội mừng rằng trung tâm nghiên cứu khoa học thể thao sẽ bình yên. Nếu họ phát hiện ra việc chúng ta đã ép Torigoe Shingo tham gia vào câu lạc bộ chính là nguyên nhân dẫn đến vụ việc thì nhất định ta sẽ không chống lại được búa rìu dư luận. Lúc đó thì trung tâm nghiên cứu chỉ còn nước phải đóng cửa mà thôi.”

Yuzuki nhún vai. “Đành phải vậy thôi chứ biết sao ạ? Nếu như vậy tôi buộc phải từ bỏ nó thôi.”

“Anh lạnh lùng ghê nhỉ?”

“Không phải như vậy sao ạ? Sự thực thì tôi vẫn đang phân vân một chút.”

“Phân vân? Chuyện gì?”

“Về cách suy nghĩ và cách làm của chúng ta từ trước tới nay. Tôi đã tin rằng việc phát huy tài năng của những vận động viên sẽ khiến họ trở nên hạnh phúc. Không phải chỉ trong thể thao hay trong nghệ thuật, nếu có thành tích xuất sắc hơn người thì chắc chắn bất kỳ ai cũng sẽ thấy vui vì điều đó. Tôi tin cho dù ban đầu họ có thể không thích nó nhưng rồi dần dần sẽ trở nên đắm chìm vào nó. Và hơn thế nữa, tôi cũng đã nghĩ còn gì tốt hơn khi ta có thể biến tài năng đó thành thực thể sống.”

“Tôi cũng đồng ý với quan điểm đó.”

“Nhưng trong số đó lại có những con người không nghĩ như vậy. Đó là những người có tài năng hơn người nhưng chẳng hề cảm thấy vui vẻ một chút nào với những gì họ có. Đó là Torigoe Shingo. Đối với cậu ta Olympic không phải là ước mơ mà cũng chẳng phải là cái gì cả. Ước mơ của cậu ấy là được chơi guitar thỏa thích. Kể cả không thể trở thành nghệ sĩ chơi guitar chuyên nghiệp hay không có bất kỳ một khán giả nào thì điều đó cũng không quan trọng. Chỉ cần được chạm vào âm nhạc, cậu ta đã hạnh phúc rồi. Với những người như thế mà chúng ta nói với họ rằng, vì cậu có tài năng nên cậu phải làm những việc mà cậu không muốn. Như thế không phải chúng ta đang chối bỏ một phần nhân cách của họ hay sao?”

“Anh đừng có phóng đại. Nếu nói thế thì những bậc làm cha mẹ trên khắp thế giới này sẽ thế nào? Không phải hầu hết trẻ con đều căm ghét học hành nên cha mẹ mới phải cho chúng đi học thêm hay mời gia sư về kèm cặp để nâng cao thành tích cho chúng sao? Tất cả là vì họ lo cho tương lai của con cái họ. Chúng ta phát hiện ra những người có tài năng

thể thao và dẫn dắt họ vào con đường đó thì có gì là xấu?"

"Nếu là người không có bất kỳ ước mơ gì mà ta làm thế thì có ý nghĩa. Nhưng Torigoe Shingo lại có ước mơ của riêng cậu ấy. Không ai có quyền được xen vào hay cản trở giấc mơ đó cả."

Kotani khoanh tay lại, giữa trán hằn sâu nếp nhăn. "Còn việc nghiên cứu thì sao? Anh đã từ bỏ rồi sao?"

"Không có chuyện đó đâu ạ." Yuzuki lắc đầu. "Tôi vẫn sẽ tiếp tục nghiên cứu về gen di truyền trong thể thao. Giả sử có rút khỏi công ty phát triển Shinsei đi chăng nữa tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu ở một nơi nào đó."

"Tức là anh sẽ theo đuổi ước mơ của riêng mình à? Nhưng dù thế thì rốt cục chuyện này là như thế nào? Kẻ nào, ở đâu lại định khiến cho Hida Kazami bị trọng thương vậy nhỉ…?"

"Tôi hoàn toàn không biết nhưng tôi có cảm giác sớm hay muộn thì cảnh sát họ cũng sẽ tìm ra chân tướng thôi."

"Anh có căn cứ gì rồi sao?" Kotani mở to mắt, nhìn láo liên.

"Tôi không có căn cứ gì cả nhưng tôi có cảm giác như vậy."

"Gì thế? Chỉ là phán đoán theo cảm tính sao? Tôi thì đang đau đầu không biết sẽ phải giải thích như thế nào với cấp trên đây." Kotani đau khổ trề môi xuống.

Yuzuki vừa uống cốc cà phê đã nguội vừa nghĩ về Hida. Anh nghĩ sau đây anh cũng phải đi giải thích sự tình cho Hida. Có lẽ Hida cũng đã nói cho Kazami biết sự thật rồi. Yuzuki rất hiểu Hida. Nhất định ông ấy sẽ chẳng chịu thay đổi quyết định của mình cho dù ai đó có nói gì. Sau khi nói sự thật cho Kazami, nhất định ông ấy sẽ tới gặp cảnh sát.

Dù người mà Torigoe Katsuya nhắm tới là Hida Kazami, nằm ngoài dự tính của Yuzuki nhưng anh vẫn nghĩ bằng một cách nào đó nó sẽ vẫn dính dáng đến Kamijou Nobuyuki. Nếu cảnh sát biết được bọn họ là cha con thì chắc chắn cuộc điều tra sẽ thêm tiến triển.

Yuzuki xác định sẵn tinh thần rằng có thể anh sẽ chẳng còn được nhìn thấy Hida Kazami trượt tuyết thêm lần nào nữa. Bộ môn trượt tuyết đổ dốc và bộ môn trượt tuyết băng đồng sẽ mất đi những quả trứng vàng. À không, nếu mượn những từ của Torigoe Katsuya thì phải là những quả trứng của chim cúc cu mới đúng.

Tình máu mủ trong trường hợp này quả là thứ đáng sợ, Yuzuki nghĩ. Vì nó mà Torigoe Katsuya gây ra tội ác còn Hida Hiromasa phải từ biệt Kazami. Nó nhất định không chỉ là một thứ gì đó đẹp đẽ.

39

Sau món tráng miệng thì cà phê cũng đã được mang tới. Hida vừa cho sữa vào cà phê vừa nhìn khuôn mặt của Kazami. Kazami đang dùng thìa để xúc những miếng kem trái cây. Họ đang ở trong một khách sạn gần công viên Outsu và dùng bữa trên tầng hai của một nhà hàng Pháp.

“Con thấy thế nào rồi? Đã no chưa?”

“Vâng. Con đủ rồi.” Kazami ăn kem trái cây xong rồi lấy giấy ăn lau miệng. “Lâu lắm rồi con mới ăn món ăn Pháp. Nhưng đã bao lâu rồi cha con mình mới lại đi ăn ở bên ngoài với nhau nhỉ?”

“Cha con mình chẳng có cơ hội nào ấy nhỉ?”

“À, cha nói con mới nhớ. Trước đây cho từng bảo khi chính thức bước vào cuộc sống của vận động viên thi đấu rồi thì những người trong gia đình sẽ ít thấy mặt nhau. Mười năm tới đây chắc từ quây quần bên gia đình rồi cũng sẽ biến mất cha nhỉ?”

“Trong số đó vẫn có những vận động viên làm tốt được cả hai mà. Việc thi đấu và gia đình.”

“Nhưng chắc không phải con rồi. Vì con chẳng khéo léo được như vậy. Nếu cha không phải là cựu tuyển thủ trượt

tuyết thì con nghĩ cha còn mình còn xa cách hơn."

Hida gật đầu mà trong lòng ông đau nhói. Kazami vẫn tin rằng ông là người thân duy nhất của con bé. Bởi vì con bé cảm thấy thời gian ở bên ông chính là quây quần bên gia đình.

Nhưng ta không phải gia đình của con, Hida nhủ thầm trong bụng. *Vì thế đây là lần cuối ta cùng dùng bữa với nhau.*

Kazami nhìn đồng hồ đeo tay, nghiêng nghiêng đầu. "Chuyện gì vậy? Con phải về à?"

"Không phải vậy ạ. Con nghĩ có thể sắp có liên lạc gì đó tới đội của con. Vì thủ phạm cũng đã bị bắt rồi phải không? Con rất muốn biết cụ thể tại sao lại có chuyện đó mà."

Hida suy nghĩ một lát rồi nói. "Cha không rõ nhưng hình như cảnh sát vẫn đang điều tra mà. Trước khi cảnh sát xong việc thì làm gì có thông tin chi tiết gì đâu."

"Là như vậy sao ạ? Nhưng con không thể không để tâm đến chuyện đó. Nếu vụ việc đã được giải quyết xong thì tốt biết bao."

"Con không phải lo lắng. Rồi thì mọi thứ cũng sẽ được làm sáng tỏ mà."

"Vâng cha nhỉ?" Kazami mỉm cười. Cô đưa chén lên miệng, nhấp một ngụm trà.

Hida nghĩ về cuộc điện thoại Yuzuki gọi cho ông ngay trước khi ông gặp Kazami. Thật bất ngờ khi Yuzuki nói rằng trước khi hung thủ ra tự thú, hắn lại tới nói chuyện với cậu ta. Cậu ta gọi điện thông báo với ông nội dung câu chuyện.

Thủ phạm hình như là cha của một thiếu niên trong câu lạc bộ của đội trượt tuyết công ty phát triển Shinsei. Nhưng người đó được trả tiền để thực hiện, người ra lệnh lại là một

kẻ hoàn toàn khác. Hắn là ai thì Yuzuki vẫn chưa biết. Chỉ có điều người mà hắn nhắm tới không phải là Kamijou Nobuyuki mà lại là Kazami. Điều này khiến Hida lo lắng không yên.

Nhưng dù gì đi chăng nữa Hida nghĩ mình cần phải đi báo cho cảnh sát biết về mối quan hệ giữa Kamijou Nobuyuki và Kazami càng sớm càng tốt. Có thể chuyện này sẽ trở thành căn nguyên của sự việc và khiến cho nhiều thứ thay đổi.

“Mà cha ơi, chuyện cha muốn nói với con là gì vậy? Vì thế mà cha rủ con đi ăn à?” Kazami hỏi.

“Ừ. Đúng như vậy. Cha nghĩ trước tiên ta cứ từ từ ăn xong cái đã.” Hida ngồi ngay ngắn, uống một ngụm nước trong chiếc cốc ông đang cầm trên tay.

Phải bắt đầu như thế nào nhỉ? Thời điểm bước vào cửa hàng này, ông vẫn chưa quyết định được mình nên nói những gì. Ông định cứ vừa nhìn thẳng vào Kazami vừa suy nghĩ lý do nhưng rốt cục ông lại chẳng tìm được cách nói nào hợp lý. Ông nghĩ mình cần phải nói thế nào để con gái không khỏi sốc nhưng điều đó là không thể. Và ông đã quyết định từ bỏ nó.

“Kazami, cha muốn con thật bình tĩnh và lắng nghe cha. Đây là chuyện hết sức quan trọng.”

“Chuyện gì ạ?” Kazami nhăn nhó.

“Lẽ ra cha phải nói với con sớm hơn nhưng cha đã không thể nói ra. Kazami, thực ra con…”

Là lúc Hida định nói với Kazami rằng con không phải là con của ta thì điện thoại trong túi áo khoác của Hida rung lên. Ông đã quên mất không tắt nguồn điện thoại.

Ông lấy điện thoại ra. Có một tin nhắn được gửi đến. Ông

chỉ xem qua tiêu đề và định bụng sau đó sẽ đọc. Nhưng ông vô cùng bất ngờ. Nó là tin nhắn của một người ông không hề nghĩ tới. Tựa đề tin nhắn có ghi Tôi là Kamijou Fumiya.

“Cha xin lỗi một chút.” Hida nói với Kazami như vậy rồi mở tin nhắn ra đọc.

Ông đã sốc khi đọc những dòng chữ được viết trong tin nhắn. Nội dung tin nhắn như sau.

Tôi xin lỗi vì đã đột ngột nhắn tin cho ông vì tôi nghĩ mình cần phải nhắn càng sớm càng tốt.

Ông đã nói hết với Kazami mọi chuyện hay chưa?

Nếu chưa thì xin ông hãy dừng suy nghĩ đó lại.

Và nếu có thể, từ nay về sau ông hãy sống và vẫn tiếp tục là cha của cô bé.

Ông không cần phải lo lắng cho tôi. Vì tôi đã không cần tới người hiến tủy nữa rồi.

Hơn nữa vụ việc cũng sắp đi đến hồi kết.

Cả ông và Kazami đều không có tội gì cả. Tôi không có ý định biến những người như vậy thành những kẻ bất hạnh.

Lỗi tất cả là ở cha tôi. Tôi nghĩ ông ấy chết là do bị trời phạt.

Từ đáy lòng tôi cầu nguyện cho tin nhắn này đến kịp trước khi ông định nói ra sự thật. Tôi mong ông được hạnh phúc.

Kamijou Fumiya

Hida cầm điện thoại đứng dậy. Kazami tròn mắt khi thấy sự quyết liệt ấy của cha.

“Cha sao thế?”

“Cha đi gọi điện rồi sẽ quay lại.” Hida bước nhanh ra phía cửa.

Ra khỏi nhà hàng, Hida gọi ngay cho Yuzuki. Yuzuki ngay lập tức nhấc máy.

“Có chuyện gì vậy ạ? Đã có chuyện gì xảy ra với Kazami sao?” Yuzuki hỏi dồn dập, giọng đầy lo lắng.

“Không phải vậy. Thực ra tôi vẫn chưa nói gì với con bé. Trước khi tôi định nói thì tôi đã nhận được một tin nhắn không thể nào tin nổi.”

Hida nói cho Yuzuki biết về chuyện ông đã gặp Kamijou Fumiya trước khi ông trở về Sapporo và về nội dung tin nhắn ông vừa nhận được.

“Chuyện này là thế nào nhỉ? Tại sao con trai ông Kamijou lại biết được quan hệ giữa ông và cô bé Kazami?”

“Tôi không biết nhưng tôi nghĩ đúng là cậu Fumiya đang có một quyết định rất hệ trọng. Xin lỗi, cậu có thể tìm hiểu giúp tôi được không?”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ liên lạc với nhà Kamijou.”

“Trông cậy cả vào cậu đấy. Tôi không thể nhờ ai khác ngoài cậu đâu.”

Khi Hida quay trở lại chỗ ngồi thì trông vẻ mặt của Kazami có vẻ khó hiểu.

“Tóm lại đã có chuyện gì vậy cha?”

“Ừ, có chút chuyện ấy mà… Nó không liên quan đến con đâu, Kazami.”

“Hừm.” Kazami có vẻ không thỏa mãn với câu trả lời này. “Thế cha tiếp tục chuyện lúc nãy đi ạ?”

“Ừ…”

Hida lại nhấp một ngụm nước. Sau khi đọc xong tin nhắn kia thì mọi quyết tâm sẽ thú nhận với con gái của ông bị lung lạc. Ông nghĩ hay là đợi tới khi có thêm thông báo gì đó từ Yuzuki rồi sẽ nói.

“Thực ra… Cha đã định nói với con từ trước rồi. Cha đã quyết định sẽ không tham gia vào những việc mà con sẽ làm. Con đã là một vận động viên trượt tuyết trưởng thành. Hơn nữa, những dụng cụ trượt tuyết và kỹ thuật trượt tuyết ngày này đã thay đổi so với thời của cha. Nên con cũng đừng dựa dẫm vào cha.”

Kazami chớp chớp mắt. “Cha, đó là điều cha muốn nói sao?”

“Có thể con nghĩ sao đến giờ cha mới nói nhưng đối với cha nó là chuyện rất quan trọng. Cha cần có dũng khí để công nhận con như một người đã trưởng thành.”

Kazami im lặng nhìn xuống. Một lúc sau cô bé ngẩng mặt lên, rồi hít thật sâu và nói, “Con hiểu rồi. Từ giờ trở đi bất kể chuyện gì con sẽ tự quyết định đấy. Cho dù kết quả như thế nào chăng nữa, con sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm.”

“Đúng vậy.”

“Con sẽ rời vòng tay của cha với tư cách là một vận động viên trượt tuyết. Nhưng quan hệ giữa cha và con gái vẫn hoàn toàn không thay đổi. Vì thế cha vẫn tiếp tục dẫn dắt cho con đấy nhé.”

Hida thấy trong lòng mình nóng bừng lên trước những lời của Kazami. Sau đó tuyến lệ bị kích thích. Nhưng Hida đã cố gắng để ngăn chúng lại.

Sau khi rời khỏi nhà hàng thì Kazami phải quay trở lại ngay Furano ngay trong đêm nay. Hida đã tiễn con gái ra tận ga Sapporo. Vừa nhìn con gái lên tàu, Hida vừa tự hỏi liệu như thế này có được hay không. Mặc dù ông vẫn chưa biết đã có chuyện gì khiến Kamijou Fumiya gửi tin nhắn đó cho ông nhưng ông nghĩ, đạo đức sẽ không thể tha thứ cho việc ông tiếp tục che giấu sự thật.

Điện thoại của Hida báo có cuộc gọi đến khi ông rời khỏi ga Sapporo. Là điện thoại của Yuzuki. Hida vừa bắt máy thì Yuzuki đã nói, “Không hay rồi.”

“Đã có chuyện gì vậy?”

“Là chuyện… tôi nghe nói Kamijou Fumiya đã uống thuốc độc tự sát rồi.”

“Cậu nói gì…?” Hida nắm chặt điện thoại. “Là thật sao? Từ bao giờ? Ở đâu?”

“Tôi vẫn chưa rõ tình hình cụ thể nhưng nghe nói cậu ta đã chết trong phòng bệnh. Vừa mới đây thôi. Cậu ấy có để lại di thư. Hình như tự thú về chuyện đã gây án.”

“Gây án?”

“Đúng vậy. Lần này kẻ chủ mưu là cậu ta.”

40

Ngày hôm sau, một phần di thư của Kamijou Fumiya được cảnh sát công bố. Theo đó, lý do anh ta đã nhờ Torigoe Katsuya tạo tai nạn khiến Kazami bị thương nặng chỉ vì sự ghen tị của anh ta với cô bé.

Do mắc phải căn bệnh máu trắng nên tôi không những không chơi được thể thao nữa mà còn gặp rất nhiều trở ngại trong đời sống hàng ngày. Trong lúc bản thân đang chán nản tuyệt vọng, thì cha lại kể với tôi một cách vui vẻ chuyện về một nữ vận động viên trượt tuyết. Điều đó khiến tôi trở nên căm ghét mãnh liệt nữ vận động viên kia. Trong đầu tôi chợt nổi lên suy nghĩ nếu gây trọng thương và cướp đi tương lai tươi sáng của người con gái với tư cách là vận động viên thì nỗi đau đớn, căm hờn của tôi mới được giải tỏa. Ý chí khiến cha tôi - một người cha đang chìm đắm trong việc cổ vũ vận động viên trượt tuyết tới mức bỏ bê cả người con trai đang lâm trọng bệnh của mình - phải thất vọng trong tôi trỗi dậy.

Vì thế đầu tiên tôi đã thuê thám tử bí mật điều tra triệt để những gì liên quan đến Hida Kazami. Và một nhân vật thích hợp cho kế hoạch đó xuất hiện. Đó chính là Torigoe

Katsuya. Tôi biết được rằng nếu là Torigoe Katsuya thì chắc chắn ông ta sẽ bị dụ dỗ. Và tôi đã gửi đi tin nhắn.

Thiết bị mà tôi gửi cho Torigoe Katsuya là những phụ tùng có ở nhà máy của công ty hoặc những thứ gom được trên mạng. Tôi đã chế ra nó ở phòng bệnh. Thiết bị đó được chế tạo để cắt ống dẫn dầu của phanh ngay sau khi xe chuyển bánh. Vốn là người thích lắp mô hình nên ngay cả khi nằm trong bệnh viện, tôi vẫn giữ sở thích này. Chính vì thế những người xung quanh chẳng mảy may nghi ngờ. Hơn nữa, tôi đã giao cho thư ký gửi đồ ra bưu điện nên cô gái đó cũng không hề hay biết gì.

Tuy nhiên, hình như cha tôi Kamijou Nobuyuki đã đọc trộm được những tin nhắn tôi liên lạc với Torigoe Katsuya. Ông ấy đã vội vàng đi đến Sapporo để ngăn không cho Torigoe gây án. Mặt khác, ông lại gửi những bức thư đe dọa sẽ lấy đi tính mạng của Hida Kazami tới công ty phát triển Shinsei. Ông ấy hy vọng như thế cô bé sẽ được bảo vệ.

Nhưng kết quả lại vô cùng nực cười. Không phải Hida Kazami là người gặp nguy hiểm mà chính cha tôi, Kamijou Nobuyuki lại là người phải đón nhận cái chết.

Tôi nghĩ, vì Torigoe Katsuya đã ra đầu thú nên việc cảnh sát điều tra ra được tôi là kẻ chủ mưu chỉ là vấn đề thời gian. Chính vì vậy tôi đã quyết định chọn cho mình cái chết.

Tất cả mọi chuyện đều do tôi đã quá ghen tị vì bản thân mình quá yếu đuối cộng với sự nghi ngờ thái quá. Tôi không có bất kỳ điều gì có thể biện minh cho hành động này của mình được. Chỉ có điều, tôi mong mọi người đừng đổ lỗi cho mẹ tôi. Bà là mẹ của kẻ gây án

nhưng đồng thời cũng lại là vợ của người bị hại. Tôi đánh đổi lấy cái chết của mình để mong mọi người hãy để cho bà ấy được sống yên ổn…

Trên đây là tóm tắt nội dung bức di thư.

Cảnh sát đã tiến hành điều tra những uẩn khúc phía sau theo bức di thư này. Đương nhiên, họ cũng tiến hành lấy lời khai của Kazami thêm một lần nữa. Kết quả thu được từ điều tra không hề mâu thuẫn với nội dung của bức di thư, những điều bất hợp lý từ trước tới nay cũng đã được làm sáng tỏ.

Như vậy, kẻ bị tình nghi trong vụ án đã chết và bức rèm đã được khép lại.

Trái với dự tưởng, đồ đạc cần đóng gói lại khá gọn nhẹ vì quần áo trượt tuyết hay dụng cụ trượt tuyết hầu hết đều là đồ đi mượn ở công ty phát triển Shinsei. Vật dụng cá nhân mà Shingo mang đến chỉ là một ít quần áo lót, quần áo để thay, đầu đĩa DVD và đĩa DVD.

Cậu nhìn khắp căn phòng để chắc chắn rằng mình không còn quên thứ gì rồi quay sang Kaizuka đang ngồi ở bàn. Cậu lên tiếng. “Cháu xong rồi.”

“Ừ.” Kaizuka đáp những hình như ông ấy vẫn đang viết gì đó. Shingo đợi tới khi ông viết xong. “Tốt, chú cũng xong rồi.” Kaizuka vẩy vẩy tờ giấy. “Giấy chứng nhận kết thúc đợt tập huấn. Không nộp thứ này thì công ty không trả kinh phí cho.”

Thực ra không phải là kết thúc đợt tập huấn mà là chấm dứt việc tập huấn. Có lẽ Kaizuka đã cố ý tránh nói đến từ ngữ này. “Cháu xin lỗi.” Shingo nói lí nhí.

“Ta đã nói không sao rồi mà. Cháu đừng xin lỗi nữa. Nào, đi thôi.” Kaizuka đứng dậy. Hành lý của ông đã được đóng gói và để sẵn trên xe ô tô.

Họ rời khỏi căn phòng đi bộ ra sảnh khách sạn. Quãng thời

gian ở đây tuy ngắn ngủi nhưng từ khi Shingo đến đây, đã có biết bao chuyện xảy ra. Lần đầu tiên trong đời Shingo được chạy và trượt trên tuyết. Cậu đã gặp gỡ với biết bao người. Và cũng đã có biết bao nỗi đau đớn tới mức như muốn thổi bay tất cả chúng đi.

Shingo bắt đầu thấy hơi nghi ngờ cha mình ngay sau khi vụ án xảy ra. Đó là lúc cậu bị cảnh sát điều tra hỏi rằng có nhìn thấy ai khả nghi hay không. Cậu đã nghĩ có lẽ không phải chỉ là một vụ tai nạn và trực giác đã kết nối tới cha của cậu. Katsuya đã nói với Shingo rằng, 'Không được nói cho ai biết cha đang ở đây.' Chính điều đó đã như cái đinh cắm vào ngực cậu. Ở một nghĩa nào đó thì Katsuya lại chính là kẻ khả nghi.

Hơn nữa, sau khi nghe được câu chuyện giữa Yuzuki và Kaizuka cậu lại càng sốc hơn. Vụ tai nạn được dàn xếp và người mà hung thủ nhắm tới là Hida Kazami. Chắc chắn hung thủ có hiềm khích với Hida Kazami hay với đội trượt tuyết của công ty phát triển Shinsei. Ngoài ra, ngay trước khi vụ án xảy ra, Katsuya đã hỏi Shingo về lịch tập của đội trượt tuyết.

Chẳng lẽ hung thủ chính là cha? Mối nghi ngờ ấy cứ đeo bám trong đầu Shingo. Đây không phải lúc để luyện tập. Nghĩ như vậy Shingo ngập tràn một nỗi thất vọng.

Khi nghe tin người bị hại đã mất, trong tim Shingo như có cái gì đó đứt *phụt*. Ngay lập tức cậu gọi điện cho Katsuya. Cha cậu chẳng đủ thông minh để có thể vòng vo. Đột nhiên câu hỏi, "Là cha đã làm phải không?"

Katsuya đã không thể lừa gạt con. Ông vừa khóc vừa thú nhận hành vi phạm tội của mình. Nhưng thật kỳ lạ, Shingo lại cảm thấy thật nhẹ tênh. Cậu nghĩ nhờ chuyện này cậu sẽ

được giải phóng. Nhưng ngay lập tức cậu lại bị kéo về với thực tại.

“Cha sẽ tự thú chứ?”

“Ừ, cha định vậy.”

Cậu hẹn cha sáng hôm sau gặp nhau ở ga Sapporo rồi cúp máy. Cậu leo lên giường ngủ nhưng không tài nào chợp mắt được. Hơn cả thế, cậu còn không ngăn được nước mắt cứ chảy tràn ra. Vì không muốn người cùng phòng là Kaizuka nhìn thấy nên cậu trùm kín chăn lên đầu.

Sau khi gặp nhau ở ga Sapporo, cha con họ vào một quán cà phê tự phục vụ. Katsuya phờ phạc hẳn đi. Nghe Katsuya kể ra sự tình, Shingo đã hiểu ra được lý do vì sao cha làm vậy. Ông luôn bị lương tâm dằn vặt vì tội ác mà mình gây ra.

“Được rồi, bây giờ cha sẽ đi.” Katsuya đứng dậy.

“Vâng.” Shingo nói rồi cũng đứng dậy theo cha. Cà phê sữa và khoai tây chiên là hai món mà cha con họ ăn với nhau lần cuối.

Cảnh sát đã tới khách sạn sau khi Katsuya ra đầu thú. Shingo đã phải lặp đi lặp lại một câu trả lời với rất nhiều cảnh sát điều tra. Cậu không hề nói dối. Cậu chỉ bỏ qua duy nhất một câu không nói ra: *Cháu căm ghét trượt tuyết việt dã muốn chết đi được.* Thực ra Shingo vốn không hề căm ghét trượt tuyết. Cậu chỉ chống đối lại việc có thể quyết định được cuộc đời mình mà thôi. Cậu có cảm giác mình đã có cái nhìn khác đối với thể thao nhờ việc gặp gỡ Fuji và Kurosawa. Nhưng cậu đã không nói với cảnh sát hình sự những điều đó. Cha cậu, vì cứu cậu mà đã quyết tâm ra tay. Động cơ ấy cậu cần phải trân trọng.

Công ty phát triển Shinsei quyết định bỏ câu lạc bộ trượt tuyết thiếu niên. Vẫn chưa có quyết định từ phía công ty đối

với Shingo. Trước mắt, Kaizuka sẽ là người chăm sóc cho cậu.

Khi Kaizuka và Shingo xuống tới tầng một, Kaizuka đi về phía quầy lễ tân để trả tiền. Shingo nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Có bóng dáng của Fuji và những người bạn.

“Cháu đi chào bọn họ rồi sẽ quay lại.” Cậu xin phép Kaizuka và đi ra ngoài. Đôi giày thể thao lún sâu dưới tuyết nên Shingo rất khó di chuyển. Nhưng cậu vẫn bước tới chỗ Fuji đang chuẩn bị cho luyện tập. “Này.”

“Ơ? Hôm nay cậu lại nghĩ sao?” Fuji ngạc nhiên nhìn Shingo. Chắc vì Shingo không mặc quần áo tập. Hình như cậu ta còn không biết hung thủ là cha của Shingo. “Không, tập huấn kết thúc rồi. Tôi về Tokyo đây.” Shingo đáp.

“Vậy à? Tiếc nhỉ!” Vẻ mặt cậu ta tiếc nuối thật sự. “Khi nào cậu lại đến?”

“Tôi cũng chưa biết.”

“Ừm. Lúc cậu đến đây mà lại được trượt tuyết với cậu thì tuyệt biết bao. Tôi sẽ rèn luyện hơn nữa chờ tới khi chúng ta lại được gặp nhau.” Fuji nheo mắt.

“Ừ. Cậu nhớ chú ý đến sức khỏe. Tôi nghĩ không thể coi thường được đâu.”

Nghe thấy thế Fuji chau mày như để phản đối. Cậu nghiêng nghiêng đầu. “Này, tôi không biết cậu nghe từ ai về bệnh tình của tôi nhưng nó chẳng liên quan gì cả. Tôi không muốn vì nó mà bị mọi người thương hại đâu.”

“Không, tôi đâu có thương hại cậu. Nhưng tôi thấy cậu thật giỏi giang.”

Fuji bật ngón tay trỏ ra, xua ngang. “Cái đó tôi cũng chẳng cần. Tôi chơi thể thao để chống lại bệnh tật. Trông tôi lúc

này khó coi lắm phải không? Nhưng tôi có mục đích của tôi. Cậu biết gì về 'Tosenkyo' không? Nó viết về cách chống chọi với mùa đông."

Tên đầy đủ của nó là Biệt đội tác chiến mùa đông. Fuji nói cho Shingo biết. Hình như đó là một biệt đội chuyên môn tác chiến mùa đông của quân tự vệ mặt đất ở Sapporo.

"Ước mơ của tôi là vào đó và thi 'biathlon'. Cậu biết 'biathlon' không? Một môn thi đấu phối hợp gồm việt dã và bắn súng. Vào đó thì tôi được tha hồ bắn súng nhé." Fuji làm điệu bộ của một người đang bắn súng. "Tôi vừa có tiền mà lại được bắn súng. Ngon quá phải không?"

Shingo cười khi nhìn khuôn mặt trông như mới chỉ là học sinh cấp hai của Fuji. Bề ngoài với tính cách khác hẳn nhau. Phong thái thể thao của mỗi người cũng vậy. Chẳng ai giống ai.

"Giữ gìn sức khỏe nhé." Fuji nói.

"Hẹn gặp lại." Shingo vẫy tay tạm biệt rồi bước đi. Từ khi cậu đến đây đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Cậu nghĩ việc trượt trên tuyết cũng không phải là việc gì quá tồi trong cuộc đời của cậu.

42

Hida điều chỉnh ống nhòm rồi hít một hơi thật sâu. Không khí lạnh thấm sâu vào tận phổi. Ông cảm thấy cơ thể nóng phừng phừng, dễ chịu. Nói như vậy không có nghĩa nhiệt độ bên ngoài ấm áp. Cơ thể ông nóng bừng có lẽ vì ông đang phấn khích.

Hida nhìn kĩ từng cọc chướng ngại vật, xác nhận lại sự phân bố địa hình. Địa hình trượt có vẻ rất táo bạo nhưng bẫy cũng được cài khắp nơi. Nếu phấn khích quá chân sẽ dính bẫy đó. Ông nhủ thầm trong bụng.

Thấy có ai đó vỗ vai mình nên Hida rời mắt khỏi ống nhòm. Ông quay ra thì thấy Yuzuki đang cười.

“Ngày ấy cũng sắp đến rồi nhỉ?”

“Ừ.” Hida gật đầu. Chẳng hiểu sao ông lại thấy hơi ngượng ngùng.

“Ông đã dặn dò gì cô bé chưa?”

“Không, tôi chưa nói gì cả. Con bé đã không còn trong vòng tay của tôi nữa rồi.”

“Vậy sao ạ?”

“Cậu hiện nay đang làm gì? Vẫn nghiên cứu à?”

“Đó vốn là công việc của tôi mà.”

“Ra thế. Tôi vẫn luôn cầu nguyện một lúc nào đó nghiên cứu của cậu sẽ thành công. Tôi không mỉa mai đâu.”

“Cảm ơn ông.” Yuzuki cúi đầu.

“Thực sự cậu đã giúp tôi rất nhiều. Đã vậy tôi lại khiến cậu phải ôm thêm một bí mật quan trọng. Tôi thấy rất có lỗi với cậu.”

Yuzuki chỉ im lặng và gật gù.

Tiếng phát thanh viên thông báo trận đấu đã bắt đầu. Chẳng bao lâu sau vận động viên đầu tiên đã xuất phát. Đương nhiên từ vị trí của Hida và Yuzuki không thể nhìn thấy được. Hình ảnh được hiện lên từ một màn hình quan sát lớn. Họ có thể quan sát rõ vận động viên hơn vì người đó đang trượt xuống gần.

Cuối cùng họ đã xác định được bằng mắt thường vận động viên đầu tiên. Hida giương ống nhòm lên. Là vận động viên người Úc. Quả nhiên vận động viên top mười. Anh ta đã vượt qua các bẫy chướng ngại vật mà không gặp trở ngại gì.

Vẫn chưa tới lượt Kazami. Hida lại tự nhắc mình.

Nhưng chỉ riêng việc có thể được trượt tuyết ở đây, đối với cô bé chắc chắn đó là một niềm vui không gì có thể sánh nổi. Và Hida cũng nghĩ mình thật hạnh phúc khi được đứng nhìn con gái trượt tuyết như thế này.

Tất cả đều nhờ cậu ấy!

Một bức thư được gửi đến cho Hida ngay sau ngày Kamijou Fumiya mất. Bức thư do chính Fumiya viết.

> *“Vì rất muốn nói rõ với ông sự thật nên tôi đã viết bức thư này. Có lẽ khi nó đến được với tay ông thì tôi đã không còn trên cõi đời này nữa.*

Tôi đã viết một bức thư tự thú về hành vi phạm tội của mình và gửi cho cảnh sát. Nhưng trong bức thư đó có những sự việc không đúng với sự thật. Và tôi chỉ muốn bộc bạch những điều đó riêng với ông mà thôi.

Khởi nguồn của mọi chuyện là từ lỗi lầm của cha tôi khoảng hai mươi năm về trước. Cha tôi tuy đã có vợ và con nhưng lại có quan hệ với một người phụ nữ tên là Hatanaka Hiroe và đã làm cho bà ta có thai. Nhưng lúc đó, vợ ông ấy tức là mẹ của tôi cũng đang mang thai gần như cùng một thời điểm. Hai người họ lần lượt sinh nở. Cả hai đứa trẻ đều là bé gái. Chỉ có điều ở hai hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau.

Bà Hatanaka nhìn vào con mình và trở nên thấy thương hại cho nó vì tại sao nó lại không nhận được những lời chúc phúc như đứa bé gái kia. Vào một đêm, vẫn trong tình trạng của một người mẹ vừa mới sinh, bà ta đã làm một chuyện không ai có thể tin được. Bà ta đã đột nhập vào bệnh viện và bắt cóc đứa bé gái con của người vợ chính thức. Nhưng không phải là một vụ bắt cóc trẻ con. Bà ta muốn bắt cha tôi phải đến để đón đứa trẻ. Bà ta làm vì muốn cha tôi phải đau khổ.

Nhưng có một việc ngoài kế hoạch đã xảy ra. Hatanaka đã làm chết đứa trẻ mà bà ta bắt cóc. Sau một hồi dằn vặt bà ta đã chọn cho mình cái chết. Bà ta đã chọn một cách thức vô cùng đau đớn là tự thiêu để tự sát. Nhưng con gái của mình thì bà ta gửi nó cho một người bạn thân.

Có lẽ ông sẽ nghĩ thật khó hiểu phải không? Về việc vì sao tôi lại biết rõ mọi chuyện như vậy. Thực ra trước khi Hatanaka chết, cũng giống như tôi lần này, bà ta đã gửi

đi một bức thư. Người nhận đương nhiên là cha tôi. Bức thư đó được giấu kín trong phòng làm việc của cha tôi suốt một thời gian dài nhưng do một lý do rất tình cờ, tôi đã phát hiện ra nó. Cuối bức thư còn có dấu điểm chỉ bằng máu. Có lẽ nó được viết bởi tất cả tình cảm mà bà ta dồn vào trong đó.

Từ đó trở đi tôi vô cùng căm hận cha và rất coi thường ông. Tôi rất muốn lên án ông ấy nhưng làm thế chỉ khiến mẹ tôi thêm tổn thương. Vì vậy mà tôi đã kìm nén nó trong lòng.

Tôi đã biết về Kazami từ trước. Bởi vì cha tôi đã tìm hiểu rất nhiều về Kazami. Ông ấy cũng không mất quá nhiều thời gian để nhận ra Kazami chính là con gái của Hatanaka.

Ở đây tôi phải nói rõ với ông rằng tôi chưa một lần từng căm ghét cô bé Kazami. Rõ ràng rằng cô bé không hề có trách nhiệm trong chuyện này. Cô bé còn là một người bị hại đáng thương.

Nhưng một chuyện không tưởng đã xảy đến với tôi. Tôi mắc phải căn bệnh máu trắng và cần người hiến tủy. Nhưng đâu có dễ dàng gì mà tìm được.

Tôi đã sớm biết rằng cha tôi rất quan tâm tới Kazami vì ông ấy đã hỏi bác sĩ về tỷ lệ phù hợp giữa anh chị em cùng cha khác mẹ. Cho dù có bất cứ chuyện gì, kể cả việc tôi chẳng được cứu sống đi chăng nữa thì tôi nghĩ mình phải từ chối việc hiến tủy của Kazami. Bởi nếu tôi đồng ý cấy ghép tủy, tôi sẽ phải nói cho mẹ tôi biết chuyện gì đã xảy ra mười chín năm về trước.

Vì vậy tôi đã viết cho cha tôi một bức thư nặc danh. Nội dung của nó là yêu cầu ông ấy không được lại gần

Hida Kazami. Nếu ông ấy cố tình làm ngơ những cảnh cáo của tôi, thì tôi không đảm bảo được mạng sống của Kazami. Đọc bức thư xong, cha tôi đã có một hành động mà tôi không thể ngờ đến. Vâng. Ông ấy gửi những bức thư đe dọa đến công ty phát triển Shinsei nhằm mục đích bảo vệ cho Kazami. Đương nhiên tôi biết được việc này sau khi vụ việc đã xảy ra.

Khi biết bức thư nặc danh của mình không đem lại kết quả gì, tôi đã quyết định gây án.

Để buộc cha tôi phải từ bỏ ý định chọn Kazami làm người hiến tủy, chỉ cần tước đi điều kiện ấy từ Kazami là xong. Cách thức chính là nhờ người làm cho Kazami bị thương nặng vì đối với người hiến tủy, sức khỏe là điều kiện tiên quyết. Với cách đó ít nhất một năm cô bé không thể trở thành người hiến tủy được. Tôi không nghĩ sinh mạng của mình có thể duy trì trong suốt khoảng thời gian đó.

Về việc lợi dụng ông Torigoe Katsuya tôi cũng khổ tâm lắm. Trong quá trình điều tra về đội trượt tuyết công ty phát triển Shinsei tôi đã biết tới sự tồn tại của ông ấy. Tôi đã khiến một người yếu đuối như ông ấy phải ra tay bởi vì một người không thể cựa quậy được tay chân như tôi rất cần ai đó trở thành tay chân của mình.

Nhưng số phận thật trớ trêu. Tôi đã ngăn chặn thành công kế hoạch của cha tôi bằng một cách thức hoàn toàn khác. Tôi đã khiến ông ấy gặp nạn.

Tôi nghĩ là do trời phạt đây mà. Tôi hiểu rằng nó không chỉ giáng xuống cha tôi mà kể cả tôi cũng phải nhận lấy sự trừng phạt này. Lẽ ra chúng tôi phải tìm một giải pháp khác, theo một cách khác chứ không phải theo

lối bất chính này.

Tôi đã nghĩ đến việc chọn lấy cái chết cho mình ngay sau khi vụ việc xảy ra. Nhưng có rất nhiều chuyện khiến tôi không thể thực hiện ngay được điều đó. Bởi vì dù cha tôi mất ý thức nhưng lúc đó ông ấy vẫn còn sống. Nếu ông ấy tỉnh lại sẽ thế nào? Phải chăng ông ấy sẽ thú nhận tất cả? Nghĩ như vậy nên tôi không thể chết được.

Trong lúc tôi đang dằn vặt với chính mình thì ông đã đến thăm tôi.

Sau khi nói chuyện với ông, tôi đã biết hết ý định của ông. Tôi biết rằng con người này để cứu mạng sống của tôi, ông ấy sẽ đi nói tất cả sự thật với Kazami.

Tôi không thể không nhạo báng sự xuẩn ngốc của cha tôi. Nếu tôi nói nghiêm túc rằng muốn ông xác nhận giúp việc Kazami có thể trở thành người hiến tủy cho tôi không thì chắc chắn ông sẽ không phản đối đâu nhỉ?

Người cha đó đã mất đêm hôm qua rồi. Sau đó thì đến lượt ông Torigoe Katsuya ra tự thú.

Tôi nghĩ đến đây thì có thể kết thúc toàn bộ mọi chuyện được rồi. Nhưng trước đó có việc tôi cần phải làm. Thứ nhất là phải viết một di thư để lại và thuyết phục để cảnh sát không tiếp tục đào sâu thêm mọi chuyện ở quá khứ. Việc thứ hai là phải ngăn không để ông thú tội với Kazami. Ông không hề có tội gì cả. Một người cần cù, trung thực như ông không thể bị cuốn vào câu chuyện của chúng tôi được.

Chính vì vậy tôi đã viết bức thư này. Vì nó rất dài nên tôi đã quyết định không gửi qua tin nhắn điện thoại mà thay vào đó tôi nhắn cho ông tin nhắn yêu cầu ông hãy đừng thú nhận gì với Kazami rồi sau đó mới gửi bức thư

này đi. Tôi hy vọng tin nhắn đến kịp.

Ông Hida, ông là một người cha tuyệt vời. Tôi cầu xin ông hãy mãi là cha của Kazami."

Cuối cùng, Hida đã biết được sự thật khi đọc xong bức thư. Nó vượt quá sức tưởng tượng của ông. Sự thật là ông cảm thấy có gì đó kỳ lạ trong di thư của Kamijou Fumiya mà cảnh sát đã công bố. Trong mơ ông cũng không thể nghĩ được đằng sau nó là một sự tính toán sâu sắc đến như vậy.

Kể cả dấu điểm chỉ bằng máu kia là thế nào thì giờ đây đã được làm sáng tỏ nhờ bức thư này. Có thể nó chính là thứ mà Hatanaka Hiroe đã điểm chỉ lên bức thư gửi cho ông Kamijou. Ông Kamijou chắc đã cắt nó ra từ bức di thư được viết bằng cả tính mạng để mang đi làm giám định DNA. Nếu không tìm được di thư đó thì có lẽ chính ông Kamijou đã hủy nó đi rồi.

Hida trăn trở. Ông phân vân không biết có nên nộp bức thư này cho cảnh sát hay không. Để bảo vệ danh dự cho Kamijou Fumiya thì ông nghĩ mình cần phải làm thế. Nhưng hành vi này lại trái với di nguyện của Fumiya.

Sau rất nhiều ngày day dứt, cuối cùng Hida đã bị mềm lòng trước những điều Kamijou Fumiya viết trong thư. Ông không biết với tư cách một con người thì như vậy có đúng hay không. Ông chỉ biết rằng đó là kết luận sau khi ông đã suy nghĩ về việc mình. nên làm gì để bảo vệ thứ quý giá nhất đối với mình.

"Ông Hida, sắp đến lúc rồi."

Tiếng Yuzuki gọi bên tai kéo Hida quay về với chính mình. Không biết từ lúc nào đã có rất nhiều vận động viên đã hoàn thành xong phần thi đấu của mình.

Ông nhìn lên màn hình quan sát. Trên đó là hình ảnh của Kazami đang ở vạch xuất phát.

Nếu như ông trời có giáng đòn trừng phạt xuống đi chăng nữa… Thì xin chỉ giáng tội xuống mình tôi thôi, Hida nghĩ. *Chim non, con của cúc cu chẳng có tội gì cả.* Không thể có bất kỳ điều gì xảy đến với Kazami. Nếu có, thì dù có phải hy sinh tính mạng, Hida cũng quyết ngăn nó lại.

Hida lại giương ống nhòm lên.